DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ROLE MODEL

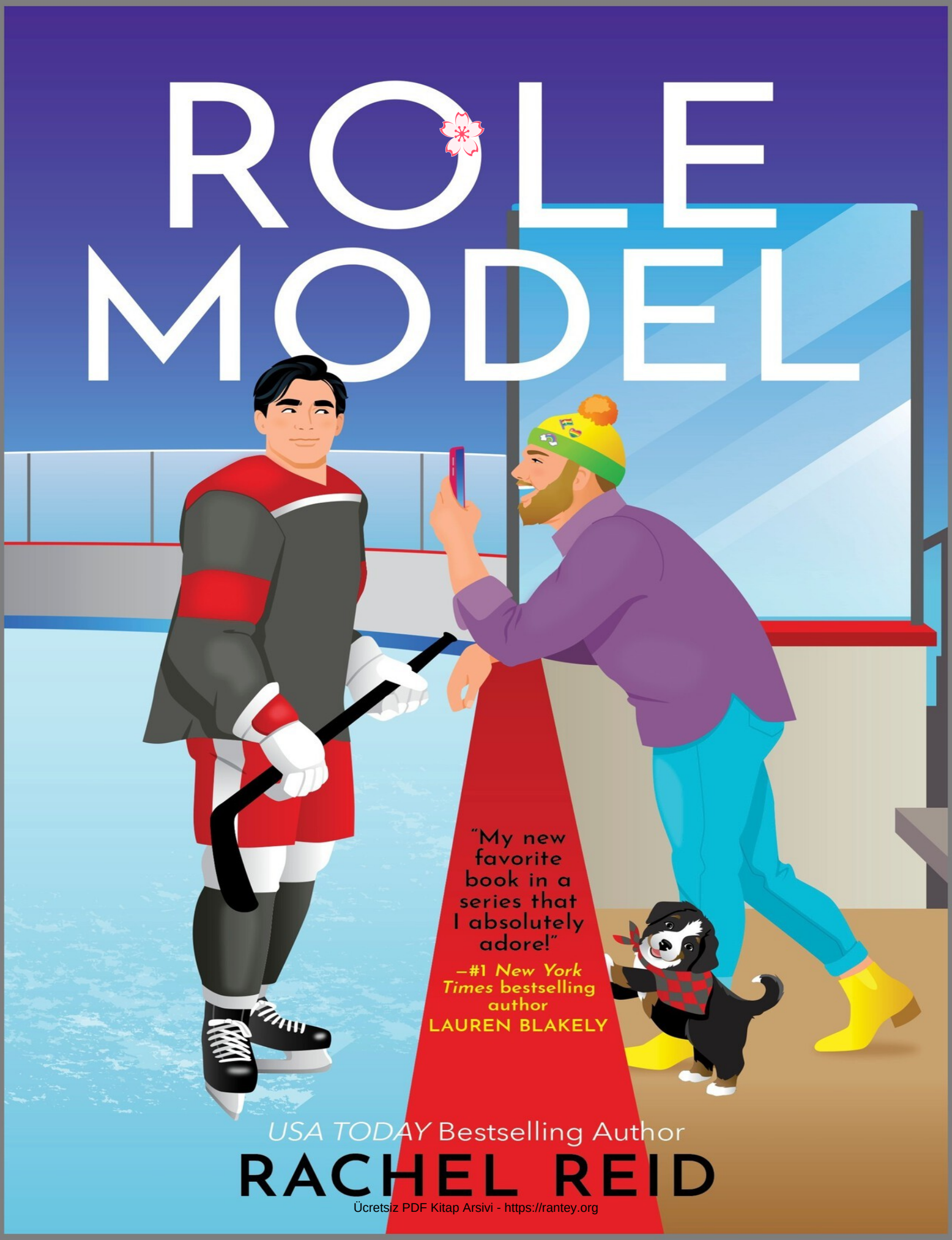

USA TODAY Bestselling Author

RACHEL REID

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rachel Reid ve Carina Press'ten de temin edilebilir

Oyun Değiştirici Ateşli
Rekabet Sert Adam
Ortak Hedef

Ve 2022'de çıkacak olan *The Long Game*'i bekleyin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Role Model, cinsel saldırı ve tecavüz kültüründen bahsediyor. Saldırıya dair grafiksel açıklamalar veya sayfada tasvirler bulunmuyor, ancak hikayede kurbanların inanılmaması tasvir ediliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Role Model

Rachel Reid

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Matt için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Teşekkür

Yazar Hakkında

Rachel Reid'in *Common Goal* kitabından alıntı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

"Belki gülümsemeden denemelisin."

Troy Barrett, fotoğrafçıya başını salladı. Fotoğrafçı, kısa gümüş rengi saçları ve Fransız-Kanada aksanı olan genç bir kadındı.

ve Fransız-Kanada aksanı olan genç bir kadına başını salladı ve beceriksiz gülümseme girişimini bir kenara bıraktı. Onun yerine her zamanki soğuk, boş bakışını takındı.

"Daha iyi," dedi kadın.

Troy daha önce hiç takas edilmemişti ve siyah-kırmızı ve açıkçası çirkin Ottawa Centaurs formasıyla kamera karşısında poz vermek tuhaf geliyordu. Düne kadar Troy, Toronto Guardians'ın en iyi forvetlerinden biriydi. bu haftaya kadar arkadaşları, Stanley Kupası'nı kazanma şansı ve CN Tower manzaralı güzel bir dairesi vardı. Şimdi ise Troy, Ottawa'nın dışında, Costco otoparkı manzaralı bir otel odasında yaşıyordu. Kesinlikle şehrin havalı kısmı değildi.

Ottawa'nın havalı bir bölgesi var mıydı ki? Toronto'da Raptors maçları, büyük konserler ve harika partiler vardı. Ottawa'da ise hükümet binaları ve nehirler vardı.

Ve NHL'deki en kötü hokey takımı.

"Bu kadar yeter," dedi fotoğrafçı, kameranın arkasından çıkarak. "Ve, hey. Dallas Kent'i çağırman iyi olmuş."

Bu isim Troy'u irkiltti. Belki de her zaman öyle olacaktı. "Bu "Karmaşık," diye mırıldandı. Son zamanlarda sıkça kullandığı bir kelimeydi bu.

"Bana oldukça açık geldi." Gülümsemesi sıcak ve biraz alaycıydı. alaycıydı. Troy gülümsemedi, ama kız haklıydı. Troy'un antrenman sırasında Kent'in yüzüne bağırdığı şeyin net olmayan bir yanı yoktu. Buzdaki herkes duymuştu ve daha sonra sızan videoyu izleyen herkes duymuştu.

Sen pislik bir tecavüzcüsün, Dallas.

Burada yorum yapacak pek bir şey yoktu.

Troy, ligin en büyük yıldızlarından birinin bir canavar olduğunu umursamasını diledi. O adamla hiç tanışmamış olmayı diledi.

yolda oda arkadaşı, buzda takım arkadaşı olmamış olmayı diledi. En iyi arkadaşı.

Dallas'ın o yıllar boyunca yaptıklarına daha fazla dikkat etmeyi diledi. Ne tür bir insan olduğuna.

Arkadaşı hakkındaki gerçeği öğrenmek ilk darbe olmuştu.

Bu kadar çok çalışarak parçası olduğu, parçası olmaktan *gurur* duyduğu takımın Dallas'ı korumaya kararlı olduğunu öğrenmek ise nakavt vuruşu olmuştu.

Fotoğrafçıya teşekkür etti, sonra dostça davranmaya çalışarak beceriksizce, "Pardon, adınız ne demiştiniz?" dedi.

"Gen."

"Memnun oldum, Gen." Ona sorabileceği kibar bir soru aradı. "Takımın fotoğraflarının çoğunu sen mi çekiyorsun?"

Kamerasını tripoddan çıkarmaya başladı. "Çoğunlukla buz dışı işleri yapıyorum. Portreler ve tanıtım fotoğrafları. Harris ile çalışıyorum. Onunla tanıştın mı?"

Troy, ekipman yöneticileri, koçlar, antrenörler ve takım doktoruyla tanıştırılmıştı, ancak Harris'in bu kişilerden biri olmadığını düşündü. "Sanmıyorum, ama insanları hatırlamakta pek iyi değilim."

"Takımın sosyal medyasını yönetiyor. Ve inan bana, onu unutmayacaksın."

Troy bunun ne anlama geldiğini hayal edemiyordu. Harris pisliğin teki miydi? Tuhaf biri mi? Yakışıklı mı? Ayrıca Gen, Troy'un insanları hatırlamama yeteneğini büyük ölçüde hafife alıyordu.

Ve eğer istediği gibi olsaydı, takımın sosyal medya yöneticisiyle mümkün olduğunca az etkileşimde bulunurdu. Troy bununla hiç ilgilenmiyordu.

boktan şeyle ilgilenmiyordu.

Gen'e eşyalarını toplaması için izin verip soyunma odasına doğru yola çıktı O, antrenman için çok erken geldiğinde oda neredeyse boştu, ama şimdi dolmuş olması gerektiğini biliyordu.

Odaya girdiğinde ilk fark ettiği kişi, takımda Toronto'da Troy ile birlikte oynamış olan Wyatt Hayes'ti. Wyatt, iki sezon öncesine kadar Guardians'ın yedek kalecisiydi. Şimdi ise Ottawa'nın as kalecisiydi ve çok da iyiydi. İyi biriydi, ama muhtemelen Troy'dan nefret ediyordu, ve bunun nedeni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy'un Dallas Kent'e bağırdığı için değil. Troy, en başta
. Ayrıca Troy tüm kariyerini lanet olası bir pislik olmak için adamıştı. Yedek kaleciyken Wyatt'a
dostça davranmamıştı, bu yüzden Wyatt NHL All-Star olduğunda onunla dost olmayı hak etmiyordu.

Wyatt, patenini bağlarken ona baktı. "Yani doğru mu?"

"Korkarım öyle," dedi Troy, şaka yapmaya çalışarak. İçeri girdiğinde sohbetlerle çınlayan oda bir anda sessizliğe büründü.

Wyatt ayağa kalktı. "Bu yeni ve gelişmiş Troy Barrett mi?"

Troy, Wyatt'ın bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı. Wyatt'ta sert ya da korkutucu bir yan yoktu, ama Troy onun
sarsılmaz iyiliğini rahatsız edici bulmuştu. Troy, bu spektrumun tam tersi uçtaki erkeklere yönelme eğilimindeydi. Wyatt gibi iyi adamları küçümseyen ve onlarla alay eden erkeklere.

Troy ona olabildiğince dürüstçe cevap verdi. "Deniyorum."

Wyatt ona temkinli ama Troy'un kamera için yaptığı önceki denemelerden kesinlikle daha sıcak bir gülümseme gösterdi. "Düşmanımın düşmanı benim... şey, henüz dostum diyemem ama sana bir şans vereceğim."

Troy'un bakışları yere düştü. "Teşekkürler."

Bu konuyu halletmiş olmanın rahatlığıyla, yerini buldu ve
soyunmaya başladı. Oda bir kez daha sohbet sesleriyle doldu ve artık yeni takım arkadaşlarının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiyordu. Yeni siyah-kırmızı çoraplarını giymeye çalışırken, odadaki gürültünün arasından tanıdık bir Rus aksanlı ses duydu.

"Harris geldi mi?" Takım kaptanı Ilya Rozanov, herkesin takıntılı olduğu bu Harris denen adamın oyuncuların arasında bir yerde saklanıyormuş gibi odayı tarıyordu.

"Sanmıyorum," dedi Evan Dykstra, Troy'un daha önce karşılaştığı ama hiç tanışmadığı bir defans oyuncusu. "Ama yeni adam burada. Barrett." Başını salladı ve kamuflaj desenli şapkasının siperliği Troy'un yönünü gösterdi.

Rozanov, Troy'a kısa bir bakış attı, sonra hemen dikkatini Wyatt'a çevirdi. "Harris bugün bir köpek yavrusu getireceğini söylemişti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy'un ensesi utançtan kızardı. Hokey oynamaya devam etmek istiyorsa, durum böyle olacaktı: Takım arkadaşları ya Dallas Kent ile ilişkisi olduğu için ondan nefret ediyorlardı ya da hain olduğu için nefret ediyorlardı. Arkadaşlık olmayacaktı.

Muhtemelen en iyisi böyleydi. Arkadaşlar bazen canavara dönüşebiliyordu.

"Eminim yakında gelir," dedi Wyatt. "Ve yeni takım arkadaşını selamlamalısın, Roz. Bu, takım kaptanlığının bir parçası." "Peki." Rozanov, Troy'un oturduğu yere doğru büyük adımlarla yürüdü. Bir anlığına bir anlığına Troy'un üzerinde dikildi ve kaşlarını çattı. Rozanov, Troy'un 175 cm'lik boyundan çok daha uzundu ve Troy, onun sert bakışları altında kıpırdamadan durmakta zorlandı. "Şimdi seni sevmem mi gerekiyor? En iyi arkadaşının lanet olası bir pislik olduğunu nihayet fark ettiğin için onun iyi bir adam olduğunu mu düşünmeliyim?"
bir adamsın diye mi düşünmeliyim?

Troy onun bakışlarını karşıladı. "Ben sadece hokey oynamak için buradayım." Zayıf bir cevaptı, ama aynı zamanda doğruydu. Bundan fazlasını vaat edemezdi.

Rozanov onu bir süre daha inceledi, sonra sonunda elini uzattı. "Ottawa'ya hoş geldin. Umarım sıkıcı müzeleri seversin."

El sıkışma daha çok bir tokat gibiydi ve biter bitmez Rozanov arkasını dönüp uzaklaştı. Sıcak bir karşılama değildi, ama olabileceği kadar kötü de değildi. Troy'un Toronto'daki eski takım arkadaşları ona çok kızgındı, ona hain ve daha kötüsü gibi her türlü hakaretleri yağdırıyorlardı.

O ilgi manyağı kadınlara gerçekten inanıyor musun?

Belli ki yalan söylüyorlar, Barrett. Kadınlar yalancıdır. Beni destekleyeceğini sanıyordum.

Troy antrenman forması giyerken, soyunma odasının girişinde bir kargaşa çıktı. Tanımadığı yüksek bir ses duydu, ardından Rozanov "Evet, sonunda!" diye bağırdı.

Odanın ortasında küçük siyah bir köpek yavrusu vardı. Çok büyük ayakları, yumuşak sarkık kulakları ve heyecanla sallanan kuyruğu ile her yönüyle sevimliydi. Köpek yavrusu, maço hokey oyuncularıyla dolu odayı anında kalp gözlü emojilere dönüştürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak Troy'un yeni takım arkadaşları köpek yavrusuna hayran kalırken, Troy'un dikkati hızla ona eşlik eden adama kaydı. Adam hoş görünüyordu. Tıknaz ve sağlam yapılı, düzgün taranmış koyu sarı saçları ve bakımlı sakalı vardı. Ekose gömleğinin üzerine kot ceket giymişti
Troy hemen fark etti ki, ceketinde en az üç tane Pride ile ilgili rozet takıyordu.

Troy, damarlarına buzlu su enjekte edilmiş gibi hissetti.
Zorunlu resmi Pride Geceleri bir yana, daha önce soyunma odasında gökkuşağı sembollerini bu kadar açıkça sergileyen birini hiç görmemişti.

Troy, NHL'de eşcinsel olan tek oyuncu olmadığını biliyordu — örneğin Scott Hunter
örneğin, bu konuyu hiç kapatmazdı — ama kendini ifşa etmekten korkuyordu. Kimseye eşcinsel olabileceğini düşündürecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu. Bir erkek arkadaşı olduğundan.

Ancak artık bir erkek arkadaşı yoktu. Adrian geçen hafta FaceTime üzerinden onu terk ettikten sonra. İki yıl boyunca gizlice çıkmış, birbirlerinin vücutlarını keşfetmiş ve eşcinsel seksin nasıl bir şey olduğunu anlamışlardı. İki yıl boyunca birbirlerini korumuş, birbirlerine güvenmiş ve
birbirleriyle rahat hissettikleri iki yıl. İki yıl boyunca aşk yaşadılar.
Bitti. O kadar beklenmedik bir şekilde sona erdi ki, Troy bunu tam olarak sindiremedi ve kendini tamamen rahat hissedebileceği kimse kalmadı.

Ve şimdi bu adam - Harris olmalı, sosyal medya adamı - NHL soyunma odasında, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi, gökkuşağı desenleriyle kaplı kıyafetiyle cesurca takılıyordu. Etrafında toplanan ve onunla gülen adamların tavırlarına bakılırsa, çok sevilen birine benziyordu. Troy, onun kendisi gibi olabilme ve bunun için insanların onu sevmesi yeteneğine karşı bir anlık kıskançlık hissetti.
kıskançlık hissetti.

Yavru köpek, nedense Troy'un yanına koştu.
hemen Troy'un eldivenlerinden birini bankın üzerinden kapıp
kalın, yastıklı başparmağını çiğnemeye başladı. Bunu yaparken ona gülümsüyor gibiydi ve Troy, onun burada olmasından mutlu görünen bu takımın tek üyesine dikkatle baktı.

"Hay aksi. Chiron, seni şapşal! Ekipmanı yeme." Muhtemelen Harris olan adam Troy'un önünde durdu. "Onun için özür dilerim. Terapi köpeği olacak, ama henüz okula başlamadı." Köpeğin ağzından eldiveni nazikçe çıkardı. "O eldivenler
milyonlarca dolar ediyor dostum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy öne eğildi ve köpeğin kafasını çekinerek okşadı. Hayatında hiç evcil hayvanı olmamıştı, çocukken bile, bu yüzden hayvanların yanında kendini garip hissediyordu. "Adı ne demiştin?"

"Chiron. Bilirsin. Centaur gibi." Troy

bilmiyordu. "Çok tatlı."

"Onu sık sık göreceksin. O, takımın yeni resmi köpeği. Bu arada, ben Harris. Beni de sık sık göreceksin." Harris, Troy'a elini uzattı. El sıkışması biraz fazla sert ve biraz fazla samimiydi, ama Troy'un uzun zamandır yaşadığı en dostane dokunuştu. Neredeyse bitmesini istemiyordu.

"Ben Troy."

"Evet. Bunu kendim çözdüm." Harris ellerini beline koydu ve ona gülümsedi. Troy özellikle uzun boylu değildi, ama şimdi ayağa kalksaydı muhtemelen adamdan birkaç santim daha uzun olurdu. "Sosyal medya yöneticiliğinin bir parçası da bu. Oyuncuların isimlerini bilmek yardımcı oluyor."

Sosyal medya yöneticisi olmanın bir parçası. Oyuncuların isimlerini bilmek yardımcı oluyor." O kadar yüksek sesle güldü ki, Troy neredeyse irkildi.

Troy'un gözleri Harris'in ceketindeki rozetlere takılıp kalmıştı. "Uzun süredir takımdasın?"

"Senden daha uzun süredir," diye şaka yaptı Harris. Troy, Harris'in nadiren ciddi olduğu izlenimini edindi. "Bu benim üçüncü sezonum." Chiron'u kucağına aldı ve

hemen Harris'in yüzünü yalamaya başladı. Harris yine çok yüksek sesle güldü ve "Bu takımın bir üyesi tarafından en çok yalandığım an bu" dedi.

Bu saçma bir şakaydı, ama Troy'a yine de şaşırtıcı derecede cüretkar geldi. Harris muhtemelen Troy'un zihnine bir görüntü yerleştirmek istememişti.

onu yalamak, ama hayal gücü oraya kadar gitti. Daha önce soyunma odasında hiç bu kadar canlı bir cinsel düşünceye kapılmamıştı, çünkü bu tür şeyleri her zaman dikkatle kontrol altında tutardı. Ama daha önce

soyunma odasında, kendini rahatça

kendini eşcinsel olarak tanıtan biriyle karşılaşmamıştı. Ve adamın çekici olması da durumu kolaylaştırmıyordu.

Troy, adamın kendisiyle konuştuğunu fark etti. Ve Troy dinlemiyordu.

"Pardon?" dedi Troy.

"Sadece sosyal medya hesabın yok gibi görünüyor dedim."

Kimsenin bilmediği bir hesap. "Hayır, yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yönetim, tüm oyuncuların en azından bir Instagram hesabı olmasını istiyor. Süslü veya kişisel olması gerekmez.
Daha fazlasını yapmak istemiyorsan, sadece resmi takım paylaşımlarını repost edebilirsin. İstersen, hesap açmana yardım edebilirim."

"Zorunlu mu?" Troy reklam işlerinden *nefret ediyordu*. Tek istediği hokey oynamak ve rahat bırakılmaktı. Ünlü olmak kısmı ise berbat bir şeydi.

"Temelde öyle. Ama sorun olursa muhtemelen..."

Hayır. Troy, yeni takımına
zor birisi olduğu izlenimini pekiştirmek istemiyordu. "Ben ayarlayabilirim. Sorun değil."

Harris, Troy ona bir milyon dolar vereceğini söylemiş gibi gülümsedi.
dolar. "Harika! Ayrıca, seninle bir soru-cevap bölümü yapmak istiyorum. Hayranlarına seni tanıtmak için kısa bir video. Belki bu hafta sonlarında."

Ugh. "Uh, sanırım. Eğer istersen."

"Sana kolaylık göstereceğim," dedi Harris, yine sıcak ve samimi gülümsemesiyle. "Sadece kolay sorular soracağım."

Gözleri rahatlatıcı yosun yeşiliydi ve hiç de kötü niyetli olmayan bir şakacılıkla parlıyordu. Troy kendi gözlerini tanımlamak zorunda olsaydı, *soğuk* ve *ölü* gibi kelimeler kullanırdı. Gülümsemesi ise bahsetmeye değer bile değildi.

"En azından Pazar gününe kadar bekleyebiliriz. Bir maç yapmana izin verelim."

"Ne zaman olursa." Troy'un bakışları yine Harris'in rozet koleksiyonuna takıldı. Kendin hakkında bu kadar rahat, bu kadar açık olmak nasıl bir şey olurdu?

Bakışlarını fark ettiğinde, Troy dikkatini tekrar Harris'in yüzüne çevirdi. Harris gülümsemeyi kesmişti. Troy'a tuhaf, şüpheci bir şekilde bakıyordu, sanki Troy'un gözlerinde küçümseme görmüş gibi.
iğneleri incelerkenki ifadesi. Troy onu düzeltmek istedi. Kendini açıklamak istedi. Ama yıllarca titizlikle dikkatli davranmış olması, şimdi doğru kelimeleri bulmasını engelliyordu.

"Hey, Harris! Yavruyu tek başına sahiplenmeyi bırak!" Bu Rozanov'du, Troy kendini rezil etmeden önce onu durdurdu. Ama aynı zamanda Harris'i homofobik olmadığına ikna etmeden önce de.

Harris bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı, sonra yüzüne gülümseme geri döndü ve köpeği kollarında Ilya'ya doğru yürüdü.
"Sana sürekli kendi köpeğini evlat edinmeni söylüyorum, Roz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben yoldayken ona kim bakacak? Sen mi?"

Odanın diğer tarafında kahkahalar yükseldi ve Troy yalnız ve unutulmuş kaldı.

Bunca yıl sonra, Troy hala

Birkaç tur attıktan sonra, kendini rahatlamış hissetmeye başladı. Hayatı berbat durumda olabilir, ama hokey hala anlamlıydı.

Bench'in önündeki tahtaların üzerinde duran birkaç puck'ı buzun üzerine attı ve bir tanesiyle kaleye doğru yöneldi. Hızlı bir bilek vuruşu yaptı ve top üst köşeye gitti. Her zaman

tatmin ediciydi.

Başka bir disk almak için yedek kulübesine döndüğünde, bir diskin zaten kendisine doğru geldiğini görünce şaşırdı. Pası aldı, sonra ona pası kimin verdiğini görünce iki kez baktı.

"Koç."

"Barrett. Buzda ilk olan. Bunu sevdim."

Ottawa'nın baş koçu Brandon Wiebe, kırklı yaşlarının başında, bazı oyuncularından çok da büyük değildi. Kendisi de uzun, ancak pek de parlak olmayan bir NHL kariyerine sahip bir forvetti ve bu, baş koç olarak ilk sezonuydu.

Troy puck'ı geri verdi. "Sadece kafamı biraz boşaltmam gerekiyordu."

"Bunu yapmanın en iyi yolu. Muhtemelen kafanda boşaltman gereken bir sürü şey vardır."

Bu lanet olası gerçekti. "Dikkatim dağılmayacak."

"Dikkatin dağılmayacağını söylemedim, ama dağılsan da seni suçlamazdım." " Koç alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bence burayı seveceksin. Ben Bruce Cooper'dan biraz farklıyım."

Troy'un boğazı, eski koçunun adı geçince sıkıştı. Cooper sert biriydi, ama Troy'u çok severdi.

Görünüşe göre Dallas Kent'i sevdiği kadar değil, çünkü o

Troy'un takas edildiğini öğrendikten birkaç dakika sonra, Troy ile son bir görüşme yapmakta ısrar etti. Cooper, Troy'u birkaç dakika boyunca sert bir şekilde azarladıktan sonra, sonunda onu eve gidip eşyalarını toplaması için bıraktı. Troy, gözleri yaşlı ve utancından midesi ağrıyarak ofisten ayrıldı. Cooper gibi adamların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy'un babası gibi adamların öfkeli hayal kırıklığına dayanmakta her zaman zorluk çekmişti.

"Sıkı çalışmaya hazırım," diye söz verdi Troy. "Bizi playofflara taşımak istiyorum."

Koç Wiebe, Koç Cooper ve Troy'un babasının asla göstermediği bir şekilde gülümsedi: sıcak ve sabırlı. "Bu iyi. Seni Rozanov ve Boodram ile birlikte forvette deneyeceğim."

"Gerçekten mi?" Troy forvet olarak oynamaya alışkındı, ama koçunun onu hemen ilk sıraya koymak istediğini duymak yine de sürpriz oldu. "Yani, teşekkür ederim."

"Bana buzda teşekkür et, Barrett. Toronto'ya yanlış ata oynadıklarını gösterelim, tamam mı?"

Troy'un içinde sevinç kabardı. Hatta gülümsemeye bile yaklaştı. "Anlaşıldı, koç."

Koç, birkaç oyuncunun toplanıp neşeyle güldüğü yedek kulübesine gözlerini kısarak baktı. "Aman Tanrım. Bir köpek yavrusu almışlar."

Rozanov, Chiron'u kollarında sıkıca tutarak buz pistine çıktı. "Denemek istiyor."

"Yavru köpekle on dakika." Koç'un sesi sert ama gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sonra yapmamız gereken işler var."

"Yirmi dakika," diye karşılık verdi Rozanov.

Troy onun cesaretine inanamıyordu. Ilya Rozanov'un koçu tarafından azarlanmasına şahit olmak üzere miydi?

Ancak Koç Wiebe sadece sevgiyle gülümsedi ve "On beş" dedi. Cooper'ın koçluk tarzından kesinlikle farklı bir koçluk tarzıydı.

On beş dakika boyunca, Ottawa Centaurs'un diğer üyeleri heyecanlı bir köpek yavrusu gibi buz üzerinde oynarken, Troy bench'in yanında durup gerçek antrenmanın başlamasını izleyip bekledi.

Bu takımın nesi vardı böyle? Antrenmanın sonunda pasta ve limonata mı olacaktı?

"Köpeklere alerjin mi var?"

Troy dönüp Harris'in yedek kulübesinin önünde, rahatça bariyere yaslanmış duruyordu. Altın sarısı saçları artık kırmızı-siyah Ottawa Centaurs ponponlu bere altında gizlenmişti. Parlak arena ışıkları altında ışıklar altında, yeşil gözleri yosundan çok parlak zümrütlere benziyordu.

"Hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Phew. Köpeği soyunma odasına getirmeden önce sormalıydım
. Diğer herkese sormuştum ama... Hay aksi, şuna bak." Telefonunu kaldırdı ve ön patilerini Wyatt'ın
kaleci pedleri. "Bu kesinlikle Instagram'a gidecek." "O
popüler bir adam."
"Kim? Wyatt mı?"
"Yavru köpek."
Harris gülümsedi. "Tabii ki öyle! O yeni ve çok sevimli." Troy da
yeniydi ve... değildi.
Aslında, yeni takımının ilk antrenmanına gelip, orada sadece ikinci en ilginç kişi olması
şey olması çok mantıklıydı. Eğer öyleyse.
Huysuz düşünceleri, Harris'in hava kornası seviyesinde patlayan kahkahasıyla kesildi. "Yakala onu, Chiron! Aferin oğlum!"
Chiron, Zane Boodram'dan bir puck çalmaya çalışıyordu. Herkes gülüyor ve eğleniyordu, Troy ise ne yapacağını bilemiyordu. Davet edilmediği bir partiye girmiş gibi hissediyordu.
"Köpekler buzu sever mi?" diye sordu Troy. Chiron, puck'ları kovalarken emin adımlarla ve mutlu görünüyordu, ama yine de sordu.
"Her köpek değil, ama Chiron kısmen Labrador, kısmen dağ köpeği. Soğuğa dayanıklı bir yapıya sahip."
"Ve o bir... terapi köpeği mi olacak? Kör köpekler gibi mi?" "Anksiyete
veya travma sonrası stres bozukluğu olan insanlara yardım etmek için
eğitilecek.
Programa kabul edilirse."
"Sınava falan girmesi mi gerekiyor?"
Bu zayıf şaka Troy'a yine korkunç derecede yüksek bir kahkaha kazandırdı. " Sadece fiziksel olarak terapi köpeği olabilecek durumda olması gerekiyor. Birkaç ay içinde öğreniriz."
Harris muhtemelen köpekler hakkında konuşmaya devam ederken, Troy'un bakışları bir kez daha Harris'in ceketindeki gökkuşağı rozetlerine kaydı. Gurur sembollerini gördüğünde her zaman hissettiği
yine yüzünde belirgin bir küçümseme olarak görünmüş olmalı, çünkü Harris'in yüzüne baktığında, yine başka bir
hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatma gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamam. Yeter artık. Troy, herhangi bir yanlış anlaşılmayı gidermek için şimdi bir şeyler söylemeliydi. Yutkundu. "Ben, şey..."

Bir düdük çaldı ve ardından Koç Wiebe, "Tamam, çalışma zamanı. Harris, özel konuğun için teşekkürler." dedi.

Rozanov köpeği kucağına aldı ve onu
. Eldivenli parmağıyla köpeğin burnuna dokundu, sonra çok isteksizce onu Harris'e uzattı. "Burada olmadığı zamanlarda nereye gidiyor?"

"Eğitim tesisinde kalıyor. Ona iyi bakıyorlar, söz veriyorum."

Ilya kaşlarını çattı. "Bu onun için eğlenceli mi?"

"Kesinlikle. Büyüyene kadar zor işlere başlaması gerekmiyor. Eğer kalifiye olursa."

"Yeterli olacak. Bu iyi bir köpek. Büyüyecek mi?"

Chiron, Harris'in yüzünü yaladı. *Ağzını* yaladı ve Harris *hiç* aldırış etmedi. Troy burnunu kırpmamaya çalıştı, ama
muhtemelen burun kıvırdı.

"Oldukça iri bir çocuk olacak," dedi Harris. "Onu uzun süre böyle kucaklayamayacaksın."

Koç tekrar düdüğünü çaldı. "Roz, Barrett. Gidelim."

Troy'un yüzü kızardı. Neden hala yedek kulübesinin yanında duruyordu ki? O köpekleri seven biri değildi ve Rozanov ya da
Harris ile arkadaş değildi.

"Başın belada," dedi Ilya. Sesi düzdü, ama gözleri şakacıydı. "Kötü bir başlangıç."

Troy cevap vermedi. Sadece başını eğdi ve işine koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Kahretsin. Troy Barrett gerçekten yakışıklıydı.

Harris ofisinde, Gen'in Ottawa'nın en yeni oyuncusunun az önce çektiği bir fotoğrafına bakıyordu. Troy'un her zaman
en seksi oyunculardan biri olduğunu düşünmüştü ve bugün onunla şahsen tanışmak bu inancını daha da güçlendirmişti. Troy'un yoğun mavi gözleri, parlak siyah saçları ve dolgun dudakları onu bir hokey oyuncusundan çok bir pop yıldızına benzetiyordu. Dar yüzünde keskin bir çene vardı, koyu renkli sakallarla gölgelenmişti ve elmacık kemikleri açıkçası şaşırtıcıydı.

Ama Harris'in gözlerini ayıramadığı şey onun gözleriydi. Koyu, kalın kaşların ve uzun, dolgun kirpiklerin altından mavi alevler gibi parıldıyordu.

Harris, Harris'in rozet koleksiyonuna bakarken o gözlerdeki açıkça görülen küçümsemeyi hatırladı. Harris bu bakışı
bu bakışı. Marketlerde, otobüste ve bazen de iş yerinde bu bakışla karşılaşıyordu. Hiçbiri, göğsünde, bileğinde veya sahip olduğu birkaç queer dostu tişörtünden birinde queer kimliğini gururla sergilemesini engelleyemezdi. Barrett'ın gökkuşağı rozetine attığı bakış gibi bakışlar gördüğünde, çoğunlukla hayal kırıklığına uğrardı.

Bu durumda daha da hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü Harris
Troy Barrett'ın söylentilerde anlatıldığı kadar kötü bir adam olmadığını umuyordu.

Yine de, o çok yakışıklıydı.

Harris, işini profesyonelce yürütmeye kararlı olduğu için *profesyonelliğini* korumaya kararlıydı. Ayrıca, böyle bir fırsat hiç *çıkmamıştı.*

NHL oyuncuları, muhteşem vücutları ve
dolu banka hesapları. Ve Harris... Harris'ti. Kısa boylu, biraz tombul, atletik olmayan ve kesinlikle zengin olmayan biriydi. Bir yılda kazandığı para, bazı oyuncuların bir *günde* kazandığından daha azdı. Bu yüzden Harris'in, çalıştığı takımın hiçbir üyesiyle asla yatmayacağına dair kişisel sözü,
kararlılık gösterdiği kadar, aya çok fazla seyahat etmeme sözü vermek kadar anlamsızdı.

Ama Harris bir NHL oyuncusuyla yatacak *olsaydı*, o adamın Troy Barrett'a benzemesi onun için sorun olmazdı.

Gen'in e-postasında, Troy'un gülümsediği bir fotoğraf eklediğini, ancak onu kullanmamasını önerdiğini belirtmişti. Harris fotoğrafı açar açmaz kahkaha attı. Gen şaka yapmıyordu; Troy'un gülümsemesi ezilmiş gibiydi. Gözlerine bakmıyordu, *ağzına* bile zar zor bakıyordu.

Harris, NHL'de oynayabilseydi, hatta hokey oynayabilseydi, hiç gülümsemeyi bırakmayacağını düşündü. Zaten gülümsemeyi bırakmıyordu.

Harris, Troy'un sert yüzlü fotoğraflarından birini seçti — hepsi aşağı yukarı aynı görünüyordu — ve yeni oyuncuları tanıtan gönderiler için oluşturduğu çerçeveye yerleştirdi.

"İşte oldu dostum," diyerek fotoğrafı takımın Instagram hesabına yükledi. "Artık resmen bir Centaur'sun."

Ardından, oyuncularla yapılan soru-cevap videoları için düşündüğü soruların listesini içeren belgeyi açtı. birkaçını kesip "*Troy Barrett'a Sorular*" başlıklı yeni bir listeye yapıştırmaya başladı. Birkaç dakika içinde, iyi bir liste hazırladı, ancak bu liste Harris'in *gerçekten* sormak istediği hiçbir soruyu içermiyordu. Dostça bir tanıtım videosu için kesinlikle uygun olmayacak Dallas Kent ile ilgili sorular. Ama lanet olsun, Harris'in soracak çok fazla sorusu vardı.

Reddit'te Kent hakkında ilk gönderi yayınlandığında Harris dehşete kapılmış, ama özellikle şaşırmamıştı. Anonim olarak gönderi yapan kadın anonim olarak, Kent'in evindeki bir partide kendisine tecavüz ettiğini anlattı. Yazı uzun, ayrıntılı ve okuması çok zordu, ancak Harris her kelimesini okumuştu. Ayrıca, yazıyı yazan kişiyi alay eden, küçümseyen veya tehdit eden öfke dolu yanıtların her kelimesini de okumuştu. Sosyal medyada hokey hayranları arasında geçen, aynı derecede küçümseyici konuşmaları da okumuştu. Ana akım hokey medyasının, büyük ölçüde Kent'i savunmak olan tepkisini izlemiş ve okumuştu. Harris, ligin ve oyuncularının ya tüm olayı görmezden gelmeye ya da insanların internette uydurma haberler yapmasının ne kadar kolay olduğundan yüksek sesle şikayet etmeye kararlı olduklarını fark etmişti.

İnternette daha fazla gönderi ortaya çıktı. Kent hakkında kendi korkunç hikayelerini anlatan daha fazla kadın. Harris hepsini okudu ve bunların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

resmi suçlamalar olmasını diledi. Ancak kadınların neden anonim kalmayı tercih ettiklerini anlıyordu. Kent'in kurbanlarının neden suç duyurusunda bulunmadıklarını anlamak için o korkunç yanıtlara bakması yeterliydi.

Ottawa'nın soyunma odasında Kent'ten tiksinen ve onun hapse girmesini isteyen birçok erkek vardı, ancak hiçbiri bunu açıkça söylemedi. Genel olarak, hokey dünyası Dallas Kent'in durumu hakkında sessiz kaldı. Suçlamalar hokey oyuncularını
rahatsız ediyordu ve çoğu bunu görmezden gelmekten memnundu.

Troy Barrett bunu görmezden gelmemişti. Kent'e karşı çıkan tek kişi oydu. Takım antrenmanı sırasında onun yüzüne karşı çıkmış ve
ona *tecavüzcü* dedi. Her şey apaçık ortadaydı. Troy tanık mı olmuştu, yoksa Kent'in takım arkadaşı ve arkadaşı olarak yıllarca onun neler yapabileceğini biliyor muydu? Onu bu kadar sinirlendiren ne olmuştu?

Takım arkadaşları arasında tartışmalar ve hatta kavgalar olurdu ve Yıllar boyunca pek çoğu kamera tarafından yakalanmıştı. Ancak hokey oyuncuları, taciz veya saldırı suçlamaları ortaya çıktığında takım arkadaşlarının arkasında durma eğilimindeydiler. Troy, Kent'in kurbanlarına inanıyorsa, bu oldukça önemli bir durumdu. Harris bu sporu ne kadar sevse de, oyuncuları herhangi bir şey için cezalandırma konusunda korkunç bir sicili vardı.
Troy tamamen kötü olamazdı.

Ancak Harris, cinsel tacizcinin eylemlerinden dehşete düşseniz bile, yine de eşcinsel erkeklerden tiksinmek için zaman bulabileceğinizi düşündü. Yani belki de o hala berbat biriydi.

Tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı, Harris Troy'un tekrar gülümsemeye çalıştığı fotoğrafı açtı. Bu sefer gülmek yerine, Harris Troy'un gözlerine baktı. Gözleri o kadar çarpıcıydı ki Harris, gözlerinde yatan endişeyi fark etmemişti. Şimdi fark etti ve Troy gerçekten gülümseseydi nasıl görüneceğini merak etmeden edemedi. Gözleri
gözleri kırışır mıydı? Gamzeleri olur muydu? Belki Harris onu güldürebilirdi...

Ama tabii ki. Muhtemelen homofobiktir.

Başını salladı ve fotoğrafı kapattı. Şimdilik Troy Barrett'tan bu kadar yeter. Yavru köpek fotoğrafları paylaşması gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy otel odasına döndüğünde, gizli Instagram hesabına giriş yaptı. Bu hesaba neredeyse hiç bir şey paylaşmamıştı; çoğunlukla Adrian'ı takip etmek için kullanıyordu. Belki de Troy artık bunu yapmamalıydı ama hala aralarındaki ilişkinin bittiğine inanamıyordu.

İki yıl önce Vancouver'da bir partide ilk kez tanıştıklarında, Troy ona bakmaktan kendini alamamıştı. Oysa Troy, çekici erkeklere bakmamakta oldukça *iyiydi*. Popüler bir süper kahraman dizisinin yıldızı Adrian Dela Cruz, cinsel yönelimini gizli tutuyordu ve Troy'dan da aynı şekilde etkilenmişti. Feromonlar, sessiz iletişim ve şansın mucizevi bir birleşimi sayesinde, ikisi de aynı şeyi istediklerini anlamışlardı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, birbirlerine istediklerini vermişlerdi.

Adrian'ın son gönderisi, Troy ile ilişkisini *gerçek* nedeni ortaya çıkardı. Gerçek nedeni, ona söyledikleri, birbirlerini gerçekten sevmedikleri ya da birlikte olmalarının çünkü kolay olduğu için birlikte oldukları gibi saçma sapan nedenler değil.

Troy bu argümanı hiç anlamamıştı çünkü ilişkilerinin kolay bir yanı yok*tu*.

, erkek arkadaşından üç saat dilimi uzakta yaşamak kolay değildi. Dünyadaki en sevdiğin kişi hakkında arkadaşlarınla, ailenle ve takım arkadaşlarınla konuşamamak kolay değildi. *Aylarca* seks yapamamak kolay değildi.

kolay değildi.

Hayır. Asıl neden, Justin Green'di,

Adrian, Justin'e aşık olmaya başladığını itiraf etmişti. Ve şimdi, dört gün önce, Adrian eşcinsel olduğunu açıklamış ve *nişanlanmıştı*.

Ve Troy nasıl yaşamaya devam edeceğini bilmiyordu. Bu konuyu konuşabileceği kimse yoktu. Adrian'ı kimse *bilmiyordu*. Troy'un eşcinsel olduğunu bile kimse bilmiyordu.

Ve tabii ki Troy'un yeni takımıyla ilk deplasman maçı Vancouver'da olacaktı. Sanki her şey yeterince kötü değilmiş gibi, yakında her zaman sığınağı olan şehre gidecekti. Bu sefer tamamen yalnız kalacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adrian ve nişanlısının fotoğrafına bakarak, yeterince uzun süre bakarsa Adrian'ı başka birinin kollarında görmenin gerçek dışı yanlışlığı kaybolur umuduyla.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Elbette çekiciydi; televizyonda bir süper kahramanı canlandırıyordu. Ama Troy onu kamera için makyaj yapmadan görmüştü — sabahları dağınık ve uykulu, ya da uzun bir çekim gününün ardından kanepede sızmış halde — ve o zaman
o zaman ona daha da kapılmıştı. Troy, birlikte geçirdikleri her değerli anı sevmişti.

Ve şimdi her şey bitmişti. Şimdi Justin Green,
uykulu gülümsemelerin ve telaşsız sabah seksinin tadını çıkarırken, Troy lanet bir fotoğrafa bakıyordu. Yalnız. Ottawa'da.

Troy'un hayatı o kadar hızlı bir şekilde çökmüştü ki, henüz bunu tam olarak sindirebilme şansı olmamıştı. Otomatik pilotta bir NHL oyuncusu gibi davranıyordu, çünkü durup
parçalanmış kalbini incelemeye ara verirse bir daha asla hareket edemeyebileceğini biliyordu. Terk edildikten *iki gün* sonra, Troy Dallas Kent'e karşı yöneltilen ilk suçlamaları
ilk suçlamayı görmüştü. Dizüstü bilgisayarının ekranındaki kelimeler nemli gözlerinden bulanıklaşmış, boğazı çığlık atma, ağlama ya da belki de kusma ihtiyacı ile yanmıştı.
kadının ifadesinin her detayı çok *tanıdıktı*. Troy tanık olmamıştı, ama Dallas'ın söylediklerini anlattığı şekilde...

İnanması kolaydı. Troy, iki gün sonra dördüncü hikayeyi okuduğunda, öfkeden kanı kaynamıştı.

Her bir gönderinin altındaki yorumlar,
ve onu suçlayanlar hakkında kötü şeyler söylüyorlardı. Troy bir sonraki antrenmanına gittiğinde, takım arkadaşlarının şöyle dediğini duydu
onlar hakkında benzer şeyler. Antrenman sırasında, Kent'in
gülüp eğlenmesini, hiç rahatsız olmamış gibi, izlemiş ve Troy birden patlamıştı. En iyi arkadaşının yüzüne karşı çıkmış ve içinde biriken tüm öfkesini boşaltmıştı. Kent'in buz pistindeki herkesten, *dünyadaki* herkesten alması gereken tüm tiksintiyi.

Bu bir işe yaramadı. Hokey medyası Dallas'ın arkasında birleşmişti, görünüşe göre bu talihsiz olayın genç hokey yıldızına vereceği zihinsel yükten endişe duyuyorlardı.
talihsiz olayın genç hokey yıldızına vereceği zihinsel yükle ilgileniyor gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zihinsel baskı. Tanrım, siktir. Dallas, suçlamalardan rahatsız olmaktan çok Troy'a kızgındı. Kesinlikle suçluluk veya utanç duygusu taşımıyordu. Muhtemelen sonuçlarından
korkmuyordu. Neden korkacakmış ki?

Troy aniden çok yorgun hissetti ve uyuyamayacağını bildiği halde erken yatmayı düşündü. Ama lanet olsun.
Instagram hesabı açması gerekiyordu. Sadece yakışıklı erkeklere bakmak için açılmış sahte bir hesap değil, gerçek bir hesap.

Yani, belki *daha az* gerçek olan bir hesap.

Tek kullanımlık hesabı sildi. Belki seksi erkekleri tekrar takip edebilmek için başka bir tane açardı, ama yeni bir başlangıç yapacaktı. Hazır olduğunda. Şimdilik ödevini yapıp profesyonel bir hesap açacaktı.

Şifre seçerken annesinden bir mesaj geldi.

Anne: Şu bulunduğun yere bak!

Hemen ardından, Toronto formasıyla Troy'un Funko Pop! figürünün balkon korkuluğunda dengede durduğu bir fotoğraf geldi. Arkasında, yoğun mavi-yeşil ormanlarla kaplı güzel sisli dağlar görünüyordu.

Troy: Vay canına. Neredesin?

Anne: Hakone. Otel odamdan görünen manzara bu! Bu öğleden sonra çektim.

Troy'un kalbi biraz hafifledi. Şu anda annesinden daha çok yanında olmasını istediği kimse yoktu. Ne yazık ki, annesi dünyanın diğer ucundaydı.

Troy: Japonya'da gece yarısı değil mi?

Anne: Uyuyamıyorum. Yarın akşamki büyük çıkışına hazır mısın?

Troy: Bir an önce bitsin istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anne: Kötü müydü?

Troy dudağını ısırdı. Annesi, son zamanlarda hayatının neden cehenneme döndüğünü sadece kısmen biliyordu. Dallas'a bağırdığı video internete düştükten sonra, ona destek veren ilk ses annesinin sesiydi
ve Dallas'a bağırdığı video internete düştükten sonra, annesinin ona doğru şeyi yaptığını, iyi bir insan olduğunu söylediğinde ağlamamak için kendini zor tutmuştu.
doğru şeyi yaptığını, iyi bir insan olduğunu söylediğinde, ağlamamak için kendini zor tutmuştu.

Annesinin Adrian'dan haberi yoktu. Troy'un kalbi kırılmış olmasının yanı sıra, biriyle çıktığını da bilmiyordu. Adrian'ı arkadaşı olarak bile tanıtmamıştı. Ailesinin onları birlikte görüp *öğrenmesinden* çok korkuyordu.

Özellikle babası. Troy, annesine açılmayı hayal edebiliyordu, ama babasına asla. Asla.

Sonunda Troy şöyle yazdı: "O kadar da kötü değil. Sadece farklı."

Anne: Bazen kötü şeyler olur ki, daha iyi şeyler olsun.

Annem bunu çoğu insandan daha iyi bilirdi. Üç yıl önce Troy'un babası onu çok daha genç bir kadın için terk ettiğinde, annem yıkılmıştı. Bir gece, bir şişe şarabı paylaşırken Troy'a en kötüsünün utanç olduğunu söylemişti.

"Beni *daha iyi bir*iyle değiştirmesi değil," demişti. "Asıl utanç verici olan, onunla birlikte olmuş olmam.
Kaç kişinin bana onu hep pislik bulduğunu söylediğini biliyor musun?" pisliğin tek olduğunu düşündüklerini biliyor musun?" Sonra Troy'un önünde babası hakkında böyle konuştuğu için özür dilemişti. Troy özrünü eliyle savuşturmuştu. Curtis Barrett pisliğin *tekiydi*.

Ve şimdi, Dallas Kent yüzünden, Troy yıllarca yanında durduğu kişinin aslında bir kötü adam olduğunu bilmenin utancını yaşıyordu.

Troy: Biraz uyumalısın. Anne:

Deneyeceğim. Charlie selam söylüyor.

Troy: Charlie de uyanık mı?

Anne: Hayır, ama uyanık olsaydı selam verirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy sessizce güldü ve "İyi geceler anne. Seni seviyorum" yazdı.

Anne: Ben de seni seviyorum. Yarın iyi şanslar.

Yorgunluk ve hayal kırıklığından uzun bir nefes alarak yatağa uzandı. Muhtemelen yeni Instagram hesabını kurmayı bitirmeli ve belki bir şeyler paylaşmalıydı, ama canı istemiyordu. Son takımı, oyuncuları sosyal medya faaliyetlerine neredeyse hiç dahil etmiyordu ve Troy bununla hiç sorun yaşamıyordu, ama bu yeni bir takımdı ve yeni bir atmosfer vardı, uyum sağlamak için çaba göstermeliydi.

Instagram'ı tekrar açtı, bir şifre oluşturdu ve profil resmi sorulduğunda bir engelle karşılaştı. Telefonunda sakladığı tek şey Toronto formasıyla çekilmiş tanıtım fotoğraflarıydı.

Takımın Gen'in bugün çektiği fotoğraflardan birini paylaşıp paylaşmadığını merak etti.

yayınlayıp yayınlamadığını merak etti. Takımın resmi hesabına gitti ve kendi çok havalı, gülümsemeyen yüzünün kendisine baktığını gördü.

Eh, bu da iş görürdü.

Ekran görüntüsü almak üzereydi, ama sonra yorumları okumak için aşağı kaydırma hatasına düştü.

Barrett tam bir rezalet.

Her zaman onun abartıldığını düşünmüşümdür. Şimdi ise onun lanet olası bir pislik olduğunu düşünüyorum.

Barrett, kendi takım arkadaşlarına değil, yalancı fahişelere inanıyor.

Çöp. Ottawa ona layık. Boktan takım. Boktan oyuncu.

Bu ezikle sözleşme imzaladığıma inanamıyorum.

Troy telefonu masaya koydu, ekranı yatağa bastırdı. Rakip oyuncular ve onların taraftarları tarafından nefret edilmeye alışkındı. Ama bunun nedeni yeteneği ve evet, ağzıydı. İstediği zaman insanları kızdırmakta her zaman başarılı olmuştu. Ama bu sefer, belki de *doğru* olan bir şeyi söylemek için ağzını kullandığı için nefret ediliyordu. Gurur duyması gereken bir şey.

Instagram hesabı bekleyebilirdi. Belki yeterince oyalanırsa

Harris vazgeçerdi. Troy'un bir şey paylaşacağı da yoktu.

ilginç bir şey yoktu. Troy ilginç olmak istemiyordu; sadece hokey oynamak istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

"Harris! Sana bir şeyim var!"

Harris telefonundan başını kaldırdı. Ottawa'nın soyunma odasının dışındaki koridorda
takımın hesabına maç öncesi tweetler atıyordu. Wyatt Hayes, elinde kalın, renkli bir kitapla ona doğru koşuyordu.

"Bu sana bahsettiğim *Thor* çizgi romanı, hepsi tek bir kitapta toplanmış. Beğeneceğini düşünüyorum. Çok eğlenceli."

"Oh, harika!" Harris bir keresinde Wyatt'a eskiden çok çizgi roman okuduğunu söylemişti ve Wyatt o zamandan beri ona hevesle kitaplar ödünç veriyordu. Şimdiye kadar Wyatt'ın verdiği
, ancak Wyatt onunla bunları tartışmaya hevesli olduğu için kitapları hızlıca okumak zorunda hissediyordu.
çünkü Wyatt onunla kitaplar hakkında tartışmaya hevesliydi. "Teşekkürler. Hey, *Hazy'nin Kahramanları'nın* yeni bir baskısını yapmalıyız!
"

"Elbette. Tavsiye edebileceğim kitapların listesi sonsuzdur."

Geçen sezon, Wyatt'ın en sevdiği çizgi romanlardan bahsedeceği kısa videolar çekmek Harris'in fikriydi. Videolar o kadar popüler oldu ki, Harris diğer oyuncular için de benzer bir video serisi hazırladı
Diğer oyuncular için de benzer video serileri oluşturdu: *Riding with Roz*, Harris'in Ilya Rozanov'un sürdüğü lüks spor arabanın yolcu koltuğuna cesurca oturduğu video ve
BBQing with Bood, Zane Boodram'ın Ottawa'nın kışın ortasında bile ızgara ustalıklarını sergilediği bir video.

"Düşündüm de," dedi Wyatt, "çocuk hastanesini ziyaret ettiğimizde her yaşa uygun çizgi romanlar alıp onlara dağıtabilirim.
İmzalı hokey disklerine karşı bir şeyim yok, ama okunacak bir şey değiller, anlarsın ya?"

"Bunu çok sevecekler," dedi Harris kesin bir şekilde. NHL oyuncularının hastane ziyaretlerinin oradaki çocuklar için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu ve ayrıca, hastane yatağına mahkum olduğunuzda zaman geçirmek için size hediye edilen *her* şeyin ne kadar heyecan verici olduğunu da biliyordu.
"Roz'a söyleme, yoksa beni geçmeye çalışır. Muhtemelen hepsine Ferrari falan verir," diye şaka yaptı Wyatt.

"Roz'a söyleme, çünkü o beni alt etmeye çalışır. Muhtemelen hepsine Ferrari falan verir," diye şaka yaptı Wyatt.

Harris güldü. Ne kadar saçma olsa da, bunu tamamen anlayabiliyordu. Takım en son çocuk hastanesini ziyaret ettiğinde, Ilya takım otobüsü ayrıldıktan sonra uzun süre kalmıştı. Harris, Ilya'nın bir grup çocuğa meydan okuduğu efsanevi *Mario Kart* turnuvasından sonra taksiyle eve gittiğini duymuştu.

"Belki ona söylersem, Batman kostümüyle gelir," dedi Harris.

"Belki ona söylersem, Batman kostümüyle gelir," dedi Harris. "Buna değer."

O anda Troy Barrett yanlarından geçti. Harris, onun diğer takım arkadaşlarından daha erken saatte arenaya geldiğini fark etti. O bavuldan çıkarılmış gibi görünen bir takım elbise ve aynı derecede siyah kaşlarına kadar indirilmiş siyah bir bere giyiyordu

Kaşlarına kadar indirilmiş siyah bir bere takıyordu. Ayrıca kocaman bir Starbucks bardağı tutuyordu.

Harris ve Wyatt'a başını salladı, ifadesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Soğuk da değildi. Harris, bunun... gerginlik olduğuna karar verdi. Çekingenlik.

"Starbucks'ı buldun," dedi Harris neşeyle.

"Ha?" Troy bere altından elini uzatıp kulaklığını çıkardı. Harris bardağı

işaret etti. "Starbucks'ı buldun," diye tekrarladı. "Evet." Troy gülümsemedi.

Gözleri geniş ve kararsızdı, sanki konuşmanın bittiğinden emin değilmiş gibi. Kulaklığı tutan eli şakağının yanında asılı kalmıştı.

Harris neredeyse "*Bu gece iyi şanslar"* gibi bir şey söyleyecekti, ama Troy'un gerginliğini artırmak istemedi. Bunun yerine, "Ne dinliyorsun?" diye sordu.

Uzun bir saniye boyunca, yemin ederim, Harris Troy'un *"sen"* diye cevap vereceğini sandı. Gözleri kısıldı ve sonra sanki içindeki alaycı tavrı bastırmaya çalışır gibi gözlerini kırptı. "Şey, bilirsin. EDM."

"Harika." Harris'in deneyimine göre, herhangi bir NHL oyuncusuna hangi müziği dinlediğini sorarsanız, cevap her zaman ya EDM, country, hip-hop veya Mumford & Sons olurdu.

Troy bir kez daha başını salladı, kulaklığını tekrar taktı ve uzaklaştı.

"Hâlâ erken geliyor," dedi Wyatt, Troy gözden kaybolduktan sonra.

"Toronto'da da böyle miydi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Bu onu Kent'ten ayıran özelliklerinden biriydi." Wyatt ellerini beline koydu. "O tam bir pislik, ama işini ciddiye alıyor."

"Sence burada da pislik olmaya devam edecek mi?"

"Toronto'dan Ottawa'ya gelirken kişilik nakli yaptırmış olduğunu sanmıyorum, ama arkadaşı olmadan burada biraz daha sessiz olabilir."

"Onunla Kent'in artık arkadaş olduklarını sanmıyorum," diye hatırlattı Harris.

"Hâlâ buna şaşırıyorum. Kent'ten nefret edenler bile onun sözlerine, kurbanlarının sözlerinden daha çok inanıyor."

"Yani kadınlara inanıyor musun?"

"Yüzde bin. Yıllarca Kent ile oynadım. Kadınlar konusunda berbat biridir. Onunla bir dakika bile geçirmiş olanların onun masum olduğuna inanmasına inanamıyorum.
ama yine de Barrett'ın onu ifşa etmesi şok ediciydi."

"Sence bir şeye tanık mı oldu?" Harris, korkunç bir dedikoducu olduğunu biliyordu, ama elinde değildi.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Barrett'ın
Kent'in kulüplerde ve partilerde yaptığı her türlü boktan şeye katılıyordum. Onun kanat adamı olduğumu sanıyordum, anlarsın ya? Belki de yanılmışımdır."

"Umarım öyledir. Onu rol model gibi göstermek benim işim."

Wyatt güldü. "Evet. Bol şans." Yumruğunu uzattı. "Odama dönmem lazım."

Harris yumruğunu vurdu. "İyi maçlar."

Wyatt sırıttı. "Başlayabildiğim her maç iyi bir maçtır."

O ayrıldı ve Harris onun arkasından gülümsedi. Wyatt, Toronto'da yıllarca yedek kaleci olarak oynamıştı, ancak Ottawa'da sadece birinci kaleci pozisyonunu kazanmakla kalmamış, aynı zamanda NHL All-Star'a da seçilmişti. Harris,
başarısının büyük bir kısmının, buz pistinde muhtemelen herkesten daha fazla eğlendiği gerçeğine bağlı olduğundan oldukça emindi. O,
orada, her maçta.

Harris bu duyguyu iyi bilirdi.

İşe geri döndü. Resmi takım mağazasından ve sponsorlardan gelen tanıtım tweet'lerini gece boyunca planlamıştı;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Twitter ve Instagram'da bu gecenin resmi kadrolarını paylaşmıştı. Ayrıca Troy Barrett'ın Ottawa'daki ilk maçını tanıtan bir paylaşım da yapmıştı. Şimdi Twitter'da o paylaşımın yorumlarını kontrol etti ve vay canına. Barrett pek de dostça bir karşılama görmüyordu.

Yorumlar, onun ölmesini isteyen Toronto ve Dallas Kent taraftarları ile takımlarının onu transfer etmesinden tiksinen Ottawa taraftarları tarafından yapılmıştı. Harris aynı gönderiyi Instagram'da kontrol ettiğinde, yorumların benzer olduğunu gördü.

Mesele şu ki, Ottawa Barrett'ı değerinden çok daha ucuza almış olsa da, Toronto'ya bazı değerli draft haklarını vermişti. Barrett'ın yüksek maaşının yükünü üstlenmek zorunda kalması da cabası.

Barrett' ın kalbini kazanmasının tek yolu, hayatının en iyi hokeyini oynamasıydı.

Çok sayıda boş koltuk vardı. Troy'un ilk fark ettiği şey buydu. Dolu koltuklar da vardı, ama... çok sayıda

boş koltuk vardı.

Mavi çizgide durmuş, adının

anons edilmesini bekliyordu. Toronto'da maç biletleri zor bulunurdu, her maçtan çok önce tükenirdi.

Burada, Ottawa'da ise maç günü gişeye gidip bilet alabiliyormuş gibi görünüyordu.

Troy, Ottawa'nın yıllardır oldukça kötü bir takım olduğunu ve birçok taraftarın ilgisini kaybettiğini biliyordu.

ve hatta Wyatt Hayes'in ligin en iyi kalecilerinden biri olarak beklenmedik yükselişi bazı taraftarları geri getireceğini düşünürdü. Belki de normalden daha fazla taraftar *vardı*, ama lanet olsun. Troy'un Toronto'da alıştığı enerji bu gece bu binada yoktu.

"On yedi numara, Troy Barrett!" Spiker onun adını haykırdı ve kalabalık... ılık bir tepki verdi. Alkışlar vardı. Bazı tezahüratlar.

Ama aynı zamanda, muhtemelen on bir bin kişinin rahatsız bir şekilde mırıldanmasının sesi olan düşük bir uğultu da vardı.

Ottawa'da sıcak bir karşılama beklemiyordu.

Bazı hokey hayranları, pislik takım arkadaşını körü körüne desteklemediği için onu asla affetmeyecekti. Ve bunun yanı sıra, bu haftaya kadar Troy

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy, Toronto Guardian'da oynuyordu ve Ottawa'nın şiddetli rakibiydi. Tabii, büyük beyaz köpekbalığı ile denizyıldızının rakip olduğu gibi şiddetli bir rakipti.

Troy yeni takımı hakkında böyle düşünmemeliydi.

Rozanov'un adı anons edildi ve rahatsız edici mırıldanmalar, tam anlamıyla bir onay çığlığına dönüştü. Ottawa kaptanını seviyordu. Zane Boodram, takımda oynayan yedek kaptan
Ottawa, ilk NHL maçından beri büyük bir alkış aldı.

Troy'a da böyle tezahürat ederler miydi? Troy bunu umursuyor muydu? O buz üzerinde elinden geleni yapacaktı, taraftarlar ise istediklerini yapabilirdi.

Maç iyi gitmedi. En azından Troy için. Yeni takım arkadaşlarıyla uyum sağlayamamıştı, pasları kaçırmış ve utanç verici sayıda ofsayta düşmüştü, iyi bir gol şansı yakaladığı anda oyunu durdurmuştu.

Hiç gol şansı yakalayamamıştı. Tek şutu da kaleyi ıskalamıştı. Katıldığı iki yüz yüze mücadelede de yenilmişti. Yanlışlıkla puck'ı camın üzerine atmış ve yeni takımına oyun geciktirme cezası kazandırmıştı. Baştan sona tam bir felaketti.

Bir şekilde Ottawa, üstün olan
Pittsburgh takımını yenmeyi başardı. Bu, çoğunlukla Wyatt'ın olağanüstü kaleci performansı ve Rozanov'un iki golü sayesinde oldu. Troy, galibiyete kazanmaya katkıda bulunmakla kalmamış, dikkatsiz oyunuyla da bunu engellemişti. Hiçbir önemi yoktu.

Maçtan sonra soyunma odası gazetecilerle doldu. Tabii ki, hepsi Troy'un Centaur olarak oynadığı ilk maçtan sonra onunla konuşmak istiyordu.

O da hepsine olabildiğince yumuşak bir şekilde cevap verdi. Evet, Ottawa'nın Toronto'dan farklı bir oyun stiline sahipti ve buna uyum sağlaması gerekecekti. Hayır, dikkati dağılmamıştı.

Cevapları hep aynı şeyin farklı varyasyonlarıydı: Hokey'e odaklanmıştı ve yeni takımına katkı sağlamaktan heyecan duyuyordu. Her iki ifade de yalandı, ama bunların doğru olmasını istiyordu.

Sonra bir pislik, Dallas Kent'e söylediklerinden pişman olup olmadığını sordu. Sanki bu basit bir soruymuş gibi, Troy'u çılgına çevirecek bir soru değilmiş gibi. Sanki Troy, bir hafta içinde
sormuyormuş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dallas'a yaptıklarından pişman olup olmadığını soran var mıydı? Kesinlikle yoktu.

Troy öfkesini yuttu ve kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. Yukarı baktı ve Harris'i gördü, belli ki bir sandalyenin üzerinde duruyordu. bir şey, medya kalabalığının arkasından fotoğraflar çekiyordu. Bakışları kilitlendi ve Troy, Harris'in gözlerinde sempati gördüğünü sandı.

"Artık bu konuyu konuşmayacağım," dedi Troy sonunda. Ses tonunun ne kadar düz olduğundan gurur duyuyordu, içinde kopan duyguların fırtınasını hiç belli etmiyordu. Ama aynı zamanda yeni bir suçluluk ve utanç duygusu da hissetti. Çünkü kalbinde bunun konuşması gerektiğini biliyordu. Herkes konuşmalıydı.

Muhabirler ipucunu anladılar ve Wyatt ile konuşmak için kalabalığın içinden ayrıldılar. Harris geride kaldı. Dengede durduğu sandalyeden indi ve Troy'a dostça bir gülümseme attı.

"O adam senin ne söylemeni bekliyordu bilmiyorum."

Troy sadece homurdanarak cevap verebildi, ama Harris gülümsemeye devam etti ve Troy ona bakmaya devam etti. Güzel, samimi ve içten bir gülümsemesi vardı.

"Peki, ben..." Harris, Wyatt'ın etrafında toplanan gazetecileri işaret etti.

"Evet."

"Yarın görüşürüz. Soru-cevap için. Hala müsait olursan?"

Tabii. O şey. Troy unutmuştu ve gerçekten yapmak istemiyordu. "Bak, şey. İşinin bizi eğlenceli adamlar ya da kahramanlar gibi göstermek olduğunu biliyorum, ama ben sadece hokey'e odaklanmak istiyorum. Diğer şeyler bana göre değil."

Harris'in gözlerindeki ışık söndü. "Anladım."

Troy başını salladı, konuşmayı bitirmeye hazırdı. "Tamam. Ben..."

"Tabii." Harris, yüzünde hiç yakışmayan zoraki bir gülümseme attı. "Zaten rahatsız edecek başka hokey oyuncuları da var."

Troy neredeyse cevap verecekti. Harris'e, tam olarak doğru olmasa da, onu rahatsız etmediğini neredeyse garanti edecekti.

Ama cevap vermedi, çünkü bu, Harris'i hayal kırıklığına uğratabileceği en nazik yoldu. Geçmişte muhtemelen sadece alaycı bir şekilde gülümserdi. Harris, ya da Dallas Kent'in onun yerine yapmasına izin ver. Bu bir gelişmeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Harris'in uzaklaşmasını izlerken hala kendini lanet bir pislik gibi hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

"Barrett hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Harris. Troy'un Ottawa ile ilk maçının ertesi sabahıydı ve hem profesyonel hem de kişisel nedenlerden dolayı Harris onu düşünmeden edemiyordu.

Gen bilgisayarından başını kaldırdı. Küçük ofislerinde masaları birbirine bakıyordu. "Hokey dünyasındaki hemen hemen herkesin dediğine göre, o bir pislik. Ve henüz aksini kanıtlamadı."

"Herkes Rozanov'un pisliğin teki olduğunu söylüyordu," diye işaret etti Harris. "Ama bu yanlış çıktı."

Gen güldü. "Rozanov pisliğin *teki*. Ama eğlenceli bir pislik. Troy ise eğlenceli olmayan türden."

Harris, Instagram'daki son gönderisine gelen yanıtları gerçekten okumadan kaydırırken kaşlarını çattı. "Düşünüyordum da belki..."

Gen ekranına gözlerini kısarak baktı, sonra faresini birkaç kez tıkladı. "Ne?"

"Bilmiyorum. Şu anda bir arkadaşa ihtiyacı olabilir mi? Üzgün görünüyor."

Bu, Gen'in tüm dikkatini çekti. Sandalyesine yaslandı, kaşlarını kaldırdı. "Barrett'ın arkadaşı olmak mı istiyorsun? Dur. Boş ver. Sen *herkesin* arkadaşı olmak istiyorsun."

"Bu benim işim!"

"Sayılır." Tekrar tıklamaya ve gözlerini kısmaya başladı. "O yakışıklı," dedi rahat bir şekilde.

Harris kollarını koruyucu bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Çirkin değil," diye kabul etti.

Gen'in dudakları yukarı kıvrıldı, ancak bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadı. "Geçen sezon bana onun ligin en seksi oyuncusu olduğunu söylememiş miydin?"

Harris kesinlikle öyle demişti. "Hatırlamıyorum."

"Marry, Fuck, Kill oynuyorduk ve sen üç kez 'Troy Barrett'ı becer' dedin."

Oh. Doğru. "Birkaç bira içmiş olabilirim." "Mm."

"Ama onun görünüşünün bununla hiçbir ilgisi yok. Onun sadece bir pislik mi olduğunu, yoksa bir savunma mekanizması gibi pislik gibi *davranıp davranmadığını* bilmiyorum. Belki de sadece insanların ona nazik davranmasına ihtiyacı vardır."

Gen burnunu çektirdi. "NHL yıldızlarının hayatı çok zor. Keşke biri onları sevse."

"Gönderilerimize gelen yanıtları gördün mü? Hayranları ona çok acımasız davranıyor."

"Hayır. Yanıtlara bakmak *senin* işin. Benim tek umursadığım şey, benim iyi fotoğraflarımı kullanman, senin boktan iPhone fotoğraflarını değil."

"Burada ilk maçından önce marş sırasında buz üzerinde çekilmiş fotoğrafı," diye devam etti Harris, onu görmezden gelerek. "Hem Twitter'da hem de Instagram'da yaklaşık bir milyar kötü yorum var."

"Dallas Kent'i destekleyen mi, karşıt mı?"

"Her ikisi de. Ama kesinlikle Troy Barrett karşıtı. Biri 'Barrett, Kent onunla yatmayacağı için kıskanıyor' diyor. Sonra da tekrar etmeyeceğim bazı hakaretler kullanıyorlar."

"Hokey hayranları aptal. Bu yeni bir şey mi?"

Harris hokey hayranlarını savunmakla uğraşmadı ve bunun yerine "Barrett'ın şu anda neden bir kahraman olmadığını anlamıyorum" diye sordu.

"Evet, biliyorsun."

"Ama o doğru olanı yaptı..."

"Erkekler kadınlara asla inanmaz. *Kadınlar* da kadınlara inanmaz. Hadi ama Harris. Bunu *biliyorsun*. Ne olmasını bekliyordun? Tüm lig Barrett'ın arkasında birleşir ve Kent hokeyden atılır
hokeyden atıldı."

"Öyle olması gerekirdi."

"Hadi oradan. Ama bunun yerine, Barrett muhtemelen
. Eminim bunu söylemek istememiştir bile! Ona bunu söylediğimde pek bir şey söylemedi."

Harris telefonu düşürmek üzereydi. "Ona söyledin mi?
Ne zaman?"

"Resmi fotoğrafını çekerken. Kent'i çağırmanın iyi olduğunu söyledim."

"Ne dedi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karmaşık bir durum olduğunu söyledi, ama aslında bu hiçbir şey ifade etmiyor." "O kelimeden nefret ediyorum. Karmaşık değil; Kent bir tecavüzcü ve Barrett ona tecavüzcü dedi."

Oda ağır bir sessizlikle doldu. Gen her zaman açık sözlüydü, ama genellikle haklıydı.

"Sence," diye sordu Harris, "Troy kesin olarak biliyor muydu?" Bu, günlerdir aklında olan soruydu.

"En iyi arkadaşının kadınlara saldırdığını gördüğünü ve şimdiye kadar hiçbir şey söylemediğini mi düşünüyorsun?" Gen omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Umarım değildir."

"Ben de öyle umuyorum."

Dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi. "Onları sevmek benim işim değil, onları iyi göstermek benim işim. Barrett'ın yakışıklı yüzü işimi kolaylaştırıyor. Umarım cinsel saldırının suç ortağı değildir, ama eğer öyleyse, eminim bu ligde tek suç ortağı o değildir."

Harris dudağını ısırdı. Muhtemelen değildir. Her ne sebeple olursa olsun, Troy'un suç ortağı olduğunu düşünmüyordu. Adamla neredeyse hiç tanışmamıştı, ama Troy'un iyi bir insan olduğuna inanmak istiyordu, sadece mesleki nedenlerden dolayı. Harris, Ottawa ekibinin tüm üyelerini seviyordu ve bunun değişmesini istemiyordu.

"Tamam," dedi Gen, sandalyesinin tekerlekleri sert zeminde gürültülü bir ses çıkararak masasından uzaklaşırken. "Haas'ın yeni hayran ürünlerini tanıttığı fotoğrafları çekmem gerekiyor."

"Kolay gibi görünüyor," dedi Harris. "Haas çok sevimli." Luca Haas, İsviçre'den gelen, sarışın saçlı ve kolayca kızaran bebek yüzlü yirmi yaşındaki bir çaylaktı. Birkaç yıl önce draftta ikinci sırada seçilmişti ve Ottawa taraftarları bu sezon onu takımda görmekten heyecan duyuyorlardı.

"Eminim ona gerçekten saçma sapan pozlar verdirebilirim. Islak görünüm istediğimizi söylersem, üzerine bir kova su dökmeme izin verir mi sence?"

Harris bunu hayal ederek güldü. Luca son derece kibardı ve herkesi memnun etmeye çok hevesliydi. "Ona iyi davran. Takım arkadaşlarından yeterince azar işitiyor zaten.
Takım arkadaşlarından yeterince kötü muamele görüyor."

"Onu taklit etmek çok eğlenceli olduğu için bu onun suçu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harris, kapı çalınana kadar yaklaşık beş dakika ofiste yalnız kaldı. "Girin."

Zaten aralık olan kapı yavaşça açıldı ve Harris, Troy Barrett odaya girdiğinde daha fazla şaşırmış olamazdı.

Troy, ofisine girdiğinde Harris'in gülümsemesinin yerini şaşkın bir kaş çatışının aldığını gördü.

"Oh," dedi Harris.

"Merhaba." "Merhaba."

Harris bilgisayarının arkasındaki koltuğundan kalktı. "Bu bir sürpriz oldu."

"Evet, şey..." Troy kendi boynunu ovuşturdu. Bu işi bir an önce halletse iyi olurdu. "Özür dilerim. Dün gece kaba davrandım. Sen naziktin ama ben her zamanki gibi pislik gibi davrandım."

Harris kaşlarını kaldırdı. "Bana özür dilemek için buraya kadar mı geldin?"

Troy tam da bunu yapmıştı, ama şimdi sorulduğunda, biraz aptalca hissetti. "Sadece yolun aşağısındaki otelde kalıyorum." Kahretsin. Zaten başka bir iş için burada olması gerektiğini söylemeliydi. Bu daha havalı olurdu.

Harris'in gülümsemesi geri döndü. "Özrün kabul edildi."

"Güzel. Teşekkürler." Troy şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Gitmesi gerektiğini düşündü.

"Aslında," Troy kaçamadan Harris konuştu, "bu sabah seninle ve sosyal medya hakkında düşünüyordum. Onu sevmemeni suçlamıyorum. İnsanların internette senin hakkında nasıl konuştuğunu gördüm. Bu... hoş değil."

"Bunların hiçbirine dikkat etmemeye çalışıyorum."

"İyi plan. Ama kendin hakkında farklı bir imaj yaratmak istersen, ben işimde çok iyiyim."

Troy, Twitter'da bir şeyler paylaşmakta iyi olmanın ne anlama geldiğinden emin değildi, ama daha açık fikirli olmaya kararlıydı. "Bunu düşüneceğim."

Bu sefer gerçekten gitmek üzereydi, ama Harris başka bir soruyla onu yine durdurdu. "Ottawa'yı nasıl buldun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy'un ilk tepkisi, Ottawa hakkında kötü bir şey söylemekti.
Sıkıcı şehri, evi olarak adlandırmak zorunda kaldığı şehri, ya da Harris'e, buz pistine neredeyse bitişik bir otel odasında yaşadığını hatırlatmak zorunda kalmasına rağmen, nazik davranmayı başardı. "Sorun değil. Pek görmedim."

"Hayatım boyunca burada yaşadım, bu yüzden her türlü soruyu cevaplayabilirim."

Troy, adamı pek tanımamasına rağmen, Harris'e bir restoran önermesini isterse, her birinin neden harika olduğunu ayrıntılı olarak açıklayarak yüzlerce seçenek sayacağından emindi.

"Yaşayacak bir yer aradın mı?" diye sordu Harris. "Hayır. Yolculuğumuzdan döndüğümüzde arayacağım." "Şehir merkezini mi düşünüyorsun, yoksa buz pistine daha yakın bir yeri mi?"

"Emin değilim." Dürüst olmak gerekirse, Troy umursamıyordu. Planı şuydu Bu sezonun sonunda Ottawa'da kalmaya niyeti olmadığı için mobilyalı ve sade bir ev kiraladı. Bu yılı, hala değerli bir oyuncu olduğunu kanıtlamak için kullanacak, ardından daha iyi bir takıma geçecekti.
takıma geçecekti. "Nerede yaşıyorsun?"

"Glebe'de. Küçük, hoş bir daire. Lüks bir yer değil." Troy, Glebe'nin ne olduğunu hiç bilmiyordu. "Güzel."

Harris, Troy'un tek kelimelik cevabını konuşmaya devam etmek için bir davet olarak algıladı. "Orada sadece bir yıldır yaşıyorum ve hala yalnız yaşamak garip geliyor. Ben kalabalık bir evde büyüdüm. Kırk dönüm arazimiz vardı ama yine de banyoyu paylaşmak zorundaydık."

Kulağa korkunç geliyordu. "Büyük bir aile mi?"

"İki ablam, annem, babam, vefat etmeden önce büyükannem, üç köpek, bir kedi ve bir hayalet."

Troy son cümleyi duymazdan gelmeye karar verdi. "Tanrım. Çok kalabalık." Kahretsin. Hayır, son cümleyi duymazdan gelemezdi. "Hayalet mi?"

"Evet. Büyükannem bana onun büyük büyük amcam Elroy olduğunu söylerdi. Sessiz bir adamdı ve çoğunlukla sessiz bir hayaletti. Bazen eşyaları devirirdi
."

Bu, Troy'a son derece imkansız geldi. Birçok nedenden dolayı. "Oradan kurtulduğuna seviniyor olmalısın."

"Hayır, orayı seviyordum. Ailemi kastediyorum. Elroy amcayı bazen görmesem de
ama sanırım o da aileden biri. Hala eve gitmeyi seviyorum. Burada çalışmadığım zamanlarda çok yardım ediyorum. Oh tanrım, ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatta size söyleyeyim. Ailem bir elma bahçesi sahibi. Dördüncü nesil." Ceketindeki "*Drover Family U-Pick*" yazan düğmeyi gururla gösterdi. "Yani, elma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Harris'in yanakları, düzgün kesilmiş sakalının üstünde pembe ve dolgun, biraz elmaya benziyordu. Neredeyse hiç kaybolmayan gülümsemesi, onları Troy'un ısırmak için geçici ve kafa karıştırıcı bir istek duyduğu yuvarlak küçük toplara dönüştü. Harris*'in* elma gibi tatlı ve
sağlıklı bir tadı olsaydı şaşırmazdı. "Sana haber veririm."

Harris, Troy'a elma hediye etmekten daha mutlu olacağı bir şey yokmuş gibi ona gülümsemeye devam etti. Troy, onun Adrian'ın neredeyse tam tersi olduğunu düşündü. Adrian
uzun boylu, altın rengi tenli, koyu saçlı ve gözlü, Troy'un profesyonel sporcu vücudundan bile daha kaslı ve belirgin bir fiziğe sahipken
vücudundan bile daha kaslı ve belirgin bir fiziğe sahipken, Harris kompakt, solgun ve yumuşaktı. Adrian kolayca gülümserdi, ama en azından bunun bir kısmı rol yapmaktı. İhtiyacı olursa, gerçek ruh hali ne olursa olsun dostça bir yüz takınabilirdi. Harris'in iyi mizahı tamamen doğal ve samimi görünüyordu.

Adrian ayrıca biraz snobdu ve asla ponponlu bere ya da rozetlerle kaplı kot ceket giymezdi. Ya da Wonder Woman tişörtü...
Harris'in şu anda kesinlikle giydiği gömlek. Aslında, Adrian muhtemelen Harris'in tüm tavırları hakkında kötü bir şeyler söyleyecekti, ki Troy bunu düşünmekten nefret ediyordu.

Troy, Harris'in bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak etti. İyi birine benziyordu. Muhtemelen çok sevecen biriydi. Düşünceli hediyeler alan türden bir erkek arkadaş. Ya da düşünceli hediyeler *yapan* türden.

"Varsayımsal olarak," dedi Troy, "eğer soru-cevap videosunu yapsam, ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez. Belki on beş dakika? Yaklaşık doksan saniyeye kadar kısaltılır."

"Şimdi yapabilir misin?" Harris gülümsedi. "Şu
anda kesinlikle yapabilirim."

"Kolay sorular, değil mi? Çıtır çıtır mı, pürüzsüz mü fıstık ezmesi?
O tür şeyler mi?"

Harris'in gözleri sahte bir dehşetle büyüdü. "Olmaz. Çıtır fıstık ezmesi hayranlarının internette sana saldırmasını istemezsin. Böyle tartışmalı konuları en iyisi kaçınmak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de ben çıtır çıtır olanı seviyorumdur."

"Pürüzsüz fıstık ezmesi hayranları daha da kötüdür."

Troy gülmedi, ama günlerdir hissetmediği kadar hafiflemişti. "Hadi yapalım."

"Otur. Sadece bu işleri bitirmem lazım."

Harris, Troy'un sandalyeye doğru bir adım attığını izledi, sonra durmasını izledi. Bir karar vermeye çalışır gibi, kaşlarını çatarak yere baktı ve dudağını ısırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Harris.

Troy, yoğun, kobalt mavisi bakışlarını Harris'e dikti. "Hayır." Sandalyeye doğru yürümeye devam etti, sonra tekrar durdu. "Ben homofobik değilim."

Harris, nadir bir an için suskun kaldı. Sonra, "Bunu duymak güzel," dedi.

"Sen, şey, eşcinselsin, değil mi?"

Harris, taktığı rozetin

"Öyleyim." "Sorun değil. Tanıştığımızda, muhtemelen seni yargılıyormuşum gibi

göründüğümü biliyorum

seni yargılıyor gibi göründüğümü biliyorum..." Troy kendi göğsünü işaret etti. "Rozetler. Ve diğer şeyler."

"Aklımdan geçmişti," diye itiraf etti Harris.

"Öyle değildim. Yemin ederim. Sadece şaşırdım. Gerçekten bir sorunum yok... bilirsin."

"İğneler mi?" Harris yanağının içini ısırdı. Muhtemelen bu adamı gereğinden fazla kızdırmaktan zevk alıyordu.

Troy'un yanakları hafifçe kızardı. "Tamam."

Bir an için Harris, Troy'un dudaklarının utangaç bir gülümsemeye dönüşmesinden büyülenmişti. Gözleri yumuşadı ve Harris, Troy'un sadece yirmi beş yaşında olduğunu hatırladı. Kendisiyle aynı yaştaydı. "O zaman baştan başlayalım." Elini uzattı. "Ben

Harris."

Troy'un gülümsemesi bir milim daha genişledi. "Troy."

Eli, Harris'in ilk el sıkışmalarından hatırladığı kadar sağlam ve sıcaktı, tutuşu sıkı ve cildi biraz kuruydu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Troy. Rahatına bak, ben de bunun hızlı ve acısız olmasını sağlayayım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy sandalyeye oturdu, bacaklarını açtı ve ellerini kucağında birleştirdi. Şişkin uyluk kaslarını örten bol şort giyiyordu. Harris, Ottawa Centaurs için çalıştığı süre boyunca mükemmel şekilli uyluk ve kalçaları fazlasıyla görmüştü, ama
yine de yüzündeki ışık seviyesini kontrol etmeden önce Troy'un bacaklarını hayranlıkla seyretmek için kendine bir dakika ayırdı.

"Dışarısı soğuk, biliyorsun, değil mi?" Harris alaycı bir şekilde sordu.

Troy kendi çıplak bacaklarına baktı. "Buraya koşarak geldim."

Harris'ten özür dilemek için. Bu, dikkat dağıtıcı derecede tatlı bir hareketti ve insanların Troy hakkında söyledikleriyle hiç uyuşmuyordu.

"Artık Toronto'nun güneyinde değilsin. Burada kışlar çok sert geçer."

"Güney mi?" Troy alaycı bir şekilde sordu. "Toronto'da da kışlar aynı."

"Ocak ayında farklı bir şey söyleyeceksin. O zamana kadar donarak ölmezsen tabii."

"Ocak ayında pantolon giyeceğime söz veriyorum."

Harris güldü, sonra Troy'un kaslı uyluklarına bir kez daha bakıp, konuşmayı onun etkileyici alt vücudundan uzaklaştırdı. "Instagram hesabı açmaya karar verirsen, ilk gönderilerin için içerik konusunda sana yardımcı olabilirim."

"Tamam."

Maçlar sırasında geveze olmasıyla tanınan Troy, buz pistinin dışında kesinlikle konuşkan biri değildi. Neyse ki Harris, sessizliği doldurmakta hiç zorlanmıyordu. "Tamamen profesyonel davranıp sadece resmi takım haberlerini paylaşabilirsin. Bazı oyuncular hesaplarını neredeyse hiç kullanmazken, bazıları ise çok aktif. Wyatt çok sayıda çizgi roman paylaşıyor. Bood
yayınladığı tüm videolarla benim işimi yapıyor. Ilya eskiden kullanmazdı, ama şimdi farklı şehirlerde rastgele şeylerin fotoğraflarını çekmeye çok meraklı." Harris güldü. "Keşke bazen kamerayı
döndürseydi. Hayranlar muhtemelen tuhaf bir yangın musluğundan ziyade kahramanlarını görmek isterlerdi, değil mi?"

"Sanırım."

"Üzgünüm. Çok konuşkanım."

Troy bir anlığına onu o bakışıyla deldi, mavi gözleri keskin ama soğuk değildi. Neredeyse eğleniyor gibiydi. "Fark ettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece susmamı söyle, ama muhtemelen işe yaramaz." "Sorun değil." Troy bakışlarını yere çevirdi, omuzları yorgun görünüyordu. Harris işleri ilerletmeye karar verdi. "Sadece bu mikrofonu sana takmam lazım, sonra her şey hazır olacak." Ekipman çantasından küçük bir klipsli mikrofon çıkardı ve Troy'un yanına yürüdü. Troy'un açık bacaklarının arasına çömeldi ve mikrofonu Centaurs tişörtünün yakasına dikkatlice taktı.

Troy'un yüzüne baktığında, onu inceleyen derin okyanus gözlerin kendisini incelediğini gördü. Harris'in penisi, çok yakışıklı bir adamın kaslı bacakları arasında sıkıştığını fark edince, hoş olmayan bir sıcaklık dalgası onu sardı.

Hızla ayağa kalktı ve kameranın arkasına geçerek Troy'u bacaklarının arasından değil, küçük ekrandan izleyebilmek için geri döndü. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Tamam." Troy omuzlarını geriye attı ve dik oturdu. Ellerini kucağında katlı tuttu, tamamen işine odaklanmış ve muhtemelen cinsel düşüncelerle dikkatini dağıtan bir şey yoktu.

Harris, hokey oyuncularının kendi sporları hakkında en rahat konuşan kişiler olduğunu fark ettiği için hokey ile ilgili sorularla başladı. Troy'a çocukken en sevdiği oyuncuları ve kariyerinde en sevdiği anıyı sordu.

"Şu anda en sevdiğin oyuncu kim?" diye sordu Harris. Troy tereddüt etmedi. "Scott Hunter."

Peki. Bu... beklenmedik bir cevaptı. Scott Hunter kesinlikle ligin en iyi oyuncularından biriydi, ama aynı zamanda açıkça eşcinsel olan ve aktivist biriydi. Kısacası, Harris Troy'un seçiminden etkilenmişti. "O gerçekten harika biridir."

"Ben de Ilya Rozanov'un büyük bir hayranıyım," diye ekledi Troy. "Onunla oynama fırsatı bulmak çok heyecan verici."

"Tanrım. Ona söyleme," diye şaka yaptı Harris. "O adamın egosu zaten yeterince büyük, daha da büyütmeye gerek yok."

Troy'un dudakları hafifçe seğirdi. "Söylemem."

Harris, kişisel tercihlerle ilgili sorulara geçmek için bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündü. "Köpek mi yoksa kedi mi seversin?"

"Uh... köpek, sanırım. Hiç evcil hayvanım olmadı." "Vay canına. Hiç mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır."

"Tanrım, bu çok üzücü. Ben köpekleri severim. Şu anda köpeğim yok ama bir gün kırsalda bir evim olsun ve beş tane köpeğim olsun istiyorum. Büyük köpekler."

"Bu çok fazla."

"Tam olarak doğru sayıda köpek var."

Troy başını salladı ve neredeyse bir kahkaha gibi bir ses çıkardı.

"Hobin var mı?"

Garip bir şekilde, bu soru Troy için zor bir soru gibi görünüyordu. bir süre kafasını yorarak hokey oynamak dışında sevdiği herhangi bir şeyi bulmaya çalıştıktan sonra, sonunda "Bazen tenis oynarım" dedi.

En azından golf ya da video oyunları değildi, ki Harris'in yüzde doksanında aldığı cevaplar bunlardı. "Hiç oynamadım," diye itiraf etti. "Ama izlemeyi seviyorum." Tenisçilerin seksi olduğu için izlediğini eklemedi. Troy'un tenis oynarken *çok* yakışıklı göründüğüne bahse girerdi. "En sevdiğin dondurma hangisi?" "Şey... Kahretsin. Uzun zaman oldu. Sanırım çikolata."

"Bekle." Harris, *çok ciddi* bir *soru* soran bir muhabir gibi ses tonunu değiştirdi. "En son ne zaman dondurma yedin?"

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önce mi?" "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Troy omzunu kaldırdı. "Canım çekmiyor." "Peki ne canın çekiyor?"

Tanrım, Troy kızarıyor muydu? "Ben..."

"Troy Barrett için neyin lezzetli olduğunu düşünüyorsun? Her şeyi yiyebilseydin?" Troy yine bu soruya cevap vermekte zorlandı. "Somon balığı severim."

Harris güldü. Kendini tutamadı. "Ben daha çok, antrenörünün onayladığı diyet planında olmayan bir şey arıyordum."

"Yiyecekleri pek umursamıyorum. Onlar sadece yakıt."

Harris bu sözleri hiç anlamadı. "Yemek, hayatta olmanın en güzel yanıdır! Ben balığı severim, ama biri önüme somon fileto ve annemin elmalı böreklerinden bir yığın koysa, o somon çok soğuyacaktır."

"Soğuk somon balığı iyidir."

"Sen ye. Ben böreklerle karnımı doyuruyorum."

"Sanırım tatlıyı pek sevmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunda bir sorun yok. Peki ya poutine gibi tuzlu bir şey?"

"Bana hep iğrenç gelmiştir."

Harris derin bir nefes aldı. "Ottawa taraftarlarının poutine hakkındaki şok edici görüşlerini öğrenmemeleri için bu cevabı düzenleyeceğim."

"Peynir ve sos birbirine uymaz." "Uymaz da ne demek!"

Troy buna düzgün bir şekilde gülümsedi. Kısa ve kalbi durduran bir diş gösterisi, Harris'in başını döndürdü. Bu, Troy'un tüm yüzünü değiştirdi ve Harris onun bunu tekrar yapmasını istedi.

"Her zaman patates kızartması ve sos yerine tatlıları tercih ederim," dedi Harris, "ama poutine çok lezzetlidir. *Mario Kart*'ta hangi karakterle oynuyorsun?"

"Ne?"

Harris sırıttı. Soruları rastgele sorduğunda en iyi cevapları aldığını fark etmişti. "*Mario Kart* oynadın, değil mi? Lütfen evet de, yoksa sorularımın ikinci sayfasını yırtıp atmak zorunda kalacağım."

"*Mario Kart* hakkında bir sayfa soru mu yazdın?" "Soruyu cevapla."

Gülümseme tam olarak geri gelmedi, ama Troy'un gözleri, iyi vakit geçirdiğini gösteren bir şekilde parladı. "*Mario Kart* oynadım. Genelde Mario'yu seçerim."

"Hiç hayal gücün yok." Harris iç geçirdi.

"O en iyisi, değil mi? Oyunun adı da ondan geliyor. Neden? Sen kimi seçiyorsun?"

"Altı yaşımdan beri Yoshi hayranıyım." "O benim ikinci tercihim," diye kabul etti Troy.

"Biz temelde aynı kişiyiz!" "İkizleriz," diye Troy kesin bir şekilde onayladı.

"Dünyada en sevdiğin yer neresi?"

"Bu soruları cevaplamak gerçekten zor."

"Ama sıkılmadın, değil mi?"

Troy'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hayır, sıkılmadım." Yine, soruyu düşünmek için zaman ayırdı. "*Buz üzerinde* olmak kötü bir cevap mı?"

"En kötü cevap. Yazlarını nerede geçiriyorsun? Ya da güzel bir yere seyahat ettin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben, şey..." Troy'un yüzündeki tüm neşe kayboldu. Bu soruyu cevaplamak onu gerçekten öldürecekmiş gibi işkence çekiyor gibiydi. Harris ona acıdı.

"Buzda olmak sorun değil. Endişelenme."

"Teşekkürler. Üzgünüm. Bu konuda pek iyi
değilim."

"Harika gidiyorsun," dedi Harris, gerçi bu tam olarak doğru değildi. "Sıradaki soru: Dağlar mı, okyanus mu?"

"Neden seçim yapayım ki? Ben Vancouverlıyım."

Harris sırıttı. "Doğru! Ve takım bu hafta oraya gidiyor. Senin için çok güzel olmalı."

Troy kaşlarını çattı. "Tabii. Evet. Elbette." Söyleyiş şekli, Vancouver'daki evine gitmektense doğrudan cehenneme gitmeyi tercih edeceğini ima ediyordu.

Harris her şeyi mahvediyordu. En basit sorular bile
Troy'u rahatsız ediyordu. Harris genellikle insanlarla konuşmakta çok iyiydi.

Odadaki gerginliği gidermek için saçma bir soru sormaya karar verdi.

"Tamam. Bu önemli bir soru: En sevdiğin elma türü nedir?" Troy
kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kırmızı mı?"

"Haydi ama. Ciddi misin?" Harris, incinmiş gibi davranarak elini kalbinin üzerine koydu.

"Ne? Bütün elmalar kırmızı değil ki. Ben kırmızı olanları
seviyorum." "Alındım."

"Senin gibi lanet bir elma uzmanı olmadığım için üzgünüm."

Biraz acımasızdı, ama aynı zamanda biraz da... sıcakkanlıydı. Troy'un gözleri bir kez daha şakacı bir ifadeyle parladı ve Harris bunu sevdi. "Haklısın," diye karşılık verdi. "Bu gerçekten zor bir soruydu."

Troy neredeyse gülecekti. Harris bundan emindi ve nedense karnı heyecandan kıpır kıpır olmuştu.

Ama Troy, muhtemelen eğlencesini belli etmemek için dudaklarını sıkıca kapattı. Gözleri hala
parıldıyordu. "McIntosh'a ne dersin? O bir elma, değil mi?"

Harris başını salladı. "Saygısızlık. İnanılmaz. Son
soru: Yarım saat boyunca sprint yapmak mı, yoksa beş dakika boyunca soruları cevaplamak mı istersin?"

"Sprint. Kesinlikle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harris güldü. Muhtemelen her zamanki gibi çok yüksek sesle, çünkü Troy irkildi ve hemen ayağa kalktı. "Yani, bitti mi?"

"Bitti."

"Tamam." Troy kapıya doğru yürüdü, oradan çıkmak için açıkça istekliydi.

"Bekle," dedi Harris. Troy durdu, sonra endişeyle geriye baktı.
Harris, Troy'un omzuna elini koydu ve onun keskin bir nefes aldığını duydu. "Mikrofonun hala açık."

"Oh. Doğru." Harris mikrofonu çıkarırken tamamen hareketsiz durdu Harris bunu mümkün olduğunca az temasla hızlıca yaptı. Troy'un tıraş losyonunun odunsu kokusunu alabiliyordu, ya da muhtemelen vücut şampuanının kokusunu, çünkü çenesindeki gölge o sabah tıraş olmadığını gösteriyordu.

"Hazır," dedi Harris neşeyle, mikrofonu havaya kaldırarak. Troy, Harris'in boynunu koklamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aralarında biraz mesafe bırakmak için büyük bir adım geri attı. "Sen, şey, gürültü önleyici kulaklıkların olduğunu kontrol etsen iyi olur," dedi Harris.
kulaklıkların olduğundan emin olsan iyi olur," dedi Harris. "Uçuş için. O adamlar uçakta oldukça hareketlidirler."

"Takımla uçtun mu?"

"Birkaç kez. Genelde her yıl bir veya iki kez
. Eğlenceli içerikler ortaya çıkıyor. Ocak ayında güneye seyahate çıkacağım. Tampa'da bir gün izin var, eğlenceli olmalı."

"Oh. Harika." Troy, Harris'in takım uçağında olacağını gerçekten harika bulmuş gibi görünmüyordu.
. Troy, kırılmamaya çalıştı. "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi.

"Yayınladığımda sana haber veririm." Troy bir kez başını salladı ve sonra gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Troy, yüksek sesli gürültünün nedenini bilmiyordu, ama bu sesin kesilmesini gerçekten istiyordu. Yavaş yavaş, Vancouver'daki bir otel odasında olduğunu ve gürültünün kapısından geldiğini fark etti. İnledi ve zonklayan başına bir yastık çekerek, kişinin gitmesini umdu.

Kişi gitmedi.

"Barrett. Uyan." Ses, şüphesiz Rozanov'a aitti.

"Ne var?" Troy'un sesi sanki tamamen kaybolmuş gibiydi. Kuruyan boğazını temizlemeye çalıştı ve tekrar sordu: "Ne?"

"Kapıyı aç."

Yenilgiye uğrayan Troy, kendini yataktan sürükleyerek kalktı ve en azından iç çamaşırı giydiğinden emin olduktan sonra kapıyı açtı. Rozanov, davetsiz bir şekilde odaya girdi ve yüzünü buruşturdu. "Kokusu berbat. Dün gece sarhoş olmuşsun."

"Biraz."

"Hiç iyi değil, Barrett." Troy'a bir şişe Gatorade uzattı. "Bunu iç. Otur."

Troy her ikisini de seve seve yaptı. Yatağa yığıldı ve Gatorade'i açtı, Ilya'nın dün gece tek başına içtiğini nasıl bildiğini merak ederek.

"Seni lobide içki dükkanının poşetiyle gördüm," dedi Ilya, sanki zihin okuyabiliyormuş gibi. "Asansörlere doğru gidiyordun. Acelen vardı gibi görünüyordu."

Hiçbir şey hissetmemek için acele ediyordun, *diye* düşündü Troy.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Ilya, Troy'un şifonyerinden neredeyse boşalmış ucuz votka şişesini aldı ve etikete kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır."

"Bu gece maçımız var."

"Biliyorum. Aptalcaydı."

"Evet." Ilya, Troy bakışlarını kaçırmak zorunda kalana kadar onu inceledi.

"Bir daha olmayacak," dedi, ama bunun doğru olduğundan emin değildi, çünkü şimdi içki içme nedenleri tekrar aklına gelmeye başlamıştı. Takım arkadaşlarının sıkı dostlar gibi gülüp şakalaşmalarını dinleyerek geçirdiği uzun ve yalnız bir uçak yolculuğunun ardından, Troy'un tek istediği erkek arkadaşının kollarına sığınmaktı. Adrian'ı çok özlemişti ve onu arayamıyordu bile. Üstelik, o da...

Dün beri babasının telefonlarını ve mesajlarını görmezden geliyordu çünkü şu anda o adamla uğraşacak durumda *değildi*.

Troy'un kariyerinde ilk kez memleketine dönmekten zevk almamıştı. Babasını görmekten hiç hoşlanmazdı, ama

bu seyahate kadar erkek arkadaşını, annesini ya da ikisini birden görebiliyordu.

Şimdi geriye sadece o pislik babası kalmıştı.

Dallas'la olanlar, Adrian'ın

ve ardından transfer olunca, kalp kırıklığı Troy'un üzerinde bir bulut gibi dolaşan belirsiz bir boşluk gibiydi. Şimdi Vancouver'da olduğu için, bulut alçalmış ve onu öfke ve umutsuzlukla doldurmuştu. Ayrılık şimdiye kadar gerçek gibi gelmemişti,

çünkü o ve Adrian zaten birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı. Aynı şehirde olup da onu kucaklayamamak, öpememek, yatağa götürememek ve birkaç saatliğine gerçekten kendisi olamamak onu öldürüyordu.

Ve kimse bunu asla bilemezdi.

"Üzgünüm. O..."

Ilya, Troy'un sesinin titrediğini fark ettiyse de, yüzünde bunu belli etmedi. "Burası senin kasaban, değil mi? Buradan mısın?"

"Evet."

"Kişisel hayatın kişiseldir. Oyununuzu etkilemiyorsa, benim için önemi yok. Koç da aynı şeyi söyleyecektir."

Troy gözlerini kapattı. "Ona söyleyecek misin?" "Bu sefer söylemeyeceğim."

Bu bir uyarıydı ve Troy sessizce buna uymaya söz verdi. Hokey, ona kalan tek şeydi. Ottawa takımında elinden gelenin en iyisini yapmalıydı, yoksa tamamen çökecekti.

"Berbat görünüyorsun," dedi Ilya. "Bu sabah antrenman isteğe bağlı. Sen katılmayacaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Troy neredeyse itiraz edecekti çünkü bu sabah kaymayı planlamıştı ama tartışmak saçma olurdu. Duş almaktan daha yorucu bir şey yapabilecek durumda değildi. "Tamam."

"Ayrıca, baban lobide."

"Ne?"

"Evet. Kendini bana tanıttı." Ilya, Troy'un çok iyi anladığı ekşi bir yüz ifadesi yaptı. "Hâlâ orada, ama ona senin geldiğini söyleyebilirim..."

Siktir. "Hayır. Onunla konuşmam lazım. Yoksa o sadece..." Troy kendini durdurdu. Onun berbat ailesi Rozanov'un işi değildi.

"Duş alıp aşağı ineceğim. Ona mesaj atacağım. Haberi vereceğim." "Evet, tamam."

Troy Gatorade'yi bitirdi. "Teşekkürler. Bunun için." Boş şişeyi kaldırdı.

"Bugün dinlen. Akşam iyi oyna. Bir daha bunu yapma."

"Yapmayacağım."

Ilya kapıya gitti, sonra açmadan önce durakladı. "Aile zor olabilir. Babalar."

Bu tuhaf bir sözdü ve Troy nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Evet. Bazen.”

Ilya başını salladı ve çıktı. Troy derin bir nefes aldı ve duşa gitti.

Troy kendini düzgün göstermeye çalıştı, ama gözleri hala kırmızı olabileceği ihtimaline karşı yüzünü kısmen gizlemek için başına Ottawa Centaurs beyzbol şapkası taktı. Akşamdan kalma olmasının yanı sıra, ağlamaya çok yakın hissediyordu.

Troy, babasının burada olduğuna inanamıyordu. Ama bu tamamen mantıklıydı; hayatının çöp dondurmasının üstüne konmuş çürümüş bir kiraz gibiydi.

Curtis Barrett'ı hemen gördü, lobinin ortasındaki koltuklardan birinde uzanmış oturuyordu. Troy'u görünce ayağa kalktı ve karşısındaki koltuklarda oturan iki adam da ayağa kalktı.

Tabii ki babam arkadaşlarını da getirmişti. NHL yıldızı olan oğlunu göstermeyi çok severdi.

"Troy! Tanrım, bütün gece uyanık kalmış gibi görünüyorsun." Babam Troy'un omzuna sertçe vurdu. "Umarım buna değmiştir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Curtis'in kahkahası, onun diğer her şeyi gibi agresifti ve Troy irkilmemek için kendini zor tuttu. Curtis'in arkadaşları da katılıp cahil eşekler gibi gülmeye başlayınca, Troy kısa bir an için *"Aslında erkek arkadaşım beni başka bir erkek için terk etti"* demek istedi, ama tabii ki söylemedi.

Bunun yerine, ayakta durmaktan yorulduğu için sandalyelerden birine oturdu. "Merhaba, baba."

"Bu Brad, Condor Construction'ın sahibi. Ve Darryl, Harper Demolition'dan. Darryl'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii," diye yalan söyledi Troy. "Elbette." Babasının arkadaşlarının hepsi birbirine benziyordu: bir zamanlar sporcu olduklarını gösteren vücut yapıları olan, ancak yıllar içinde gevşemiş orta yaşlı erkekler. Troy muhtemelen bir gün kendisi de öyle görünecekti.

"Demek öyle." Curtis, oğlunun Centaurs kapüşonlu sweatshirtünü ve beyzbol şapkasını inceledi. "Ottawa'ya indirildin."

"*Takas* edildim."

"Cezalandırıldın, olan bu. Kent'in seni neden kızdırdığını bilmiyorum, ama ağzından çıkanlara dikkat etmelisin, evlat.
şans eseri video kaydına yakalandın." Yüzünü buruşturdu. "Antrenmanlar özel olmalı. Takım arkadaşları arasında söylenenler orada kalmalı. Kamloops'ta oynadığım zamanları hatırlıyorum..."

Ve junior hokey oyuncusu olarak geçirdiği şanlı günlerinin hikayeleriyle odadaki tüm oksijeni emerek konuşmaya devam etti. Troy onu dinlemiyordu.
Troy'un gerçek bir NHL yıldızı olması, babasının her hokey hikayesini gölgede bırakmaya çalışmasını hiç engellemedi. Sonunda Troy, hikayelerini paylaşmayı tamamen bıraktı.

"Tabii ki, bu günlerde hiçbir şey söyleyemezsin," dedi babası, Troy onun hala konuştuğunun farkına vardığında. "Sosyal adalet savaşçıları her yerde pusuda bekliyor."

"Haklısın," diye Brad veya Darryl onayladı.

"Zavallı Dallas Kent'e bak," dedi babası, sanki Troy orada oturuyormuş gibi. "İnsanlar internette her şeyi söyleyebilir, bir adamın kariyerini mahvetmeye çalışabilir. Onun itibarını."

Troy bir şey söylemek istedi, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Başı ağrıyordu ve boğazı hala tehlikeli bir şekilde sıkışmıştı. Babası şimdi doğrudan ona bakıyordu.

"Neyse ki kimse söylediklerini ciddiye almadı," diye devam etti babam. "Toronto'nun senden kurtulması gerektiği açıktı, bu çok yazık, ama hokeyi bilen herkes bilir ki, o anın heyecanı içinde söylenenler vardır.
"

İnsanlar kendilerine böyle mi söylüyorlardı? Troy antrenman sırasında bir şeye sinirlenip Kent'e haksız bir darbe mi vurmuştu? Troy, Kent'in cinsel tacizci olduğuna gerçekten *inanmıyor muydu*?

Babam güldü. "Eğer takım arkadaşı değil de rakip olsaydınız, o kadınların onu suçladığı saçmalıkları kullanmak buz üzerinde akıllıca bir strateji olurdu. Kafasına gir, anlarsın ya? Ama takım arkadaşının kafasına değil
Takım arkadaşına değil. Siz ikiniz kardeş gibiydiniz. Umarım en azından ondan özür dilemeye çalışmışsındır. Sana siktir git derse onu suçlamam, ama erkek ol ve denemelisin."

Brad ve...diğeri...onaylayıcı sesler çıkardılar.

Troy uzun ve derin bir nefes aldı. "Bu akşam maça geliyor musun?"

"Tabii ki. Bu adamları da yanımda getireceğim. Ama Ottawa'yı destekleyeceklerinden emin değilim."

Üç adam güldü. Troy gülmedi. Babasının yeni karısını neden getirmediğini sormak üzereydi, ama umursamadığına karar verdi. Hiçbirini umursamıyordu ve iyi görünme yeteneğini tüketmişti. Özel otel odasına sığınıp uyuyana kadar ağlamanın zamanı gelmişti. "Dediğin gibi, dün gece pek uyuyamadım, maçtan önce dinlenmeye çalışmalıyım."

"Zaten gitmiyorsun, değil mi? Al, sana bir kahve getireyim."
Babam güldü. "Milyonlarca dolarınla bize kahve ısmarlaman gerekirdi."

Curtis Barrett'ın da milyonlarca doları vardı. Troy kadar çok olmasa da ama yirmi yıl önce kurduğu vinç şirketi onu kesinlikle zengin bir adam yapmıştı.

"Şu anda kahveden çok uyku daha iyi olur," dedi Troy. Ayağa kalktı.

"Sanırım." Curtis oğluna kaşlarını çattı ve Troy, babasının arkadaşlarını etkilemek için, akşamdan kalma halinden dolayı birkaç kelime mırıldanmaktan daha fazlasını yapmasını beklediğini anladı. İsteksizce ayağa kalkıp Troy'un omzuna bir kez daha elini koyduğunda mutlu görünmüyordu.

isteksizce ayağa kalkıp Troy'un omzuna bir kez daha vurduğunda mutlu görünmüyordu. "Tamam, peki, bu gece iyi şanslar."

"Seni tekrar görmek güzeldi, baba." Troy mükemmel bir yalancıydı. "Maçı keyfini çıkarın," dedi Brad ve Darryl'a, sonra hızla dönüp gitti.

Asansör kapıları kapanana kadar gözleri çoktan yanmaya başlamıştı.

Troy o gece berbat oynadı. Açıkçası. Soyunma odasında ya da yedek kulübesinde gözyaşlarına boğulmamak için tüm konsantrasyonunu kullanmıştı. Her ikisi de elbette düşünülemezdi.
en iyi zamanlarında bile neşeli bir mizacıyla tanınmıyordu ve takım arkadaşları onu zaten tanımıyordu, bu yüzden acısını saklamak başka durumlarda olduğundan daha kolaydı.

Üçüncü periyotta, Troy'un yerine Luca Haas ön hatta geçti. Koç, Troy'un buzda kalma süresini önemli ölçüde azalttı, bu da ona yedek kulübesinde acısını daha fazla yaşama fırsatı verdi. Takımı kaybetti.

Soyunma odasında, Troy'un takım arkadaşları onunla konuşmadılar. Ona neredeyse hiç bakmadılar. Aslında, Ilya ona baktı, ama öyle bir bakıştı ki *"Bütün gece içip ertesi gün bok gibi oynarsan,* tek kelime etmeden *koça söylerim" demek gibi bir* bakıştı. Etkileyiciydi. Takımın geri kalanı muhtemelen tek bir şey düşünüyordu: Bu pisliği neden transfer ettik ki?

Her şey berbat gidiyordu ve şimdi hokey bile işe yaramıyordu.
Troy'un geriye ne kalmıştı?

"Pekala, çocuklar," dedi Koç Wiebe. Oda sessizliğe büründü, utanç ve hayal kırıklığı havası odayı kapladı. "Yarın inişten sonra Edmonton'da antrenman yapacağız. Açıkçası, bazı değişiklikler olacak." Troy'a doğrudan bakmadı, ama buna gerek de yoktu. "Edmonton, Vancouver'dan daha güçlü bir takım ve biz bu geceki gibi oynayamayız. O yüzden iyi bir gece uykusu çekin, bu gece kimse dışarı çıkmasın, hangi şehirde olduğumuz umurumda değil, yarın da sıkı çalışmaya hazır olun, tamam mı?"

"Evet, Koç" diye bir koro yükseldi, sonra Wiebe başını salladı ve odadan çıktı.

Troy, şu anda uçuyor olmalarını diledi. Vancouver'ı geride bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Troy, takımı Edmonton ile karşılaştığında ilk sırada değildi. Üçüncü sıraya düşürülmüştü, koçları suçlayamazdı ama yine de canı yanıyordu.

Bir gol *atması gerekiyordu*. Hayatında hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. Hokey oyuncuları arasında özellikle
batıl inançlı değildi, ama belki bir gol atarsa işler onun için değişeceğini düşündü.

Bu yüzden her vardiya boyunca hızını kullanarak rebound veya deflection şansı için kaleye ulaşmak için çok çabaladı. Fiziksel bir oyun oynadı yakınında bulunan herkese saldırganlığını yöneltti. Bu *gece*
bu gece gol atacaktı.

Üçüncü periyotta, koç Troy'u power play hattında denedi.
Edmonton iki gol öndeydi ve Ottawa'nın bir gol atması büyük bir ivme kazandıracaktı. Yüzleşme Edmonton bölgesindeydi ve Rozanov kazandı, puck'ı Dykstra'ya geri gönderdi.

Troy, Dykstra mavi çizgiden şutunu attığı anda kaleye doğru fırladı. Edmonton kalecisi kurtardı, ancak ribaundu kontrol edemedi. Puck, Troy'un sopasına, birkaç santim uzağa düştü, tam da
Troy, kalecinin uzanmış vücudunun üzerinden, boş kaleye şutu attı.

Troy, Stanley Kupası'nı kazanmış gibi kutladı.

Sonra takım arkadaşlarının kendisiyle birlikte kutlama yapmadığını fark etti ve Dykstra'nın "Hayatta olmaz, bu
" diye bağırdığını duydu.

Ama hakem "gol yok" işareti yapıyordu ve Troy buna inanamıyordu.

"O adama dokunmadım!" diye bağırdı Troy. "Sersem herif düştü!" "Gol yok," dedi hakem. "Onun pateninin arkasına kanca attın, Barrett." "Ne kanca atmışım da."

Edmonton'un savunma oyuncularından biri, Nelson adında devasa bir ahmak, Troy'un göğsüne itti ve sırtı ağın arkasındaki tahtaya çarptı. "Hepimiz gördük, seni hileci pislik."

"Nasıl gördünüz? Beni durdurmak için hiçbir şey yapmadınız. Sizin evinize girip gol attım. Kötü olduğunuz için üzgünüm.
İş, seni aptal herif.

"En azından ben lanet olası bir hain değilim."

Troy, Nelson'dan yaklaşık yarım metre daha uzun olmasına rağmen, onu geri itti. boyu daha uzundu. Rozanov araya girdi, yüzü sakindi ve şöyle dedi: "Hain olmak için arkadaşların olması gerekir, Nelson. Yani, hayır. Sen asla hain olamayacaksın."

Nelson ona öfkeyle baktı. "Umarım yattığın kızlar internette senin hakkında yalanlar yazmazlar, Rozanov. Bu kız bir saniye içinde sana sırtını dönecek.

saniye içinde sana sırtını dönecek."

"Evet. O zaman karından benim hakkımda bir şey yazmamasını isteyebilir misin?" "Siktir git, Rozanov!"

"Herkes şimdi yerlerine dönsün," diye bağırdı hakem. Troy öfkesini hakeme yöneltti. "O bir goldü." "Hayır, değildi."

"Lanet olası bir goldü! Hiç hokey maçı izledin mi?

O düştü lan."

Hakem onun yüzüne yaklaştı. "Yedek kulübesine git. Son uyarı."

Troy, bir haftadır içini kemiren öfkeyle doluydu ve bunu dışarı atması gerekiyordu. Hakem muhtemelen en kötü

hedefti ama, neyse, Troy'un önünde duran kişi oydu. "Siktir git." Sonra hakemi itti ve, evet. Bu

iyi bir fikir değildi.

Troy hemen oyundan atıldı. Hakemlere, Edmonton oyuncularına, taraftarlara ve

muhtemelen Tanrı'ya hakaretler yağdırmaya devam etti. Tünelde, Troy sopasını duvara vurarak parçaladı ve elinde

kısa bir karbon fiber parçası kalana kadar küfürler savurdu. Sonra parçayı duvara fırlattı.

Maç bittiğinde hala duş almamış, hatta kıyafetlerini bile çıkarmamıştı. Sadece soyunma odasında oturmuş, öfkeyle kaynıyordu.

Ottawa bir daha gol atamadı ve sonunda üç gol farkla kaybetti. Takımın geri kalanı da oraya geldikten sonra odadaki hava ciddiydi.

Koç içeri girip, daha iyi olmaları gerektiği konusunda bir konuşma daha yaptı. Troy, koçun tek bir konuşma mı yapacağını merak etmeye başlamıştı. Takımın oynadığı oyuna bakılırsa, Lord'un tek bir konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Koç ayrıldıktan ve çoğu oyuncu duş almaya gittikten sonra, Rozanov Troy'un yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu Rozanov.

"Harika." "Evet,
anlıyorum."

Troy cevap vermedi. Başını eğmişti, ama şimdi yeni kaptanına baktı. Ilya boxer şortuna kadar soyunmuş ve
uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Troy'un bakışları, Ilya'nın sol göğsündeki hırlayan boz ayı dövmesine takıldı. Yakından bakınca kesinlikle çok komikti. İkinci bir dövme daha fark etti, daha az
Ünlü ve muhtemelen daha yeni olanı, Ilya'nın kolunda, omzunun yakınında. Bir tür kuştu. Belki bir dalgıç kuşuydu. Biraz garip bir seçimdi.

"Sen iyi bir hokey oyuncususun," dedi Ilya.

Bu o kadar ani ve beklenmedik bir şeydi ki Troy ne cevap vereceğini bilemedi. "Uh, tamam. Teşekkürler."

Ilya iç geçirdi ve başını arkasındaki duvara yasladı. "Kaybetmekten bıktım, Barrett."

"O zaman yanlış takıma geldin." Troy, neredeyse tüm NHL gibi, Ilya Rozanov'un neden bu takıma imza attığını anlamıyordu.
Ottawa ile serbest oyuncu olduğunda. Neredeyse her yere gidebilirdi. Bunun yerine, her kış yaklaşık bir milyar ton kar alan sakin bir şehirde, ligin en kötü takımlarından birini seçti. Spor arabaları, gece kulüpleri ve kadınları seven bir adam için bu tuhaf bir seçim gibi görünüyordu.

"Bence kazanabiliriz," dedi Ilya. "İyi bir kalecimiz var. Genç yeteneklerimiz ve sağlam savunmamız var. Ve ben varım. İyi bir takım olmalı."

Ilya'nın söylediği her şey doğruydu. Daha iyi bir takım olmaları *gerekirdi*. "O zaman neden değiliz?"

Ilya onun gözlerine baktı. "Çünkü buna inanmıyoruz. Buraya gelen kimse kazanmayı beklemiyor."

Troy buna karşı çıkamadı. Buraya kazanan bir takımın parçası olmayı umarak gelmemişti.

"Bu gece," diye devam etti Ilya. "Ne yapmak istedin?" "Bir
gol atmak istedim."

Ilya başını salladı. "Senin için. Takım için değil."

"Ben..." Tamam. Troy *buna* da karşı çıkamadı. "Gol atmam gerekiyordu. Hala da gerekiyor, o gol geçersiz sayılsa da..."

"Evet. Biliyorum." Ilya ayağa kalktı, sonra dönüp Troy'a baktı. İç çamaşırlarıyla bile Ilya, Troy'u utandırmayı ve gülünç duruma düşürmeyi başardı. İptal edilen bir gol yüzünden öfke nöbeti geçirmişti. Muhtemelen önemi bile olmayan bir gol.

Ayrıca, Ilya iç çamaşırlarıyla gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Ama bu yararlı bir düşünce zinciri değildi.

"Gerekirse gol at," dedi Ilya, "ama takım için ne yapabileceğini düşün. Bence sen, ihtiyacımız olan kişisin
ihtiyacımız olan kişisin."

Cevap beklemeden, dönüp kendi dolabına doğru yürüdü ve odanın ortasında iç çamaşırını çıkardı. Troy gülerek homurdandı. Rozanov tam bir baş belasıydı.

Troy'un hayatında yıllarca soyunma odası dünyadaki en stresli yerdi. Az önce yaşanan konuşma
, Ilya kadar çekici bir adamın az önce yaptığı gibi kendini
korkutucu olurdu, çünkü ya Troy bir şey ele verirse? İstem dışı bir bakış ya da, tanrı yardım etsin, istem dışı bir ereksiyon. O, sefil ve yalnızdı, ta ki bir gün, on sekiz yaşında WHL'de ikinci sezonuna başlamadan önce,
agresif maço saçmalıklarının arkasına saklanmaya karar verdi. Bu zor olmamıştı; babası ona yıllarca taklit etmesi için maço saçmalıkları öğretmişti. Takım arkadaşlarının ve koçlarının çoğu da öyle.

Sonra Toronto'ya gitti ve arkasına saklanabileceği mükemmel, gürültücü, pislik bir adam olan Dallas Kent ile tanıştı. Bir noktadan sonra, utanç verici bir şekilde oldukça homofobik olan heteroseksüel bir erkek olarak kalmak daha kolay hale gelmişti.

Troy, Adrian ile tanışana kadar bu maskeyi sürekli takıyordu.
partide, Troy, Adrian'ın güzelliği ve cazibesi karşısında tamamen savunmasız kalmıştı. Adrian'ın dairesinden ayrıldıktan sonra maskeyi tekrar takmak her seferinde zor olmuştu, ama Troy hokey oyuncusu olarak hayatına geri dönmek zorundaydı ve Scott Hunter gibi açıkça eşcinsel olduğunu ilan etmeye hiç hazır değildi. Hâlâ hazır değildi.

Ama artık o lanet maskeyi takmak da istemiyordu.

Geçen yıl boyunca aklından hiç çıkmayan eski takım arkadaşı Ryan Price'ı düşündü. Ryan, geçen sezon Troy ile

Toronto'da oynamıştı. Sayısız kez takas edilmişti;
Toronto onun dokuzuncu NHL takımı falan olmuştu. Troy
ona karşı tam bir pislik gibi davranmıştı çünkü Kent'in izinden gidiyordu. Ve
çünkü Troy, itiraf etmek gerekirse, tam bir pislikti.

Artık Troy, transfer edilmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu
biliyordu ve Ryan'ın uyum sağlamaya çalışırken ona nasıl
davrandığından utanıyordu
yardım etmek yerine, Troy
Ryan'ın uçakta ne kadar gergin olduğunu gülerek izlemiş ve onun önünde
homofobik şakalar yapmıştı. Ryan'ın eşcinsel olduğunu öğrendikten sonra
değil, ama bunun önemi yoktu.

Ryan mükemmel bir adamdı. Utangaçtı belki. Garipti
kesinlikle. Ama Dallas ve Troy'un çocukça şakalarına, eşcinsel olduğunu
açıkça söyleyerek ve
artık onların homofobik tavırlarına tahammül etmeyeceğini açıkça belirtirken
çok sert davranmıştı. Bu, Troy'un asla unutamayacağı bir andı.

Bu, onun gördüğü en cesur hareketti. Ve Ryan için bu büyük bir mesele
gibi görünmüyordu bile. Ryan, sanki az önce
Troy'u hem aşağılayıp hem de ilham vermiş gibi davranmıştı. Çünkü Troy o kadar
uzun süredir homofobik şakaların arkasına saklanıyordu ki, bu şakalar
gülmek de çok kolaydı. Ama Troy'un gerçek bir eşcinsel takım arkadaşı
vardı ve onu tanımaya bile çalışmamıştı. Ona ulaşmaya. Kabul edildiğini ve
hoş karşılandığını hissetmesine yardımcı olmaya.

Ne kadar büyük bir fırsat kaçırılmıştı.

Troy, Ilya'nın az önce onunla birkaç dakika konuşmuş olmasından
hoşlanmıştı, her ne kadar bu pek de hoş bir konuşma olmasa da. Ilya'nın
hokeyde kapsayıcılığın önemini açıkça dile getirdiğini ve sadece lafta
kalmadığını biliyordu. O ve Shane Hollander, yaz aylarında çeşitliliği
kutlayan ve buna uygun kapsayıcı bir kadroya sahip olan hayır amaçlı hokey
kampları düzenliyorlardı. Troy, Ryan Price'ın koçlardan biri olduğunu
duymuştu.
Shane Hollander'ın eşcinsel olduğu söylentilerini de duymuştu. Bunların doğru
olup olmadığından emin değildi, ama içten içe doğru olsaydı çok havalı olurdu
diye düşünüyordu. Hollander'ın bunu açıklamamış olmasını kesinlikle
suçlamıyordu.

Ilya'nın bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Bir şekilde bu iki rakip son
birkaç yılda yakınlaşmıştı ve Ilya'nın eşcinsel bir adamla en iyi arkadaş olması
Troy'u etkileyecekti. Belki de Ilya kadar çok kadınla birlikte olmuş olsaydın

kadar çok kadınla birlikte olursan, kendi cinsel yönelimin sorgulanmasından endişe etmene gerek kalmazdı.

Ilya, Troy'un eşcinsel olduğunu bilseydi muhtemelen onu desteklerdi. Troy açılmak ve sadece... kendisi olmak isteseydi. Sonunda.

Troy uzun bir nefes verdi ve ekipmanlarını çıkarmaya başladı. Terli, iğrenç Troy'un yemeğe, uykuya, bir gol atmaya ve belki bir gün sevişmeye ihtiyacı vardı.

Belki de Ilya'dan Shane Hollander'ın numarasını istemeliydi. Shane çok çekici biriydi.

Bu düşünce Troy'u gülümsetti ve bu da en azından bir şeydi.

Altıncı Bölüm

Harris, Pazar günü öğleden sonra geç saatlerde, üzerinde "*Drover Ailesi Meyve Bahçeleri"* yazan asılı tabelanın altından kamyonetiyle geçti. Ailesinin evi şehirden yaklaşık
kırk beş dakika uzaklıktaydı, ama yine de mümkün olduğunca sık Pazar akşam yemeğine yetişmeye çalışıyordu.

Eve giden uzun, asfaltsız yolun her iki yanında, çıplak elma ağaçları düzenli sıralar halinde uzanıyordu ve dalları kasım sonunun beyaz gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Sertleşmiş donmuş toprak
lastiklerinin altında yüksek ve tanıdık bir ses çıkararak çıtırdadı. Eve gelmeyi çok seviyordu.

Ana yoldan, kız kardeşlerinin iki yıl önce arazide inşa ettikleri elma şarabı fabrikasına giden yeni yolu geçip gitti. Uzakta, gambrel çatısını süsleyen beyaz Noel ışıklarıyla süslü, ahır benzeri şık binayı görebiliyordu. Anna ve Margot'un hâlâ çalışıp çalışmadıklarını veya evde onu bekleyip beklemediklerini merak etti.

Ev görünür hale geldiğinde köpekler onu karşılamak için koşmaya başlamıştı. Üçü arasında en küçüğü olan Mac öndeydi. Shannon ve Bowser mutlu bir şekilde havlayarak onu takip ediyordu.

Harris kamyonetten indi ve üç köpek de üzerine atlayıp kuyruklarını bacaklarına ve birbirlerine vurarak oynarken güldü. "Hey, arkadaşlar, nasıl gidiyor?"

Her birine hak ettikleri okşamaları ve kaşımaları vermek için çömeldi.
hak ettikleri sevgiyi vermek için çömeldi. Mac, kocaman kahverengi bir canavar, pençelerini Harris'in omuzlarına koydu. Tüm köpekler kurtarılmıştı ve Harris onların hangi cinslerden oluştuğunu sadece tahmin edebiliyordu, ama Mac'in içinde biraz
Newfoundland kanı vardı.

"İn aşağı, dikkat çekmek isteyen seni."

"Mac! Gel!" Annem, ekose flanel gömlek ve kot pantolon giymiş olarak ön verandaya çıkmıştı. Avuçlarını uyluklarına vurdu ve Mac'i tekrar çağırdı. Mac isteksizce Harris'i bıraktı ve annesine koştu.

Yolcu koltuğunun zemininden kapaklı bir güveç kabı aldı ve eve doğru yürüdü. Shannon ve Bowser
, Harris'in onları hala sevdiğine ve hatırladığına ikna oldukları için artık daha sakin bir şekilde onu takip ettiler.

"Bu sefer ne getirdin?" Annem, Mac verandaya ulaştığında sordu. Annem onun yanağına öpücük kondurdu, Mac de aynısını yaptı.

"Bacon ve balzamik soslu brüksel lahanası. Isıtmak için birkaç dakika yeter."

Harris ve kız kardeşleri evden ayrıldığından beri, pazar akşam yemekleri daha çok potluck tarzında yapılıyordu. Hep birlikte yaşarken tüm aile yemek yapmaya katkıda bulunuyordu, bu yüzden
ayrı mutfaklarda olsalar da yardım etmeye devam etmeleri mantıklıydı.

"Ben de öyle olmasını umuyordum. Babanız kuşkonmazla deneme yapmaya başladı ve bence yedek bir yeşil sebzeye ihtiyacımız olabilir."

Onu ve köpekleri takip ederek eve girdi. Evde kızarmış domuz eti ve muhtemelen yanmış kuşkonmaz kokusu vardı. Anna, Margot ve kocalarından henüz bir iz yoktu. Drover'ların evi büyük değildi, ama Harris büyümek için daha iyi bir yer hayal edemiyordu. Ya da eve dönmek için. Eski bir çiftlik eviydi, dışı beyaz ve çoğunlukla koyu renkliydi.
iç kısmı ahşaptan yapılmıştı. Dar ve rahat, nesiller boyu evde bulunan aile fotoğrafları ve antika mobilyalarla doluydu.

Harris, brüksel lahanalarını fırına koymaya gitti. Babası mutfaktaydı ve siyah kuşkonmazların bulunduğu fırın tepsisine kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Broiler kullandın, değil mi?" diye alay etti Harris.

"Bir saniye bile gözünü o lanet şeyden ayıramıyorsun," diye homurdandı babası.

"Sorun değil baba. Sağlıklı yeşil sebzeleri ben hallettim." Fırın kapısını açtı ve güveç kabını içeriye kaydırdı. "İçinde domuz pastırması var ama yine de tamamen sağlıklı."

Babam pastırma ve kolesterol hakkında bir şeyler söylemek ister gibi görünüyordu, ama bunun yerine "İyi misin Harris?" diye sordu.

"Harika hissediyorum." Harris göğsünü okşadı. "Her şey yolunda."

Babası, Harris'in göğsüne kaşlarını çattı. İkisinin de bildiği gibi, birden fazla ameliyat izinin çirkin çizgileri onun cildini bozmuştu. Sonra içini çekip oğlunu sıkıca kucakladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Çok endişeleniyorsun. En ufak bir rahatsızlık hissettiğimde Dr. Melvin'e gideceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Al," dedi Harris, fırın tepsisine uzanarak. "Onu kompost kutusuna atacağım."

Babası, sanki onları canlandırmanın bir yolunu bulabilirmiş gibi, kuşkonmazlara son bir kez baktı, sonra başını salladı.

Üç köpeğin en yaşlısı ve en küçüğü olan Shannon, Harris'i takip ederek arka kapıdan dışarı çıktı. Hava serin ve soğuktu ve güneş hızla batıyordu. Harris, hokey sezonunun
ve Noel'in yaklaştığı bu zamanı çok severdi.

Kuzukulağı kompost kutusuna attı, Shannon ise yerdeki bir taşı inceliyordu. Sağlığı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu
. Bu konuyu düşünmekten de hoşlanmazdı. Bu konuyu ciddiye alıyordu — babasına bu konuda yalan söylememişti — ama ailesinin bazen ona bakışlarından nefret ediyordu. Sanki kırılganmış gibi. Sanki her an ölebilecekmiş gibi
.

Herkes her an ölebilirdi.

Harris uzun zaman önce fazla endişelenmemeye ve kendine acımamaya karar vermişti. Ottawa'da harika hastaneler vardı ve o doğduğundan beri en iyi bakımı görmüştü. Uzun ve mutlu bir hayat sürmeyeceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Birkaç dakika Shannon'ın kulaklarını kaşıyıp evin arkasındaki sessizliğin tadını çıkardıktan sonra Harris içeri geri döndü. Ev
öncekinden çok daha gürültülüydü, bu da ablaları Anna ve Margot'un kocalarıyla birlikte geldikleri anlamına geliyordu.

"Harris!" diye seslendi Anna. "Ne oluyor be? Edmonton'la Twitter'da yaptığın savaş çok komikti."

Harris ona sarıldı. "Ah, neyse. Onların harika bir sosyal medya uzmanı var. Danielle çok komik."

Diğer NHL sosyal medya hesaplarıyla "kavga etmek", Harris'in işinin en sevdiği kısımlarından biriydi. Gerçek hayatta küfürlü konuşan veya kötü sözler söyleyen bir adam değildi, ancak Ottawa Centaurs markasının rolünü oynarken gerçekten kendini serbest bırakabiliyordu.

"Harikaydı," dedi. "Tanrım, Mac. Sakin ol. Al, bunu benim için mutfağa götürür müsün?" Harris'e sarılmış bir

güveç kabını uzattı.

"Bu elmalı turta mı?"

"Tabii ki öyle. Beni tatlı görevine koyarsan, her seferinde elmalı turta alırsın."

Harris bu durumdan üzülmedi. Tatlıyı mutfağa götürdü ve Mac'i de peşinden gelmesi için çağırdı. Artık herkes gelmişti ve ev, ayrılma zamanı gelene kadar gürültülü bir kaos içinde kalacaktı. Yedi konuşkan yetişkin ve üç dost canlısı köpek, eski bir çiftlik evine sıkışıp kalmışlardı ve ortalık çok hareketliydi. Harris bu durumu çok seviyordu.

Bir de kedi vardı. Bir yerlerde. Ursula pazar gecesi yemeklerini pek sevmezdi ve muhtemelen yukarıda yataklardan birindeydi.

Ve tabii ki Elroy Amca da vardı. Ama o güvenilir bir varlık değildi.

Akşam yemeği her zamanki gibi neşeli geçti, bol bol şakalaşma ve kahkaha vardı. Harris, gür sesli ve gereksiz yere yüksek sesle gülen tek Drover değildi.

"Yeni gelen adam nasıl uyum sağlıyor?" diye sordu Margot tatlı sırasında. "Troy Barrett."

Harris gerçekten emin değildi. Troy'un huysuz görünüşüne rağmen, bu adamda çekici bir şeyler vardı. Ve bu sadece tanrısal güzelliği değildi. Harris onunla röportaj yapmaktan keyif almıştı. Adamı gülümsetmeye çalışmaktan keyif almıştı, bu pek işe yaramamış olsa da.

Ama Margot bunların hiçbirini sormamıştı.

"Emin değilim," dedi dikkatlice. "Sessiz biridir. Kendine saklanır, sanırım."

"Geçen gece Edmonton'da oyundan atıldı," dedi babam. "Hakemi itti!"

"Evet," dedi Harris. *Bunu* kesinlikle kaçırmamıştı. Hokey medyası o görüntüyü gösterip duruyor ve Troy'un son birkaç haftadır nasıl kontrolden çıktığını konuşup duruyordu. "Bu
iyi bir şey değildi."

"Toronto'dayken onu hiç sevmezdim," dedi Anna'nın kocası Mike. "Ama yetenekliydi. Umarım kendini toparlayabilir, çünkü ona ihtiyacımız var."

Harris eskiden hokey hakkında bu şekilde konuşurdu. Tüm taraftarlar gibi, sanki takımın bir parçasıymış gibi, ama sadece gerçek oyuncuları varlıklar veya araçlar olarak tartışırdı. Artık bir NHL takımı için çalışıyor ve

oyuncular ve personel ile arkadaş olmuştu, onların insan olarak kabul edilmemesi onu rahatsız ediyordu. Troy'un da en iyi performansını sergilemesini istiyordu, ama daha çok Troy'un
onu bu kadar mutsuz eden şeyin yükünü taşımamasını istiyordu. Ayrıca,
beş dakika boyunca onu düşünmeyi bırakmak istiyordu.

"Kamyonunun arkasına birkaç kasa daha koyduk, Harris," dedi Margot, Harris'i Troy'la ilgili başka bir
Barrett hayaline dalmak üzereyken onu uyandırdı. "Ücretsiz
temsilcimiz olduğun için teşekkürler." "Her zaman. İşler nasıl?"

"Harika. Yeni kış baharatlı elma şarabı deli gibi satılıyor. Ve şehir merkezindeki bar, tüm ay boyunca Noel partileri için tamamen doldu."

"Tabii ki öyle. Harika."

"NHL'deki oyuncu arkadaşlarını geri döndüklerinde buraya getir. Bu bizi havalı gösterir."

"Çıkar çatışması," diye şaka yaptı Harris. Aslında öyle değildi, tabii o mekanı tanıtım amaçlı kullanmıyorsa.

"Ya da birini götürebilirsin," dedi Anna rahat bir şekilde.

"Oraya *asla* birini götürmem. Aman Tanrım. Sizler beni çok utandırırsınız."

"Sokmayız!"

"Hayır. Kesinlikle yapardık," dedi Margot.

"Biriyle çıkıyor musun?" diye sordu annem.

"Hayır."

"Bu çok yazık."

"Yani, randevulara çıkıyorum. Ama biliyor musun? Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Scott Hunter'ın Ottawa'da oynamaması çok kötü. İkiniz aşık olabilirdiniz."

"Anne!"

"Ve Ottawa Stanley Kupası'nı kazanabilirdi," dedi Mike. "Bilirsin. Scott Hunter bizde olsaydı."

"Ve Harris zengin olurdu," diye ekledi babam, "Scott Hunter'ı alsaydı."

Herkes güldü, Harris ise hepsine öfkeyle bakmaya çalıştı. "İki erkeğin sırf Çünkü ikisi de eşcinsel ve birbirlerine yakınlar, değil mi?

"Ama sana kim karşı koyabilir ki?" diye tartıştı annem. "Sen çok tatlısın."

"Saçların da çok güzel," dedi Mike. "Sakalın da güzel."

"Elmalar hakkında çok şey biliyorsun. Erkekler bunu sever," dedi Margot. Harris'in tanıdığı en sessiz adam olan kocasına döndü. "Değil mi, Josh?"

"Süper seksi," diye onayladı Josh.

"Her neyse," dedi Harris. "Scott Hunter Ottawa'da oynamıyor ve mutlu bir evliliği var, o yüzden aramaya devam edeceğim."

Aslında, aramaktan yorulmaya başlamıştı. İstediği şey
Aile yemeklerine götürebileceği ve daha sonra evde sarılıp yatabileceği biri. Bu özlemini, evli ve çocuklu yirmili yaşlarındaki NHL oyuncularıyla çok fazla zaman geçirme alışkanlığına bağlıyordu. Muhtemelen diğer arkadaşlarıyla da vakit geçirmek için çaba göstermeliydi. Milyoner olmayan, normal arkadaşlarıyla. Kesinlikle eşcinsel arkadaşlarıyla. En son ne zaman dans etmeye gitmişti? Ya da sadece bir grup arkadaşıyla eşcinsel barda içki içmeye ya da karaokeye gitmişti? Eskiden bir bilgi yarışması takımındaydı. Şimdi ise işine takıntılıydı ve bu işin düzenli çalışma saatleri yoktu.

Akşam yemeği, elma turtasının son lokmasına kadar canlı geçti, herkes her zamanki gibi birbirinin üzerine konuşuyordu. Harris, çoğu zaman alışılmadık bir şekilde sessizdi, zihni
Bu iş için aldığı maaş gerçekten yetersizdi.

Harris ayrılırken, anne ve babası onu birkaç gün değil, aylarca görmeyecekmiş gibi kucakladılar. Köpekler, sanki gitmesini engellemeye çalışır gibi üzerine atladılar.

"Kendine iyi bak," dedi annesi. "Ve Ilya Rozanov'a selamımı söyle."

Harris güldü. Annem, takımın bağış toplama etkinliğinde Ilya ile tanışmış ve Ilya ona utanmadan kur yapmıştı. "Yapacağım."

"Ve bir şey ters giderse doktoru arayacaksın, değil mi?" dedi babası.

Harris, içindeki öfkeyi bastırmak için yutkundu.
Hayatı boyunca kalp rahatsızlığıyla uğraşmıştı ve her zaman dikkatli davranmıştı. "Tabii ki arayacağım. Arayacağımı biliyorsun." Sinirini gizlemek için zorla güldü. "Bu kadar endişelenme."

Babam hüzünlü bir gülümsemeyle, "Elimde değil. Üzgünüm," dedi.

Bu, Harris'in kızgınlığını bir anda yok etti. "Sizi seviyorum çocuklar. Haftaya görüşürüz. Mac'i beladan uzak tutun, tamam mı?"

"Troy Barrett'ı beladan uzak tut," diye şaka yaptı babam.

Harris, babam onun kızardığını görmeden önce arkasını döndü. "Elimden geleni yapacağım."

Yedinci Bölüm

Takım geziden döndükten sonraki gün, Troy beklenmedik bir kısa mesaj aldı.

Wyatt: Bu akşam Bood'larda barbekü var. Gelmelisin.

Adres de mesajın ardından geliyordu.

Barbekü mü? Ne lan? Dışarıda kar yağıyordu. Çok fazla değil ama barbekü sezonu olduğunu düşündürecek kadar da fazla.

Troy: Herkes gidiyor mu?

Wyatt: Çoğu kişi, muhtemelen. Ve eşleri. Bood ve Cassie harika ev sahipleri.

Troy, takım partisi için hiç de uygun bir ruh halinde değildi. Bu takımın belki de Ottawa'da oynarken berbat olmaya alışmış ve durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordun. Troy: Belki.

Troy: Belki.

Wyatt: Seni götürmemi ister misin? Harris, arenadan direkt oraya gideceğini söyledi, muhtemelen seni götürebilir.

Bekle. Harris de mi gidiyordu? *Sosyal medya sorumlusu* mu? Bu ekip çok tuhaftı.

Troy, Harris'in neden davet edildiğini anlayamıyordu.

...hoş biriydi. Biraz sinir bozucu. Kesinlikle çok gürültücü. Çok fazla gülüyordu. Elma gibi kokuyordu, ama bu muhtemelen Troy'un hayal gücüydü, çünkü hiç mantıklı gelmiyordu. Troy'un kişisel

, röportajdan sonra mikrofonu çıkarırken, tatlı ve ağız sulandıran bir koku aldığını yemin edebilirdi.

Wyatt: Harris'e sana mesaj atmasını

söyleyeceğim. Bira getir. Troy: Evet demedim.

Wyatt: O otel odasından çık, Barrett. Takım arkadaşlarını tanı.

Troy burnunu kırıştırdı. Otel odasında bir sorun yoktu. Şu anda, mükemmel rahat bir yatakta uzanıyordu. Bu gece yapacak çok şeyi vardı, örneğin mastürbasyon yapmak için enerji toplamaya kadar boş boş pencereden dışarı bakmak gibi.

Harris yirmi dakika içinde ona mesaj attı. Wyatt bu gece araba ihtiyacın olduğunu mu söyledi?

Troy: Hayır.

O, araca ihtiyaç duymuyordu. Toronto'dan buraya uçakla gelmek yerine arabasıyla geldi, böylece burada arabası olacaktı. Ayrıca o sırada araba kullanmak ve Toronto'dan bir an önce uzaklaşmak

.

Ayrıca, Harris muhtemelen yolculuk sırasında ona bir sürü tuhaf soru sorardı. Ya da Troy'un cevaplayamayacağı normal sorular
çünkü o normal değildi. Normal insanlar, dünyadaki en sevdikleri yer sorulduğunda kendilerini hasta hissetmezlerdi. Bu, cevaplaması kolay, hoş bir soru olması gereken bir soruydu, ama Troy'un aklına sadece Adrian'ın yatağı geldi. Adrian'ın kolları.

Harris: Emin misin? Ben de zaten buz pistinden oraya gidiyorum.

Troy yanına döndü ve dirseğine yaslandı. Harris'in bazı sorularını cevaplamakta zorlanmasına rağmen,
beklediğinden daha fazla keyif almıştı. Harris'i sevmişti.
iyi birine benziyordu ve Troy iyi insanlara yakınlaşmaya çalışıyordu.

Troy: Saat kaçta gidiyorsun?

Cidden gitmeyi düşündüğü için değil. Gitse bile, geç gelip erken ayrılabilmek için kendi arabasıyla gidecekti. Harris muhtemelen oraya ilk gelenin kendisi olmasını sağlayacaktı.

Harris: Bu öğleden sonra çok meşgulüm. Muhtemelen saat 7'ye kadar buradan çıkamayacağım.

Harris ne haltlar karıştırıyordu? Sosyal medya sorumlusu olmak ne kadar zor olabilirdi ki

Herhangi bir yerden Twitter'a bir şeyler yazamaz mıydı? Troy neredeyse sormak istedi, ama Harris meşgulse işini açıklamak için zamanı olmazdı.

Yedi saat o kadar da kötü gelmiyordu. Akşam yemeği için değil. Troy da istediği zaman taksiyle otele dönebilirdi.

Troy: Siktir et. Tabii. Beni alabilirsin. Harris: LOL,

bu coşkuyu seviyorum.

Harris: Aslında şu anda senin en önemli beş kariyer hedefinle ilgili bir video üzerinde çalışıyorum.

Troy: Bunu kendin mi yapıyorsun? Harris: Evet.

Bu benim işim gibi bir şey.

Şimdi Troy kendini aptal hissediyordu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, ama Harris başka bir mesaj gönderdi.

Harris: Bunu bitirmem lazım, sonra pazarlama departmanı ve sponsorlu içerik yapmak isteyen yeni bir sponsorla konferans görüşmesi yapacağım. Ayrıca planlamam gereken bazı gönderiler var.

Harris: Özür dilerim. Aslında daha fazla bilgi istememiştin. Ben de mesajlaşırken çok konuşkanım. Sonuna mutlu bir yüz emojisi ekledi.

Harris çok hızlı yazıyordu. Troy, işini düşününce bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Troy: Tamam. Çıkarken bana mesaj at yeter.

Mesajı gönderdikten sonra ona bakakaldı. Çok kaba gelmişti. Her zaman bu kadar kaba mıydı? Muhtemelen.

Troy, "Sabırsızlanıyorum" yazdı, sonra bunu sildi çünkü bu da diğer yönde aşırıya kaçmış gibi görünüyordu. "Eğlenceli olmalı, ama..." yazdı. hiç ona benzemiyordu, sonunda kararını verdi: "İstersen lobideki Starbucks'tan sana kahve getirebilirim." Mesajı gönderdi.

Demek *istediği*, kahveyi alıp Harris'i . Böylece arabada falan içebilirdi. Ama Harris, "Ne? Şimdi mi? Harika olur" diye cevap yazdı.

Um.

Troy *meşgul* değildi, ama lanet olası bir ayakçı da değildi.

Harris: Oh. Seni aldığımda demek istedin, değil mi? LOL

Troy rahatlamış olmalıydı, ama bunun yerine kendini berbat hissediyordu. Harris kahve içmek istiyordu ve Troy bu sorunu kolayca çözebilirdi. Zamanı ve parası boldu.

Gerçekten. Hiçbir şeyi yoktu.

Troy: Şimdi sana bir tane getirebilirim. Ne istersin?

Harris bir dizi heyecanlı yüz emojisi gönderdi ve sonra: Eggnog Latte.

Troy: O Noel içeceği değil mi?

Harris: Kasım ayındayız! Yeterince yakın! Ve çok LEZZETLİ bir şey. Troy:

Eggnog için çok erken.

Harris bir dizi Noel Baba yüz emojisiyle karşılık verdi.

Troy: Tamam. Ofisinde misin?

Harris: Evet. Eğer varsa, kek popuna da hayır demezdim. Göz kırpan yüz

emojisi.

Troy kek popun ne olduğunu bilmiyordu, ama Harris'in seveceği türden bir şey gibi geliyordu.

Troy: Tamam. Hemen geliyorum.

Kek poplar, Troy'un düşündüğünden daha da aptalca bir şeydi
Özellikle de kardan adam kafası gibi süslenmiş oldukları için, görünüşe göre eggnog sezonu *gelmişti*. Troy, daha önce
Starbucks'ta satılan hamur işlerine hiç bakmamıştı. Her zaman etrafına fazla bakmadan sadece orta kavrulmuş siyah kahve sipariş ederdi.

Harris'in ofis kapısını çaldı, iki fincan ve üç kek pop içeren bir kağıt torba ile dengede durmaya çalışıyordu, çünkü kek poplar biraz küçük görünüyordu, bu yüzden Troy birkaç tane satın almıştı.

"Girin."

Troy'un buraya son geldiği zamankinden farklı olarak, Harris onu görünce gülümsemesi kaybolmadı. Hatta, gülümsemesi daha da genişledi.

"NHL yıldızından kahve teslimatı. Buna alışabilirim."
Parmaklarını birbirine kenetledi ve kollarını başının üzerine uzattı. Bu hareket, Carly Rae Jepsen tişörtünün eteğini yeterince kaldırdı ve Troy
tüylü göbek deliği bölgesini görebiliyordu.

"Kek çubukları çocuklar için olmalı bence," dedi Troy, bakışlarını açıkta kalan deri şeridinden zorla ayırarak. Tepsiyi Harris'in karşısındaki masaya koydu, sonra ona kağıt torbayı uzattı.

Harris kollarını gevşetip heyecanla poşeti aldı. Pop'lardan birini çıkarıp hayranlıkla inceledi. "Çok şirinler!"

"Sanki bir kazığa saplanmış kafa gibi görünüyor."

Harris buna çok güldü. "Öyle! İğrenç." Sonra bütün kardan adam kafasını ağzına attı, dudaklarını topun tabanına doladı ve çubuktan çekip çıkardı.
Bu... bir şeydi.

O şeyin ne olduğunu bilmeden topu yuttu — Troy
tahmin etti — ve sırıttı. "Bunları seviyorum. Vay canına, burada daha fazlası var!" İkincisini çıkardı.

Troy, Harris'in masasının ucuna yakın, duvara yaslanmış bir sandalyeye oturdu. "Normal bir kek pop porsiyonunun ne kadar olduğunu bilmiyordum."

"Sınır yok. Al," dedi Harris, ona uzatarak. "Bir tane denemelisin."

Troy kararsızdı. Bir yandan, o saçma şeyi ağzına almak istemiyordu. Öte yandan, Harris'in bir tane daha yutmasını izlemek de istemiyordu.

"Ben almayayım." Ne kadar iyi olduğunu göstermek için siyah kahvesinden bir yudum aldı ve hemen ağzını yaktı. *"Siktir."*

"Ağzını serinletecek bir şey biliyor musun?" diye sordu Harris, kar adam topunu havada dans ettirerek. "Nane aromalı kek pop."

"Hayır, soğutmaz. Ve onu canlıymış gibi yapmayı bırak."

Harris, kardan adamı gözlerinin içine bakacak şekilde çevirdi. "Ona Gordon adını vereceğim."

"Siktir git. Ye şunu."

"Yapamam. Artık arkadaşız."

"Neyse. Eggnog'un orada." Troy, Harris'in masasının köşesindeki kağıt bardağı işaret etti.

Küçük ofis, eggnog ve kekin mide bulandırıcı tatlı kokusuyla doluydu. Troy, bu kokuyu e n g ellemek için kendi kahvesini derin bir nefes aldı.

Buradan ayrılabileceğini düşündü. Buraya sadece kahve ve atıştırmalık getirmek için gelmişti. Görev tamamlanmıştı.

"Konferans görüşmen ne zaman?"

"Yirmi dakika sonra." Harris, Gordon kek popunu çantaya geri koydu ve saçma bir şekilde, aynı üçüncü kek popunu çıkarıp yedi. Yuttuktan sonra, "Umarım geçen seferki gibi sonsuza kadar sürmez
gibi sonsuza kadar sürmez."

"Sponsorlar, yayınladığınız videolara logolarını koyuyorlar mı?"

Harris ona merakla baktı. "Evet. Hiç takımının sosyal medya hesaplarına bakmadın mı? Toronto'da bile mi?"

"Hayır."

Harris başını salladı. "Seni suçlamıyorum. Toronto'nun sosyal medyasını yapan kişi çok kötü. Hiç ruhu yok. Neden kimse onları takip ediyor anlamıyorum."

Troy, bir Twitter hesabına "ruh" veren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama sormak yerine kahvesinden bir yudum aldı. Kahve hala sıcaktı, ama ağzı artık uyuşmuştu.

Harris latte'sinden bir yudum aldı ve Troy'un sadece seks sırasında çıkardığı bir ses çıkardı. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Getirdiğin için teşekkürler."

Üst dudağını yaladı ve Troy, gerekenden daha fazla ilgiyle onu izledi. Harris'in şu anda ağzı şeker ve tuhaf kahveyle dolu olduğu için iğrenç bir tadı olacağına bahse girerdi.

—ağzı şeker ve tuhaf kahveyle doluydu.

"Sanırım ben gideceğim," dedi Troy ayağa kalkarak. Harris'in tadı nasıl acaba diye merak etmek, gitme zamanının geldiğinin kesin işaretiydi. "Bana mesaj atabilirsin.

Sonra."

"Tamam."

"Tamam."

Troy bir an tereddüt etti. Yalnız otel odasına dönmek için acelesi yoktu ve bu

Bu tuhaf küçük elma çiftçisinin yanında olmaktan rahatsızlık duymuyordu. Onu izlemekten de rahatsızlık duymuyordu, ki bu iyi bir şey değildi.

O ayrıldı.

Harris, Troy'u otelin dışında, kot pantolon ve siyah yün paltosuyla dururken gördü. Harris, eve gidip

ve partiye gitmeden önce üstünü değiştirmek için eve gitme fırsatı olmasını diledi, ama zaten şu anda olduğundan daha şık göründüğü bir an olmamıştı.

"Selam," dedi Harris, Troy Toyota kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduğunda.

"Kamyonet kullanıyorsun."

"Çiftçi çocuğu, unuttun mu?"

"Doğru." Troy'un yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmişti ve yeni tıraş olmuştu. Çenesindeki koyu renkli sakal izleri olmadan

daha genç görünüyordu. Ellerine üfleyip ovuşturdu. "Hava soğuk. Bood gerçekten barbekü mü yapacak?"

"Evet. Hiçbir hava durumu o adamı barbekü yapmaktan alıkoyamaz. Isıtıcılar ve diğer aletlerle donatılmış güzel bir terası var. Görene kadar bekle."

"Muhtemelen uzun kalmayacağım."

"Sonra seni geri götürebilirim. Sorun değil."

Harris gözlerini yoldan ayırmıyordu, ama yanında Troy'un gergin olduğunu hissedebiliyordu. "Senden bunu istemeyeceğim."

"Yapmadın," dedi Harris basitçe. "Ama teklifim hala geçerli."

Troy cevap vermedi ve kırmızı ışığa geldiklerinde Harris ona baktı ve başını yolcu tarafındaki pencereye çevirmiş, başparmağını çiğnediğini gördü.

Harris, son birkaç yıldır NHL oyuncularıyla takılmaya alışmıştı, bu yüzden Troy'un kamyonetinde olması onu rahatsız etmiyordu
Partiler, Harris'in sosyal hayatının normal bir parçası haline gelmişti ve Harris, şu anda rahatsız olanın *Troy* olduğunu fark etti. Muhtemelen yeni takım arkadaşlarıyla takılmaktan dolayı gergindi ve kayıtsızlık duvarının arkasına saklanmaya çalışıyordu.

"Harika bir grup," dedi Harris. "Birkaç yıldır
ve çoğuyla birkaç yıldır takılıyorum ve kişilikler açısından ligde daha iyi bir takım olabileceğini sanmıyorum."

"Kişilikler kupa kazanmaz," dedi Troy açıkça. Sanki berbat bir koçun ona aşıladığı bir şeyi tekrarlıyor gibiydi.

"Bunu bilemem. Takım arkadaşlığı önemli bir faktördür. Takım arkadaşlarından nefret ediyorsan maçları kazanmak zor olur diye düşünüyorum."

"Hiç hokey oynadın mı?"

Harris bir anlık utanç duydu. "Hayır."

Troy küçümseyen bir ses çıkardı ve tekrar tırnağını kemirmeye başladı.

Harris, evet diyebilmeyi diledi. Hiç organize hokey oynamamış olması, onu rahatsız etmemesi için çaba gösterdiği ve birlikte çalıştığı herkesin görmezden gelmesini umduğu bir şeydi
görmezden gelmelerini umuyordu. Ya da hiç bilmesinlerdi. Harris hokeyi her zaman sevmişti ve muhtemelen oynayabilirdi, ama ailesi endişeliydi. Onları suçlayamazdı; çocuğunuzun vücudu
zaten zorlanıyorsa, hokey gereksiz bir risk gibi görünür.

Bu yüzden, çocukken kendini genel olarak hokeyin, özelde ise Ottawa Centaurs takımının hayranı olmaya adamıştı. Ve şimdi, sanki takımın bir parçasıymış gibi hissediyordu.

takımın bir parçası gibi hissediyordu. Ve bu his, büyük ölçüde oyuncular tarafından bir arkadaş olarak ne kadar sıcak bir şekilde kabul edildiğine arkadaş olarak kabul edilmesine bağlanabilirdi. Diğer NHL takımlarının sosyal medya yöneticileriyle konuşmuştu ve Ottawa oyuncularıyla olan arkadaşlığının normal olmadığını biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Troy. O kadar sessizdi ki, Harris neredeyse duymayacaktı. "Ne için?"

"Ben tam bir pislik gibi davranıyorum. Sen beni arabana alıyorsun ve ben... kendim gibi davranıyorum. Üzgünüm."

"Bana kahve getirdin," dedi Harris. "İyilikler konusunda, ödeştik. Aslında, bana kek çubukları da getirdiğin için, *sana* hala bir iyilik borcum var diyebilirim."

Troy uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Bir yerde durup bira alalım mı?" dedi.

"Ben hallettim," dedi Harris. "Arkada birkaç kasa elma şarabı var."

"Elma şarabı mı?"

"Kız kardeşlerim yapıyor. Yüzde yüz Drover ailesinin elmalarıyla. Ontario'daki en iyi sert elma şarabıdır."

"Bu tarafsız bir görüş mü?" diye sordu Troy kuru bir şekilde.

"Kesinlikle."

"Birazını ödeyebilir miyim?" "Hayır."

"O zaman bu senin iyiliğin olsun. Ödeşmiş olduk."

Harris sırıttı. "Adil."

Bir dakika daha sessizlik oldu, sonra Troy, "Yani, herkes buraya gelecek mi?" dedi.

"Muhtemelen herkes gelmeyecek. Ilya gelmeyecek." "Gelmeyecek mi?"

"Hayır. İzin günlerinde neredeyse hiç ortalarda görünmez." "Nereye gider?"

Harris omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Takım hastane ziyareti veya toplum hizmeti etkinliği varsa, Ilya her zaman hazırdır. Yoksa, izin günlerinde kimse ona ulaşamaz. Bence bu onun özel zamanı, yani kimseyi ilgilendirmez. Ama çocuklar teoriler uydurmayı seviyorlar."

"Haklısın," dedi Troy bir süre sonra. "Kimsenin işi değil."

Troy yıllar boyunca birçok takım partisine ve gezisine katılmıştı. Çoğu Dallas Kent'in malikanesindeydi ve Troy genellikle bunları severdi. Kent'in zevk düzeyinin
şüpheli olduğunu düşünmüştü. Malikanesi çok zevksizdi.

Artık o partileri düşününce midesi bulanıyordu. Kent o partilerde kaç kadına tecavüz etmişti ya da etmeyi denemişti? Troy yan odada mıydı, yoksa bir kat aşağıda mı? Bu olaylar onun gözü önünde gerçekleşiyordu da o fark etmemiş miydi?

Kendine, Dallas Kent'in bu gece burada olmayacağını hatırlattı. Bu, yeni insanlardan oluşan yeni bir takımdı ve Toronto Guardians'tan çok farklı bir havası vardı.

Troy, Harris'in peşinden Bood'un ön kapısından içeri girer girmez, Evan Dykstra onları neşeyle karşıladı.

"Harris! Naber dostum?" Dykstra, Harris'in başını koluna doladı ve onu göğsüne çekti. Harris ve Troy'dan çok daha uzundu, muhtemelen 1,90 metre civarındaydı ve tam bir köylü gibi görünüyordu. Hokey kıyafeti veya takım elbise giymediğinde, daima kamuflaj desenli bir şapka takmış, dağınık açık kahverengi saçları vardı.
snapback. Troy onu sadece birkaç gündür tanıyordu, ama onun balık tutma, avcılık, kar motosikleti sürme ve neden
Manitoba'nın dünyadaki en iyi yer olduğunu anlattığını duymuştu.

"İyi mal getirmişsin," dedi Dykstra, Harris'ten aldığı
. Kaşlarını çatıp Troy'a başını salladı. "Ve Barrett'ı da getirdin."

Doğru. Kimse Troy'un burada olmasını istemiyordu. Gelmemeliydi.

Dykstra, Troy'a dirsek attı ve "Sadece şaka yapıyorum dostum. Seni görmek güzel. Centaur olmanın birinci kuralı: Bood seni barbeküye davet ederse, gidersin. Onun bokunu tadana kadar bekle. İnanılmaz bir şey."

"Harika," dedi Troy. Taşıdığı çantayı kaldırdı. "Bunu nereye koyayım?"

"Verandaya götür. Bood'un orada bir bira buzdolabı var, içinde hala yer olabilir. Sana göstereyim."

Harris, Troy'un Wyatt'ın karısı olduğundan emin olduğu bir kadınla konuşmak için çoktan uzaklaşmıştı, bu yüzden Dykstra'yı evin arkasına kadar takip etti. Oturma odasından geçtiler, orada bir grup
Genç oyuncular, *Super Smash Bros*. oyununda heyecanlı bir mücadeleye girişmişlerdi.

Bood'un arka terası çok büyüktü ve ışıklarla süslenmiş çıtalı ahşap tavanı vardı. Işığa yakalanan kar taneleri dışında, iç mekanda gibi bir izlenim veriyordu. Hava koşullarına rağmen, elektrikli ısıtıcılar, insanlar ve ızgara etin ağız sulandıran kokusu sayesinde mekan sıcaktı.
su gibi akan ızgara et kokusu ile sıcak bir ortama sahipti.

İnsanlar minderli mobilyalarda uzanmış, bazıları ateş çukurunun etrafında daire şeklinde, bazıları ise terasın çevresini çevreleyen yerleşik banklarda oturuyordu. Çoğu Troy'un takım arkadaşlarıydı ve bazıları muhtemelen onların partnerleri olan kadınlardı. Parti çok
rahat ve samimi görünüyordu; genç kadınlar, canlı DJ'ler ve parti uyuşturucularıyla dolu Kent'in çılgın partilerine hiç benzemiyordu. Burada herkes arkadaştı.

"Bood!" diye seslendi Dykstra. "Harris elma şarabı getirmiş."

Bood, devasa bir ızgaranın başında durmuş, tavuk parçalarını çeviriyordu. birkaç maşa. "Harika. O şeyi seviyorum. Hey, naber Barrett?" "Fena değil."

Zane Boodram, Troy'dan biraz daha uzundu, Dykstra'dan biraz daha kısaydı. Sıcak, açık kahverengi bir teni ve koyu renk kıvırcık saçları vardı. Kaslı kolları, denizcilikle ilgili motifler, tropikal çiçekler ve Trinidad ve Tobago bayrağı içeren dövmelerle kaplıydı.

"Rahatına bak. Buzdolabından istediğini al. Şuradaki masada bir sürü yemek var."
Maşa ile işaret etti. "Ve bu tavuk da yakında pişecek. Baharatlı sever misin?"

"Hayır de," diye uyardı Dykstra. "Bood bunu bir meydan okuma olarak algılar." Bood güldü. "Yok canım, sen sadece hafif siklet birisin, D."

Troy ve Dykstra bira dolabına gidip elma şarabı şişelerini çıkardılar. Sonra ikisi de birer tane aldılar ve Dykstra, "Karım Caitlin bu gece burada değil, ama Kent'e bağırdığın için çok mutlu. O, bilirsin, kadınlara yardım eden bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışıyor. Mağdurlara.
O tür şeylerden."

Birçok hokey oyuncusu cinsel saldırı hakkında konuşmaktan rahatsızlık duyuyordu
Troy da bu konuyu konuşmaktan pek rahat değildi, ama Dykstra'nın bu beklenmedik çabasını takdir ediyordu.

"Bunu yapması çok güzel," dedi Troy, Dykstra ise bir an rahatsızlık içinde ayaklarını sürttü, sonra başını salladı.

"Ligdeki birçok oyuncunun, o kadınların Kent hakkında söylediklerine inanmadığını ya da inanmak istemediğini biliyorum. Çok uzun zaman önce, ben de muhtemelen onların yalan söylediğini düşünürdüm, dürüst olmak gerekirse. Ama Caitlin'den ve, bilirsin, okuduklarımdan çok şey öğrendim. Ayrıca, Kent'i oldukça iyi tanıdığını düşünüyorum, bu yüzden o kadınlara inanıyorsan
ben de kesinlikle inanırım."

Sıcaklık, Troy'un son bir haftadır hissettiği boşluğu biraz doldurdu. "Onlara inanıyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Benim için yeterli." Dykstra elindeki şişeden bir yudum aldı ve konuyu değiştirdi. "Bu elma şarabını denedin mi?"

Troy denememişti, bu yüzden kendi şişesinden bir yudum aldı. Elma şarabı ferahlatıcıydı ve beklediği kadar tatlı değildi. Serinleticiydi. "
iyi."

"Harris'in kız kardeşleri ne yaptıklarını biliyorlar, orası kesin. Ama bu şeyden şaşırtıcı derecede kafan güzel olabilir, o yüzden dikkatli ol."

Troy bu gece sadece bir içki içmeyi planlıyordu. Ruh halini göz önüne alarak, iki içkinin kolayca fazla olabileceğini biliyordu. "Yavaş içeceğim."

Başka bir savunma oyuncusu, Nick Chouinard, Dykstra'yı ateş çukurunun olduğu yere çağırdı. Troy onu takip etmedi, bunun yerine yemek masasına yöneldi. Bood, ızgara tavuk dolu kocaman bir tabağı masaya koyduğu sırada oraya vardı.

"Tamam," dedi Bood, ellerini heyecanla ovuşturarak, "Size bir tur attırayım. Burada jerk tavuk var ve bu
gerçek bir lezzet, baharat sevmiyorsan sakın dokunma. Burada da benim gizli tarifim olan barbekü soslu tavuk var."
Az önce masaya koyduğu tabağı işaret etti. "Baharatlıdan çok tatlı ve füme tadı var. Hemen bitecek, o yüzden hemen al. Kaburgalar, tabii ki, şurada. Bezelye ve pilav, lahana salatası, callaloo. Ev yapımı biber sosum da var. Çok acıdır, ama seversen sana bir şişe verebilirim. Tonlarca yapıyorum."

"Vay canına. Tanrım. Hepsi harika görünüyor." Troy bir tabak ve bir tavuk budu aldı, bu da Bood'u gülümsetti.

"Isınmaya gidiyorum. Bayılıyorum." Troy'un omzuna vurdu. "Ve dinle. Kent ile aynı takımda gençler liginde oynadım ve o

Küçük pislikten nefret ederdim. Tamamen dürüst olacağım ve senin de onun arkadaşı olduğun için bir pislik olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim."

Troy buna ne cevap verseydi? O da bu ilişki yüzünden pisliğin tekiydi. Belki de kendi başına da öyleydi. "Mantıklı" demekle yetindi.

"Sadece, beni yanılttığını kanıtlamanı umuyorum, hepsi bu. Burada iyi bir grubumuz var. Bunu mahvetme."

"Bozmayacağım," dedi Troy zayıf bir sesle.

"Güzel. Izgarayı temizlemem lazım." Bood sırıttı ve Troy'un tavuk tabağına başını salladı. "Afiyet olsun."

Troy bir köşede sessiz bir bank buldu. Veranda doluydu.
birbirlerini iyi tanıyan bir grup insanın neşeli sohbetiyle. Buraya gelmeden önce Troy,
Ottawa oyuncularının dünyadaki en mutsuz insanlar olduğunu düşünmüştü. Buzda kazanamadığınızda nasıl birlikte eğlenebilir, hatta birbirinizi sevebilirsiniz ki?
buzda kazanamıyorsanız? Maçların çoğunda stadyumunuzun sadece yarısı doluyken? Nasıl olur da sürekli utanç içinde olmazsınız?

Ama bu grup birbirini seviyordu. Troy bu takıma henüz iki haftadır bile üye değildi ve bunu açıkça görebiliyordu. Takım arkadaşları ona karşı şimdiye kadar iyi davranmış olsalar da,
kendini bu grubun bir parçası olarak göremiyordu, takım arkadaşları ona şimdiye kadar iyi davranmış olsalar bile.

Yemekler lezzetliydi. Troy ne kadar acıktığını fark etmemişti.
Jerk tavuğunu yemeye başlayana kadar, evet, baharatlıydı ama aynı zamanda çok lezzetliydi. Elma şarabıyla ağzını serinletti.

Elma şarabının çağrısı gibi, Harris aniden onun önünde belirdi. "Selam." Kendi tabağını ve bir şişeyi tutuyordu. "Oturabilir miyim?"

"Tabii."

Harris yanına oturdu. "Eğleniyor

musun?" "Sanırım. Güzel bir teras."

"Bu bir emlak pornosu, işte bu. Bood'un eğlenmeyi bu kadar sevmesine sevindim." Bir kaburga aldı ve dişlerini geçirdi.

Troy kendi yemeğine geri döndü ve Harris "Kimseyle konuştun mu?" diye sorana kadar sessizce yemeye devam etti.

"Şey. Dykstra ile biraz. Bood ile."

"Cassie ile tanıştın mı? Bood'un karısı." "Hayır."

Harris, ateş çukurunun yanında duran uzun boylu sarışın kadını işaret etti. "O Cassie. Çok havalı biridir." Kadın döndüğünde, Troy onun hamile olduğunu fark etti.

"Bu onların ilk çocuğu mu olacak?"

"Evet! Onlar en iyi ebeveynler olacaklar." Harris, Troy'a dirsek attı. "Diğer babalara bunu söylediğimi sakın söyleme."

"Diğer babaların kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Dykstra'nın Susie adında bir kızı var. Bir yaşına girdi. Chouinard'ın üç çocuğu var, Boyle'un ikizleri var..." Takımdaki tüm babaların isimlerini, çocuklarının isimlerini ve yaşlarını saymaya devam etti. Sonra herkesin evcil hayvanlarını listelemeye ve ayrıntılı olarak anlatmaya başladı.

Troy en azından bir kısmını hatırlamaya çalıştı. "Vay canına. Alerjilerini de biliyor musun?"

Harris güldü. "İnsanları severim. Ve işimi severim."

"Ya oyuncu tam bir pislikse, ama yine de onu harika göstermek için tanıtım işleri yapmak zorunda kalırsan?"

"Böyle bir şey hiç olmadı. Bu takımda sadece iyi insanlar var."

Troy'un hemen yanında oturmasına rağmen, Ottawa'nın sadece iyi insanları transfer etmediğinin kesin kanıtı olarak, Troy'un Ottawa'nın sadece iyi insanları transfer *etmediğinin* somut kanıtı olarak Troy'un hemen yanında oturuyordu.

"Birkaç günlüğüne eve dönmek hoşuna gitti mi?" diye sordu Harris. "Vancouver'a sadece bir kez gittim. Övüldüğü kadar güzel bir yer."

"Fena değil."

"Wyatt Vancouver gezilerini çok seviyor. Kız kardeşi, eşi ve oğullarıyla orada yaşıyor."

Troy'un dikkati bir kelimeye takıldı. "Eşi mi?"

"Evet. Bilmiyor muydun? Sürekli onlardan bahseder. Toronto'da da öyle olduğunu sanıyordum."

Wyatt Toronto'da oynarken ailesinden bahsetmiş *olsa* bile, Troy'a eşcinsel kız kardeşinden bahsetmezdi. Troy'un yaydığı homofobiye bakılırsa, bu mümkün değildi.

, Wyatt'ın kız kardeşi hakkında kimseye bahsetmemiş olma ihtimali yüksekti.

Belki Ryan Price'a anlatmıştı. Wyatt, Ryan'la arkadaştı. Muhtemelen başka kimse onunla arkadaşlık kurmadığı için.

"Bilmiyordum. Ama bu çok güzel."

"Kız kardeşini hiç tanımadım, ama harika birine benziyor," dedi Harris.

İkisi de yemeklerini bitirdikten sonra Harris ayağa kalktı ve "Ateş çukurunda boş yerler var. Gidip bakalım," dedi.

Troy, ateşin ışığında sohbet edip gülen mutlu gruba bir göz attı. Orada yer almaya gerek yoktu.

"Oh, uh. Sorun değil."

Harris, Troy'un neredeyse boş olan kağıt tabağını aldı ve kendi tabağının üstüne koydu. "Hadi."

Tabaklar, kapının yanına stratejik olarak yerleştirilmiş dev bir çöp kutusuna atıldı. kapının yanına stratejik olarak yerleştirilmiş devasa bir çöp kutusuna atıldı. Sonra Harris ateş çukuruna doğru yöneldi ve Troy, başka ne yapacağını bilemeden onu takip etti.

"Harris! Gel otur," dedi Wyatt neşeyle. "Selam, Barrett."

"Selam."

Harris, Wyatt'ın karısıyla paylaştığı ikili koltuğun yanındaki boş sandalyeye oturdu. Troy ise onların karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bood, karısı Cassie'nin oturduğu sandalyenin koluna tünemişti. Nick Chouinard onların yanındaydı ve onun yanında Troy'un daha önce tanışmadığı, ama Nick'in karısı olduğunu tahmin ettiği bir kadın vardı.

"Wyatt yeğeni hakkında durmadan konuşuyordu," dedi Bood, Troy'a.

"Evet. Çünkü o harika bir çocuk," dedi Wyatt.

"Isaac kaç yaşında?" diye sordu Harris.

"Üç. Çok da sevimli. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, ama bu uzun zaman alacak. Kristy ve Eve'i de. Ama en çok Isaac'i."

İşte böyle. Wyatt, kız kardeşi ve eşinden rahatça bahsediyordu. Takım arkadaşlarının ailesini yargılamasından korkmadan, çünkü bu takımda kimse bağnaz değildi. Troy bir kez daha kendini davetsiz misafir gibi hissetti.

"Sen Vancity'densin, değil mi Barrett?" diye sordu Nick.

"Evet."

"Ailen maça gitti mi?"

"Evet." Herkes ona baktı, muhtemelen daha fazla ayrıntı vermesini bekliyorlardı, ama Troy sadece ateşe bakıyordu.

Maçtan sonra babasıyla konuşmamıştı. Babası ona bir mesaj göndermiş ve Centaurların ne kadar berbat olduğunu ve
ve özellikle Troy'un ne kadar kötü oynadığını alay eden bir mesaj göndermişti.

Ama annesi de mesaj atmıştı. Tokyo'daki bir restoranın masasında duran küçük aksiyon figürünün fotoğrafını göndermiş ve şöyle demişti: "Bir dahaki sefere Vancouver'a geldiğinde ben de orada olacağım."

Tanrım, annesini çok özlüyordu.

Yüksek sesli kahkahalar Troy'u düşüncelerinden kopardı. Konuşma açıkça onsuz devam etmişti.

"Hay aksi, Barrett," dedi Bood. "Karım Cassie ile tanışmadın."

Cassie ateşin karşısından Troy'a el salladı. Saçları ve cildi profesyonel bakım gördüğünü gösteren,

güzeldi, saçları ve cildi profesyonel bakım gördüğünü gösteriyordu. "Merhaba Troy. Ottawa'ya hoş geldin."

"Ve bu da Selena," dedi Nick.

"Merhaba," dedi Troy. Nick'in karısı kocasına göre minyondu,

onun etrafına doladığı dev kolunun altında neredeyse kayboluyordu. Cassie gibi sarışın ve güzeldi ve Troy onun üç çocuk annesi olduğuna inanamıyordu. Nick, Troy gibi yirmili yaşlarının ortalarındaydı

ve Troy ile aynı yaşta görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Kocası gibi Quebec aksanı vardı. "Takas edilmenin ne kadar zor olduğunu biliyoruz." Kocasıyla göz göze geldi.

"En azından senin çocuğun yok, Barrett," dedi Nick. "Sadece sen varsan taşınmak daha kolaydır."

"Birinin var mı?" diye sordu Selena. "Eşin ya da kız arkadaşın?"

Troy, kısa süre önce terk edildiğini ve farklı olduğunu hatırlayarak göğsünde hissettiği acıyı görmezden geldi. "Şu anda kimse yok."

"Lisa'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Wyatt, kendi karısını işaret ederek sordu.

Troy onun adını tamamen unutmuştu. Muhtemelen Toronto'da onunla sadece bir kez konuşmuştu. "Tabii ki. Evet. Merhaba Lisa."

"Seni tekrar görmek güzel, Troy. Yerleşmeye başladın mı?" Lisa, çevresindeki diğer iki kadından çok farklı görünüyordu. Kısa kesilmiş koyu renk saçları vardı ve makyaj yapmamış gibi görünüyordu.

çok güzeldi, ama Troy'un takım arkadaşlarının eşlerinin çoğu yıllar boyunca manken gibi görünürken, Lisa daha çok bir fitness eğitmeni gibi görünüyordu.

Ya da, sanırım, bir doktora benziyordu. Çünkü o da bir doktordu. "Sayılır.

Daha önce hiç takas edilmemiştim, bu yüzden her şey biraz garip geliyor."

"Hiç Takas Edilmemişler Kulübü," dedi Bood, kolunu uzatarak Troy'a yumruğunu uzattı. Troy yumruğunu vurdu. "Sanırım artık kulüpten çıktın."

"Evet."

"Hâlâ otelde misin?" diye sordu Lisa.

"Şimdilik. Yaşayacak bir yer bulmam lazım."

Lisa Wyatt'a dirsek attı. "Ona, sen buraya transfer olduğunda kaldığımız binanın ayrıntılarını anlat.

. Çok seveceksin, Troy. Tamamen mobilyalı, tam şehir merkezinde, temizlik ve çamaşırhane hizmeti var. Wyatt'ın o sezonun ardından Ottawa'da kalıp kalmayacağını beklerken bizim için mükemmeldi.

oturmaya karar verip vermeyeceğini beklerken bizim için mükemmeldi."

"Sana e-posta ile bilgi gönderirim," dedi Wyatt. "Kesinlikle bir bakmalısın."

"Tamam. Teşekkürler. Kulağa hoş geliyor." Aslında kulağa mükemmel geliyordu. Arenaya yakın olması güzeldi, ancak Troy otelden gerçekten bıkmıştı. Ve bu takımdan nasıl ayrılacağını bulana kadar geçinebileceği, kolay ve geçici bir şeye ihtiyacı vardı.

"Tamam, hızlıca bir şeyi halledelim," dedi Bood aniden.

"Geçen sezon Buffalo'ya karşı yılın en güzel golünü nasıl attığımı konuşmamız lazım. McCord'dan puck'ı kaptım,

Buffalo'nun savunmasını bıçak gibi yarıp geçtim, sonra da kalecilerini kandırdım. Harikaydı. Tekrar tekrar binlerce kez gösterildi."

"Hatırlıyorum," dedi Wyatt. "Ama neden bunu konuşuyoruz ki?" "Oh,

Tanrım," dedi Cassie. "Nedenini çok iyi biliyorum. Boş ver, bebeğim."

"Hayır. Bu gecenin en önemli anı olmalıydı." Bood'un sesi yükseldi ve parmağını doğrudan Troy'a doğrulttu. "Ama sonra *bu* pislik aynı gece Philly'ye karşı *yüzyılın* golünü attı."

Herkes güldü, Troy bile gülümsemek zorunda kaldı. "Üzgünüm dostum."

"Oh, lanet olsun! *O* gol," dedi Harris. "Bu öğleden sonra senin en iyi gollerinin videosunu hazırlarken onu tekrar izliyordum, Troy.

O hareketi nasıl yaptın? Sihir gibiydi."

Troy omzunu silkti. "Beceri." Gol inanılmazdı.

Videoyu izlediğinde bunu başardığına kendisi bile inanamadı.

"Etkilenmedim," diye homurdandı Bood.

"*Haftalarca* şikayet etti," dedi Cassie ve sonra onun koluna hafifçe vurdu. "Artık birlikte güzel goller atabilirsiniz."

"Sanırım. Hey!" Bood ayağa kalktı ve bira dolabının olduğu yere doğru bağırdı, "Kaç tane oldu, Haas?"

Troy dönüp baktığında Luca Haas'ı gördü, elini bira dolabının kapı koluna koymuş, farlara bakmış geyik gibi donakalmıştı.

"Bilmiyorum. Beş mi?" dedi Luca. Gözleri gözlüklerinin arkasında kocaman açılmıştı. Troy onun yirmi yaşında olduğunu biliyordu, ama on beş gibi görünüyordu. Ayrıca yüzü kızarmış ve sarhoş gibi görünüyordu.

"Uh-uh. Orada buzlu çay var. Onu iç." Bood tekrar oturdu. "Lanet olası çocuklar."

"Harika bir baba olacaksın, Bood," dedi Wyatt.

"Sertim ama adilim," dedi Bood. Karısına sevgiyle baktı, sonra saçlarını okşadı. "Ayrıca, çocuğumuz çok zeki ve havalı olacak."

Cassie eğilip ona hızlıca bir öpücük verdi. Troy, Lisa'nın Wyatt'a biraz daha yakınlaştığını ve Nick'in kolunu
daha da sıkı sarmış olduğunu fark etti. Troy o anda Adrian'ı çok özledi, her ne kadar hiç kimseye
. Bunu yapabilecek miydi? Kimseyle?

Harris ateşin karşısından Troy'un bakışını yakaladı ve gülümsedi. Troy zayıf bir tepki olarak dudaklarını hafifçe kıvırmayı başardı.

Harris'in altın sarısı saçları ve sakalı ateşin ışığında parıldıyordu. Biraz şapşal olsa da yakışıklıydı. Troy'un şaşırtıcı derecede çekici bulduğu, otantik bir şekilde sert bir görünümü vardı. Bu gece yün astarlı kadife ceket giymişti, ceketinin düğmesinde *Ottawa Pride* yazıyordu
yazılı bir düğme ve gökkuşağı şeritli hokey sopası şeklinde bir rozet takıyordu.

Harris'in erkek arkadaşı yoktu. Olsaydı, Troy onun
onu da getirmiş olacağına ya da en azından şimdiye kadar ondan bahsetmiş olacağına emindi. Harris, bir partide bir erkeğin koluna girmesinden utanmazdı. Muhtemelen onun saçlarını okşar ve sevgiyle öperdi. Troy, Harris'in aşkta kesinlikle iğrenç olduğunu, partnerine her zaman sevgiyle ve samimi bir şekilde dokunduğunu iddia ederdi. Onlara gülümserdi. Onları güldürürdü
.

Geçtiğimiz hafta boyunca Troy, Adrian'la birlikteyken yeterince cesur olup
Belki gerçek bir çift olabilirdiler. Partilere, film galalarına
ve NHL Ödülleri'ne birlikte gidebilirlerdi.

Troy bunu başka biriyle yaşayabilecek miydi? Lanet olası korkaklığından vazgeçecek ve en azından takımının sosyal medya yöneticisi kadar cesur olabilecek miydi? Yaz aylarında hayatının aşkıyla evlenen Scott Hunter kadar cesur. Troy'un nerede olursa olsun mutlu olmasını dilediği Ryan Price kadar cesur.

Bunu hayal edemiyordu. Gerçekten edemiyordu. Bu düşünce bile midesini bulandırıyordu.
midesini bulandırıyordu. Babası onunla bir daha asla konuşmayacaktı ve bu Troy'u rahatsız etmemesi gerekse de, ediyordu. Curtis lanet olası
pislikti ve Troy'un yıllar önce hayatından çıkarmış olması gereken biriydi, ama yine de onun babasıydı. Ve Troy hala ondan korkuyordu.

O ana kadar daha çok
Troy'un beklediğinden daha keyifli geçen zaman, özel acısına daha da batarken bir anda geçti. Harris ona otele geri dönmek isteyip istemediğini sorduğunda, Troy saatin ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Saatler önce ayrılmayı planlamıştı.

Harris'in kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduğunda, "Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Araba kullanmayı severim."

"Yani, evet. Beni bıraktığın için teşekkürler. Ama aynı zamanda beni buraya getirdiğin için de.
Ve biraz sosyalleşmemi sağladığın için. İyi bir fikirdi."

Harris ona gülümsedi. "Ben iyi fikirlerle doluyum."

Sürüş sırasında kamyonetin müzik setinden hafif bir müzik çalıyordu. Troy sanatçıyı tanımıyordu, ama şarkılar akılda kalıcı ve hüzünlüydü ve
Harris'in dinleyeceğini tahmin ettiği türden değildi. "Country müzik
dinlemiyor musun?" Harris güldü. "Bazen dinlerim. Her tür müziği severim."

Sohbet, Troy'un mutsuzluğundan dikkatini dağıttı, bu yüzden sorular sormaya devam etti. "Bu kim?"

"Fabian Salah. Onu tanımıyor musun?"

Harris'in sorusunda şaşkınlık vardı, sanki Troy'un bu rastgele şarkıcıyı tanımasını bekliyordu. "Hayır. Ama güzel.
Güzel."

"Ryan Price'ın erkek arkadaşı."

"Ne?"

"Evet. Ryan Guardians'ta oynarken beri çıkıyorlar."

Tanrım. Troy kimse hakkında hiçbir şey bilmiyordu galiba. "Hiç bilmiyordum."

"Fabian bir dahaki sefere burada konser verdiğinde gitmelisin. Canlı performansı muhteşemdir. Ryan genellikle onunla birlikte seyahat eder, bu da çok sevimli.
Birbirlerine çok aşık olmalılar."

"Öyle olmalı." Troy bunu duyduğuna sevindi, ama birinin aşık olduğunu duymak da zordu. Yine de, Ryan Price'ı düşünmek...
hokey oyuncularını yumruklamasıyla tanınan devasa bir adam
ve melek sesli bir müzisyenle çıkması şaşırtıcıydı. Ve hoştu.

Bood's'tan oldukça uzak ve muhtemelen Harris'in yolunun çok dışında olan otele vardılar. Harris çok fazla iyi niyetliydi.

"İyi uykular," dedi Harris. Sesinde, Troy'un iyi uyuyamayacağını bildiğini ima eden bir ton vardı. Troy iki haftadır iyi bir gece uykusu çekmemişti.

"Deneyeceğim."

Troy kamyonetten ayrılmanın şaşırtıcı derecede zor olduğunu fark etti. İçerisi sıcaktı, hoş bir müzik çalıyordu ve yakışıklı bir adam ona gülümsüyordu. Dışarıda, otel otoparkının ışıklarına kar taneleri dans ediyordu
Troy'a kapıyı açtığında onu bekleyen tek şeyin soğuk ve yalnızlık olduğunu hatırlattı.

Dünya bir an için çok durgun hissettirdi. Harris, Troy'un yüzünü inceliyordu, yeşil gözleri loş ışıkta parıldıyordu, sanki Troy'un önemli bir şey söylemesini bekliyor gibiydi.

"Dikkatli sür," dedi Troy. Yolcu kapısını açtı ve ait olduğu dünyaya adım attı, kapıyı arkasında sıkıca kapattı.

Sekizinci Bölüm

Bir dizi mağlubiyetin ardından Harris, takımı ve taraftarları neşelendirmenin en iyi yolunun bir köpek yavrusu olduğunu düşündü.

"Tanrıya şükür," dedi Ilya, Harris ve Chiron'u görür görmez. "Onu buraya getir."

Harris, Chiron'u mutlu bir şekilde Ilya'nın kollarına bıraktı. "Seni özlemiş."

"Özlediğini biliyorum. Şuna bak." Chiron çoktan Ilya'nın yüzünü yalamaya başlamıştı. "Köpek okulunda sana iyi davrandılar mı?" diye sordu Ilya köpeğe. "Eğlendin mi?"

"Orada iyi davranıyorlar. Söz veriyorum. Eğitmeni Hannah harika biri."

"Bu Hannah'yı tanımak isterim," dedi Ilya sert bir şekilde, sonra Chiron çenesine burnunu sürtünce yumuşadı.

Harris, Ilya ve Chiron'un birkaç fotoğrafını çekti, sonra kollarını uzattı. Ilya, çok isteksizce köpeği ona geri verdi.

"Benim en sevdiği olduğunu söyledi," diye ısrar etti Ilya.

"Sadece onu başkalarının yanına yaklaştırmadığın için." Harris, Chiron'u yere indirdi ve odada biraz koşmasına izin verdi.

"Geri dönecek," dedi Ilya kendinden emin bir şekilde, ama Chiron çoktan Evan Dykstra'nın üzerine atlamıştı.

"Bir köpek al, Ilya."

"Yapamam. Yalnız yaşıyorum ve hiç evde değilim."

Harris buna karşı çıkamadı. Hokey, Ilya'nın Montreal'in kaptanı Shane Hollander ile birlikte kurduğu hayır kurumu ve tüm
Ilya'nın diğer zamanlarını alan işleri nedeniyle, muhtemelen eve pek sık gelmiyordu. Yazları bile hayır amaçlı hokey kampları
ve... başka şeylerle doluydu. Özel hayatı konusunda gizemliydi.

"Chiron da buz pistine gelecek mi?" diye sordu Ilya.

"Hayır, koç bugün sadece soyunma odasında kalmamı söyledi." "Faşist."

"Evet. Wiebe gerçekten çok sert biridir." Brandon Wiebe muhtemelen gelmiş geçmiş en rahat hokey koçuydu.

"Çarşamba günü takım hastane ziyareti var, değil mi?" diye sordu Ilya.

"Evet," diye onayladı Harris. "Yine *Mario Kart*'ta dayak mı yiyeceksin?"

"Hayır. Antrenman yapıyorum."

Harris güldü. Ilya muhtemelen şaka yapmıyordu.

Antrenman yakında başlayacaktı, bu yüzden oda doluydu. Herkes ekipmanlarını giyiyor ve gruplar halinde veya ikili gruplar halinde sohbet ediyordu.
Harris fark etti. Troy çoktan giyinmiş ve buzda oynamaya hazırdı, ama aynı zamanda dolabının önünde çömelmiş,
Chiron'a eldivenli parmağını uzatıyordu. Troy henüz kaskını takmamıştı ve siyah saçları alnına düşmüştü,
heyecanlı köpek yavrusu. Chiron hevesle ısırınca, sıcak bir gülümseme Troy'un yüzünü kapladı. Yanlarına gelmek üzere olan Harris, birdenbire olduğu yerde donakaldı.

Troy gülümsediğinde kesinlikle büyüleyiciydi. Ve soru-cevap bölümünde Troy'un onu kızdırdığı gülümsemenin aksine, şimdi Harris
bu gülümsemeyi hayranlıkla izlemeye vakti vardı.

Telefonunu kaldırdı ve Troy ve Chiron'un olabildiğince çok samimi fotoğrafını çekti. Troy'un bu daha yumuşak
tarafını hayranlarına göstermek iyi olurdu, diye düşündü Harris. Fotoğrafların amacı kesinlikle buydu.

Harris telefonunu indirdiği anda Troy da başını kaldırdı
ve gülümsemesi anında kayboldu. Bunun Harris'in varlığına bir tepki mi yoksa genel olarak izlenmeye bir tepki mi olduğunu Harris bilemedi. Ama Troy'un gülümsemesinin kaybolmasına üzüldü.

"Hey," dedi Harris, odayı geçerek onun önüne geldi. Troy ayağa kalkarak ona doğru yürüdü ve Chiron, Troy'un bacağına pençelerini geçirdi.

"Selam."

Harris, iki gece önce Troy'u otele bıraktığından beri neredeyse hiç durmadan onu düşünmüştü ve şimdi onunla karşı karşıya kaldığında ne söyleyeceğini bilemedi. Ona iyi olup olmadığını
iyi olup olmadığını ya da konuşacak birine ihtiyacı olup olmadığını sormak istiyordu, ama bunun yerine "Senden hoşlanıyor gibi görünüyor." dedi.

Bir an için Harris, gülümsemenin geri döneceğini sandı.
Troy'un onu geri tutmak için çabaladığını görebiliyordu. Ama sonra Troy sadece düz bir sesle, "Beni çiğnemeyi seviyor. Bunun aynı şey olduğunu sanmıyorum." dedi.

Harris'in cevabı, ikisi için de yeterince geniş bir gülümsemeydi. "Bu arada, video çok beğenildi. Soru-cevap videosu. Geçen gün sana söylemek istemiştim." Troy'un berbat oynadığı ve çok para harcadığı için onu parçalayan birçok cevaptan bahsetmedi. Troy'un sosyal medyaya fazla ilgi göstermemesine sevindi.

"Oh," Troy köpek yavrusundan ve Harris'ten uzaklaştı ve Chiron kaykayına atladı. "Harika."

"Yine de çoğu kişi benimle aynı fikirde. Somon balığı bir ödül değildir."

"Yanılıyorlar."

Harris güldü ve Chiron'un hala Troy'un patenlerine saldırdığı yeri işaret etti. "Chiron'un artık kendi Twitter hesabı var."

"Onu da sen mi yönetiyorsun?"

"Onu antrenörü Hannah ile paylaşıyorum. Ve tabii ki Chiron ile de."

Troy bunun için gülümsemenin bile bir parçasını göstermedi. Alt dudağı absürt derecede dolgun ve çekiciydi. Belki de diğer yüz hatlarının keskinliği, kontrast oluşturarak onu daha yumuşak göstermişti. Yüksek, belirgin elmacık kemikleri, dar ve düz bir burunla buz kırıcı gibi bölünmüştü.

Ağır, koyu kaşların altında parıldayan sert safir gözleri vardı.

Tehditkar, hatta belki de acımasız görünüyordu, ama o dolgun dudakları, sanki gizli, yumuşak gülümsemesi gibi, tatlılık olasılığını ima ediyordu.

Ya da belki Harris hayal görüyordu. Bu ilk kez olmuyordu.

Troy'un gözlerinin altındaki, günlerdir uyumamış gibi görünen derin çizgileri hayal etmiyordu. Ya da haftalardır. Troy'un bunu söylemesini isteyeceğinden şüphe duyduğu için, Harris bunun yerine, "Şunu kontrol edecek misin?" dedi.

Wyatt ve Lisa'nın sana bahsettiği bina mı?

"Evet, sanırım öyle."

"Harika. Aslında benim evimden çok da uzak değil."

"Oh." Troy bu habere pek heyecanlanmamış gibiydi, Harris hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Ne umduğunu tam olarak bilmiyordu. Troy'un onu film izlemeye davet etmesini mi umuyordu?

Belki Troy'un film izleyecek birine ihtiyacı vardı.

"Eğer sana mahalleyi gösterecek biri arıyorsan..."

"Buz pateni yapmaya gidiyorum," diye Troy sözünü kesti.

"Görüşürüz." Tamam o zaman.

"Hadi, Chiron," diye iç geçirdi Harris. "Erkekler önemli hokey işlerini yaparken biz de ofisime gidelim."

Troy, Harris'in ofisinin kapısını çaldı ve Harris'in içeri girmesini söylemesi için bir saniye bile beklemek zorunda kalmadı.

"Sadece ben." Troy elindeki kağıt kahve bardağını kaldırdı. "Starbucks değil, ama oyuncu salonundaki espresso makinesinden. Latte."

Harris şaşkın görünüyordu, ama gülümsedi ve Troy'u yanına çağırdı. Chiron, Harris'in ayaklarının yanında yerde uyuyordu. "Bana latte mi yaptın?"

"Umarım öyledir. O şeyi daha önce hiç kullanmadım." Fincanı Harris'in masasına koydu, sonra bir sonraki adımının ne olacağını bilmediğini fark etti. Onu buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ancak uzun zamandır en iyi hissettiği anın Harris'in ofisinde, onun kek çubuklarını yemesini izlerken olduğu dışında.

Harris bir yudum aldı. "İyi yapmışsın. Bu kesinlikle latte. Teşekkürler."

Troy, Harris'in onayı karşısında saçma bir şekilde heyecanlandı. "Soyunma odasında sana sana kötü davrandığım için özür dilerim. Bana etrafı gezdirmeyi teklif ettiğinde. Ben..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi, bu yüzden konuşmayı kesti.

Harris bir an bekledi, sonra "Bu döngüyü durdurmalıyız." dedi.

"Döngü mü?"

"Bana söylediğin bir şeyden dolayı kendini kötü hissediyorsun, sonra da özür dilemek için ofisime geliyorsun. Ama kahve getirmen umurumda değil." Duvara yaslanmış bir sandalyeyi işaret etti. "Onu buraya getir. Otur. Gitmen gereken bir yer yoksa tabii."

Troy'un gerçekten gidecek bir yeri yoktu. Sandalyeyi Harris'in masasının ucuna sürükleyip oturdu. Keşke kendine de kahve getirseydi, ellerini meşgul edecek bir şey olsun diye.

Sanki aklını okumuş gibi, Chiron başını kaldırdı ve Troy'u fark edince hemen ayağa kalktı. Kuyruğunu sallayarak koştu.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu Troy. "Almazsan üzülür diye düşünüyorum."

Troy köpeği kucağına aldı ve inanılmaz yumuşak kulaklarını kaşıdı. Köpek sahibi olmanın cazibesini anlayabilirdi.
bu kadar sevgiye bağımlı hale gelmek kolay olurdu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Troy. "Son maçtan GIF'ler yapıyorum."

"Onları nasıl yapıyorsun? Hep merak etmişimdir."

Harris, bunun bir tuzak olabileceğini düşünür gibi ona meraklı bir bakış attı. "Sana göstermemi ister misin? Oldukça kolay."

"Evet."

Troy, Harris'in son maçın video görüntülerinden GIF'ler hazırlamasını izledi. Sonra da Harris'in o günkü antrenman sırasında çektiği videolardan bazılarını izledi. GIF hazırlama sürecini hiç hatırlamıyordu, ama Harris'in neşeli, sıcak sesini dinlemekten ve Troy'a baktığında yeşil gözlerinin dans etmesini izlemekten keyif alıyordu. Harris'in
muhtemelen elma kokmadığını biliyordu, ama bu fikri kafasından atamıyordu. O adama yaklaştığında elma kokusu aldığını yemin ediyordu.

"Şey," dedi Harris, "Az önce senin bir fotoğrafını paylaştım ve çok beğenildi."

"Antrenmandan mı?"

"Daha öncesinden. Al, sana göstereyim."

Harris telefonunu uzattı ve Troy, soyunma odasında çömelmiş ve Chiron'a gülümseyen kendi fotoğrafını gördü.

"Oh," dedi, çünkü kendini böyle gülümserken gösteren pek fazla fotoğraf görmemişti. Bu günlerde böyle gülümsediğine inanamıyordu.
"İnsanlar sadece köpek yavrusunu seviyor. Herkes sevimli bir köpek yavrusuyla beğeni alabilir."

"Yorumlar öyle demiyor." "Yorumların ne dediğini söyleme."

"Tamam," dedi Harris. Sonra dudağını ısırdı ve Troy, onları okumamak için kendini zor tuttuğunu anlayabilirdi.

"Ciddiyim."

"Peki. Kimsenin seni sevimli ve seksi bulduğunu söylemeyeceğim."

Troy homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

"Eğer istersen onları okuyabilirim..."

"Hayır. Sorun değil." Troy yanaklarının kızardığını hissetti ve bunu gizlemek için başını eğdi. "Sevimli, ha?"

"Evet."

Troy, hayatında hiç sevimli denmediğinden emindi.
Dalgın dalgın Chiron'un karnını okşadı ve Harris'in onu sevimli bulup bulmadığını merak etti. Ya da seksi.

Birkaç dakika boyunca Harris çalışırken, Troy kucağındaki köpeğe dikkatini verdi. Sonra Harris masa sandalyesinde döndü ve dikkatlice, "İşler nasıl gidiyor?" dedi.

Troy, istemeden daha sert bir nefes verdi. Bu, Chiron'u ürküttü. "Maçları izledin. Berbat oynuyorum."

Harris tartışmak istiyor gibi görünüyordu, ama belli ki yapamıyordu. "Bir nedeni var mı? Yani, pardon. Bu çok kişisel bir soru. Ama konuşmak istersen, ben iyi bir dinleyiciyim."

Troy ne diyeceğini bilemedi. Buraya konuşmak için gelmemişti. Aslında hayır. Harris'in yanında olmaktan hoşlanıyordu, hepsi bu. Onun varlığı sakinleştiriciydi

biriydi. Troy'un hayatındaki tüm kötü şeylerden dikkatini başka yöne çekecek hoş bir şeydi. Ve şu anda kötü şeyleri düşünmek istemiyordu. "Ya da," dedi Harris utangaç bir gülümsemeyle, "burada kalıp Chiron'a sarılabilirsin, ben de sessizce işimi yaparım."

Harris'in Troy'a tam da ihtiyacı olan şeyi bu kadar rahatça teklif etmesi şaşırtıcıydı. Troy hafifçe gülümsedi. "Hiç sessizce *bir şey* yapar mısın?"

Harris güldü, tabii ki yüksek sesle. "Deneyeceğim."

Harris, Troy Barrett'ın ofisinde bulunmasını dikkat dağıtıcı buluyordu. NHL'nin en yakışıklı erkeklerinden biri birkaç metre ötede bir köpek yavrusunu kucaklarken iş yapması zordu.

Troy Barrett *neden* ofisindeydi? Aklında bir şey vardı,
ve açıkça bunu konuşmak istemiyordu. Belki de transfer edilmenin, her zamanki seviyesinde oynayamamanın verdiği stresten başka bir şey değildi. Belki de Dallas Kent meselesiydi. Troy bunu *kimseyle* konuşmuş muydu? *Gerçekten* konuşmuş muydu?

Onu rahatsız eden şey ne olursa olsun, Harris'e neden bir kahve daha getirdiğini açıklamıyordu. Neden burada olduğunu açıklamıyordu.

Yaklaşık yarım saat çalışıyormuş gibi yaptıktan sonra Harris masasından kalkıp gerindi. "Hannah onu almaya gelmeden önce Chiron'u biraz yürüyüşe çıkaracağım."

Chiron, Troy'un kucağında neredeyse uykuya dalmıştı, ama *yürüyüş* kelimesini duyunca canlandı. Harris, kapının yanındaki kancadan ceketini ve Chiron'un tasmasını aldı, sonra Troy'a döndü. "İstersen sen de gelebilirsin."

Troy'un yüzü, Harris'in tahmin ettiği kadarıyla, Troy'un yüzünün hiç olmadığı kadar aydınlandı. "Ceketimi alayım."

Arena yakınındaki yürüyüş seçenekleri pek iyi değildi, ama otopark çok büyük ve boştu, bu yüzden otoparkın çevresinde dolaştılar. Troy Chiron'un tasmasını tuttu ve köpeğin geçtiği her taşı, su birikintisini ve buruşuk Tim Hortons bardağını koklamasına sabırla izin verdi.

"Daha önce hiç köpek gezdirmedim," dedi.

Harris aniden durdu. "Ciddi misin?"

"Evet. Hiç köpeğim olmadı, başkasının köpeğine de bakmadım."

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Fena değil." Troy'un Chiron'a bakışları - elbette gülümsemiyordu, ama gözlerinde belirgin bir eğlence vardı - Harris'e, gösterdiği kadar olmasa da bu deneyimi çok sevdiğini gösteriyordu.

Aralık başı için Ottawa'da oldukça güzel bir gündü. Soğuktu, ama yağmurlu ve rüzgarlı bir gecenin ardından güneşli ve sakin bir gündü. Harris bu günlerde hayatının çok büyük bir bölümünü kapalı mekanlarda geçiriyordu. Çoğunlukla bilgisayar başında ya da telefonuna bakarak. "Hiç kimse sana bir şey söyledi mi? Eşcinsel olduğun hakkında?" Troy birdenbire sordu.

Harris neden sorduğunu, hatta *ne* sorduğunu bile bilmiyordu, ama "Bana bu konuda laf mı ediyorsun?" dedi.

"Evet."

"Tabii ki. Ama umursadığım kimse yok. Neden sordun?"

Troy cevap vermedi, Chiron gibi ıslak McDonald's pipet ambalajına ilgi duyuyor gibiydi. Sonra pipet ambalajına, "Takımdan kimse var mı? Ya da organizasyondan?" dedi.

"Kimse yok," dedi Harris. "Dediğim gibi, bu iyi bir grup. Eşcinsel olduğumu hiç saklamadım ve burada kimse bana bunu saklamam gerektiğini hissettirmedi.
gerekli hissettirmedi."

"Bu iyi."

Park yerinin bir ucuna kadar yürüdüler, sonra köşeyi döndüler ve diğer tarafa geçtiler. "Toronto'da durumlar farklıydı?" diye sordu Harris.

Troy çenesini sıktı ve başını salladı. "Bir sürü hakaret ve benzeri şeyler. Benim de buna katkım olmadığını söyleyemem."

Harris bunu duyunca hayal kırıklığına uğradı, ama şaşırmadı. "Buna katkıda bulunmaya devam edecek misin?"

"Hayır." Troy yürümeyi bıraktı. Chiron kafası karışmış görünüyordu ve geri dönüp burnunu Troy'un spor ayakkabısına sürttü. "Ben tam bir lanet olası bir pisliktim. Bunu biliyorum. Buradaki herkes çok *iyi görünüyor*... Ben burada olmamalıyım."

Harris koluna elini koymak istedi, ama bunun yerine ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Buradan nefret mi ediyorsun?"

"Düşündüğüm kadar değil."

Harris buna güldü. "Bunu duyduğuma sevindim." Yürümeye başladı ve Troy da ona katıldı. "Ne olursa olsun, bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Senin bir pislik olduğunu düşünmüyor musun?"

Harris yanağının içini ısırdı, sonra "Düşündüğüm kadar değil." dedi.

Troy, gülmekten çok, homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Harris şakacı bir şekilde ona dirsek attı. Troy karşılık vermedi, ama ağzında bir gülümseme belirdi.

Sonra Troy ona tasmayı uzattı. "Gitmeliyim. Biraz uyumam lazım, biliyorsun. Maçtan önce."

"Oh. Tamam. Tabii. Görüşürüz..."

Ama Troy çoktan otele doğru koşmaya başlamıştı. Harris ise Troy'un neyin peşinde olduğunu merak ederek ona bakakaldı.

Dokuzuncu Bölüm

Troy neden bunu yaptığını bilmiyordu. Hastanede yatan çocukların en son ihtiyaçları olan şey, onunla beş saniye bile geçirmek zorunda kalmaktı.

Ama işte buradaydı, Ottawa'daki bir çocuk hastanesinde, Centaurs forması ve beyzbol şapkası giymiş, üzerinde kendi fotoğrafının olduğu bir deste kartpostal ve bir Sharpie kalem tutuyordu.

Wyatt ile eşleştirilmişti, bu iyiydi çünkü çocuklar muhtemelen yıldız kalecisiyle tanışmaktan çok heyecanlanacak ve Troy'a bakmayacaklardı.

"Muhtemelen benden sıkılmışlardır," dedi Wyatt, aksini iddia ederek. Troy'un düşündüğü her şey. "En azından uzun süreli hastalar. Lisa burada çalıştığı için ben de sık sık buraya geliyorum."

Doğru.

Troy, Wyatt'ı takip ederek ziyaret ettikleri ilk odaya girdi. Odada iki yatak vardı ve her ikisi de makinelere bağlı çok küçük çocuklar tarafından işgal edilmişti. Troy hemen oradan ayrılmak istedi.

Yatakların yanında duran ebeveynlere odaklandı.
Gülümsüyorlardı, Wyatt ve Troy'u gördüklerine açıkça çok sevinmişlerdi, yani belki de durum o kadar da kötü değildi, değil mi?

"Jenny," dedi Wyatt, yatakların yanında duran kadınlardan birine sarılırken. Sonra dikkatini yataktaki küçük çocuğa çevirdi. "Danny. Naber dostum?" Yumruğunu uzattı ve Danny
Troy'un beklediğinden daha içten bir şekilde yumruğunu çarptı.

Wyatt diğer yatağa gitti, gülümseyerek, "Henüz tanışmadık. Ben Wyatt. Bana adını söyler misin?" dedi.

"Nathan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nathan. Yumruk tokuşturmak ister misin?" "Tamam." Çocuk yumruğunu uzattı — damar yolu olmayan yumruğunu.
ona bağlıydı ve Wyatt nazikçe ona çarptı. Babasına dönüp elini sıktı, bir süre onunla hoş bir sohbet yaptı
ve sonra dikkatini tekrar iki çocuğa verdi.

Troy, kapının yanında durup Wyatt'ın hasta çocuklarla nasıl konuşulacağını gösteren dersini izlemekten mutluluk duyuyordu. Wyatt'ın bir şey yapmadan önce çocuklardan doğrudan izin istediğini fark etti.

"En yeni takım arkadaşımla tanışmak ister misiniz?" diye sordu Wyatt ve iki çocuk da başlarını salladı.

Nathan'ın babası "Evet!" dedi.

Troy elini garip bir şekilde sallayarak selam verdi. "Merhaba."

"Bu Troy Barrett," dedi Wyatt. "O da benim gibi Toronto'da oynuyordu."

"Boooooo!" dedi Danny.

Wyatt onu işaret etti. "Aynen öyle! Boo, Toronto! Değil mi, Troy?"

Troy gülümsemeye benzer bir şey yaptı. "Evet. Boo." Nathan'ın babasına doğru bir adım attı, çünkü onunla tanışmaktan heyecan duyuyor gibiydi, ve elini uzattı. "Troy. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Greg. Büyük hayranınım. Ottawa'ya geldiğin için çok heyecanlıyız."

Bu basit iltifatın Troy'un vücudunda yarattığı heyecan
"Burada olmaktan heyecan duyuyorum," diye mırıldandı, sonra çocuğa, Nathan'a döndü. "Hokey hayranı mısın, Nathan?"

"Evet," dedi Nathan sessizce.

"Ee, imza ister misin? Kartpostallarım var." Troy kartpostalları gösterdi. Tanrım. Bu işi bir an önce bitirmek istediği daha fazla belli olamaz mıydı?

Ama Nathan teklifinden çok heyecanlanmış görünüyordu. "Tamam!"

Troy'un el yazısı berbattı, ama "*Arkadaşım Nathan'a"* yazarken okunaklı yazmak için elinden geleni yaptı. Sonra dağınık imzasını ekledi ve bir an tereddüt ettikten sonra küçük bir gülen yüz çizdi. Çünkü belki de o, imzasının yanına küçük
mutlu yüzler çizen türden bir adam olabilirdi.

Kartpostalı Nathan'a uzattı, Nathan gülümsedi ve hemen babası Greg'e gösterdi. "Vay canına, bu harika Nate," dedi babası, sanki Troy'un kartpostalı imzaladığını görmemiş gibi. Tanrım,
yaşıyor olabileceğini düşündü.

"Sen de ister misin?" diye sordu Troy.

"Oh." Greg utanmış görünüyordu, ama Troy onun *gerçekten*
evet demek istediğini anlayabilirdi. "Onları çocuklar için saklamalısın. Bilirsin."

"Bir sürü var. Al."

Troy bir sonraki kartpostalı imzaladı. Başka bir şey yazması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Başka bir şey yazmak istedi. Greg'e onun harika bir baba olduğunu ve Troy'un ona hayran olduğunu anlatan uzun bir mektup yazmak istedi. Hastanede yatan bir çocuğu kıskanmıyordu, ama kendi babasının ona bu kadar sevgiyle bakacağını hayal edemiyordu. Aslında, Troy on bir yaşında hastaneye kaldırıldığında, babası hastaneye gelip Troy'un bacağını kırmasını önleyebilecek tüm yolları ayrıntılı olarak anlatmıştı. Ayrıca, Troy'un bacağını kırmasına neden olan çocuk hakkında ırkçı sözler de söylemişti. Sonra iş için bir telefon aldı ve aniden ayrıldı.

Troy, imzasının önüne neşeli bir ünlem işareti ekleyerek *Greg'i* eklemeye karar verdi, sonra kartpostalı ona uzattı. "Çok teşekkürler," dedi Greg, sanki tüm sorunlarını çözecekmiş gibi küçük kartpostala gülümseyerek. Troy da öyle olmasını diledi.

Wyatt, Nathan'ın yatağına doğru yürüdü ve yanında getirdiği büyük çantaya uzandı. "Çizgi romanları sever misin, Nathan?"

Nathan başını salladı.

"En sevdiğin süper kahraman kim?"

"Ninja Kaplumbağalar."

Wyatt gülümsedi ve çantayı karıştırarak iki renkli *Ninja Kaplumbağalar* çizgi romanı çıkardı. "Danny ile paylaşacaksın, değil mi?" diyerek kartpostalları ona uzattı. "Ona *Teen Titans Go!* çizgi romanlarını verdim."

"*Teen Titans Go!*'yu çok seviyorum!" dedi Nathan, odanın diğer ucundaki Danny'ye gülümseyerek. "En sevdiğin karakter hangisi?"

"Beast Boy," dedi Danny.

"Benim de!"

"Luca Haas buraya gelirse, ona Beast Boy'u çizmesini söyle. O iyi bir çizer."

"Gerçekten mi?" diye sordu Danny.

"Luca Haas da burada mı?" Nathan şaşkınlıkla sordu.

"Evet," dedi Wyatt. "Biz sadece açılış grubuyuz. Ilya Rozanov burada, Zane Boodram da. Evan Dykstra. Tüm önemli isimler burada."

Troy, Wyatt'ın onları küçümsemesine gülerek tepki gösterdi. O ve Wyatt geçen yıl All-Star maçına katılmışlardı ve Wyatt muhtemelen bu yıl da gidecekti.

"Ve," Wyatt teatral bir fısıltıyla, "Chuck da burada."

Çocukların gülümsemeleri daha da genişledi. Chuck, Ottawa Centaurs takımının resmi maskotuydu ve nedense bir kunduzdu. Ancak, tüm takım maskotları gibi, o da oyuncularından daha çok çocuklar arasında ünlüydü.

"Biri *Chuck* mu dedi?" diye neşeli, gür bir ses sordu. Troy dönüp kapıda duran Harris'i gördü, arkasında dev bir kunduz
arkasında duruyordu.

Troy, Chuck'a yol açmak için kenara çekildi. Harris ona gülümsedi
ve Troy da gülümsemeden edemedi. Oda artık çok fazla insanla doluydu, ama kimse bunu umursamıyor gibiydi. Chuck
çocuklarla ilgileniyor, sessizce beşlik çakıyor ve kocaman, donmuş, böcek gözlü yüzüyle gülünç görünen büyük tepkiler veriyordu.

"Nasıl gidiyor?" Harris, Troy'a sessizce sordu.

"Fena değil. Wyatt bu işte çok iyi."

"O bu işin ustasıdır."

"Chuck da bu işte iyidir," dedi Troy. Rahatsız olabilir, ama en azından garip, ağır bir kunduz kostümü giymiyordu.

"Evet. Bir ara seni Theo ile tanıştırayım. O harika biridir." "Theo mu?"

"Kostümün içindeki adam." Harris şakacı bir şekilde gözlerini kısarak, "O

kostümün içinde biri *olduğunu biliyorsun*, *değil mi?" dedi*.
o kostümün içinde biri olduğunu biliyorsun,

değil mi?" "Kapa çeneni."

"Bu iş için iki metrelik bir kunduz tutmaya çalıştık ama, sana söyleyeyim, pek iyi gitmedi."

Troy burnunu çektikten sonra bunu gizlemeye çalıştı.

"Berbatsın." Harris onu dürttü. "Hadi birkaç fotoğraf

çekilelim."

Troy, Harris'in o gün hastanede çektiği her fotoğrafta gülümsüyordu, gerçekten gülümsüyordu. Harris, Troy Barrett'ın içten,
Bu, telaşlı birkaç saatti. Harris, fotoğraf çekmek için odadan odaya koştu ve aynı zamanda takımın sosyal medyası için de bazı

Yoğun birkaç saatti, Harris fotoğraf çekmek için odadan odaya koşturuyor, takımın sosyal medyası için de bazı samimi fotoğraflar ve videolar çekiyordu. Her oyuncunun en az bir fotoğrafını çektiğinden emin olmak istiyordu.

Ama sürekli Troy ve Wyatt'ın bulunduğu odalara çekiliyordu. Bazen kapıdan bir dakika boyunca sessizce izliyor, çocuklarla birlikte Troy'u gizlice gözlemlerdi. Bu tür şeylerde tecrübesiz olmasına rağmen harika bir iş çıkarıyordu.

Harris, on iki yaşındayken Ottawa Centaurs'un hastaneyi ziyaret ettiğini hatırladı. Gerçek NHL oyuncularıyla tanışmak heyecan vericiydi. Uyumak, okumak veya tavana bakmaktan başka *bir şey* yapmak heyecan vericiydi. Ailesinden en az biri her zaman yatağının başındaydı , genellikle daha fazlası. Arkadaşları da ziyaret etmişti, ama kahramanlarıyla, özellikle de biraz hoşlandığı takım kaptanıyla tanışmak, ona günlerce süren bir coşku vermişti. Artık NHL oyuncularının da insan olduğunu biliyordu, ama o zamanlar onlar ona tanrılar gibi gelmişti. Onların gerçekten hastane odasında onunla konuştuğuna inanamıyordu.

Şimdi, hasta salonunda Harris, Troy ve Ilya'nın birbirleriyle ve iki çocuğun *Mario Kart'ta* birbirleriyle ve iki çocukla mücadele etmesini izliyordu. Ilya küfür etmeden alaycı sözler söylüyor ve herkesi güldürüyordu. Troy birkaç kez küfür etmekten zar zor kendini alıkoymuştu.

"Sana bir hediyem var, Barrett," dedi Ilya.

"S...," Troy sözünü kesti. "İstemiyorum, Rozanov."

"Kırmızı."

"Bilgisayar oyuncusuna at!"

"Hayır. Bu senin için." Kırmızı bir Koopa kabuğu Troy'un arabasına çarptığında herkes güldü. Mario ters döndü ve Troy yine küfür etmemek için kendini zor tuttu.

"Sen en kötüsün," diye homurdandı Troy.

"Geçen yıl da sana öyle vurmamış mıydım?" diye alay etti Ilya. "Toronto'da. Mario'nun az önce yaptığı şeyi sen de yaptın." Bir elini yuvarlayarak hareket ettirdi, sonra hızla kontrol cihazına geri koydu.

"Hayır," dedi Troy.

Birkaç saniye içinde çocuklardan biri YouTube'da o vuruşu buldu ve herkesin görebilmesi için iPad'ini sevinçle gösterdi.

"Teşekkürler Grayson," dedi Ilya. "Gördün mü Barrett? Tıpkı Mario gibi."

Ilya yarışı kazandı ve zaferini kutlamak için kollarını başının üzerine kaldırdı. "Yenilmez!"

Hastanede yatan bir grup çocuğu video oyunlarında yenmekten övünmek kaba bir davranış olmalıydı, ama Ilya bunu bir şekilde çekici hale getirdi.

Troy ayağa kalktı ve kumandasını Wyatt'a uzattı. Garip bir şekilde yana doğru kaydı ve şimdi ne yapacağını bilemiyormuş gibi odanın içinde göz gezdirdi. Bakışları Harris'e takıldığında, Harris'in bütün gün keyifle izlediği o samimi gülümsemeyle gülümsedi.

Bu sefer Troy'un gülümsemesi sadece ona yönelikti ve Harris, buna karşılık midesinin kelebekler uçtuğunu hissetmekten kendini alamadı.
karnının kelebekler uçtuğunu hissetmekten kendini alamadı. Troy Barrett'a aşık olmak korkunç bir fikirdi, ama Harris bunu durdurabilecek noktayı çoktan geçmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde, oyuncular onları arenaya geri götürecek takım otobüsüne bindiler. Sabah antrenmanından sonra doğrudan otobüse binmişlerdi.

Harris, Troy otobüse binmeden önce onu yakaladı. "Yarın görüşürüz, sanırım."

"Maçtan önce. Kesinlikle."

Harris ona bu gece ne yapacağını sormak istedi, ama bu saçma sapan hayranlığını bastırmaya hiçbir faydası olmazdı. Bunun yerine, ona biraz güven verdi. "Bu arada, çocuklarla harika iş çıkardın."

Troy'un dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü.

"Öyle mi?" "Güven bana. Ben bu konuda uzmanım."

Troy'un safir gözlerinde sıcak bir ışık parladı. "Buraya kendin mi geldin?"

"Theo ve Rebecca'nın minibüsüyle geldim." Troy'un boş bakışları, Harris'e onun kimden bahsettiğini bilmediğini gösterdi. "Chuck'tan bahsediyorum. Theo, daha önce söylediğim gibi. Rebecca ise
Temelde onun menajeri. Pazarlama stajyeri.

"Ah." Troy etrafına bakındı. "Chuck, yani Theo, bir yerde üstünü değiştirmek zorunda mı, yoksa... bu iş tam olarak nasıl yürüyor?"

Harris güldü. "Çok dikkatli bir şekilde. Kimsenin onu yarı çıplak görmesine izin veremeyiz, anlarsın ya? Büyüyü bozar. En azından otoparktan çıkana kadar kostümü minibüste giyecek."

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Theo bunu bir bilime dönüştürdü."

Troy, şu anda kendisinden başka herkesin içinde olduğu otobüse baktı. "Peki. Ben...

"Evet. Yarın görüşürüz."

Bir an için, iki adam birbirlerine baktılar, Harris gülümsüyordu, Troy'un dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Bakışları Harris'in ağzına, sonra tekrar gözlerine kaydı.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve "Görüşürüz Harris" dedi.

Arkasını dönmeden otobüse bindi ve Harris, muhtemelen onu bekleyen dev bir kunduzun bulunduğu minibüse doğru yavaşça yürüdü.

Onuncu Bölüm

Sonraki hafta boyunca, Troy Harris'i üç kez ziyaret etti. Kendini Ebenezer Scrooge gibi hissediyordu, ancak ruhlar yerine somurtkan bir adam vardı. Noel'in Hayaleti gibi karışık mesajlar veren bir hokey oyuncusuydu.

Bir hayalet gibi aniden ortaya çıkıp kayboluyordu, bu kesindi. Ama her zaman kahve getirirdi ve Harris onun etrafta olmasını umursamıyordu. Her ne kadar dikkat dağıtıcı derecede çekici olmaya devam etse de.

Bazen Troy sorular sorardı. Bazen Harris'in işiyle hiçbir ilgisi olmayan *tuhaf* sorular sorardı.

"Hiç hokey etkinliklerine, takım partilerine falan birini götürdün mü?"

Bugünün rastgele sorusu buydu. Harris, e-postasını yazarken durakladı. "Genelde resmi takım etkinliklerinde çalışmakla oldukça meşgulüm, ama birkaç kez birini ev partilerine götürdüm."

Troy cevap vermedi, Harris de e-postasını yazmaya devam etti.

"Erkek arkadaşını mı? Erkek arkadaşını mı götürdün?"

Harris sandalyesinde döndü. "Daha çok erkek arkadaşım olmasını umduğum erkeklerdi. Neden sordun?"

"Herkes bunu sorun etmedi mi?"

Troy aynı sorunun birçok varyasyonunu soruyor gibiydi. "Anladığım kadarıyla. Çılgınca öpüşüyorduk da değil. Belki
Onları hızlıca öpmüş olabilirim. Belki de kolumu omuzlarına atmış oturmuşumdur."

Troy kahve fincanının kapağını tamamen mahvetmişti. Bir şekilde ikiye katlamıştı ve Harris, Troy'un kendini kesip
endişeleniyordu. "Bu konuda endişeleniyor musun? İnsanların seni yargılamasından. Mesela, heteroseksüel insanların olduğu bir grupta olduğunda?"

Harris, bu konuda hiç endişelenmediğini söylemek istedi, ama bu tam olarak doğru değildi. "Bazen, sanırım. Ailem ve arkadaşlarımdan aldığım destekle şanslıydım, bu yüzden endişelenmiyorum.
bazı insanlar kadar değil, ama tabii ki. Her zaman kafamın arkasında

beni biraz tedirgin eden bir şey vardır. Özellikle de odadaki herkesi tanımıyorsam."

Troy kahve kapağını sert bir daire şeklinde açtı, sonra tekrar katlamaya başladı. "Nasıl..." Diye iç geçirdi. "Sadece

"Temelde." Harris dikkatlice uzanıp Troy'un elinden kapağı aldı. Kapağı masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Bana doğru gelen şeyi yapmaya çalışırım. Dürüst olanı, anlarsın ya?

"Temelde öyle." Harris dikkatlice uzanıp Troy'un elinden kapağı aldı. Masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Bana doğru gelen şeyi yapmaya çalışırım. Dürüst olanı, anlarsın ya? Ve eğer birinin bununla bir sorunu varsa, zaten asla arkadaş olamazdık."

Troy boş ellerine bakarak kaşlarını çatmıştı. "Bu iyi," dedi

dedi, ama sesi mutsuzdu. "Neden senin erkek arkadaşın olmak istemediler?"

Harris artık kafası karışık olmaktan öteye geçmişti. "Kim?"

"Partilere getirdiğin erkekler. Erkek arkadaşın olmasını umduğunu söylediğin erkekler."

"Oh." Harris kızardı. "Bilmiyorum. Muhtemelen farklı nedenlerden

dolayı." "Bir erkek arkadaşın olmalı." Şimdi sıra Troy'un kızarmasına

gelmişti,

bu o kadar sevimliydi ki Harris dayanamadı. "Yani. Olmaman için bir neden yok. Şey." Sinirli bir şekilde dudağını ısırdı ve

Harris ölecekti. "Sen, şey, iyisin. Ve, bilirsin, çirkin değilsin." Harris güldü.

"Tanrım. Teşekkürler."

"Hayır, demek istediğim..." Troy'un gözleri dehşetle açılmıştı, sanki az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi. Harris gülmeye devam etti, ta ki aniden mucizevi bir şekilde Troy da ona katıldı. Titrek bir nefesle başlayan kahkaha, sonunda tam anlamıyla bir kahkahaya dönüştü. Troy'un gözleri kırıştı ve harika, nadir görülen gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Söylediklerimi unut," dedi Troy, hala gülümsüyordu. "Ne demek istediğimi bilmiyorum."

Harris de bilmiyordu, çünkü o anda Troy'un gülümsemesinden tamamen sersemlemiş ve hiçbir kelimeyi hatırlayamıyordu.

Troy'un yüzü her zamanki boş bakışına geri dönene kadar Harris, "Birkaç erkek arkadaşım oldu. Gerçek erkek arkadaşlar. Ama bir süredir yok. Çoğunlukla bir flört uygulamasını kullanıyorum, ama son zamanlarda bu randevuların çoğu ikinci bir randevuya dönüşmedi" diyebildi.

"Oh." Troy, kahve fincanının kapağını geri almak istiyor gibi görünüyordu. "Çoğunlukla, şey için mi?"

"Seks için mi?" diye sordu Harris. "Bazen. Ama muhtemelen fark ettiğin gibi, insanlarla konuşmayı seviyorum. Birini tanımayı seviyorum. Bu yüzden
genellikle daha fazlasını umarım, ama sadece bir ilişkiyse, o da sorun değil. Bazen tek ihtiyacım olan da budur zaten."

Troy'un boğazında bir şey takılmış gibi görünüyordu. Harris
, Troy'un sertçe yutkunurken gırtlağındaki elma ağacının hareketini izledi. Troy'un kendisini rahatsız eden eşcinsel flört hayatıyla ilgili tüm bu soruları neden sorduğunu anlamıyordu.

Aslında bir olasılık vardı, ama Harris bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordu. Eğer Troy kendi cinsel yönelimini keşfetmeye çalışıyorsa, Harris
Onu zorlamak istemiyordu. Ayrıca kendi umutlarını da yükseltmek
istemiyordu. "Peki ya sen?" Harris dikkatlice sordu. "Çok fazla randevuya çıkıyor musun?" Troy ayağa kalktı. "Seni çalışmana bırakmalıyım."
"Hayır, sorun değil.
Neredeyse..." "Benim..."

Troy cümlesini bile bitirmedi. Her zamanki gibi kapıdan fırladı ve Harris'i konuşmayı tekrar tekrar düşünerek Troy'un ondan tam olarak ne istediğini merak ederken bıraktı.

Troy telefonundaki tarayıcıyı açtı ve *Ottawa'da yapılacak eğlenceli şeyler* yazıp arama yaptı. Sonuçlar çoğunlukla müzeler, Parlamento ve diğer tarihi binaların turları ve Ottawa Centaurs maçına gitmekti. Pek de iyi değildi.

Takım yarın sabah Toronto'da bir maçla başlayarak yola çıkacaktı.
Toronto.

Şu anda akşamın erken saatleriydi, ama Troy şimdiden uyku sorunu yaşayacağını anlayabilirdi. Dikkatini başka bir şeye vermesi gerekiyordu.

Bunun yerine *Ottawa'nın gece hayatını* denedi. Kulüpler, canlı müzik mekanları, spor barları ve Troy'un gitmek istemediği birkaç başka yer vardı. Ne istediğini bilmiyordu. Belki de sadece rahat bir pub,
Yalnız başına oturup birasını yudumlayabileceği bir yer. Kimseyle etkileşime girmeden insanları izleyebileceği bir yer.

Dudaklarını ısırdı, sonra *Ottawa gay bar* yazıp arama motoruna girdi. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu; oraya gitmesi mümkün değildi. Kesinlikle tanınacağı bir şehirde tek başına bir gay bara gitse, Harris'in yaptığı gibi ceketine Pride rozetleri takmaya başlayabilirdi.

barına tek başına giderse, kesinlikle tanınırdı, o zaman Harris gibi ceketine Pride rozetleri takmaya başlasa daha iyi olurdu.

Harris muhtemelen şu anda o barlardan birindeydi, arkadaşlarıyla çevrili, Troy'un
daha çok nefret etmesi gereken kahkahasını atıyordu.

Belki Harris randevudaydı. Onun uygulamasını kullanarak. Troy hiç çevrimiçi randevuyu, flört uygulamasını veya bunun gibi bir şeyi denememişti. Cinselliği konusunda cesaretlenirse, bu muhtemelen iyi bir fikir olurdu. *Bir* şeyler bulması gerekecekti, çünkü aylardır
ve kuraklığa alışkın olsa da, en azından Adrian varken düzenli FaceTime seks yapıyordu.

Troy telefonunu komodinin üzerine koydu, sonra otel odasında volta atmaya başladı. Buradan çıkması gerekiyordu. Bu gece seks yapamayacağını biliyordu, ama midesini rahatsız eden düşüncelerden uzaklaşmak için *bir şeyler* yapabilirdi.

.

Eski takımına karşı çıkmaya hazır değildi. Yarın Toronto'ya gidecek, eski stadyumuna girecek ve misafir takımın soyunma odasına gidecekti. Ottawa forması giyip eski evinin buz pistine çıkacak, eski evinin seyircileri önünde eski takım arkadaşlarına karşı
eski takım arkadaşlarıyla yarışacaktı. Dallas Kent'le.

Troy, eskiden onu seven taraftarlar tarafından yuhalanacaktı.
Bunu bekliyordu. Çok yakın zamana kadar ailesi olan adamlar tarafından alay edilecek ve hırpalanacaktı.
yeni takım arkadaşlarının onu destekleyeceğine güvenmesi gerekecekti ve bunu henüz hak ettiğini sanmıyordu. Hiç hak edebileceğinden emin değildi.

Harris'e mesaj atmamalıydı. Bu hafta onu yeterince rahatsız etmişti ve bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. Troy'un beyni karmakarışıktı ve sadece Harris'in ofisinde oturup
onun yazdıklarını dinlerken sakinleşiyordu. Onun gülümsemelerini içselleştiriyor ve Troy'un kesinlikle hayal ettiği inanılmaz elma kokusunun tadını çıkarıyordu.

Şu anda Singapur'da saat kaçtı? Annesi oradaydı. Dün, tepesinde park olan dev binanın önünde duran heykelciğinin fotoğrafını göndermişti. Telefonunu eline alıp Google'da
ve bir kısa mesaj buldu.

Harris: Yarın gece için gergin misin?

Troy yatağa oturup mesaja bakakaldı. Bir yandan, bu biraz aptalca bir soruydu; elbette Troy gergindi. Öte yandan, Harris'in onu bu kadar düşündüğü için bu mesajı göndermiş olması, boğazını düğümledi.

Dürüst olmaya karar verdi.

Troy: Şu anda berbat

durumdayım.

Harris: Arabayla dolaşıp Noel ışıklarını izlemek ister misin?

"Ne oluyor lan?" dedi Troy boş odaya. Yedi yaşında değildi. Neden Noel ışıklarını izlemek istesin ki?

Ama Harris'in kamyonetinde oturup, Harris'in dinlemek istediği müziği dinlemek ve Noel ışıklarının yansıdığı gözlerini görmek hoşuna gidiyordu.

Harris'in dinlemek istediği müziği dinlemek ve Noel ışıklarının yansıdığı gözlerinin nasıl göründüğünü görmek hoşuna gidiyordu.

Troy: Tamam.

Troy yarım saat sonra kamyonete bindiğinde, kesinlikle elma kokusu aldı. Ama Harris'in hazır bir açıklaması vardı.

"Sana sıcak elma şarabı getirdim." Koltukların arasındaki bardak tutuculara yerleştirilmiş iki seyahat bardağını işaret etti.

"Drover ailesinin elmaları mı?" diye sordu Troy. En son ne zaman sıcak elma şarabı içmişti? Muhtemelen Noel ışıklarını görmek için özel olarak araba sürdüğü son seferdi.

"Biliyorsun." Harris'in gülümsemesi geniş ve parlaktı ve Troy ona baktığını biliyordu, ama gözlerini ondan ayıramıyordu. Beyaz kar taneleri desenli koyu yeşil bir atkıya sarılmış haliyle çok *sevimliydi*

Kar taneleri desenli koyu yeşil bir fularla sarılmış, çok sevimliydi.

Stereodan sessiz bir Noel müziği çalıyordu. "Noel'i gerçekten seviyorsun, değil mi?" dedi Troy.

"Dostum. Hiç bilmiyorsun." Harris otelin otoparkından çıktı. "Sen sevmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sanırım hiç gönüllü olarak Noel müziği dinlemedim."

"İstersen kapatabilirsin. Benim için sorun değil."

Troy şimdiden büyük bir pislik olmaya başlamıştı. Harika. "Hayır, güzel. Neşeli, anlarsın ya?" Güzeldi. Pislik gibi davrandığını telafi etmek için elma şarabından bir yudum aldı. "Vay canına. Bu çok iyi."

"Kendim yaptım!"

"Bu, şey gibi mi... bu ne? Karıştırmak ne demek?"

"Temelde baharatlarla falan ısıtmak."

Troy bir yudum daha aldı. Tatlıydı, ama aynı zamanda baharatlı, rahatlatıcı ve harikaydı, tıpkı bir ilaç gibi onu sakinleştiriyordu.

"Yavaş pişiricide yapıyorum," diye açıkladı Harris. "Sonra eve geldiğimde daire harika kokuyor. Yavaş pişiricin var mı?"

"Hayır. Otel odasında yaşıyorum."

"Evet, biliyorum ama apartmana taşındığında bir tane alır mısın? Eskiden var mıydı?"

"Yavaş pişiricinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Ah dostum, harikadırlar. Yemekleri yavaşça pişirirler."

Troy gelmeyi kabul ettiği için gerçekten mutluydu. Harris'in aptalca, sevimli sözlerini dinleyince kendini çok daha iyi hissetmişti. "Neden iyi ki? Yemeklerin daha hızlı pişmesini istemez misin?"

"Böylece eve geldiğinde bütün gün pişirilmiş bir yemek seni bekliyor! Küçük bir koca gibi."

Bu, Troy'u gerçekten güldürdü. "Bu çok kasvetli."

"Yavaş pişiricinin sevgisini hiç tatmamış biri gibi konuşuyorsun." "Yavaş pişiriciye akşam yemeği için nasıl teşekkür ettiğini duymak istemiyorum."

Harris o kadar çok güldü ki Troy, yoldan çıkacaklarını sandı. "Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki. Kesinlikle."

Otoyola çıktılar, Troy bunu garip buldu ama hiçbir şey söylemedi. Açıkçası, tek bir Noel ışığı görseler de görmeseler de umurunda değildi. Sadece yolculuğun tadını çıkarıyordu.

Harris "Winter Wonderland" şarkısını mırıldanırken, Troy elma şarabını yudumlarken Harris'in her şeyini acı verici derecede çekici bulmamaya çalışıyordu.

"Eğlenmek için bunu mu yapıyorsun?" diye sordu Troy. "Noel ışıklarına bakmak mı?"

"Yazın değil," dedi Harris kuru bir şekilde.

Troy kendini kontrol etti. Yine pislik gibi davranıyordu. "Normalde ne yaparsın? Eğlenmek için."

"Bir sürü şey. Çok dışarı çıkarım. En azından bu aralar elimden geldiğince dışarı çıkmaya çalışıyorum. Bu iş beni oldukça meşgul ediyor. Wyatt her ay evinde bir masa oyunu gecesi düzenliyor, ben de genellikle ona katılıyorum."

Troy neredeyse gülecekti. Yeni takım arkadaşları gerçekten bir araya gelip masa oyunları mı oynuyorlardı? "Ne gibi? Monopoly mi?"

"Genellikle Settlers of Catan veya Ticket to Ride gibi oyunlar."

Troy bunları duymamıştı, ama kulağa çok inekçe geliyorlardı. "Dışarı çıktığında nereye gidersin?"

"Birçok yere. Canlı müziği severim, bu yüzden birçok konsere giderim. Eşcinsel barlarına giderim. Kulüplere pek sık gitmem. Daha çok pub seven biriyim. Sen nasılsın?"

"Pub'lara, sanırım. Çok fazla dışarı çıkmam."

"Tuhaf birisi seni Noel ışıklarını izlemeye davet etmedikçe mi?" Harris alay etti.

Troy'un dudakları seğirdi. "Görünüşe göre öyle."

"Noel'de ailenizi görecek misiniz?"

"Hayır." Troy ailesinden bahsetmeyi sevmezdi, ama bir nedenden dolayı "Annemle babam boşandı. Oldukça karmaşık bir durum. Annem seyahat ediyor ve babam da tam bir pislik."

"Oh."

"Babamın yeni bir karısı var ve o da benden biraz büyük. Yani." "Garip bir Noel."

"Evet. Kaçırdığıma üzülmüyorum. Yıllardır tatilleri umursamıyorum." Bu tam olarak doğru değildi. Geçen yıl Adrian, Noel arifesinde Toronto'da Troy'u şaşırtmıştı ve birlikte gerçekten harika birkaç gün geçirmişlerdi. Ancak kutlamaları tam olarak geleneksel sayılmazdı.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Harris sordu, "Vancouver'dayken babanı gördün mü?"

"Evet. Hâlâ berbat biri."

"Üzgünüm."

Troy, Curtis Barrett'ın oğlunun Ottawa'da eşcinsel bir adamla dolaşıp Noel ışıklarını izlediğini görse ne diyeceğini tahmin edebiliyordu.

"Ne olursa olsun. Siktir et onu."

"Bu iyi bir tutum," dedi Harris. "Zehirli insanlar senin enerjine değmez."

"Bunu anlamaya başlıyorum," dedi Troy pencereye bakarak. Otoyol karanlıktı ve aslında şu anda bakacak bazı şenlikli ışıklar olsa hiç fena olmazdı.

"Annen ne durumda? İyi mi?"

"Harika. O..." Troy iç geçirdi. "Babam onu terk ettikten sonra çok mutsuzdu. Ben de hokeyle çok meşguldüm, ona para vermekten başka bir şey yapamıyordum

para vermekten başka bir şey yapamadım. Vancouver'da ona yeni bir ev aldım. Bu tür şeyler." "Bu pek de yararsız bir şey gibi gelmiyor."

Troy, annesinin yardımını takdir ettiğini biliyordu, ama onun için daha fazlasını yapabilmeyi diledi. "Her neyse. Şimdi iyi. İyi biriyle tanıştı, Charlie adında sessiz bir adam, ona iyi davranıyor ve onu gülümsetiyor. Şimdi birlikte dünyayı geziyorlar. Neredeyse üç aydır yoklar.

"Bu harika. Ama onu özlediğine eminim." "Evet. Çok özlüyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra Harris, "Sana bir şey sorabilir miyim? Eskiden takım arkadaşın olan o pislik hakkında?" dedi.

Troy neredeyse gülecekti. "Tabii."

"Ben gerçekten... O, kendisinin... olduğunu pek gizlemiyor." "Aptal olduğunu mu?" diye tamamladı Troy.

"Evet. Neden onunla arkadaştın?"

Troy iç geçirdi. Bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama bir yandan da istiyordu. Harris'te onu paylaşmak istemesine neden olan bir şey vardı. "Aynı yıl çaylak olmuştuk. Oda arkadaşıydık. Onun pislik olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda babamın sevdiği türden bir adamdı. Yani bir kısmı... Onu arkadaş olmak isteyeceğim bir adam olarak tanımış olabilirim.

"Sen de onu sevmiş olmalısın. En azından biraz."

"Evet, sevdim," diye itiraf etti Troy. "Eğlenceli biriydi. Partileri severdi, parasını harcamayı severdi. Hokeyi ve NHL yıldızı olmayı severdi. Birlikte kazanacağımız kupalar hakkında konuşurduk.

birlikte kazanacağımız tüm kupalar hakkında konuşurduk. Kıracağımız tüm rekorlar hakkında. Alacağımız arabalar hakkında." Dallas ayrıca seks ve kadınlar hakkında çok konuşurdu, Troy ise garip bir şekilde sohbete katılmaya çalışırdı, ama Harris'e bundan bahsetmedi. "Yakındık. Ta ki

Birkaç hafta önce, o benim en iyi arkadaşımdı. Biliyorum, bu çok berbat bir durum, ama öyle oldu işte.

"O zamandan beri onunla konuştun

mu?" Troy öfkeyle sordu. "Hayır."

"Tanrım. O adamı hiç sevmedim ve bence doğru olanı yaptın, onsuz daha iyisin, ama arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm.

Bu çok zor."

"Teşekkürler," dedi Troy sessizce. Birinin olması güzeldi.

eski dostluğunun yitirilmesinden duyduğu üzüntüyü kabul etmek ve bunu daha az utanç verici hale getirmek için. "Ben hiçbir şeye tanık olmadım. Onun kimseye saldırdığını hiç görmedim. Kendimi aptal hissediyorum, ama onun böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmemişti. O yazıları okuyana kadar."

"Onlara hemen inandın mı?"

"Evet. Bu lanet olası bir yumruk gibiydi, ama evet. Onlara inandım."

"Üzgünüm," dedi Harris tekrar.

Troy nefes verdi ve çenesini ağrıtan gerginliğin bir kısmını bıraktı. "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu, konuyu değiştirmek istercesine.

"Taffy Lane."

"Taffy Lane mi? Orası neresi? Gerçek bir sokak adı mı?"

"Ah be dostum. Bekle de gör. Orleans'ta her yıl *büyük bir şenlik* yapıyorlar. Tam bir Noel harikalar diyarı."

Troy bunun ne anlama geldiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden elma şarabını içti ve neşeli sakallı bir adamın onu Noel harikalar diyarını götürmesine izin verdi.

Taffy Lane *korkunçtu*. Ama aynı zamanda bir şekilde harikaydı.

"Bu adamlar elektriğe ne kadar harcıyor?" diye sordu Troy, evlerinin her yerinde ve ön bahçelerinde on binlerce ışık olması gereken bir evin önünden yavaşça geçerken. Ayrıca, çimlerdeki çizgi film karakterlerini şişirilmiş halde tutan birkaç jeneratör de çalışıyordu.

şişirilmiş halde tutan birkaç jeneratör de çalışıyordu.

"Çok," dedi Harris gülümseyerek.

"Neden Darth Vader var? Noel ile ne ilgisi var?"

"Işın kılıcı şeker kamışı çizgili. Gördün mü?"

"Evet, ama..."

"Birinin Noel vizyonunu sorgulama. Sadece keyfini çıkar."

Troy, sözde şenlikli Darth Vader'a kaşlarını çattı. Troy bir *nerd* falan değildi, ama *Star Wars* hakkında yeterince bilgisi vardı ve Darth Vader'ın uygun bir Noel süsü olmadığını kesin bir şekilde söyleyebilirdi.

"O bir gezegeni havaya uçurdu," diye tartıştı Troy.

"Evet, ama sonra pişman oldu. Eninde sonunda."

Bu çok saçma bir tartışmaydı, ama Troy bunu bırakamadı. "Çok az ve çok geç. İmparatoru o çukura daha önce atmalıydı."

Harris güldü. "Sen tam bir geeksin. Vay canına. Hiç bilmiyordum."

"Hayır, değilim. O filmleri iki kez falan izledim. Bu gayet normal."

"Vader'ın kötü arkadaşına karşı koyma kararını alkışlamayı tercih ederim, ne kadar uzun sürerse sürsün," dedi Harris. Bunu söyledikten sonra Troy'un gözlerine baktı, sanki Troy'un onu anladığından emin olmak istercesine.

Troy koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Anlamıştı.

"Yine de aptalca bir Noel süsü," diye mırıldandı.

Taffy Lane'in sonuna kadar sürdüler, ancak arabalar yavaş yavaş ilerleyen bir kuyrukta oldukları için bu biraz zaman aldı. Sonra Harris onları yakındaki diğer sokaklara götürdü, bu sokaklarda da güzel süslemeler vardı ama Taffy Lane'deki kadar değildi.

Dördüncü veya beşinci caddenin ortasına geldiklerinde Troy, "Işık projeksiyonlarını sevmiyorum," dedi. "Tembelce."

"Anlıyorum. Ama diğer ışıklarla birleştiğinde oldukça havalı görünüyorlar."

"Bu çok fazla. Ben öyle evleri severim." Troy sivri çatılı küçük bir evi işaret etti. Işıklar, evin cephesinin çatıdan zemine kadar olan kısmını, pencereleri, kapıyı, ön verandayı ve yanları aydınlatıyordu. Kapıda kırmızı kurdeleli büyük bir çelenk asılıydı.

"Bu klasik bir ev. Noel'i geçirmek isteyeceğim türden bir ev."

"Ailem de bizim evi böyle süslüyor," dedi Harris.

Troy, Drover ailesinin çiftlik evini, karla kaplı elma bahçesinin ortasında mükemmel ve güzel bir şekilde durduğunu hayal edebiliyordu. O ev

muhtemelen tatillerde aşırı gürültülü kahkahalar ve sevgiyle dolup taşıyordu. "Kulağa hoş geliyor."

"Noel'de bize gelmelisin. Akşam yemeği her zaman
Harika. Ailem seni ağırlamaktan mutluluk duyar. Harris,
Troy'un şimdiye kadar aldığı en nazik davetlerden biri değilmiş gibi kolayca teklifte bulundu. Ama Troy kadar mutsuz birinin, bir ailenin Noel kutlamalarını, hele ki Harris'in ailesi gibi
mükemmel bir ailenin.

"Yapamam. Noel'den iki gün önce o daireye taşınıyorum ve kendimi oraya yerleştirmem gerekiyor."

"Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Teşekkürler." Bir dur işaretindeydiler ve bakışları bir an için birbirine kilitlendi. Harris'in gözleri etraflarındaki parıldayan ışıkları yansıtıyordu ve gülümsemesi o kadar sıcak ve sevimliydi ki Troy aniden onu öpmek için yoğun bir öpme arzusu hissetti.

Bunun yerine, başka bir yere baktı. "Gitsem iyi olacak. Yarın uzun bir gün olacak."

"Tabii," dedi Harris. "Umarım bu, gerginliğini biraz olsun
gidermiştir." "Giderdi." Troy, tekrar yalnız kaldığı anda, yarınla ilgili
tüm endişelerinin
yarınla ilgili tüm endişelerinin geri geleceğini biliyordu, ama bu Harris'in zamanını almaya devam etmek için yeterli bir neden değildi. Ayrıca,
onu öpme dürtüsünü kontrol altına alması gerekiyordu.

Otoyola çıktıklarında, Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas Is You" şarkısı çalmaya başladı, bu da pek yardımcı olmadı. Harris şarkıya eşlik etmeye başlayınca durum daha da kötüleşti.

Troy, Harris'i bir aydır tanıyordu. Aslında, onu neredeyse hiç tanımıyordu. Neden ona bu kadar çekiliyordu? O, Troy'un daha önce gizlice ilgi duyduğu Daha önce gizlice çekici bulduğu erkeklere hiç benzemiyordu. Adrian'a hiç benzemiyordu. Troy'un normalde arkadaş olacağı türden bir adam bile değildi.

Ama sürücü koltuğundaki tam bir şapşalın
neşeyle Mariah Carey ile düet yaparken, onu ne kadar çok istediğini inkar edemedi. Kendisi için. Harris'in asla, asla, *asla* bilemeyeceği kadar çok.

On Birinci Bölüm

Troy daha önce Toronto'da misafir takımın soyunma odasına hiç girmemişti ve burayı sevmemişti. Bu binada, bu şehirde olmakla ilgili her şey onu rahatsız ediyordu. Ottawa Centaurs formasıyla soyunma odasında oturdu ve içini parçalayan paniği yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Bunu yapamazdı. Oraya çıkamazdı.

Belki de takas edildiğinden beri berbat oynamamış olsaydı. Belki de Dallas Kent tüm sezon boyunca formda olmasaydı. Belki de Troy, Ottawa Centaurs'un bir üyesi olarak geri dönmeseydi.

Tanrım, kendini çok kötü hissediyordu.

"Benimle gel." Troy başını kaldırıp Ilya'nın üzerinde durduğunu gördü.

Kaptanının emrine uyarak ayağa kalktı ve onu koridora kadar takip etti.

"Gerginsin," dedi Ilya, baş başa kalır kalmaz.

"Biraz."

"Hayır, biraz değil. Neye ihtiyacın var?"

Troy başını salladı. "Bilmiyorum. Hazır değilim."

"Onlarla tek başına yüzleşmiyorsun. Biz seninleyiz. Arkandayız, Barrett."

Troy birkaç saniye bakışlarını tutmayı başardıktan sonra gözlerini kaçırdı. Aslında, yeni ekibinin onu koruyacağından emin değildi. "Teşekkürler."

"Bana inanmıyorsun."

Troy omzunu silkti. "Beni desteklemeseniz sizi suçlamazdım."

Ilya ona sertçe baktı, sonra sinirli bir kahkaha attı. "Neşelen biraz, Barrett. Senden nefret etmiyoruz, biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Hayır. Diğer takımdaki herkes senden nefret ediyor. Dallas Kent senden nefret ediyor.
Seyircilerin hepsi senden nefret ediyor."

"Tamam, anladım."

"Bizim takımdaki kimse senden nefret etmiyor. Ve biz de senin kadar Toronto'yu yenmek istiyoruz."

Troy, utanmış ve biraz da duygulanmış bir şekilde patenlerine baktı.

"Tamam mı?" diye sordu Ilya.

"Tamam."

Ilya, Troy'un yastıklı omzuna yumruk attı. "Dallas Kent'i yere sermeyi iple çekiyordum. Uzun zaman oldu."

Troy hafifçe gülümsedi. Konuşmalarından önceye göre midesi daha sakinleşmişti. "Yıllardır bunu yapmak istiyordum."

Troy puck'a her dokunduğunda kalabalık yuhaladı.

Onu *yuhaladılar*. Ve cinsel tacizciyi alkışladılar.

Dünyanın nesi vardı böyle?

Eski takım arkadaşları daha da kötüydü, her fırsatta ona hakaretler yağdırıyorlardı.

. Dallas, bu maçta mümkün olduğunca çok Troy'a saldırmak gibi bir misyonu varmış gibi görünüyordu. Dallas'ın gri-mavi gözleri ona her baktığında nefretle parlıyordu ve bu Troy'u

kızdırıyordu. Bu pislik nasıl utançtan başka bir şey hissetmezdi?

İlk periyodun ortasına gelindiğinde, Troy tüm öfkesini oyununa aktarıyordu. Hızlı ve agresif bir hokey oynuyordu,

. Ağır bir şekilde kaleye gitti, köşelerde vücutlarını aldı ve savaşmayı hiç bırakmadı.

Fark etmedi. Toronto hala üstünlüğünü koruyordu. Dallas şimdiden bir gol ve bir asist yapmıştı.

"Mutlu Noeller, orospu çocuğu," gol attıktan sonra Troy'a alaycı bir şekilde dedi.

Dallas, maç sırasında Troy'a söylediği her kelimeyi adeta tükürerek söylemişti. Ve sonra bunu kelimenin tam anlamıyla tükürerek vurgulamıştı.

"Her şeyi kaybetmek nasıl bir duygu, hain?" Kent, ikinci periyotta düdük çaldıktan sonra ona sordu.

"Bir gün *gerçekten* her şeyi kaybedeceksin," diye uyardı Troy. "Sabırsızlanıyorum."

Dallas onu itti. "Baban çok kızmış olmalı. Beni senden çok daha fazla seviyor."

Troy da onu itti. "Çünkü ikiniz de pisliksiniz."

Hakem onları ayırdı, ama Dallas son bir laf daha attı. "Kendini mahvettin Barrett. Buna değer miydi?"

Troy cevap vermeden uzaklaştı.

Üçüncü periyotta Troy *bir gol attı*. Sonunda. Ilya'nın mükemmel pasıyla oldu ve puck'ın kalecinin yanından geçip gitmesini izlemek inanılmaz bir duyguydu. Seyirciler hiç olmadığı kadar yüksek sesle yuhaladı ama Troy umursamadı. Yeni takım arkadaşlarıyla kucaklaşmakla meşguldü.

"Babanıza selamımı söyleyin," dedi Dallas, Troy yanından geçerken.

"Sanki babamı sikmek istiyormuşsun gibi," diye karşılık verdi Troy.

Dallas dehşete kapılmıştı. "Siktir git, sik kafalı."

"Bu sanki *beni* sikmek istiyormuşsun gibi geliyor."

"Keşke," diye bağırdı Dallas arkasından. "Muhtemelen bu yüzden bu kadar kızgınsın, değil mi? Bu sikimi istiyordun, seni iğrenç sikik..."

Son sözünü söyleyemedi çünkü Ilya onu buzun üzerine yatırdı

Dallas sırt üstü yatıyordu, sersemlemişti. Sonra kollarını sallamaya başladı, Ilya'ya doğru çılgınca işaretler yapıyordu. "Hey, hakem! Ne oluyor lan! Bu sikik psikopatı görüyor musun?"

"Kapa çeneni, Kent," dedi Ilya alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla.

"Neden? Barrett senin erkek arkadaşın mı? Hollander'ı sikmekten ara verdin de Barrett'ın içine sikini sokmak için mi..."

Ilya, Dallas'ı formasından tutup, tamamen ayağa kalkana kadar sertçe çekti. Sonra Ilya diğer eldivenini çıkardı ve Dallas'ın yüzüne yumruk attı.

"Vay canına," diye mırıldandı Troy.

Hakemler, kavgayı ayırmak için acele etmiyorlardı.

Ilya ve Dallas arasında, tüm bunlar oyun dururken ve çok yasadışı bir şekilde gerçekleştiği için, hemen araya girdi. Ilya'ya hemen bir oyun

, ama o umursamadı. Buzdan ayrılmadan önce Troy'a göz kırptı.

Oyunun son dakikasında, Troy köşede Dallas ile puck için mücadele ediyordu. Dallas'ın yanağında, Ilya'nın yumrukladığı yerde morluk oluşmaya başladığını görebiliyordu.

yanakta morluk oluşmaya başladığını görebiliyordu.

Troy, onu puck'tan uzaklaştırmak için sertçe itti.

Dallas da onu itti ve "*Sen* pisliksin Barrett" dedi. "Harika. Sonunda bir cevap buldun."

Dallas omzunu Troy'un göğsüne çarptı. "Sen tam bir pisliksin."

"Öyle mi? Şimdiye kadar kaç tane suçlama oldu? Dün yeni bir tane daha oldu, değil mi?"

Dallas, Troy'a sopasıyla çapraz vuruş yaptı, sonra sopayı düşürdü ve iki eliyle onu tekrar itti. "Onlar yalancılar."

Troy burnunu çekip onu geri itti. "Hepsi mi?"

"Evet." Sonra Dallas, Troy'u buzun üzerine itti ve puck'ı unuttu.

Troy, Dallas'ı üzerinden atmaya çalıştı, ancak Dallas bir eldivenli eliyle ona vahşice vururken, diğer eliyle onu yerde tutuyordu.

"Sen benim *arkadaşımsın*!" diye bağırdı Dallas. Gözleri öfke ve acı ile çılgına dönmüştü ve Troy'a vurmaya devam ediyordu.

"Olmamalıydım," diye tükürdü Troy. Hakemler sonunda Dallas'ı Troy'un üstünden çekmek için geldiler. Troy dizlerinin üzerine çöktü ve "İğrençsin, Dallas," diye bağırdı.

Dallas omzunun üzerinden ona son bir kez baktı ve Troy, onun gözlerinde yaşlar gördüğünde şok oldu.

İyi. Siktir et onu.

Maç Ottawa'nın 4-2 yenilgisiyle sona erdi. Ilya, takımın geri kalanı soyunma odasına döndüğünde çoktan duş almış ve takım elbisesini giymişti. Troy hemen yanına gitti.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi. "Ama teşekkürler."

"Çok hoşuma gitti. Keyif almıyorsan neden hokey oynayasın

ki, değil mi?" Troy'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Haklısın."

Ilya ona başını salladı. "Güzel gol. Daha iyi misin?"

"Evet. Pasın için teşekkürler."

Soyunmak için odasına gitti. Troy'u rahatsız eden şey, Kent'in Ilya'yı eşcinselce davranışlarda bulunmakla suçladığında Ilya'nın sinirlenmesi idi. Troy, Dallas'ın babasıyla yatmak istediğini ima ettiğinde, Dallas'ın homofobik bir pislik olduğu için sinirleneceğini biliyordu. Ilya'nın da aynı tür alaylara bu kadar alınması hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Ama Troy'un cinsel yönelimini bunca yıldır gizli tutmasının sebebi de buydu. . Bir rakibi eşcinsel olmakla suçlamak, hala atılabilecek en ağır hakaretti.

Olumlu şeylere odaklanmaya çalıştı. Toronto ile oynadığı ilk maç bitmişti, sonunda bir gol atmıştı ve takım arkadaşları

onu desteklemişlerdi, özellikle de Ilya.

Yine de bu maçı kazanmak güzel olurdu. Dallas'ın yüzüne vurmak için. Sadece Dallas değil, tüm takım, özellikle de Koç Cooper. Ve Troy'u yuhalayan tüm taraftarlar. Hepsinin canı cehenneme.

Bitti. İki takım Şubat ayına kadar tekrar karşılaşmayacaktı ve Troy o zamana kadar kendini toparlayacaktı. Şimdilik bunu geride bırakıp New York'taki bir sonraki maça odaklanacaktı.

Troy, kapıyı açmadan önce, otel odasının kapısını çalan kişinin Ilya Rozanov olduğunu biliyordu. Kapıyı çalarkenki kendinden emin tavrı, her şeyi yaparkenki kendinden emin tavrıyla aynıydı.

"Ceketini al," dedi Ilya.

"Neden?"

"New York'tayız ve dışarı çıkacağız. Arkadaşlarımla buluşacağım, sen de gelmelisin."

"Nereye? Neden?"

"Bir bara. Ve eğlenmen gerekiyor."

Troy, Ilya Rozanov ile New York'ta bir bara gitmekten daha kötü şeyler düşünebilirdi. "Tamam. Bir saniye."

Taksi onları kısa bir mesafe götürdü ve çok sayıda gökkuşağı bayrağı olan bir mahalleye vardılar.

çok sayıda gökkuşağı bayrağı olan bir mah*alleye götürdü*.

"Burası..." Troy başladı, sonra durdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Scott Hunter ve Eric Bennett'ın sahibi olduğu bar. Fena değil, sayılır."

Tamam. Bir dakika. Troy, Hunter ve Bennett'ın birlikte bir bar satın aldıklarını biliyordu, ama... "Orası bir gey bar değil mi?"

Ilya ona kaşlarını çattı. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır! Hayır, öyle demek istemedim... Ben sadece..." Troy başını salladı. Açıkçası eşcinsel barlarına *karşı* değildi. Sadece hiç *gitmemişti*. Ve şimdi Ilya Rozanov ile *ilk kez* bir eşcinsel bara gidecekti, görünüşe göre.

"Sadece şaşırdım. Hunter'ı sevdiğini bile bilmiyordum."

Ilya yüzünü buruşturdu. "O fena değil. Ama sen ona aşıksın, bu yüzden bunu seveceğini düşündüm."

"Ona aşık değilim," diye mırıldandı Troy, taksi Kingfisher adlı bir pub'ın önünde durduğunda. Bir dakika sonra, Ilya barın kapısını açtı ve Troy ayaklarını zorla hareket ettirip, yüzünde paniğini belli etmemeye çalıştı.

Barın içi, Troy'un gittiği diğer tavernalardan pek farklı görünmüyordu. Belki biraz daha güzeldi ve Noel için süslenmişti. Düz ekran televizyonlarda spor programları gösteriliyor, pop müzik çalıyor ve koyu renkli ahşap masaların üzerinde bira sürahileri duruyordu.
konuşan ve gülen insanlarla çevriliydi. Barlarda olağan şeyler. Müşteriler çoğunlukla erkeklerden oluşuyordu, bu da bir spor barı için olağandışı bir durum değildi, ancak bu erkeklerin çoğunun muhtemelen erkeklerden *hoşlandığı* gerçeği, Troy'un
Troy'un aklını başından alıyordu. Ve onu mide bulandırıyordu.

Barın çevresinde, buranın eşcinsel dostu bir mekan olduğunu belirten birkaç bayrak ve çıkartma vardı; sadece gökkuşağı Pride bayrağı değil, Troy'un daha önce gördüğü ama tam olarak neyi temsil ettiklerini bilmediği birkaç tane daha vardı. Çünkü kimse kendi topluluğu hakkında
.

Ilya onu, üzerinde "Rezervasyonlu" yazan bir köşedeki yuvarlak masaya götürdü. Troy, masanın onlar için ayrılmış olduğunu umuyordu, çünkü Ilya'nın bunu talep edeceğini hiç de şaşırtıcı bulmazdı. Oturur oturmaz, Troy'un yaşlarında görünen, çok
Troy'un yaşlarında görünen çekici bir sarışın adam yanlarına geldi.

"Selam çocuklar," dedi adam. "Eric, Scott'la birlikte yakında burada olacaklarını söyledi." Rozanov'a gülümsedi. "Selam, Ilya."

Ilya ona başını salladı. "Kyle. Burası daha iyi görünüyor."

"Barın tek ihtiyacı biraz sıkı çalışma ve işini bilen zengin yeni sahiplerdi. Al." Masadan Ilya'ya bir şey uzattı. "Yeni kokteyl menüsü. Her ay değişiyor."

Ilya menüye göz attı. "Hâlâ bira var, değil mi?"

İkisi de lager bira sipariş etti ve Kyle onları almaya gitti. Troy, öncelikle yarın akşam maçları olduğu için ve ikincisi
ilk kez bir gey bara gittiğinde
. Hem *de* bir grup NHL oyuncusuyla birlikte.

Hala neden burada olduklarını anlamıyordu. Elbette, New York Admirals'ın süperstar kaptanı Scott Hunter,
, ancak
Hokey oyuncuları birçok saçma sapan işin sahibiydi. Troy hepsini destekleseydi, onların bağlarından çıkan berbat şarap dışında hiçbir şey içemezdi.
bağlarından gelen berbat şarap dışında hiçbir şey içemezdi.

Troy'un bakışları odanın içinde dolaşmaya devam ediyordu.
yakışıklı erkek vardı. Uzun boylu, fit erkekler. Saygın görünümlü yaşlı erkekler. Genç, güzel erkekler. İri yarı erkekler. Bu, iştah açıcı bir
ve Troy'un hiç dikkat etmeyeceği bir büfeydi.

Kyle, Scott ve Eric geldiğinde içeceklerini getirdi. Troy'un Scott'ın kocası olarak tanıdığı Kip de onlarla birlikteydi.

"Sadece merhaba demek istedim," dedi Kip masadakilere. "Siz hokeycilerin özel zamanınızı bozmayayım." Troy'a döndü. "Sen yenisin." Bakışları Troy'u açıkça değerlendirircesine süzdü. "Vay canına. Nasıl hokey oynayıp bu kadar yakışıklı kalabiliyorsun?"

"Hey!" dedi Scott, alaycı bir şekilde alınmış gibi.

Kip güldü ve Troy'a elini uzattı. "Kip. Tanıştığımıza memnun oldum." Troy elini sıktı. "Troy."

"Hay aksi! Sen *Troy Barrett'sın*, değil mi? Sen benim yeni kahramanımsın."

"Aynı," dedi Scott, bu da Troy'un gözlerini fal taşı gibi açmasına neden oldu.

Scott Hunter
—onun idolü—ona o kadar onaylayıcı ve sıcak bir şekilde bakıyordu ki Troy buna dayanamadı.

"Ben kahraman değilim," diye mırıldandı Troy, koyulaşan yanaklarını saklamak için başını eğdi. Özellikle de birkaç sezon önce Stanley Cup'ı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşını cesurca öpen Hunter'a kıyasla
ve o zamandan beri aktivistlik yapıyordu. Troy'un tek yaptığı, hak eden birine kızmak olmuştu. Bununla bir şey başardığı söylenemezdi.

Troy, Hunter ile en son Ocak ayındaki All-Star hafta sonu sırasında konuşmuştu. Otelin barında Scott'a yaklaştığında çok gergindi
Scott'a yaklaştığında çok gergindi, çünkü Scott'ın Dallas Kent'ten nefret ettiğini ve muhtemelen bu nedenle Troy'dan da nefret ettiğini biliyordu. Scott, Troy'un kendini beceriksizce tanıttığı ilk anda
, ama çabucak
Troy nişanını tebrik ettiğinde rahatladı ve olabildiğince beceriksiz bir şekilde, Scott'ın eşcinsel olduğunu açıklamış olmasının ne kadar ilham verici olduğunu ifade etmeye çalıştı. Tabii, bunu
bunu söylemeden.

Scott'ın Troy'un gerçekten söylemek istediği şeyi anlayıp anlamadığını merak etti. Şu anda ona bakışından —düşünceli,
biliyormuş gibi—muhtemelen anlamış olduğunu gösteriyordu.

Kip, hokey oyuncularıyla dolu masaya el sallayarak veda etti, sonra Scott'ı öptü. Troy nefesini tuttu, tiksinti dolu tepkiler bekledi, ama hiç kimse rahatsız olmadı, hatta ilgilenmedi bile. Erkeklerin birbirlerini öpmesi veya aşık olmasıyla hiçbir sorunu olmayan bir dünya dolusu insan vardı. Troy sadece yanlış çevrelerde takılmıştı.

Sonra barmen Kyle, *Eric Bennett'ı* dudaklarından öptü. Ayrıldıklarında birbirlerine gülümsediler, gözleri hayranlıkla doluydu hayranlıkla doluydu ve Troy *şaşkına* dönmüştü. Masadaki diğerlerinin tepkisini görmek için etrafına bakındı, ama yine kimse umursamıyor gibiydi.

Eric heteroseksüel değil miydi? Yakın zamana kadar yıllarca bir kadınla evliydi. Belki biseksüeldi? Her ne olursa olsun, kesinlikle çok seksi ve çok daha genç bir adamla yatıyor gibi görünüyordu. Aferin Eric.

Eric oturdu ve Ilya, "Emekliliğin tadını çıkarıyor musun?" diye sırıtarak sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Eric ve Kyle'ın masaya bıraktığı kokteylinden bir yudum aldı. Troy'a döndü. "Seni tekrar görmek güzel, Troy. Ottawa sana nasıl davranıyor?"

"İyi, sanırım."

"Kent'e karşı çıktığın için seni takdir ettim. Scott da öyle." "Haklısın,"

diye onayladı Scott. "Bu cesaret ister."

Troy sandalyesinde kıpırdadı. "Bir şey olmuş gibi değil ki."

"Değişim bir yerden başlamalı," dedi Scott otoriter bir sesle. "Kent'e hiçbir şey olmadığının farkındayım, bu yüzden sözlerinin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyor olabilirsin, ama eminim ki kurbanları için çok anlamlıydılar."

Troy'un yanakları kızardı. "Sanmıyorum."

"Kendini savunmak başka bir şey," dedi Eric sakin bir şekilde. "Ama başkaları için, orada bile olmayan insanlar için ve bundan hiçbir kazanç elde edemeyeceğin halde ayağa kalkmak? Bu cesaret gösterir ve senin iyi bir insan olduğunu gösterir."

Herkes, hatta Ilya bile onaylayarak mırıldandı. Troy bu kadar ilgi görmeye hiç hazırlıklı değildi ve bundan hoşlanmamıştı hoşuna gitmedi.

"Tuvalete gidiyorum." Hızla ayağa kalktı ve kimse yüzündeki tedirginliği görmeden uzaklaştı.

Ve sonra Troy, bir gey barda erkekler tuvaletindeydi. Sayısız berbat soyunma odası şakasının esprisi olan bir yer.

Keşke babam ya da Dallas Kent onu şimdi görebilseydi.

Tuvalet gerçekten oldukça normal görünüyordu. İçeride sadece bir kişi daha vardı ve işini çabucak halledip Troy'a bakmadan çıktı.

Troy'a bakmadan çıktı. Kabinlerde herhangi bir seks partisi falan yoktu, eski takım arkadaşlarının

bu yerlerde olduğunu hayal ettikleri gibi bir şey yoktu.

Troy ellerini yıkadıktan sonra birkaç derin nefes aldı.

Hiçbir şey tuhaf değil. Sen *bir NHL yıldızısın, bu yüzden üç NHL yıldızıyla birlikte normal bir barda bulunuyorsun. En az ikisi eşcinsel, ama tahmin et ne oldu? Sen de öylesin dostum, bu yüzden kendine gel.*

Harris'in yanında olduğu zamanlarda hissettiği gibi hissettiğini fark etti. İki dünyasının barış içinde bir arada var olduğu küçük bir alan bulduğu için bunalmış ve kafası karışmıştı. O bir

bir hokey oyuncusuydu ve eşcinseldi, ama ikisini aynı anda olmaya hiç çalışmamıştı.

Scott ve Eric çok mutlu görünüyorlardı. Tamamen rahat ve

kendi ciltlerinde rahat görünüyorlardı. Troy da hiç böyle olabilecek miydi?

Troy, yıllarca süren önce inkâr, sonra kendinden nefret, utanç, korku, kıskançlık ve özlemin yükünün etkilerini hiç aşabilecek miydi?

Burada rahat olmak istiyordu. *Her yerde* rahat olmak istiyordu. Kendisi olmak ve bununla kimin sorunu varsa umursamamak istiyordu.

Aniden, ortaya çıkabileceği aklına geldi. Hemen şimdi.

Birlikte olduğu gruba. Onları pek tanımıyordu, ama hepsi onu kabul edecek ve destekleyecekti.

Troy, banyo aynasındaki yansımasına bakarken kalbi hızla atıyordu. Kahretsin. Açıklayabilirdi.

Biri tuvalete girdi ve Troy'a meraklı bir bakış attı

ve sonra pisuarlardan birine yöneldi. Harika. Artık *Troy,* bir gey barın erkekler tuvaletinde tuhaf davranan kişi olmuştu.

Oradan ayrıldı, zihni olasılıklarla doluydu. Bunu yapabilirdi. Sadece... *yap*abilirdi.

Yapamadı. Scott, Eric ve Ilya'yı görür görmez cesareti kırıldı. Dönüp bara gitti.

"Selam yakışıklı," dedi Kyle flörtöz bir gülümsemeyle. "Ne alırsın?"

"Sadece su alabilir miyim?" Son beş dakikada odanın sıcaklığı yirmi derece artmış gibi hissediyordu.

"Sorun değil."

Troy, desteğe ihtiyaç duyduğu için bara yaslandı. Aniden Harris'in orada olmasını diledi. Harris burayı çok sevecekti ve Troy'un bu adamlarla burada olduğunu bilmeyi çok sevecekti. Bunun için çok heyecanlanacaktı.

Troy bu düşünceyle biraz sakinleşti. Onu tekrar gördüğünde ona her şeyi anlatabilirdi.

"Buyurun." Kyle suyu önüne koydu. "Başka bir şey var mı?" "Hayır," dedi Troy. "Ama, şey... Eric Bennett ile çıkıyor musun?"

"Aylardır birlikteyiz. Neden sordun?"

"Onun... şey... olduğunu bilmiyordum."

"Biriyle birlikte olduğunu? Üzgünüm."

Troy, Kyle'ın onunla dalga geçtiğini biliyordu, ama yine de utançtan kızardı. "Hayır! Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Troy gergin bir kahkaha attı, bu da bütün akşamın kafasını ne kadar karıştırdığının kanıtıydı, çünkü o *asla* böyle bir şey yapmazdı. "Üzgünüm. Ben sadece biraz, şey, burada kendimi yabancı hissediyorum."

Kyle'ın kaşları yukarı kalktı. "İlk kez eşcinsel barına mı geldin?" "Evet, aslında."

"Merak etme. Gece yarısına kadar gidersen sorun yok. O saatte dans pisti açılıyor ve seks çukuru ortaya çıkıyor."

Troy'un kahkahası bu sefer biraz daha az gergindi. Kyle'ı sevmişti. "Uyardığın için teşekkürler."

"Eğer seks çukurunda kalmak istiyorsan, şuradaki Cutie bunun için üzülmezdi eminim." Troy'un soluna hafifçe başını salladı ve Troy dönüp baktığında, zeytin tenli ve şık gözlüklü çok çekici bir adamın onu süzdüğünü fark etti.

Oh.

Troy başka yere baktı. Sonra tekrar baktı. Sonra yine başka yere baktı. Ya onunla konuşursa? Ya gidip onunla konuşursa? Ve onunla flört etse? Ve onunla eve gitse? Tanrım, Troy bu gece seks yapabilirdi

seks yapabilirdi. Bir gey barda bir adam bulup onunla seks yapabilirdi.

Suyunun yarısını bir dikişte içti ve dikkatini çekmeye çalışan yakışıklı adamdan başka bir yere bakmaya zorladı.

. Bakışları, yaklaşan çeşitli etkinliklerin afişlerinin düzgünce sergilendiği barın arkasındaki ilan panosuna takıldı. Bir köşede, ortasında gökkuşağı bayrağı şeklinde bir kalp bulunan elma şeklinde küçük bir emaye rozet vardı.

Vay canına.

"Hey," diye Kyle'a sordu. "Bu rozetlerden nereden alabilirim?" Duyuru panosunu işaret etti.

Kyle şaşkın görünüyordu. "O sadece eski bir New York Pride rozeti. Sanırım barda hala birkaç tane var. Bir tane ister misin?"

"Bir arkadaşım için," dedi Troy, muhtemelen çok hızlı bir şekilde. "Bunu çok sevecek birini tanıyorum."

Kyle barın altına eğildi ve aynı rozetle geri geldi. Rozeti Troy'a uzattı. "Senin olsun."

Troy, pimi değerli bir şey gibi tuttu ve başparmağıyla metal çıkıntıları okşadı. Yüzü her şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü Kyle ona anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"O bir elma çiftçisi," diye açıkladı Troy, havalı görünmeye çalışarak, ama sesindeki alışılmadık heyecanı gizleyemedi. "Ve o eşcinsel. Ve rozetleri seviyor. Yani bu, mükemmel bir şey."

"Öyle
görünüyor."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Eşcinsel elma çiftçine, bir dahaki sefere Manhattan'a geldiğinde Kingfisher'ı ziyaret etmesini söyle."

"Söylerim." Troy rozeti dikkatlice kot pantolonunun cebine koydu ve *eşcinsel elma çiftçisinin* midesinde yarattığı garip heyecanı görmezden gelmeye çalıştı.

Masaya döndüğünde Scott kaşlarını çatmış, Ilya ise sırıtıyordu, yani Ilya onunla dalga geçiyor olmalıydı.

"Kyle seninle flört mü ediyordu?" diye sordu Ilya neşeyle Troy'a.

"Uh." Troy tedirgin bir şekilde Eric'e baktı.

"Muhtemelen," dedi Eric. Sesinden rahatsız olduğu anlaşılmıyordu.

"Siz çok çekici bir çift olurdunuz," diye devam etti Ilya. "İkiniz de çok güzelsiniz. Ve aynı yaştasınız. Kyle muhtemelen bu değişikliği hoş karşılardı
"

"Kapa çeneni, Rozanov," dedi Scott.

Ama Eric sadece gülümsedi. "Kyle'ın bir *değişiklik* istediğini sanmıyorum, ama Troy ilgilenirse, eminim Kyle seve seve..."

"Hayır." Troy ellerini kaldırdı. "İlgilenmiyorum. Erkek arkadaşın çok çekici, ama..." Donakaldı. Gerçekten bunu mu söylemişti? "Yani, o muhtemelen çekici kabul edilir. Ve senin bu konuda açık fikirli olman çok hoş." Hemen susması gerekiyordu. O da öyle yaptı.

Ilya kahkahayı bastı. "Yüzün!"

Troy, yanaklarının şu anda ne kadar kızardığını biliyordu. Yanan tenini serinletmek için suyundan büyük bir yudum aldı.

"Dün gece attığın gol çok iyi hissettirmiş olmalı," dedi Scott, konuyu çok bariz bir şekilde değiştirdi, Troy da buna minnettardı. "Evet. Harika hissettirdi."

Bir süre hokey hakkında konuştular. Aslında, Ilya masadan kalkıp "Yatma zamanı
Yarın maç var."

"Evet," diye onayladı Scott. "Aynı şekilde."

"Saatler önce yatakta olman gerekirdi, ihtiyar," dedi Ilya. "Yarın buzda bunu hissedeceksin."

"Sizinle mi? Sanmıyorum."

Eric bara ve Kyle'a doğru baktı. "Ben biraz daha kalacağım. Yarın yapacak bir işim yok da."

Ilya omzuna vurdu. "Sana gol atmayı özledim Eric." "Ben de seni durdurmayı özledim."

Ilya ve Troy bardan çıkarken, Ilya, "Yürüyebiliriz. Yürüyelim," dedi.

Garip bir öneriydi, ama taksiyle kısa bir mesafe gibi görünüyordu, o yüzden kabul etti. Yürüyebilirdiler. Ayrıca, New York şehrinde yürümek hoştu.

"Bir şey sormak istiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi Ilya yürümeye başladıklarında. "Ya da bana bir şey söylemek."

"Hayır," diye yalan söyledi Troy. Sonra birdenbire, "Dallas Kent'i neden yumrukladın?" diye sordu.

Ilya güldü. "Birçok nedeni var."

"Biliyorum, ama onu *neden* yumrukladın? Çünkü seni eşcinsel gibi olduğunu söyleyerek hakaret ettiğini düşündüm. Ya da her neyse. Ama sonra beni bir eşcinsel bara götürdün, bu yüzden şu anda oldukça kafam karışık."

"Kent'e bu yüzden yumruk atmadım. O kadar kırılgan değilim."

"Oh. Sadece, çoğu hokey oyuncusu, penis sevmekle suçlanmaktansa cinayetle suçlanmayı tercih eder diye düşündüm..."

"Ben çoğu hokey oyuncusu gibi değilim." Ilya'nın sesinde bir keskinlik vardı. "Ve ben hiç heteroseksüel olduğumu söylemedim."

Troy yürümeyi bıraktı. *"Ne?"*

Ilya ona dönerek baktı. "İnsanlar varsayımlarda bulunurlar. Onlar aptallar. Dallas Kent, hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey hakkında nefret dolu sözler söyledi."

"Evet, onun tüm meselesi bu."

Ilya'nın çenesinde belirgin bir gerginlik vardı ve gözlerinde öfke parlıyordu. "Kent gibi insanlar, başkalarının mutlu olmasının önünde engel oluştururlar. Sebepsiz yere. Böyle insanları yumruklamaktan her zaman mutluluk duyarım."

Troy ona sarılmak istedi. Bu, önceki gece kamyonunda Harris'i öpmek istediği zamanki gibi, çılgın ve saçma bir dürtüydü
neden Troy en kötü insanlara bu kadar enerji harcadı? "Sır tutabilir misin?"

Troy, sözleri ağzından çıkmadan önce sorduğunu bile fark etmemişti sormadığının farkında bile değildi, sözler ağızlarından çıkıp Manhattan kaldırımında nefeslerinin bulutlarıyla aralarında asılı kalmıştı.

Ilya'nın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Evet. Çok iyi."

Troy'un kalbi göğsünde çarpıyordu. Kusabilir ya da bayılabilirdi. Ama bu sözleri söyleyecekti, lanet olsun. "Ben eşcinselim."

Bir an için Ilya tepki vermedi. Sadece Troy'u sakin bir şekilde süzdü. Sonra, "Kimseye söylemedin." dedi.

"Hayır, kimseye söylemedim."

Ilya, gitmeleri gereken yönü işaret ederek başını eğdi ve yürümeye devam etti. Troy onun yanında yürümeye başladı.

"Çok zor olmuş olmalı. Toronto'da," dedi Ilya.

"Kolay olmadı."

"Üzgünüm." Birkaç adım daha yürüdüler ve Ilya neşelendi ve "O senin ilk eşcinsel barın mıydı?" dedi.

"Evet, öyleydi."

Ilya kahkahayı bastı. "İnanılmaz."

Troy başını salladı, ama bütün gecenin absürtlüğü bir anda ona çarptı ve o da gülmeye başladı.

"Ne düşündün?" diye sordu Ilya.

"Beklediğimden daha fazla NHL oyuncusu vardı."

Ilya'nın kahkahası, Troy'u daha da güldüren, yüksek ve çılgın bir kıkırdama gibiydi.

"Ama iyiydi, değil mi?" diye sordu Ilya, gülümsemesine rağmen daha ciddi bir şekilde.

"Sorun yoktu," diye Troy onu teselli etti. "Hoşuma gitti. Belki bir gün başka birine daha giderim."

Ilya'nın gülümsemesi kayboldu. "Bence, hazır olduğunda, takımın geri kalanına da söylersen sorun olmaz."

"Biliyorum. Ama bunu yapmak istediğimden emin değilim."

Ilya başını salladı. "Seni çok iyi anlıyorum."

"O tür ilgiyi pek sevmiyorum. Bu yüzden muhtemelen kimseye söylemeyeceğim."

"Ancak, anlatmak istediğin *biri* var, değil mi?"

Ilya'nın alaycı gülümsemesi geri dönmüştü. Bunu nasıl biliyordu? "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tamam." Birkaç adım daha attıktan sonra Ilya, "Bir NHL oyuncusunun boş zamanlarının çoğunu sosyal medya sorumlusunun ofisinde geçirmesi çok normal." dedi.

Troy ölmek istedi. Başka kim fark etmişti? "Ben sadece... Tanrım. Herkes biliyor mu? Bu kadar belli mi?"

"Hayır. Herkes, şey, her şeyi fark etmiyor." Ilya kaşlarını çattı ve Troy ona yardım etti.

"Farkında mı?"

"Evet. Ben en algısı güçlü olanım."

Troy, soğuktan ve hissettiği her şeyden korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı. "Onu seviyorum."

"Biliyorum. Hepimiz Harris'i seviyoruz. Ama sen onu öpmek istiyorsun."

Troy bunu inkar etmedi. "Yapmayacağım. O daha iyisini hak ediyor ve muhtemelen iş çatışması gibi bir durum var ki bu yanlış olur."

"Evet. Belki sosyal medya adamı, ona oral seks yaparsan Twitter'da sana avantaj sağlar."

Troy, karakterine uymayan şok edici bir kahkaha attı. "Aman Tanrım."

"Tüm iyi GIF'leri sen alacaksın."

"Tamam. Yeter."

Ilya, Troy'un tam önüne dönerek, yüzünde o sinir bozucu sırıtışla geriye doğru yürümeye başladı. "O da seni seviyor galiba."

"Hadi ama."

"Seninle bir şansı olduğunu düşünmüyor." "Sen
medyum falan mısın?"

"Hayır. Sadece per... Lanet olsun. Kelimeyi unuttum bile."

"Algısal."

"Sezgisel," diye tekrarladı Ilya. Sonra bunu üç kez daha söyleyerek beynine kazıdı. "Güzel kelime." Troy'un yanına geri döndü
önünde değil, yanında yürümeye devam etti.

Tanrım, Troy takım kaptanına eşcinsel olduğunu açıklamıştı. Ve takım kaptanı da... ona eşcinsel olduğunu açıklamış mıydı?

"Yani, heteroseksüel değilsin?" diye sordu Troy dikkatlice.

“Ben biseksüelim. Bu kimseyi ilgilendirmez, ama evet.”

"Shane Hollander'ın eşcinsel olduğu söylentisini duydum. Doğru mu bilmiyorum, ama... duyduğum bu."

"Öyle mi?"

Troy'un kafasında bir şey klik yaptı. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

Ilya daha hızlı yürümeye başladı. "Bu gece bu kadar paylaşım yeter, Barrett."

On İkinci Bölüm

Ilya Rozanov, Noel Baba şapkası ve kardan adam desenli kazak giymişti ve kucağında bir köpek yavrusu tutuyordu. Harris işini çok seviyordu.

"Ağaca daha yakın dur," dedi Gen.

Ilya, toplantı odasının köşesindeki dev, ışıklandırılmış Noel ağacına doğru bir adım attı. Bu kadar gülünç giyinmiş biri için haksızlık olacak kadar yakışıklıydı. Chiron'un boynuna şenlikli bir bandana bağlanmıştı ve Ilya'nın yüzüne burnunu sürterken çok sevimli görünüyordu. Harris,
bu fotoğraf çekimine ikna etmek için Ilya'nın kolunu bükmesine hiç
gerek kalmadı. "Ah!" diye bağırdı Ilya. "Pomponumu aldı!"

Chiron, Ilya'nın şapkasının ucundaki büyük, kabarık ponponu gerçekten ısırmış ve Ilya
gülüyordu. Harris, şükürler olsun ki, tüm olayı telefonuyla videoya çekiyordu, Gen ise hızlıca fotoğraflar çekiyordu.

Hayranlar buna bayılacaklardı.

"Belki diz çökmüş ya da oturmuş bir poz, Ilya?" diye önerdi Gen. "Ağacın altındaki hediyelerin önünde."

Ilya çapraz bacaklı oturana kadar eğildi, bu çok sevimliydi, ve Chiron küçük patilerini Ilya'nın uyluğuna koyarak onun yanında yerde durdu.

"Ah, bu çok sevimli," dedi Gen, fotoğraflar çekerek. "Öyle kal." "Vay canına.
Bu da ne?"

Harris, soranın Troy olduğunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu, ama yine de o kadar hızlı döndü ki neredeyse boynunu incitecekti.
Troy, spor kıyafetleri giymiş ve içten bir gülümsemeyle kapının eşiğinde duruyordu.

"Merhaba," dedi Harris. Yolculuktan önce birlikte araba sürdüklerinden beri Troy'u görmemişti ve, lanet olsun. Hâlâ çok yakışıklıydı. "Biz, şey, küçük bir tatil fotoğrafı çekimi yapıyoruz. Hesaplarımıza göndereceğimiz sanal bir Noel kartı gibi."

"Ah. İyi görünüyorsun, Ilya."

"Biliyorum."

Troy, Harris, Gen ve Ilya arasında tedirgin bir şekilde bakışlarını gezdirdikten sonra, "Ben, şey, sana eggnog latte getirdim, Harris. Ama bırakabilirim." dedi.

"Hayır!" dedi Harris, çok hızlı bir şekilde. "Kalabilirsin. Ve teşekkürler. latte için." Onu elinden aldı, kağıt bardağın sıcaklığı parmaklarına sızarken, göğsünün içinde başka bir şeyin sıcaklığı parlıyordu.

Gen, Harris'in "*bu adamdan hoşlanıyorsun ve bunu çok açık bir şekilde belli ediyorsun"* anlamına geldiğini bildiği bir kahkaha attı. Harris'in endişesine rağmen, Ilya da neredeyse aynı sesi çıkardı.

İkisini de görmezden gelmeye çalıştı. "Neredeyse bitti, oturmak istersen ya da..."

"Başka kazaklar da var," dedi Ilya, sonra Noel kostüm parçalarıyla dolu masaya başını salladı. "Buraya gelmelisin."

"Oh. Hayır. Egzersiz yapacaktım ve, şey..." Troy spor şortunu işaret etti.

"Kazak, şapka, belden yukarısı çekilir. Hadi ama Barrett."

Harris bu fikri çok sevdi, ama sadece Troy da isterse. "İkinizin de fotoğrafta olması harika olur."

"Hayranlar seni daha çok sevecek," dedi Ilya açıkça. "Sen, ben, köpek yavrusu, Noel zırvalıkları. Kimse buna karşı koyamaz."

Troy masaya, sonra Harris'e, sonra tekrar masaya baktı. "Tamam. Tabii."

"Harris, ona kazak seçmesinde yardım et," dedi Ilya, çünkü görünüşe göre bu fotoğraf çekiminden artık o sorumluydu. "Hayır! Chiron! Geri gel."

Chiron, Ilya'ya olan ilgisini kaybetmiş ve Troy'a doğru koşuyordu.

"Selam dostum," dedi Troy, çömelip Chiron'un kulaklarını kaşıyarak. "Seni özledim."

Troy başını kaldırıp Harris'in gözlerine baktı. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı, ama sonra tekrar köpeğe baktı.

.

Harris masaya gitti ve üzerine Noel ışıkları desenli mavi bir kazak seçti. "Bunu dene," dedi. Troy'un gözlerinin muhteşem görüneceğini söylemedi. Gözlerinin

yardıma ihtiyacı yoktu.

Troy süveteri üzgün bir bakışla inceledi, ama kabul etti ve performans tişörtünün üzerine giydi.

"Elf şapkası var mı?" diye sordu Ilya.

"Hayır," dedi Troy düz bir sesle.

"Sanırım *evet* demek istedin," dedi Harris, üzerinde
Çanları sallanan keçe bir elf şapkası kaldırdı. Şapkayı dikkatlice Troy'un başına yerleştirdi, sonra cesurca, asi siyah saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Troy'un gözleri
bir anlığına ona parladı, tatil ışıklarından daha parlak bir şekilde. "Nasıl
görünüyorum?" diye sessizce sordu.

Harris, o gözlerden başka hiçbir şey görmüyordu. Ve o dudaklardan.

"Mükemmel."

Troy'un hızla Ilya'ya dönmeden önce kızardığını yemin ederdi. Chiron kuyruğunu sallayarak onun peşinden koştu.

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye Troy, Ilya'ya homurdandı.

"Bence yapmıyorsun. Şimdi Gen ve Harris için sevimli görün."

Tanrım, Troy kızarıyordu. Ve gülümsüyordu. Ve Ilya'ya şakacı bir şekilde dirsek
atıyordu.

Bu adam kimdi?

İkisi birlikte dururken, aralarında köpek yavrusunu tutarken bir sürü fotoğraf çektiler. Absürt bir şekilde görünüyorlardı.

Çekici bir çifttiler, ama Harris bunu kendine sakladı. Troy kameraya gülümsedi ve Ilya sayesinde birkaç kez güldü bile. İkisini bu kadar iyi anlaşırken görmek güzeldi. Son yolculuklarında birbirlerine bağlanmış olmalılar.

Ilya, Chiron'u Troy'a uzattı ve "Sadece Troy ile birkaç fotoğraf çek, olur mu?" dedi.

Harris bunların gerekli olup olmadığından emin değildi, ama Ilya çoktan Noel Baba şapkasını ve süveterini çıkarmıştı ve Troy gerçekten de dayanılmaz derecede komik görünüyordu.

Ilya uzaklaşmadan önce Troy'un omzunu sıktı, bu da Troy'u nedense yine kızarttı. Sonra Ilya şapkasını ve süveterini masanın üzerine attı ve hızla uzaklaştı. Bu
ama Ilya genelde tuhaftı.

Ilya onu kızdırmadığı için Troy'un yüzü her zamanki boş bakışına büründü, bu da elf şapkası, renkli kazak ve
ve bir köpek yavrusu ile çok komik görünüyordu. Harris,
fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyordu. "Tamam," dedi
Gen. "Sanırım hazırız."

Troy, Chiron'u dikkatlice yere indirdi, sonra kostüm parçalarını çıkardı. "Muhtemelen berbat fotoğraflar olmuştur. Üzgünüm."

"Harikalar," dedi Gen, kamerasıyla çektiği fotoğrafları geriye doğru kaydırırken. Harris, onun zorlukla

gülmesini zorlukla bastırdığını anlayabiliyordu. "Çok neşeli."

Harris, Troy'un süveterini ve şapkasını ondan aldı. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Chiron'un yürüyüşe ihtiyacı var mı?"

Chiron, *yürüyüş* kelimesini duyunca mutlu bir havlama çıkardı. Harris güldü. "Öyle görünüyor. Onu sen götürmek ister misin?"

"Tabii. Sen de gelebilecek misin? Ya da meşgulsen ben..."

"Meşgul değilim. Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

"Tamam."

"Ben burayı temizlerim," dedi Gen. "Siz çocuklar yürüyüşe çıkın."

Bu, Harris ve Troy'u baş başa bırakmak için yapılan bariz bir girişimdi ve Harris ona bıçak gibi bakmaya çalıştı, ancak muhtemelen hayatında hiç kimseye bıçak gibi bakmadığı için başarısız oldu. "Emin misin?"

"Oh, *kesinlikle* eminim." Gen, Harris'in Troy ile olan tuhaf arkadaşlığının daha fazlasına dönüşeceği gibi saçma bir varsayımda bulunuyor gibiydi. Sanki *Harris bir NHL oyuncusunun* başını döndürebilirmiş gibi.

"Ceketimi alayım," dedi Troy. "Ve, şey, pantolonumu da."

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi Gen. "Aralık ayındayız."

Troy odadan hızla çıktı ve Harris Gen'e döndü. "Ne *oluyor* dostum?"

"Ne?"

"Neden *Harris'in senden hoşlandığını* yazan bir tişört giymiyorsun?"

"Hadi ama. O bir hokey oyuncusu. O tür şeyleri anlamaz."

"O akıllı!"

O da *"Öyle mi?"* der *gibi* bir yüz ifadesi yaptı.

"Sen çok kötüsün."

Kız güldü. "Cidden, onu seviyorum. Sana karşı çok tatlı, bu da hoşuma gidiyor. Yani, sadece seninle köpekleri gezdirmek ve sana kahve getirmek istese bile, ben desteklerim."

Harris rahatladı. "Teşekkürler." Masadan latte'sini aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Birazdan görüşürüz."

"Sana en iyi Troy fotoğraflarını

gönderirim." "Tabii. Çünkü bu senin *işin*."

"Senin işin ise Troy Barrett ile köpek gezdirmek. Git."

Harris bunun onun işi olmadığını söylemek istedi, ama bu Troy ile köpek gezdirme zamanını boşa harcamak olacaktı, bu yüzden gitti.

"Artık eggnog sezonu kabul edilebilir mi?" diye sordu Harris. Arena otoparkının ilk bölümünün yarısını geçtiler, Troy Chiron'un tasmasını tutuyordu. Harris latte'yi tutuyordu, çok hızlı içmemeye çalışıyordu.

"Evet. Haftaya Noel."

"Eggnog için bir haftalık bir süre mi var?"

"Benim için sıfır haftalık bir süre var."

"Yine de sevdiğin bir Noel tatlısı olmalı." Troy omuz silkti.

"Hindi?"

Hay aksi. Harris konuyu değiştirmeye karar verdi. "Toronto maçı oldukça gergin görünüyordu."

"Oldukça sert geçti."

"Ilya Kent'e yumruk attığında inanamadım." Troy'un

dudakları yukarı kıvrıldı. "Harikaydı."

"Kent ona ne dedi de bu kadar sinirlendi?"

Troy bir an çenesini oynattı, sonra "Aslında hiçbir şey. Sadece tipik saçmalıklar." dedi.

Harris buna inandığından emin değildi, ama konuyu kapattı. "Toronto'ya geri dönmek kötü müydü?"

"Garipti. Ve oldukça kötüydü. Maçtan önce kusacak sandım. Aslında Ilya beni sakinleştirdi."

"O bu konuda çok iyidir."

"Mm."

Devasa otoparkın bir turunu tamamladılar ve Harris, boş bardağını çöp kutusuna attıktan sonra ikinci tura başlamak üzereydi

çöp kutusuna attıktan sonra ikinci tura başlamak

üzereydi, ama Troy yürümeyi bıraktı. "Um,"

dedi Troy.

Harris bekledi. Troy ona tasmayı uzattı, sonra kendi ceketinin cebine uzandı.

"Sana bir şey aldım." Tek kelime gibi söyledi, sonra küçük, parlak bir nesneyi Harris'e uzattı.

"Öyle mi?"

Harris nesneyi aldı ve elma şeklinde bir emaye rozet olduğunu gördü. Ortasında küçük bir gökkuşağı kalbi vardı.

Kendi küçük gökkuşağı kalbi göğsünde çarpıyordu. Troy'a gülümsedi. "Bunu nerede buldun?"

"New York'ta. Bilirsin, Büyük Elma. Ve bu rozet Pride'dan, sanırım. Evet."

"Büyük Eşcinsel Elma."

Troy homurdandı. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Çok beğendim!" Harris hemen ceketine iğneledi ve gülümsedi. Troy yolculuğu sırasında *onu düşünmüştü*.

"Ilya beni Scott Hunter ve Eric Bennett'in sahibi olduğu bara götürdü. Orada bu rozeti gördüm. Ve ben sorduğumda barmen bana bir tane verdi bunu sorduğumda bana bir tane verdi."

Harris'in ağzı açık kaldı. "Kingfisher'a mı gittin? Kahretsin, çok kıskandım. New York'ta iki NHL oyuncusunun sahibi olduğu bir gey bar olması çok hoşuma gitti. Kim düşünürdü ki, ha?"

"Biliyorum, biraz inanılmaz. Ama güzel bir bar. Ve bana rozeti veren barmen, sanırım Eric'in erkek arkadaşı."

"Evet, Eric Bennett'ın bu barın müdürüyle çıktığını duymuştum. Eric ve Scott burayı satın almadan önce orada tanışmışlar. Anlaşılan düzenli müşterilermiş, bu çok sevimli. Christina bana onun
"Christina mı?"

"Admirals'ın sosyal medya yöneticisi. Arkadaşız. Peki bu doğru mu? Erkek arkadaşı yakışıklı mı?"

Harris, Troy'un yanaklarında beliren kızarıklığı keyifle izledi. "Yakışıklı bir adam."

Harris, şu anda önünde duran yakışıklı adama kıyasla kendisinin hiçbir şey ifade etmediğinden emindi. Harris yeni rozetine hayranlıkla baktı ve ceketinde eğri durmadığından emin oldu. Troy'un bunu barmenden istemesinin ne kadar zor olduğunu merak etti. Onun için bir eşcinsel barda bulunmanın ne kadar zor olduğunu
olması ne kadar zor olmuştu.

Gözlerini tekrar Troy'a çevirdiğinde, adamın kendisine utangaç bir şekilde gülümsediğini gördü. Kendinden memnun görünüyordu, bu o kadar sevimliydi ki Harris onu kucaklamadan duramadı. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca Troy'un kolları yanlarında sertçe asılı kaldı. Bütün vücudu donmuş gibiydi. Sonra yavaşça bir elini Harris'in arkasına koydu, sonra diğer elini de. "Önemli değil," dedi. Nefesi Harris'in yanağını gıdıkladı. Kollarını sıkılaştırarak Harris'i kendine daha yakın tuttu.

Harris başını hafifçe eğdi. Troy'un tıraş losyonunun kokusunu içine çekecek kadar.

Sonra Troy bir adım geri attı ve Chiron, sanki kendi çöpçatanlığını yapıyormuş gibi tasmasını bacaklarına dolamayı başardığı için tökezledi.

Harris uzanıp Troy'un ceketinin önünü tuttu, böylece Troy geriye düşmesin. İvme Troy'u tekrar yaklaştırdı ve Burnu Harris'in burnuna değdi ve sonsuz gibi gelen bir an boyunca birbirlerine baktılar. Troy'un gözleri iri ve parlaktı, belki biraz da korkmuştu.

Harris onu öpmek için can atıyordu. Öpmemesi için hiçbir neden hatırlayamıyordu.

Ama Troy gergin bir şekilde güldü ve bacaklarını tasmadan kurtarmak için eğildi. "Kahretsin, Chiron. Ne yaptın sen?"

Harris yardım etmek için eğilmedi. Aklını boşaltmak ve birkaç derin nefes almak için mesafeyi kullandı. Ne halt ediyordu ki?

Troy tasmayı çözdü, sonra ayağa kalktı ve birkaç adım geri attı. "Ben spor yapmaya gidiyorum. Ama, şey, yürüyüş için teşekkürler."

"Oh. Tamam." Harris onun gitmesini istemiyordu, ama kalmasını sağlayacak bir yol bulamıyordu. "Rozet için teşekkürler. Ve latte için de."

Troy rozete baktı ve ağzı o kaba sırıtışına dönüştü. "Mutlu Noeller."

Sonra tek kelime etmeden gitti. Yine.

"Orada tasma ile ne yapmaya çalıştığını biliyorum dostum," dedi Harris, Chiron'a. "Çabasını takdir ediyorum, ama bence bunu bırakmalıyız."

Noel arifesinde Troy'un dairesine onu şaşırtmak için hiçbir erkek arkadaşı gelmedi, ama en azından bir otel odasında değil, gerçek bir dairedeydi.

Daire yeterince güzeldi. İki yatak odalı, tamamen mobilyalı ve her şey biraz sıkıcı olsa da oldukça yeni görünüyordu.

Toronto'daki depodan bazı eşyalarını, çoğunlukla kıyafetlerini, göndermişti, böylece artık resmi olarak valizinde yaşamıyordu. Binada havuz, spor salonu ve yer altı otoparkı vardı,
Troy'un ihtiyacı olan her şey vardı. Belki
biraz arkadaşlık hariç.

Bu, Troy'un tamamen yalnız geçireceği ilk Noel'di
. Noel'i pek umursamıyordu, ama tek başına geçirmek garip geliyordu. Bir yandan Harris'ten bir mesaj gelip onu Noel ışıklarını izlemeye davet etmesini umuyordu. Ya da belki ikinci kez
ailesinin çiftliğinde akşam yemeğine ikinci bir davet gelmesini umuyordu. Troy bu sefer hayır diyeceğinden emin değildi.

Troy ona elma broşunu verdiğinde Harris'in yüzünün nasıl aydınlandığını düşünmeden edemiyordu. Harris'in ona öyle gülümsemeye devam etmesi için ona hediyeler vermeye devam etmek istiyordu. Gerçi bu adamı gülümsetmek için çok da fazla bir şey gerekmiyordu.

Troy sık sık, ondan bir inilti koparmak için ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Ya da zevkten bir çığlık. O
yeşil gözleri ateşle doldururdu?

Daireyle birlikte gelen deri koltukta uzanırken, parmak uçlarıyla tembelce karnını okşadığını fark etti. Penisi ilgiyle seğirdi ve Troy'un eli sanki kendi kendine kayarak aşağıya doğru indi. Gevşek spor şortunun içinden kalınlaşan penisini sıktı
ve boş odaya hafifçe homurdandı.

Troy, kendisi için fazla iyi olan sevgilinin fantezileriyle mastürbasyon yaparak bu Noel arifesini olduğundan daha da üzücü hale getirebilirdi ya da dikkatini başka bir şeye vererek hızla sakinleşebilirdi.

Büyük bir çaba sarf ederek, Troy elini penisinden çekti ve
sehpadan televizyon kumandasını aldı. Yılın en iyi NHL gollerini sayan bir spor özet programı buldu.

Dallas Kent'in yüzü ekranı doldurdu ve bu, Troy'un ereksiyonunu bir anda yok etti.

"Siktir git," dedi Troy televizyondaki adama. Sonra bunun için kendini aptal hissetti.

Troy, gösterilen golü hatırladı. Troy'un San Jose'nin iki savunma oyuncusunu da geçip
puku Dallas'a attığı, Dallas'ın da onu alıp kaleye doğru uçtuğu anı hatırladı. Kaleciyi mükemmel bir şekilde kandırmış ve maçı kazandıran golü atmıştı.

Televizyonda Dallas, Troy'un kollarına atlıyordu ve ikisi de gülümsüyor, bağırıyor ve sarılmaktaydı. Arkadaşlar gibi.
kardeşler gibi.

Kanalı değiştirdi ve birkaç kez hızlıca kanal değiştirdikten sonra, Adrian'ın süper kahraman dizisinin bir bölümüne rastladı. Çünkü Troy'un hayatı sonsuz bir boktanlık geçidi gibiydi. Ekranda, Troy'un eski erkek arkadaşı
gömleksiz, savaşın yıprattığı ve nefes kesici bir haldeydi.

Troy televizyonu kapattı. Uzun bir süre, hareket etmeden tavana baktı. Beyninde, hayatının nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalışarak düşünceler dönüp duruyordu. Onu bu kadar kötü yapan neydi? Neden her zaman başkalarını alay etmekte bu kadar hızlıydı? Bu sadece bir savunma mekanizması mıydı, yoksa sırlarını korumak için bir yol muydu, yoksa babası gibi tam bir pislik miydi? Neden
başkalarını aşağılamak üzerine kurulu bir mizah anlayışına sahip insanlara çekiliyordu?

Ve en önemlisi, Troy bunu değiştirebilir miydi? İnsanların en iyi yanlarını görmeye kararlı görünen Harris gibi biriyle gerçekten arkadaş olabilir miydi? Troy'u alay ettiğinde, bu alay bir yumruk değil de
sarılma hissi veren biri miydi?

Sonunda Troy kanepeden kalktı. Suşi sipariş etti ve mutfak tezgahında yerken, ilk kez Ottawa Centaurs'un Twitter hesabını kontrol etti.

Neden böyle yaptığını bilmiyordu, ama Harris'in yazdıklarını okumak onu rahatlatıyordu. Yazıları okurken Harris'in sesini duyabiliyor ve yazılarda onun mizah anlayışını fark edebiliyordu.

Harris *çok fazla* paylaşım yapıyordu. Takımın sosyal medya hesaplarını yönetmek çok zor bir iş gibi görünüyordu. Her gün düzinelerce paylaşım yapılıyordu ve hepsi grafikler, GIF'ler, videolar ve zekice seçilmiş emojilerle süslenmiş, *çok şık* paylaşımlardı.
Tüm gönderiler hem Fransızca hem de İngilizce yazılmıştı ve Troy, Harris'in Fransızca bildiğini hiç düşünmemişti. Ancak Ottawa gibi iki dilli bir şehirde bunun bir iş gerekliliği olduğunu düşündü.

En son paylaşım, Troy ve Ilya'nın Chiron ile birlikte Noel ağacının önünde poz verdikleri fotoğraflardan biriydi. Troy
gülünç görünüyordu, ama aynı zamanda... mutlu da görünüyordu. Ya da en azından mutsuz değildi.

Troy hakkında epeyce gönderi vardı. Çocuk hastanesindeki ve Chiron ile soyunma odasındaki fotoğrafları. Antrenman sırasındaki fotoğrafları, Bood'un söylediği bir şeye güldüğü bir fotoğraf da dahil.
Troy o fotoğrafa uzun süre baktı, eğlenerek gözlerini kıstığı halini zar zor tanıdı.

Troy, daha sonra yatakta başka yapacak bir şey bulamadığı için, Harris'in muhtemelen kişisel bir Instagram hesabı olduğunu düşündü.

Onu bulmak hiç de uzun sürmedi. Profil resmi, Troy'un ona verdiği elma rozetiydi. Troy, onu gördüğünde kalbinin
balon gibi şiştiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Bu paylaşımların hokey ile neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. Ailesinin çiftliğinin ve Troy'un orada yaşadığını düşündüğü köpeklerin birçok fotoğrafı vardı. Canlı müzik yapan grupların ve kalabalık barlarda arkadaşlarının fotoğrafları vardı barlarda çekilmiş fotoğraflar vardı. Birkaç selfie vardı, ama neredeyse her zaman kolunu başka bir kişinin omzuna atmış haldeydi. Troy şaşırmamıştı; Harris nadiren yalnız kalan birine benziyordu.

Troy, Harris'in fotoğraflarına baktığında, Harris'i düşündüğünde, televizyonda Dallas ve Adrian'ı gördüğünde hissettiği öfke ve utanç duygusunun tam tersini hissediyordu
tamamen farklı bir şekilde kıvrılıyordu, korku ve endişe yerine heyecan ve beklenti ile beslenen gergin bir enerjiyle doluydu.

Belki Troy asla Harris kadar iyi bir insan olamayacaktı, ama o
En azından *Ilya* gibi iyi bir insan olmaya çalışabilirdi. O adam sürekli insanlarla dalga geçerdi, ama yine de çok sevimliydi. Ve
insanları gerçekten önemsemek, bir hayır kurumu kurmak ve kendine özgü tuhaf tarzıyla etkileyici bir takım lideri olmakla dengeliyordu.

Troy'un *kendisine açılmasını* sağlayacak kadar rahat hissettiren türden bir liderdi ki, Troy hala bunu
.

Troy ertesi sabah uyudu, çünkü uyanmamak için bir neden yoktu. Uyandığında telefonunda

ve daha şaşırtıcı bir üçüncü mesaj vardı. Harris: Mutlu

Noeller!

Troy'un kalbi sevinçle doldu. Harris'in aynı mesajı takımdaki herkese ve muhtemelen hayatında tanıştığı herkese gönderdiğinden emindi, bu yüzden cevap vermek aptalca olurdu. Ayrıca, cevap verirse,
günün geri kalanını kesinlikle gelmeyecek bir cevap bekleyerek geçirdi. Noel sabahıydı ve Harris ailesiyle birlikteydi, meşgul ve bayram neşesiyle doluydu.

Troy: Teşekkürler. Sen de.

Kendinden utandı, sonra telefonunu yatağın üzerine bıraktı. Sonra tekrar eline aldı.

Harris: Yeni evin nasıl?

Oh. Bu soru özellikle Troy'a yönelik bir soruydu.

Troy: İyi. Sessiz.

Harris: Ha. Bu ev sessizliğin tam tersi.

Troy buna gülümsedi ve Harris'in yanında olmasını, kulakları sağır eden kahkahalarla
yalnız dairesini kulakları sağır eden kahkahalarla doldurmasını diledi. O cevap yazacak bir şey düşünürken, Harris şöyle yazdı: Aslında ben sadece bir dakikalığına dışarı çıktım. Burası tamamen sakin ve huzurlu.

Sonra bir fotoğraf gönderdi. Kar, arkasında ağaçların bulunduğu devasa bir bahçeye hafifçe yağıyordu. Troy, bir tarafta Harris'in kamyonetini görebiliyordu.

Harris'in kendi fotoğrafını göndermesini istedi. Saçında kar taneleriyle onu görmek istedi. Sadece onu görmek istedi.

Troy: Güzel görünüyor.

Harris: Mükemmel bir Noel havası.

Harris: Ama gelecek hafta Florida'da olmayı iple çekiyorum.

Bu mesajın ardından bir dizi palmiye ağacı emojisi geldi. Troy, Harris'in ekibin güneye yapacağı yolculuğa katılacağını neredeyse unutmuştu. Bu düşünce, onu Florida güneşinin muhtemelen yapacağından daha fazla ısıttı.

Troy: Ben de.

Sevimli görünmek için Troy bir flamingo emojisi ekledi.

Harris cevap vermedi, bu da Troy'un Noel gününün çoğunu o lanet flamingoya bakarak geçirdiği anlamına geliyordu. Sonunda, saat dokuz civarında
, Harris "Eve yeni geldim. Bugün eğlenceli bir şey yaptın mı?" diye yazdı.

Troy kanepede uzanmış olduğu yerden kalkarak, deli gibi sırıtarak şöyle yazdı: Annemi aradım, ki bu doğruydu ve *bütün gün senin bana tekrar mesaj atmanı ummaktan* daha havalı geliyordu.

Harris: Ah. Bugün nerede? Troy:

Brisbane. Avustralya.

Harris: Vay canına, gerçekten mi? Hep oraya gitmek istemişimdir.

Troy, Avustralya'ya gitmeyi hiç düşünmemişti. Hokey dışında seyahat ettiği birkaç seferde, takım arkadaşlarıyla Meksika veya Karayipler'e gitmişti. O ve Adrian, bir gün birlikte Hawaii'ye gitmek için belirsiz planlar yaparlardı.

Harris: Avustralya aksanını seviyorum.

Troy gülümsedi ve "G'day" yazdı, bu çok açık olmadan flört etmeye yakın bir şeydi.

Harris: Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan, işe yarıyor.

Troy'un boynu kızardı, ama gülerek "LOL" yazdı ve Harris'e bunu ciddiye almadığını belli etti. Penisi ciddiye alıyordu, ama *Troy* almıyordu.

Bir saatten fazla bir süre mesajlaştılar ve o bir saat içinde Troy, varlığından bile haberdar olmadığı en az sekiz emoji gördü.

Sonuç olarak, bu onun en güzel Noel'lerinden biriydi.

On Üçüncü Bölüm

"Bu kadar çok çalışmayı bırak!"

Harris, uçak koltuğundan Bood'a sırıtarak baktı. "Yapamam! Böyle büyük bir zafer, yapmam gereken bir sürü iş olduğu anlamına geliyor."

Bood omzuna sertçe vurdu ve koridorda ilerlemeye devam ederken Luca Haas'a bir şeyler bağırmaya başladı.

Ocak ayının ilk haftasıydı ve Centaurlar, Raleigh'de öğleden sonra 4-1'lik büyük bir galibiyetle yol yolculuğuna başlamışlardı ve şimdi Tampa Bay'e doğru yola çıkmıştı. Yarın, Ottawa'nın soğuk kış havasından uzak, hepimizin sabırsızlıkla beklediği bir gün olacaktı.
Maçta oynayan herkesin muhtemelen yorgun olmasına rağmen, uçak şu anda bir parti gibiydi.

Harris elinden geldiğince katılmaya çalışıyordu, ama önünde dizüstü bilgisayarı da vardı ve takımın çeşitli hesaplarını güncellemek, hayranlara cevap vermek ve uçakta gerçekleşen kutlamaların telefon videolarını çekmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu.
hesaplarını güncellemek, hayranlara cevap vermek ve uçakta gerçekleşen kutlamaların telefon videolarını çekmek için çok çalışıyordu. Çok kişisel hiçbir şeyin internete yayınlanmaması için videoları düzenleyecekti.

O anda pek eğlenceli biri olmadığı için tek başına oturuyordu ama etrafı n d a k i çığlık ve bağırışlardan keyif alıyordu. Bazı insanlar yağmur sesini veya kuş cıvıltılarını dinleyerek rahatlamayı severdi, ama Harris mutlu insanlarla çevrili olduğunda kendini en rahat hissederdi
insanlarla çevrili olduğunda kendini en rahat hissederdi.

"Gecenin ilk yıldızı: Troy B-B-B-Barrett!" diye bağırdı Bood.

Harris başını çevirip arkasına baktı ve Troy'un koridordan ona doğru yürüdüğünü gördü. Troy, Bood'un coşkusunu bir kenara bırakıp Harris'in yanındaki boş koltuğa oturdu. "Merhaba."

"Selam," dedi Harris. "Şu anda kendini çok iyi hissediyor olmalısın. İki gol attın."

Troy, iki gol atmanın iyi olup olmadığını düşünüyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. "Evet," diye karar verdi sonunda. "İyi bir
iyi maçtı."

Herkes parti havasındaydı, tabii ki Troy Barrett hariç.

Harris'in yanında oturuyordu. Onun çalışmasını izliyordu. "Yapacak çok işin mi var?" diye sordu Troy.

"Korkarım öyle. Kimse zavallı sosyal medya çalışanını düşünmez." "Bu doğru değil," dedi Troy, sonra hemen pişman olmuş gibi pişman olmuş gibi göründü. "Yani, üzgünüm. Seni daha çok çalıştırdığım için." "Hayır, değilsin."

Troy'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır, gerçekten değil."

Uçak aniden sarsıldı, bu da uçaktaki birçok kişinin korkuyla çığlık atmasına ve ardından gülmesine neden oldu. Ayrıca Bood'un düşmesine de neden oldu. koridorda, bu da herkesi daha çok güldürdü. Harris, Bood'un iyi olup olmadığını görmek için boynunu uzattı ve geri döndüğünde, Troy'un dizüstü bilgisayarına destek olmak için elini koyduğunu gördü.

"Teşekkürler," dedi Harris. Troy, yanlışlıkla düşünceli bir şey yaptığının farkında değilmiş gibi elini hızla çekti.

Harris dizüstü bilgisayarı kapattı. "Bunu daha sonra otelde bitirebilirim. İnişe yaklaşıyor olmalıyız."

Troy, arenadan çıktığı kıyafetin çoğunu hâlâ giyiyordu ve kravatının ucuyla oynuyordu. "Haklıydın," dedi sessizce. "Genelde. Ama ne hakkında?"

"Bu takım. İyi bir grup." Harris ona dirsek attı. "Sana *söylemiştim*!"

Troy'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Karakterleri iyi değerlendiremem. Arkadaş olmak için hep yanlış insanları seçerim. Ya da güvenmek için. Ben, şey." Kravatının ucunu sıkı bir silindir haline getirdi ve sonra bıraktı. "Buraya uyum sağlamak istiyorum. Bu takıma. Onları seviyorum ve sanırım bir kez olsun onların beni sevmesini istemekle yanılmıyorum."

"Seni seviyorlar," dedi Harris. "Ben de seviyorum."

Troy'un mavi gözleri ıstırap doluydu, bu ifadeye tepki olarak garip bir durumdu. Harris bunu kişisel almamaya çalıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Troy sonunda. Etrafına gergin bir şekilde bakındı, sonra sesini daha da alçaltarak, "Harris, ben..."

Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve uçak bu sefer daha şiddetli bir şekilde sarsıldı.

"Tanrım! Ne oluyor lan?" Troy, uçaktaki herkesin aynı şeyi farklı şekillerde haykırdığı anda bağırdı.

Ve sonra uçak düştü.

Kabin içindeki çığlıklar bu korkunç, mide bulandırıcı hissi daha da kötüleştirdi. daha da kötüleşti. Harris çığlık atamadı çünkü nefes alamıyordu. Öleceklerdi. Hepsi ölecekti,
Florida'nın üzerinde karanlıkta bir yerlere doğru yuvarlanarak.

Harris gözlerini kapattı ve başka insanlardan uzak bir yere düşmelerini umdu.

Uçak titredi ve mide bulandırıcı bir dalışla düzleşti. Herkes ne olacağını beklerken uçakta tam bir sessizlik vardı.

Hoparlörlerden bir ses geldi. "Bir motorumuzu kaybettik, ancak uçağın kontrolü hala elimizde. Tampa'ya acil iniş izni aldık, ancak inişin zorlu geçeceğini tahmin ediyoruz.
Lütfen uçuş görevlisinin vereceği talimatları bekleyin."

Troy'un yanında nefesini tuttuğunu duydu, sonra Harris kendi elinin Troy'un sıkı tutuşunda olduğunu fark etti. Harris elini sıkarak, olabildiğince sakin bir şekilde, "Her şey yoluna girecek" dedi.

Etraflarında panik içinde çığlıklar yükseliyordu ve Harris, bu çığlıkları kimin attığını bildiğinden nefret ediyordu. Bu adamları çok iyi tanıyordu ve onları ailesi gibi seviyordu, onların korkmasını istemiyordu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve bunun için endişelenmesi gerekirdi, ama her şey sırayla.

"Dışarıda yangın var!" Nick Chouinard'dı. "Uçak yanıyor!"

"Siktir," diye mırıldandı Troy. *"Siktir."*

Koridorun karşısında, Ilya telefonunda çılgınca bir şeyler yazıyordu. Harris muhtemelen ailesine mesaj atmalıydı, ama ne yazacaktı?

Tanrım, ailesi. Yıkılacaklardı.

Dizüstü bilgisayarı bir ara yere düşmüştü. Etrafta savrulmaması için ayağını üzerine koydu. Kabin görevlisi — cesur bir yüz ifadesine sahip genç bir kadın, ama Harris onun zorlukla kendini tuttuğunu anlayabiliyordu — koridorda talimatlar vererek ilerliyordu
talimatlarla geliyordu. "Masaları kaldırın. Kravatlarınızı, gözlüklerinizi, zincirlerinizi çıkarın. Bu tür şeyleri. Çarpışmaya hazır olun. Başlarınızı eğin ve önünüzdeki koltuğun arkasına dayayın. Ayaklarınızı yere sağlamca basın."

Harris, Troy'un elini bıraktı ve masayı kaldırırken Troy kravatını çıkardı. Sonra ikisi de talimatlara uyarak çarpışmaya hazırlandılar. Harris gözlerini tekrar kapattı ve yanındaki Troy'un ağır nefes alıp verişine odaklandı. Uçaktaki diğer herkesi düşündü. Baba olmak üzere olan Bood'u. Wyatt'ın karısı Lisa'yı. Koç Wiebe'nin karısı ve üç kızını. Yirmi yaşına yeni basan Luca Haas'ı. Ekipman sorumlusu Dale'i, kanserden kurtulalı sekiz yıl olduğunu kutladı.

Başını hafifçe çevirdi ve sert plastik koltuğa önündeki koltuğun sert plastiğine hafifçe başını çevirdi ve birkaç santim ötedeki Troy'un yüzünü gördü. Troy, geniş ve korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Harris, avucunu aşağıya doğru bastırarak dizine koyduğu Troy'un elinin üzerine elini koydu. Troy elini çevirdi ve parmaklarını Harris'in parmaklarının etrafına kıvırarak sıkıca tuttu.

Harris zayıf bir gülümsemeyi başardı. Ya bunu atlatacaklardı ya da atlatamayacaklardı, ama şu anda bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceği beklemek ve elinden geldiğince rahatlatmaktı. Karşılığında, Troy'un güzel yüzünün manzarasının tadını çıkarabilirdi, ki bu, göreceği son şey olsaydı, daha kötü seçenekler de vardı.

Uçak çok sessizdi. Belki de Harris'in kalbi kulaklarında çarpıyordu ve diğer her şeyi bastırıyordu, ama sanki kimse ses çıkarmıyordu. Bazıları dua ediyordu, muhtemelen Chouinard. O Katolikti. Ya da belki de herkes birlikte konsantre oluyordu, sanki birleşik zihinsel enerjileriyle uçağı güvenli bir şekilde yere indirebilecekmiş gibi.

Uçak normalden daha hızlı alçalıyormuş gibi geliyordu, ama Harris emin olamıyordu. Sarsıntılar daha şiddetli, türbülans daha fazlaydı. Yangını düşünmemeye çalıştı. Uçak motorlarının yangını otomatik olarak söndürebildiğini duymuştu. Belki de yangın çoktan sönmüştü. Belki de kanada sıçramıştı. Belki de tüm uçak patlamak üzereydi.

Harris zorlukla yutkundu. Kendisi ve birkaç santim ötesinde, gözleri korkuyla dolu gözlerle ona bakıyordu.

"İndiğimizde," dedi Harris, Troy'un duyabileceği kadar yüksek sesle, "dondurma alacağım."

Troy'un gözlerinde yaşlar vardı, ama küçük bir gülümsemeyi başardı ve "Ne tür?" dedi.

Uçak titredi ve sarsıldı, Troy gözlerini sıkıca kapattı, dudakları acı bir ifadeyle gerildi.

"Kurabiye hamuru. Kesinlikle," dedi Harris çabucak.

Troy gözlerini açtı. Gözleri hala ıslaktı. "Kulağa iğrenç geliyor."

Harris güldü, ama bu bir hıçkırık gibi geliyordu ve aniden Troy'un yüzü çok bulanıklaştı.

Uçak vızıldayan bir ses çıkardı ve şükürler olsun, bu iniş takımı mıydı? Belki de hayatta kalacaklardı. Belki de bu, yıllar sonra bile konuşacakları bir macera olacaktı.

yıllarca anlatacakları bir macera olacaktı. Harris'in bundan sonra yapacak çok işi olacaktı. Ottawa Centaurs medyada büyük ilgi görecekti.

Tekerlekler yere değdi ve Harris hayatında hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti. Hatta iniş o kadar da sert olmamıştı.

Uçak yavaşladı ve herkesin kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi. Troy bile.

Ellerini ayırdılar — Harris kimin önce bıraktığını bilmiyordu — ve ikisi de pilotu ve şanslarını alkışladılar.

Uçağın pencerelerinin dışında acil durum ışıkları yanıp sönüyordu, ama Harris Troy'a bakmaktan kendini alamıyordu. Troy gözlerini siliyor ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyordu.

Belki de adrenalin yüzündendi, ama Harris biraz başının döndüğünü fark etti.

"Dizüstü bilgisayarın bozulmuş," dedi Troy, gülümsemesi kayboldu.

Harris, onun bakışını takip ederek yerde duran dizüstü bilgisayarın çatlamış plastiğine baktı. "Evet, şu anda bunu umursayamıyorum."

Otobüs nihayet Tampa'daki otele vardığında Troy tamamen bitkin düşmüş olmalıydı, ama adrenalinle doluydu. Gerçekten öleceğini düşünmüştü. *Hepsi* öleceklerini düşünmüştü.

Harris'in öleceğini.

Ve yaklaşan ölümle boğuştuğu o korkunç dakikalar boyunca, tek bir şeyi tekrar tekrar düşünmüştü:

Onu öpmek istiyorum.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, neredeyse yapıyordu. Neredeyse eğilip aralarındaki birkaç santimi kapatıp, hissettiği son şeyin Harris'in dudaklarının kendi dudaklarına değmesi olmasını sağlamıştı. Troy onu öpseydi, Harris ne yapardı? O da onu öper miydi? Öyleyse, bu panik yüzünden mi olurdu? Harris iyi bir adam olduğu için, Troy'a ihtiyacı olanı vermek için bir iyilik mi yapardı? Yoksa Harris, Troy kadar çok istediği için onu öper miydi?
onu öpmüş olacaktı, çünkü Troy kadar çok istemişti? Çünkü eğer ölmek zorundalarsa, en azından bunu ilk olarak yaşayabilirlerdi?

O bunu yapmamıştı, ama Harris'in sıcak elini kendi eline almış ve bu bağlantı bir şekilde onları güvende tutacakmış gibi sıkıca tutmuştu. Harris'ten teselli almak bir alışkanlık haline gelmişti ve Troy, o anda bunu yapmak için bencilce
bunu yapmaya ihtiyaç duyuyordu, Harris'in yaptığı son şey rahatlık vermek olsa bile.

Hâlâ Harris'i öpmek istiyordu. Takım arkadaşlarının peşinden otel lobisine girerken aklında dolaşan düşünceydi. Bu dürtünün o anın heyecanıyla ortaya çıktığını ve aslında *istediği* bir şey olmadığını söylemek kolaydı, ama bu doğru değildi. İstiyordu. O kadar çok istiyordu ki, ona bakmaya bile dayanamıyordu.

"Peki," dedi Koç Wiebe, "Sizin ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama ben bir içki içmek istiyorum."

Onaylayan mırıldanmalar ve rahatlamış gibi görünen dağınık kahkahalar duyuldu. Birlikte hayatta kalmışlardı ve şimdi birlikte sarhoş olacaklardı.

Bar alanını doldurdular. Müsait olan tüm masalar oyuncular, koçlar, antrenörler, doktorlar ve diğer takım personeli tarafından işgal edildi. Harris büyük masalardan birine oturdu. Troy bara gitti ve boş taburelerden birine oturdu.
boş taburelerden birine oturdu. Düşünmesi gerekiyordu.

Bir süre viskisiyle ve düşünceleriyle oturdu. Uçak düşseydi, Troy nasıl hatırlanacaktı? Bir NHL All-Star'ı olarak mı? Dallas Kent ile bir kez tartışan adam olarak mı?

Onu kim yas tutardı ki? Annesi, kesinlikle. Haber ona ulaşır ulaşmaz ondan haber alacağını tahmin ediyordu. Babası da umursayabilirdi. Adrian en azından bu konuda garip hissederdi.

Tanrım, ya o ve Adrian hala birlikte olsalardı? Uçak düşseydi ve Troy ölseydi, Adrian

onu yas tutmak. Troy, birlikteyken birinin öleceği bir senaryoyu hiç hayal etmemişti, ama şimdi midesinde bir ağrı hissediyordu
Adrian'ı kaybetmiş olsaydı bunun ne kadar yıkıcı olacağını düşünerek
Adrian'ı kaybetmiş olsaydı ne kadar yıkıcı olacağını düşününce midesi burkuluyordu. Kederini saklamak zorunda kalmak ne kadar korkunç olurdu. Adrian ondan ayrıldığında bile yeterince zor olmuştu.

Troy'un böyle yaşamak zorunda olduğunu hissetmesi hiç adil değildi. Gizlice sevmek, *her şeyi* gizlice hissetmek.

Biri yanındaki bar taburesine oturdu ve barın arkasındaki aynada onun Ilya olduğunu gördü.

"Ne içiyoruz?" diye sordu Ilya, sözleri biraz peltek çıkıyordu. Aksanı biraz daha ağırlaşmıştı ve hafif bir sigara kokusu geliyordu.

"Viski."

"Mükemmel." Barmenin dikkatini çekti, sonra Troy'un boş bardağını ve ardından kendi önündeki boş yeri işaret etti. "Nasılsın?"

Troy homurdandı.

"Hayattayım." "Evet."

Viskileri geldi ve Ilya hemen yarısını boğazından aşağıya attı. Yüzünü buruşturdu, bardağını masaya koydu ve şöyle dedi
"Öleceğini düşündüğünde, kafanda... neydi? Önemli şeyler olur."

"Netlik gibi," dedi Troy. "Evet."

Ilya yavaşça başını salladı. "İnsana bazı şeyleri düşündürüyor. Neyin önemli olduğunu. Neyin önemsiz olduğunu."

"Öyle." Troy aynada Harris'i tekrar gördü. Şimdi başka bir masadaydı başka bir masadaydı, Luca Haas'a yaklaşmış, elini onun koluna koymuştu. Dinliyor, Harris'in her zaman herkese yaptığı gibi, o doğal tavrıyla teselli ediyordu.

Harris'e kim bakıyordu?

"Bence," dedi Ilya, "o anda düşündüğün şey... doğru, değil mi?"

Harris, Troy'un kendisine baktığını fark etti. Gözleri aynada bir saniye buluştu, sonra Troy başka yere baktı. "Belki."

"Bence öyle." Ilya viskisinin kalanını içti, sonra Troy'un omzuna vurdu. "O uçakta istediğin şey. Git ve onu yap."

Ilya ayrıldı, görünüşe göre otel odasına gidiyordu. Troy da muhtemelen aynısını yapmalıydı. En azından bu takım elbiseden kurtulması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve taburenin arkasından takım elbisesinin ceketini aldı, sonra Harris'e bir kez daha baktı.

Ona baktığında kalbi *acıdı*. O, Troy'un istediği her şeydi ve onun hak etmediği her şeydi. Troy'un şimdiye kadar yaptığı tek şey onun elinden almıştı, ama belki bu gece ona bir şey verebilirdi.

On Dördüncü Bölüm

Bir saat sonra Harris, dizüstü bilgisayarının ölümünün yasını tutuyordu.

Uyuyamıyordu; gözlerini birkaç saniyeden fazla kapalı tutamıyordu birkaç saniyeden fazla kapatamıyordu, çünkü uçağın içindeki tüm çığlıklar ve hıçkırıklar aklına geri geliyordu.

Havaalanında olay yerine gelen sağlık görevlilerinden biri tarafından muayene edilmişti. Sağlık görevlisi, kalp atışlarının ve kan basıncının sadece biraz yükseldiğini söylemiş, ki bu da elbette böylesine korkunç bir olay yaşayan herkes için normal bir durumdu. Ancak sağlık görevlisi, sakin olmasını ve daha sonra kendini iyi hissetmezse hastaneye gitmesini önermişti.

Harris, artık yalnız olduğu için birçok şey hissediyordu. Sarsılmıştı ve aynı zamanda bitkin hissetmesine rağmen hala huzursuz bir enerjiyle doluydu. Ayrıca şaşırtıcı derecede azgındı. Bu yüzden çalışan bir dizüstü bilgisayarı olmasını diledi. Porno izlemeye *ihtiyacı olduğu* için değil, ama şu anda dikkatini başka yere çekecek bir şey hoşuna giderdi. Ancak telefonuna bakmak istemiyordu. Hatta, telefonunu kapatmış ve valizine gömmüştü.

Bunun yerine televizyonu açtı ve o anda kaldırabileceği düzeyde bir drama olan, ev tadilatı ile ilgili bir reality şov buldu.

Bölüm tam biterken kapısı çalındı. Harris kim olduğunu *tahmin* ediyordu, ama kapıyı açtığında Troy'u görünce yine de şaşırdı.

"Selam." Troy siyah eşofman altı ve yumuşak görünümlü gri bir tişört giymişti. Saçları nemliydi ve çok sıcak bir duş almış olmaktan dolayı cildi hala pembeydi. Tehlikeli derecede seksi görünüyordu, özellikle de Harris zaten çok heyecanlıyken.

"Uyuyamıyorum," dedi Troy.

"Ben de." Harris geri çekildi ve Troy onun yanından geçerek odaya girdi.

"Sana bir şey getirdim." Troy döndü ve plastik bir CVS torbayı uzattı ki, Harris torbanın prezervatiflerle dolu olabileceğini düşündü.

Troy'dan poşeti aldı ve içine baktığında neredeyse ağlayacaktı. Muhtemelen uçak yolculuğundaki tüm o zorlu deneyimin ardından duygusal durumuyla daha çok ilgiliydi, ama lanet olsun. Troy Barrett onu öldürecekti.

"Kurabiye hamuru dondurması," dedi Harris, küçük kabı poşetten çıkararak. "Dışarı çıkıp bunu benim için mi aldın?"

"Evet. Barmen'den bir kaşık aldım. Çantanın içinde."

Gerçekten de öyle yapmıştı. Otelden ayrılmıştı... saat kaçtıysa artık... ve kurabiye hamuru dondurması bulmuştu.

"Öyle." Harris sesini zar zor sabit tutmayı başardı. "Sadece bir tane mi?"

Troy omuz silkti. "Benim için değil."

Harris ne diyeceğini bilemedi. Zavallı kalbi bugün zaten çok şey yaşamıştı ve şimdi Troy, otel odasında odasında, birkaç santim uzağında duruyor, çok güzel kokuyor ve geniş, belirsiz gözlerle Harris'i izliyordu. Bu çok fazlaydı.

Harris yatağı işaret etti. "Otur."

Troy yatağın kenarına oturdu. Televizyon hariç oda karanlıktı ve mavi, titrek ışık yüzünde dans ediyordu.

"Ne izliyorsun?" diye sordu Troy.

"Bir emlak programı. Yarısı izliyordum." Harris daha önce oturduğu yatağın yarısına uzandı, sonra diğer yarısını okşadı. Troy bir an tereddüt etti, sonra yanına geçene kadar hareket etti. Harris dondurmanın kapağını açtı ve kaşığını içine daldırdı.

"Mmm," diye inledi ilk lokmasını alırken. "Bunu aldığın için benim kahramanımsın dostum."

Troy bir dirseğine yaslanarak onun yemek yemesini izliyordu. "Bunu hak ettin."

"Evet. Bugün kesinlikle ödülümü hak ettim. Tanrım, lanet olsun." Harris güldü ve Troy da mucizevi bir şekilde güldü.

"Ne lanet bir kabus," dedi Troy.

"Şaka yapmıyorum. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum."

İkisi de birkaç dakika televizyona baktılar. Harris aslında izlemiyordu, dikkati dondurma
ve ona dondurmayı getiren yakışıklı adam arasında bölünmüştü. Adam, Harris'in cildinin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında, yanında uzanıyordu.

"Eskiden uçakta Ryan Price ile dalga geçerdim," dedi Troy sessizce. Beklenmedik bir şekilde. "Çünkü uçmaktan korkuyordu."

Harris hiçbir şey söylemedi. Böyle şeyleri duymaktan nefret ediyordu, ama Troy'un devam etmesini bekledi.

"Her uçtuğunda berbat bir haldeydi. Biz bunu çok komik buluyorduk."

Harris, Troy'un *"biz"* derken kendisini ve Dallas Kent'i kastettiğini biliyordu.

"Ve şimdi," dedi Troy, "tek düşünebildiğim, birkaç gün sonra başka bir uçağa binmemiz gerektiği. Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Evet," dedi Harris. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Ryan'a binlerce kez özür borçluyum. Tanrım, ne kadar pislikmişim." Troy yan dönerek Harris'e baktı. "O tanıdığım en cesur insan. Cidden. Dallas, onun uçarken ne kadar bebek gibi davrandığını gülerek alay ederdi, ama korkularınla yüzleşmek için ne kadar cesaretin olması gerekir, en az haftada bir kez? Genelde haftada birkaç kez. *Yıllarca*. Hayal bile edemiyorum."

"Etkileyici," diye onayladı Harris. "Ve o
da eşcinsel."

Tamam. Bu mantıksız bir çıkarım gibi görünüyordu. "Eşcinsel olmanın uçmayı daha korkutucu hale getirdiğini düşünmüyorum."

"Hayır, demek istediğim, bu da çok cesurca bir şey. Dallas'ın zayıflık olarak gördüğü iki şey var: korkmak ve eşcinsel olmak, ama bunlar zayıflık değil. Keşke ben de..."
İçini çekti. "Keşke her şeyi farklı yapsaydım. Ryan'ı desteklemeli ve Dallas'a siktirip gitmesini söylemeliydim."

"Muhtemelen," dedi Harris. Daha anlamlı bir şey söylemek
daha anlamlı bir şey söylemek istedi, ama beyni paramparçaydı ve Troy'un ağzı çok yakındaydı.

Troy sırt üstü yığıldı, biraz mesafe yarattı, ama cazibeyi ortadan kaldırmadı. "Çok pişmanlıklarım var."

Harris, damgasını vurmazsa kendi pişmanlığını yaratmak üzereydi. Troy'u öpmek için yanıp tutuşan arzuyu bastırmak. Çünkü, evet, tuhaf bir geceydi

geceydi ve evet, uçakta el ele tutuşmuşlardı ve tabii ki Troy, *kurabiye hamuru dondurmasıyla* otel odasına geldikten sonra şimdi karanlıkta yanında yatıyordu.

Ama bunların hiçbiri, Troy'un Harris'ten arkadaşlıktan başka bir şey istediği anlamına gelmiyordu. Harris'in bildiği kadarıyla Troy heteroseksüeldi ve olmasa bile, Harris'in gördüğü en güzel erkekti. Kalbi kırık bir elma çiftçisinden daha iyisini bulabilirdi.

daha iyisini bulabilirdi.

"Aklında ne var?" diye sordu Troy. "Burada bencil bir pislik gibi sana dert yanıyorum."

"Sen pislik değilsin. Benimle konuşmanı seviyorum. Ve şu anda aklımda ne var bilmiyorum. Milyonlarca şey var, ama bunları çözmek için çok yorgunum." Harris güldü. "Dürüst olmak gerekirse, daha önce porno izlemeyi düşünüyordum. Ama dizüstü bilgisayarım bozuk ve telefonumu kapattım ve valizimin dibine attım. Zorunlu olmadıkça bakmak istemiyorum."

"Aynı," dedi Troy sessizce, gözleri tavana sabitlenmiş halde. "Porno, ha?"

Harris muhtemelen bunu söylememeliydi. "Evet. Sadece dikkatimi dağıtmak için iyi olur diye düşündüm."

"Olur." Televizyon ekranında parlak bir şey vardı ve birkaç saniye boyunca Harris, Troy'un elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve çenesindeki sakal izlerini net bir şekilde görebildi.

Harris'in havayı değiştirmesi gerekiyordu. Hemen. "Dondurma ister misin? En azından denemelisin."

Troy başını çevirip Harris'e baktı. "Tadı güzel mi?"

"Bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. Al." Bir kaşık dolusu dondurmayı Troy'un dudaklarının üzerine tuttu. Troy, kaşığın güvenli olup olmadığından emin olamıyormuş gibi kaşığa baktı. Sonra yavaşça öne eğildi ve dudaklarını araladı. Harris kaşığı ağzına soktu ve tatlı, ipeksi dondurma diline değdiğinde Troy'un yüzünü izledi.

tatlı, ipeksi dondurma diline değdiğinde.

Troy'un gözleri bir anlığına kapandı, uzun, kuzgun kanadı gibi kirpikleri elmacık kemiklerini okşadı. Dilinin ucu, kaçırmış olabileceği damlaları aramak istercesine, dolgun dudaklarının arasından dışarı çıktı.

Bu, ortamı hiç değiştirmedi.

"Oh," dedi Troy sessizce. "Kahretsin, bu gerçekten çok iyi."

"Evet," dedi Harris uzak bir sesle. Eğer Troy'u şu anda öperse, dondurma tadı alacaktı. "Daha fazla ister misin?"

Acı verici derecede utangaç bir gülümseme o yumuşak dudakları kıvrımlandırdı.

"Tamam."

Harris, Troy'a kaşıkla yemek yedirmeye devam etmenin tuhaf olacağını fark ederek, ona kabı ve kaşığı uzattı.

Karanlıkta oturmak da tuhaftı, bu yüzden başucu lambasını yaktı. Troy, dondurmayı yiyerek yastıklara yaslandı
Harris ise yanına çapraz bacaklı oturdu ve televizyona odaklanmaya çalıştı. Troy her dondurma kaşığıyla mutlu bir şekilde iç çekmeye devam edince bu çok zordu.

Harris, onun uyluğuna şakacı bir şekilde itti. "Sana dondurmanın harika olduğunu söylemiştim."

Troy sadece "Mm" dedi, çünkü ağzına bir kaşık daha dondurma atmıştı.

Harris'in eli onu tekrar dokunma isteğiyle titrerken, onlar televizyon izlediler. Harris sık sık fiziksel temasa ihtiyaç duyuyordu ve seks yapmaktan bile daha çok sarılmayı seviyordu. Bunu rahatlatıcı buluyordu ve o
o anda çaresizce rahatlamaya ihtiyacı vardı. İçinde hiçbir şey doğru gelmiyordu doğru hissetmiyordu; beyni sakinleşemiyordu, cildi karıncalanıyordu, midesi düğümlenmişti ve boğazı kurumuştu.

Kalbini düşünmek istemiyordu. Tıbbi açıdan normal attığından emindi, ama hissettiği şey... çarpıntıydı. Endişe.

Kaşığın dondurma kabının dibini kazıdığını duydu ve gülümsedi. "Çok uzun sürmedi."

"Küçük bir kap."

Harris ona dönüp baktı ve Troy'un ne kadar rahat göründüğünü görünce güldü. Saçları artık neredeyse kurumuştu, ama dağınıktı ve gözlerine düşüyordu. Bir kolunu başının üzerine uzatmıştı.
Bu, Harris'e onun pazı kaslarını ve eşofmanının bel kısmının üstündeki bir deri şeridini güzelce görme fırsatı verdi. Kaslı karın kaslarının bir kısmı da görünüyordu.

"Onu alacağım," dedi Harris, boş kabı kaparak. "Zaten tuvalete gidiyordum."

Uzaklaşması gerekiyordu. Hemen.

Tuvalette kabı yıkadı, dişlerini fırçaladı, biraz su içti ve aynada kendini inceledi.

Tam da hissettiği gibi görünüyordu: gergin, yorgun, sinirli. Troy'un şimdi kendi odasına geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Dönmesini istemiyordu.

Harris yatağa döndüğünde Troy yan dönmüş, sırtını ona dönmüştü. Pozisyon değişikliği, Harris'e Troy'un kaslı kalçalarını, geniş sırtını ve omuzlarını ve tuhaf bir şekilde sevimli çoraplı ayaklarını görme fırsatı verdi.

Harris dikkatlice yatağa yaklaştı. Troy'un muhteşem vücuduna sarılmak ve onu içine çekmek istiyordu, ama bunun yerine
aralarına biraz mesafe bırakarak yatağın yanına uzandı.

Harris, tüm cazibeden kaçınarak ellerini karnında birleştirip tavana baktı. "Kalabilirsin," dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Troy uykulu bir sesle mırıldandı, "Emin misin?"

"Evet. Kal."

"Teşekkürler."

Troy'un sırtının yavaşça inip kalkışını, boynunun arkasındaki kısa tüyleri, kesinlikle normal, ama bir şekilde değerli olan kulağının kıvrımına.

Televizyonu ve ardından lambayı kapatmadan önce, birkaç saniye gizlice hayranlıkla bakmaya izin verdi. İkisi de yorganın üstündeydi ve belki bu gece için bu yeterliydi. Güvenli olurdu.

Troy'dan uzaklaşarak yanına döndü. Hâlâ uyuyamıyordu, ama Troy'un nefes alıp verişini dinlemek hoşuna gidiyordu. Dokunamasa da başka bir bedenin
yakınında olması güzeldi, ona dokunamasa bile.

Karanlıkta, uçaktaki anılar hızla geri geldi ve Harris'in beyninde korkunç, döngüsel bir klip paketi olarak oynadı. Derin nefes almayı denedi.

"İyi misin?" Troy'un sesi alçak ve kısık çıkıyordu ve Harris bu sesi duyunca nefes almayı tamamen kesti.

"Evet. Sayılır. Bilmiyorum."

Arkasında bir hareket oldu ve sonra Troy'un büyük, sıcak eli Harris'in koluna dokundu. "Yardım edebilir miyim?"

Harris ne diyeceğini düşünürken dudağını ısırdı. "Burada olduğun için mutluyum."

Daha fazla hareket oldu ve sonra Troy'un vücudu neredeyse ona değiyordu. Troy, "Ben de

de."

Bir an için her şey çok sessiz ve sakindi. Sonra Troy'un eli, çok yavaş ve nazikçe, Harris'in kolundan bileğine doğru kaydı.

Harris, her bir saç telinin diken diken olduğundan emindi.

Troy bileğinde durdu, parmakları hassas alt kısmı hafifçe okşadı alt kısmını okşadı ve Harris, bunun şimdiye kadar aldığı en samimi dokunuş . Troy'un ne yaptığını fark edip durmasın diye ses çıkarmamak için nefesini tuttu.

Ama Troy durmadı. Parmak uçlarını gerdi ve Harris'in avucunu okşayarak onu titretti.

Dokun bana, diye düşündü Harris. *Her yerime dokun.*

Sıcak bir nefes ensesini gıdıkladı. "O uçakta olduğun için üzgünüm."

Harris nefes verdi. "Daha kötüsü de olabilirdi." Parmaklarını kıvırdı, ta ki Troy'un avucunun ortasında parmaklarıyla buluşana kadar.

"Biliyorum." Sonra Troy, Harris'in ensesine dudaklarını kısa bir süreliğine bastırdı. Bu, neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar yumuşak bir öpücüktü, ama Harris bu sefer nefesini tutamadı.

"Üzgünüm," dedi Troy ve çekilmeye başladı. Harris parmaklarını Troy'un parmaklarıyla birleştirdi ve onu kendine çekti, Troy'un kolunu göğsüne sıkıca doladı.

"Bunu tekrar yaparsan hiç fena olmaz," dedi Harris.

Bir an için Troy hiçbir şey yapmadı. Sonra Harris, Troy'un dudaklarının boynunda yarattığı harika

gıdıklanmayı hissetti. Sonra o noktanın hemen altına bir öpücük daha. Sonra sağa bir tane daha. Acı verecek kadar nazik ve mükemmeldi.

Yatak kaydı ve Troy biraz kalkmış olmalıydı çünkü şimdi dudakları Harris'i yeni bir açıdan okşuyordu. Boynunun yanından, kulağının arkasından öpücükler yağdırdı ve Harris mutlu bir şekilde titredi.

Troy, Harris'in cildine karşı içini çekti, sonra Harris, sakalının başladığı yerin hemen altında, kulağının altında ıslak ve sıcak bir dil hissetti.

"Evet," diye nefes verdi Harris. Kafasında bir sürü soru dolaşıyordu, ama bunları düşünmek istemiyordu çünkü zaten sertleşmişti ve şu anda olan her şeyi gerçekten istiyordu.

.

Bir şansını denedi ve Troy'a dönmek için yuvarlandı. Karanlıkta onu tam olarak göremiyordu, ama parmaklarıyla yüzünü buldu

. Sakalının kaşındığını, çenesinin keskin hatlarını hissetti ve sonra başparmağıyla Troy'un ıslak dudaklarını okşadı.

"Harris." Troy'un sesi zayıflamıştı, adı sanki son arzusu gibi geliyordu. Harris'in elini kendi eliyle kavradı ve parmak eklemlerini öptü
parmak eklemlerini öptü, dilini sıkı cilde nazikçe değdirdi. Harris
uzun, titrek bir nefes verdi, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu. Bunu hayal etmişti, son birkaç hafta boyunca sayısız kez Troy hakkında fanteziler kurmuştu, ama bunun gerçek olacağını hiç düşünmemişti. Ve fantezilerinde bile, Troy'un bu kadar yıkıcı derecede tatlı olacağını hiç beklemiyordu.

Sonunda Troy eğildi ve onu öptü. Dudakları karanlıkta birbirini buldu, utangaççа birbirine değdi. Sadece birkaç saniye yumuşak bir öpücüktü saniye sürdü, sonra Harris parmaklarını Troy'un ipeksi saçlarına geçirdi ve ona sert ve aç bir şekilde karşılık verdi.

Troy Barrett'ı öpüyordu. İnanılmazdı.

Troy ağzına inleyerek Harris'in yüzünün yanına elini koydu ve başparmağıyla sakalını okşadı. Dili Harris'in dilini okşadı ve Harris'in çenesine hafifçe bastırarak onu daha fazla açmaya teşvik etti. Harris, bu adamdan olabildiğince çok şey istediği için bunu yaptı. Troy'un ondan istediği her şeyi almasını istedi.

Her nasılsa, Troy'un ağzının mükemmel ıslaklığı ve Harris'in sert penisinin acısına rağmen, Harris sorumlu bir düşünce
düşünceyi oluşturmayı başardı. Troy bununla gerçekten sorun yok muydu?

Harris öpüşmeyi bıraktı, ama dudakları arasında nefes alabilecek kadar mesafe bırakarak, "Bu... sen..."

"Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

Harris başını salladı, alnı Troy'unkine çarptı. Sonra.

Onu tekrar öptü ve birkaç dakika boyunca gerçekten sevdiği birini öpmenin enfes zevkine kendini kaptırdı.
uzun zaman olmuştu ve Troy'un ağzı çok güzeldi. Vücudu da öyleydi, Harris onu göremese de, avucunu Troy'un tişörtünün yumuşak kumaşı üzerinde gezdirerek altındaki sert kasları hissedebiliyordu.

Cesurca davranarak Troy'u sırt üstü çevirdi ve beline bindi.
Troy şaşkınlıkla bir nefes verdi, sonra Harris çenesinin altını öptüğünde, sonra da boğazının çukuruna doğru öptüğünde nefesini tuttu. Harris kalçalarını

ve Troy'un pijama pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissetmesini sağladı. Harris'in bu işe yüzde bin hazır olduğunu ve her zaman hokey oyuncularıyla takılan şapşal bir adam olmadığını
oyuncularla takılan şapşal adam olmadığını gösterdi.

Troy kalçalarını yukarı doğru kaldırarak karşılık verdi ve sert penisleri birbirine değdiğinde ikisi de inledi
sert sikleri birbirine çarptığında inledi. Harris artık tamamen gitmişti. Troy'un ona her şeyi unutturmasını istiyordu.

Troy onları ters çevirdi, Harris'i sağlam, ağır vücuduyla kapladı
ve onu tekrar öptü. Harris, Troy ereksiyonlarını birbirine sürterken onun altında kıvranıyordu. Kumaş engeli olsa bile Harris aklını kaçırıyordu. Böyle bastırılmayı seviyordu. Troy'un onun için bu kadar sert olmasını seviyordu. Troy'un çıkardığı her yumuşak sesi seviyordu.

"Siktir, bu çok iyi, Troy. Durma." "Bunu istiyorum. Seni istiyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu Troy.

Tanrım, Harris daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyordu. Troy onu ne zamandır istiyordu? Yarın da onu isteyecek miydi?

Siktir et. Şu anda Harris'in testislerinde biriken basınçtan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Cevaplardan çok rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda...

"Pantolonlarımızı çıkarmalıyız," diye nefes nefese söyledi.

"Evet, tamam." Troy, Harris'in bel bandını, ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı çekti, sonra kendi pantolonuna da aynısını yaptı. Troy'un penisi Harris'inkine sürtündü, sert, pürüzsüz ve sıcaktı.

Troy bunu daha önce yapmış mıydı? Bir erkekle ilk kez mi yapıyordu? Kendinden emin görünüyordu, ama başka erkeklerle birlikte olmuş ve
Eğer heteroseksüeldiyse, neden Harris'e bundan bahsetmemişti? Ondan bunu saklamasına gerek olmadığını biliyor olmalıydı.

Sonra. Bunlar sonra cevaplanacak sorulardı.

"Öp beni," dedi Harris, dikkatini başka yere yöneltmeye ihtiyaç duyarak.

Troy hemen üzerine atladı ve Harris'in hissettiği tüm aciliyetle onu öptü. Bir genç gibi ona sürtündü, bu
Harris, Troy'un daha önce hiç bu kadar kendini bıraktığını görmemişti ve lambanın açık olmasını diledi, çünkü onun yüzünü görmek istiyordu.
yüzünü görmek istiyordu.

Bunun yerine, Harris elini yanağına koydu ve Troy'un dudaklarına cesaret verici sözler fısıldadı. "Çok güzel. Kahretsin, gelmek üzereyim. Senin de

gelmeni istiyorum."

Troy homurdandı ve elini ikisinin de sikine doladı.
Harris dokunmaya doğru eğildi. "Bu mükemmel. Vay canına, Troy."

Elini Troy'un elinin üzerine koydu ve ikisinin de boşalmasına yardım etti. Parmaklarını Troy'un sıkı testislerinin üzerinde gezdirdi ve Troy'un titremesi ve inlemesi hoşuna gitti.

"Ben... Lanet olsun, Harris. Boşalacağım.

Boşalacağım..." "Evet. Ben de. Ben de. *Lanet olsun*."

Harris boşaldı, vücudunun her yeri zevkle doldu. Muhtemelen çok yüksek sesle bağırdı
çünkü Troy üç parmağını dudaklarına bastırdı. Bu onu susturmaya pek yaramadı. Siktir, uzun zamandır böyle bir orgazm yaşamamıştı.

Bir dakika boyunca oldukları yerde kaldılar, Troy Harris'in üzerine eğilmiş Harris'in üzerinde, ikisi de zor nefes alıyordu. Sonra Troy nefesini verdi ve Harris'in yanına sırt üstü yığıldı.

"Vay canına," dedi Troy. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de dostum." Harris, kendi tişörtünü kaldırmak için önsezili olmalıydı kendi tişörtünü kaldırması gerekirdi, çünkü şimdi pamuk, karışık sıvılarıyla sırılsıklam olmuştu. Buna kızamazdı.

Birkaç dakika sonra Troy yataktan kalkıp banyoya gitti. Harris, az önce yaptıklarının gerçekliği yavaş yavaş kafasına dank etmeye başlayınca yüzünü ovuşturdu. Böyle bir şeyin olacağını hayatta tahmin edemezdi ve şimdi bu gerçekleştiği için biraz
endişeli hissediyordu. Yeni başlayan arkadaşlıklarını mahvetmediklerini umuyordu, çünkü Troy'u gerçekten seviyordu.

Lambayı açtı ve kendine baktı. Tişörtünün halini görünce gülmeye başladı.

"Ne?" diye sordu Troy, banyodan dönerek.

"Hiçbir şey. Sadece berbat durumdayım, hepsi bu." Harris tişörtünün önünü eliyle işaret etti.

"Oh. Üzgünüm."

"En azından yarısı benim hatam," diye şaka yaptı Harris.

Troy'un yüzündeki ifadeyi okuyamazdı, ama Troy... tedirgin görünüyordu. Harris konuşmaları gerektiğini biliyordu, ama uyku muhtemelen daha önemliydi. "Temizlenip biraz uyuyalım."

"Tamam, şey."

"Hala burada kalabilirsin. Eğer istersen." Troy'un yüzü biraz gevşedi.

"Tamam."

Harris valizinden temiz bir gömlek aldı ve banyoya gitti. Göğsünü açmaktan utanıyordu, bu yüzden özel bir yerde giyindi. Yatağa döndüğünde, Troy çoktan yorganın altına girmiş, ona dönmüştü. Harris yanına uzandı, ama aralarında biraz mesafe bıraktı.

"Odamına geldiğimde planım bu değildi," dedi Troy. "Bunu beklemiyordum."

Harris gülümsedi. "Ben de. Ama, şey, teşekkürler. Yardımı oldu."

Troy esnedi, bu da Harris'i güldürdü ve Troy hafifçe gülümsedi. "Evet."

Gözlerini kapattı ve Harris, ışığı kapatmadan önce bir anlığına onun yakışıklı, huzurlu yüzünü hayranlıkla seyretti.

On Beşinci Bölüm

Troy ilk uyandı.

Beyninin hala uykudan bulanık olduğu birkaç harika dakika boyunca mutluydu. Kollarının altında Harris'in sıcak, sağlam vücudu vardı ve nefes aldığında elma kokusu duydu.

Sonra gerçeklik ortaya çıktı.

Harris'in yatağında olmamalıydı ve dün gece kesinlikle dün gece Harris'e sürtünmemeliydi. Onu öpmemeliydi, birleşmiş ellerine sokmamalıydı. Harris'in gömleğini boşalmasıyla ıslatmamalıydı.

Troy bir canavardı. Harris çok iyi ve tatlıydı, ama Troy bir vampir gibi ondan beslenmeye devam ediyordu.

Siktir, Troy ona yapmak istediği şeyler. Onu tamamen parçalamak istiyordu, ama sonra her şey bittiğinde Harris'in yanında olmasını istiyordu. Onu teselli etmesini. Onu önemsemesini.

Troy çok bencil biriydi.

Harris'in kalın saçlarına burnunu gömdü, kokusunu içine çekti. Kendini ayrılmaya zorlamadan önce bu mükemmel anın her şeyini hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Harris uzun, memnun bir nefes verdi ve hafifçe ona doğru kıpırdadı. Kıçı Troy'un sabah ereksiyonuna dokundu ve Troy'un ağzından yumuşak bir inilti çıktı.

"Günaydın," dedi Harris uykulu bir sesle.

Troy kalçalarını ondan uzaklaştırdı. "Merhaba."

Harris, elini Troy'un koluna koydu ve onu göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bütün gün burada kalabilirim."

Troy da öyle. Kendisi için mümkün olduğunu bile düşünmediği bir şekilde, tamamen, harika bir şekilde rahat ve gevşemişti.

İşte bu yüzden kalamazdı.

Kolunu geri çekti, sonra hala iradesi varken yataktan kalktı. Harris sırt üstü yuvarlandı ve ona gözlerini kırpıştırdı, uykulu ve şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Saçları dağınıktı ve yüzünün bir tarafı

yastığa bastırıldığı yerden pembeye dönmüştü. Troy onu canlı canlı yemek istiyordu.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Ben, şey, kendi odama dönmeliyim. Bilirsin." Troy'un en son istediği şey, takımdaki kimsenin onun
Harris'in iyiliği için, kendisinin iyiliği için değil. "Tamam." Harris'in sesi kederliydi.

"Peki, tamam. Görüşürüz o zaman."

Harris doğruldu. "Önce konuşmamız gerekmediğinden emin misin?"

Tanrım, çok incinmiş görünüyordu. Ama Troy'un onun için yapabileceği en nazik şey gitmekti.

"Hayır. Ben..." Kapıyı işaret etti, sonra Harris'in mutsuz yüzüne son bir kez baktı ve çıktı.

Peki.

Harris kesinlikle *bunu* böyle bırakmayacaktı.

Troy'a biraz zaman tanıyacak, Florida'daki tatilinin tadını mümkün olduğunca çıkarmasına izin verecek ve sonra onunla konuşacaktı. Çünkü konuşmaları *gerekiyordu*.

Dün gece Troy'un bir erkekle ilk cinsel deneyimi olmuş olabilirdi. Öyleyse, Harris onun beyninin şu anda karışık düşüncelerle dolu olduğunu biliyordu. Dün gece
, uçaktan birbirlerinin kollarında uykuya dalmaya kadar, her şey çok yoğun ve gerçeküstüydü. Harris, Troy'un tüm bunlarla başa çıkmasına izin vermeyecekti. Sadece bu, adam ne kadar kendini sabote ederse etsin.

Harris sonunda duş almak için yataktan kalktı. Patronuyla iletişime geçip, uçak kazasından sonra bugün için bir plan yapması gerekiyordu.
yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı olduğunu söylemeliydi. Her şey mahvolmuş olsa da, bu hala bir iş gezisiydi.

Tanrım, telefonuna bakmak istemiyordu. Ekibin
resmi bir açıklama yayınladığından ve bunu sosyal medya hesaplarına kendilerinin yükleyeceğinden emindi. Muhtemelen ailesinden milyonlarca endişeli mesaj ve sesli mesaj almıştı.

En azından onlara kalbinin işini yaptığını dürüstçe söyleyebilirdi.
Üç yıl önce mekanik aort kapakçığını takan cerraha şükranlarımı sunuyorum. Mekanik aort kapakçığını icat eden kişiye de şükranlarımı sunuyorum

. Uçaklarda ölümcül deneyimler ve NHL yakışıklıları ile ateşli ve yoğun öpüşme seansları sırasında dayanıklı.

Harris giyininceHarris giyinince — Ocak ayında şort ve tişört giymenin heyecanını yaşarken — çantasının dibinden telefonunu çıkardı
çantasının dibinden telefonunu çıkardı ve açtı. Tahmin ettiği gibi, bir sürü mesaj vardı. Ailesine ve kız kardeşlerine toplu mesaj gönderdi.
onlara iyi olduğunu ve daha sonra arayacağını söyledi. Patronu Theresa'ya dizüstü bilgisayarın durumunu bildirmek için bir e-posta gönderdi
ve ekipte eğlenceli videolar izleyecek havada kimse olmadığı için bugün ne yapmasını istediğini sordu.

Gen'den bir mesaj geldi. Ne oluyor lan!!!! İyi misin?????

Harris: İyiyim. Biraz sarsıldım. Sanırım herkes öyle. Gen: Hadi

canım. Bu ekip izin günlerinde bile kazanamıyor.

Harris buna yüksek sesle güldü.

Harris: Yarın akşam maçta iyi oynayabilecekler mi acaba? Gen:

Göreceğiz. Ayrıca... yine uçağa binmen gerekecek! Harris: Ya

da sonsuza kadar burada kalabiliriz.

Bazı palmiye ağacı emojileri ekledi.

Gen: Siktir git. Bugün burada hava eksi yirmi beş

derece. Harris: Anlayamıyorum.

Gen cevap vermedi, bu onun için normal bir durumdu. Sık sık aniden mesajlaşırken aniden ortadan kaybolurdu. Harris kahvaltı için bir şeyler aramaya karar verdi. Neredeyse öğlen olmuştu, ama yakınlarda bir IHOP, Denny's veya benzeri bir yer olduğundan emindi. Şu anda
pankek yiyebilirdi.

Yalnız yemekten nefret ettiği için Wyatt'a mesaj attı. Neredeyse hemen cevap geldi.

Wyatt: Tabii ki evet.

Harris: Başka gitmek isteyen var mı bak. Lobide buluşuruz. Wyatt: Roz'u

da götürmeye çalışırım. Bence onun da ihtiyacı var. Haas'ın da.

Yarım saat sonra Harris, Ilya Rozanov, Wyatt Hayes ve Luca Haas ile IHOP'ta bir masada oturuyordu. Yeni gelen Luca, gözlüklerinin arkasından uykulu gözlerle bakıyordu. Dün gece çok mu içti, yoksa yeterince uyuyamadı mı? Wyatt her zamanki neşeli haliyle görünüyordu. Ilya neredeyse hiç konuşmuyordu ve birkaç dakikadır Harris'in omzunun üzerinden bir noktaya bakıyordu.

"Barrett'a mesaj attım ama cevap gelmedi," dedi Wyatt. "Şaşırtıcı değil, sanırım."

"Muhtemelen yorgundur," dedi Ilya yumuşak bir sesle. Kaşlarını kaldırarak Harris'e hızlıca baktı.

Harris kahve fincanına bakarak kızardı. Ilya her şeyi nasıl bu kadar iyi biliyordu?

Garson, saçma sapan miktarda yiyecek getirdi. Hepsi büyük kahvaltı menüleri sipariş etmişti, Ilya hariç. O, sade kahve ve tost sipariş etmişti.

"Çocuklar bugün ne yapıyorlar?" Wyatt Luca'ya sordu.

"Scooter kiralayacaktık ama dün geceden sonra ne yapacağımızı bilmiyorum.
Herkes..."

"Blah?" diye tamamladı Harris. "Evet. Aynen öyle."

"Chiron'un burada olmaması çok kötü," diye şaka yaptı Harris. "O herkesin moralini düzeltirdi."

Ilya başını kaldırdı, gözleri şok ve öfkeyle parlıyordu.
"O zaman Chiron da *uçakta* olurdu. Ne diyorsun sen, Harris? Çok korkardı!"

Harris ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Şu anda bir köpek yavrusu iyi olurdu."

Ilya agresif bir şekilde tostunu ısırdı, gözleri hala öfkeyle doluydu.
uyarı dolu. Harris konuyu değiştirdi. "En azından takım Cuma günü Ft. Lauderdale'e gitmek için bir otobüs buldu."

"Tanrıya şükür," diye onayladı Wyatt.

"Pazar günü yine uçağa binmemiz gerekiyor. Ottawa'ya geri dönmek için," diye hatırlattı Ilya.

Masada, korkuya alışkın olmayan adamların endişesiyle dolu bir sessizlik hakimdi. Ya da en azından bu konuyu konuşmaya alışkın değillerdi.

Harris bir karar verdi. "Bugün eğlenmeliyiz." Ilya burun kıvırdı.

"Ne yaparak?"

"Bilmiyorum. Plaja gidelim. Mini golf oynayalım."

Ilya bu konuda bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama Wyatt onu kesip "Tabii. Ben varım. Eve dönüş uçağı için endişelenerek oturmaktan iyidir." dedi.

Luca, Ilya'ya rehberlik etmesini bekler gibi baktı. Ilya iç geçirdi. "Peki. Evet. Hadi sahilde uzanalım."

Luca gülümsedi ve bu onu yirmi yaşından daha genç gösterdi. Ilya'ya hayrandı ve bunu herkes biliyordu. "Ben de geleceğim."

Bu sefer Harris, Ilya'ya kaşlarını kaldırdı. Centaurların kaptanı, sert bir bakış ve tek bir cümle ile onun sessiz alayını kesip attı: "Sence Barrett mayo getirmiş midir?"

Troy, bir mil daha koşmak için kendini zorlarken spor ayakkabıları kumları dövüyordu. Güneş sıcaktı, hava nemliydi, ama koşmayı bırakmak istemiyordu
. Henüz değil.

Böyle açık havada koşabilmek harika bir duyguydu. Sonsuz bir güneşin göğsüne ve sırtına vurduğu plajda. Terden sırılsıklam olan tişörtü şortunun belinden sarkmış, her adımda uyluğuna değiyordu.

Sonunda, ciğerleri daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, koşuyu yavaşlattı ve sonra yürümeye başladı. Oteli çok uzak olmayan bir mesafede görebiliyordu. Belinden tişörtünü çekip yüzünü sildi.

Düşünmeden duramıyordu. Harris hakkında. Uçak hakkında. Yarın gece bir şekilde oynamaları gereken maç hakkında.
Yaklaşan eve dönüş uçuşu hakkında. Dallas Kent hakkında. Ryan Price hakkında. Troy'un kaç yıl boyunca kötü davranarak, öfke ve korkuyla dolu olduğu için doğru kararlar veremediği hakkında.

Ayrıca Harris'in orgazm olurken Troy'un adını haykırışını da düşündü ve Troy onu susturmak için çılgınca uğraşmıştı. Ve Harris'in kollarında uyanmanın ne kadar harika bir his olduğunu düşündü. O sabah onu öyle bırakmamalıydı.

Onunla konuşmalıydı. Harris muhtemelen bundan sonra onunla bir daha konuşmak istemeyecekti ve Troy onu suçlayamazdı.

Kuma sertçe oturdu ve annesini aradı. "Troy? Aman Tanrım,

az önce duydum..."

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok. Korkutucuydu ama hepimiz

iyiyiz." "İyi misin? Sesin biraz sert geliyor."

"Koşuyu yeni bitirdim."

"Oh."

Troy dizlerini kendine çekti ve gözlerini okyanusa dikti. "Üzgünüm. Neredesin? Seni uyandırdım mı?"

"Yeni Zelanda'dayım. Auckland. Dün geldim. Burada saat sabah altı civarı, endişelenme."

Yeni Zelanda. Tanrım. Troy, annesinin ne kadar uzakta olduğunu ve onu ne kadar çok yanında istediğini aniden fark etti.

"Seni özledim," dedi, hissettiği kadar yıkılmış bir sesle.

"Ah, tatlım. Benim için cesur davranmana gerek yok. Travma geçirmiş olmalısın."

"O değil." Troy nefes verdi. "Bilmiyorum, muhtemelen kısmen öyle. Ama her şey öyle. Sürekli her şeyi mahvediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Her şeyi mahvediyorum."

Annesi nazikçe güldü. "Bu kelimeyi daha önce de duydum. Anlat bana."

Troy bunu yapabileceğinden emin değildi. Ona *her şeyi* anlatmadan yapamazdı. Ve annesine açılmak istiyorsa, bunun böyle olmasını istemiyordu.

Ama, lanet olsun. Dün neredeyse ölmüştü. O hiç bilmeden ölebilirdi ve nedense bu düşünceyi nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldı.

Ve tamamen farklı bir yöne gitti.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Dallas gibi. Ona kötü bir şey olmadı Onun kurbanlarını düşünmeden edemiyorum ve kimse umursamıyor gibi görünüyor

Umursamıyor gibi görünüyor. O, Haftanın Oyuncusu seçildi! Sanki... Yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum, ama belki vardır."

Annem bir an sessiz kaldı, sonra "Bu çok ağır bir yük." dedi.

"Sanki hiçbir şeye tanık olmamışım gibi, ama sadece yeterince dikkat etmediğim için. Etmeliydim. Onu durdurabilirdim. Yapabilirdim..."

“Öncelikle, ne demek istediğini ve neden böyle hissettiğini anlıyorum . Ama Troy, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? O kadınlara saldıran Dallas'tı. Kötü adam Dallas'tı."

"O benim en iyi arkadaşımdı."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Üzgünüm."

"Ben sadece... daha iyi olmak istiyorum. Kendimle gurur duymak istiyorum. Saygı duyulacak biri olmak istiyorum."

"Hokeyde fena değilsin."

Troy homurdandı. "Biliyorum. Ama bu yeterli değil."

"Dallas konusunda yapabileceğin pek bir şey yok. Kurbanlarının hiçbiri suç duyurusunda bulunmuyor ve senin de dediğin gibi, sen tanık değilsin. Ama başka şekillerde yardımcı olabilirsin."

"Ne gibi?" Tanrım, Troy her şeyi yapardı. "Ne gibi yollar?"

"Aklıma gelenler, ve unutma, burada sabahın *çok* erken saatleri , ama cinsel saldırı mağdurlarına yardım eden hayır kurumlarına bağış yapabilirsin. Sosyal medyayı kullanarak bu kuruluşları tanıtabilir ve mağdurlara genel destek sağlayabilirsin."

"Tamam. Evet, bunu yapabilirim." Troy heyecanlanmaya başlamıştı. "Başka ne var?"

"Daha dikkatli ol. Neredeyse otuz yıl boyunca babanla birlikteydim, bu yüzden birini pembe gözlüklerle görmek ve kötü davranışlarını görmezden gelmek konusunda her şeyi bilirim. Artık kiminle vakit geçirdiğime daha dikkat ediyorum."

Troy bu konuda zaten bir adım önde olduğunu umuyordu. “Burada yeni arkadaşlar edindim. Sayılır. İyi çocuklar. *Daha iyi* çocuklar.”

"Sen de kadınlarla arkadaş olabilirsin, Troy. Bunu unutma." Troy kızardı. "Biliyorum. Sadece çoğunlukla erkeklerle takılıyorum."

"Bu, değiştirmeye değer bir şey olabilir."

Troy takım arkadaşlarıyla arkadaşlık kurmakta pek başarılı olmadığı için ama bu dikkate alınması gereken bir şeydi.

Bunu ödev listesine ekleyecekti. "Tamam."

"Zaten daha iyi hissediyormuşsun gibi geliyor."

"Öyle. Teşekkürler." Halka açık bir plajda ağlamaya başlamadan önce telefonu kapatmaya karar verdi. "Gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seninle
gurur duyuyorum." "Hoşça kal anne."

Annesinin kendisine önerdiği her şeyi birkaç dakika boyunca düşündü. Fiziksel olarak kendini geliştirmek söz konusu olduğunda, hiç zor işlerden çekinmemişti. Artık cesur olup
kendini geliştirme zamanı gelmişti.

Harris her şeyden önce bir profesyoneldi ve takıma erişimini NHL yıldızlarını gözetlemek için asla kullanmazdı.

Ama.

O anda, çoğu sadece
yüzme şortu giyiyordu. Bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Plaj gezisi, IHOP kahvaltısından daha popüler olduğu ortaya çıkmıştı ve Ottawa Centaurs'un yaklaşık bir düzine üyesi, gürültülü ve neşeli bir grup halinde kumda toplanmıştı.
Onların kahkahalarını duymak ve neredeyse rahatlamış görünmelerini görmek güzeldi.

Harris, tişört giyen tek kişiydi, ama o da bir atlet tişörtüydü, bu yüzden neredeyse çıplak hissediyordu. Bood ve Dykstra ile frizbi oynuyordu, bu da onun gerçekten iyi olduğu bir fiziksel aktiviteydi.

Dün gece de iyi olduğu başka bir fiziksel aktiviteye katılmıştı, bu yüzden son zamanlarda gerçekten formda olduğu bir dönemden geçiyordu. Neredeyse bir dekatloncu gibiydi.

Kendi ölümcül hastalığıyla yüzleşmek zorunda kalan normal bir adam gibi gününü geçirmeye çalışıyordu, kendi ölümcül hastalığıyla yüzleşen ve sonra Troy Barrett'la kaçan bir adam gibi değil.
Ölümle yüzleşen ve sonra Troy Barrett'la kaçan bir adam gibi değil. Bu zordu çünkü Troy'un adını haykırışını sürekli duyuyordu. Harris'in bileğini nazikçe okşadığı anı. Harris'in boynunun arkasına verdiği o ilk dikkatli, değerli öpücükleri.

Ve, oops. Frisbee'yi kaçırdı.

"Benim hatam." Birkaç metre arkasına düşen frizbinin peşinden koştu. Onu aldı ve ayağa kalktığında, onu kuma geri düşürmesine neden olacak bir şey gördü.

Troy Barrett. Gömleksiz ve terli. Harris'e doğru yürüyordu.

"Oh. Selam," dedi Troy, yaklaştığında. Etrafında eğlenen takım arkadaşlarına bir göz attı. "Neler oluyor? Plaj partisi mi?"

"Plaj," dedi Harris zayıf bir sesle. Elinden gelenin en iyisi buydu. Troy'u daha önce çıplak göğüslü olarak görmemişti ve vay canına. Tamamen yeni bir deneyimdi.

Gözleri, Troy'un pürüzsüz, şekilli göğüs kasları ve koyu renkli meme uçlarıyla geniş göğsünden, altı paket karın kaslarının çıkıntılarına ve şortunun bel kısmında kaybolan koyu renkli kıl izine doğru kaydı.

Troy okyanusa doğru baktı. "Yüzmeliyim. Berbat durumdayım." "Evet."

Troy'un parlak tenine, saçlarına ve vücuduna kum yapışmıştı. uylukları ve baldırları, ön kollarında. Boynunda da biraz vardı. Harris, pratikte bunun korkunç olacağını biliyordu, ama hepsini yalamak istiyordu.

Sonra Troy çoraplarını ve spor ayakkabılarını çıkarıp, belinden çıkardığı tişörtle birlikte bir yığın halinde bıraktı. "Gelmek ister misin?"

"Uh." Dalgalar gerçekten davetkar görünüyordu ve Harris en son ne zaman okyanusta yüzdüğünü hatırlayamıyordu, ama aynı zamanda tişörtünü çıkarmak da istemiyordu.

Vücudundan ya da başka bir şeyden utanmıyordu. Elbette, etrafındaki

Adonisler kadar

etrafındaki Adonisler kadar iyi değildi, ama bu onu gerçekten rahatsız etmiyordu. Sorun, Troy'un görmesini istemediği şeyler olmasıydı. Şu anda cevaplamak istemediği sorulara yol açacak şeyler.

Troy, kaslı kıçına yapışan şortuyla dalgalara doğru yürümeye başlamıştı bile. "Siktir et," diye mırıldandı Harris ve onu takip etti. Gömleğini çıkarmayacaktı. Kurur.

Su ılık ve harikaydı, Harris ilk dalga üzerine çöktüğünde gülerek neredeyse devriliyordu. Troy mükemmel bir şekilde bir sonraki dalgaya daldı. Suyun yüzeyine çıktığında başını salladı

sallayarak güneş ışığına su damlacıkları sıçrattı.

Bir sonraki dalga Harris'i devirdi, ama bunun tek nedeni o anda bacaklarının jöle gibi olmasıydı.

"İyi misin?" diye sordu Troy. Ona doğru yürüdü ve güçlü eliyle Harris'in pazısını kavradı.

Harris birkaç kez öksürdü ve tuzlu suyun tadına yüzünü buruşturdu. "İyiyim. Teşekkürler." Troy'un omzuna elini koyduğunu ve dengesi için onu kullandığını fark etti. Risk aldı ve biraz baştan çıkarıcı bir şekilde, "Benim kahramanım" dedi.

Troy'un gözlerinde bir şey parladı — heyecan mı? korku mu? — ve sonra geri adım attı. "Köpekbalıklarına dikkat et."

"Endişelenmen gereken köpekbalıkları değil. Portekiz savaş gemisi."

"Ne?"

"Deniz anası. İğneleri ölümcüldür ve yüz fitten fazla uzayabilirler!"

Troy, vücudunun etrafındaki suya baktı. "Burada da var mı?"

"Evet. Bazen."

Troy ona sert bir bakış attı. "Neden bunu söyledin dostum?"

Harris güldü. "Üzgünüm. Yani, bence onlar daha çok Güney Florida'ya özgü bir şey."

"O zaman neden onlardan bahsettin ki? Tanrım, şimdi başka hiçbir şey düşünemiyorum." Troy dikkatle denize doğru baktı ve Harris, parmağıyla Troy'un baldırının arkasını hafifçe okşamaktan kendini alamadı.

Onun sevincine, bu Troy'u *çığlık* attırdı.

"Siktir! Ne oluyor lan? Sen mi yaptın?" Harris cevap veremeyecek kadar gülüyordu.

"Siktir *git*." Sonra Troy Harris'e saldırdı ve ikisi de sığ sudaki kuma sertçe düştüler. Harris hala gülerek oturdu, Troy ise onun bacaklarının arasında diz çöktü. Troy da gülüyordu, gerçekten gülüyordu, gözleri kırışmış, saçlarından ve burnunun ucundan su damlıyordu.

Harris'in kendisine bakışını fark edince gülmeyi kesti. Birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerine baktılar, ikisi de zor nefes alıyordu. Troy'un burada, herkesin içinde, yarısının önünde öpmeyecekti, ama lanet olsun. Belki de öpmek istiyordu?

Bunun yerine, Troy şakacı bir şekilde Harris'in yüzüne su sıçrattı ve ayağa kalktı. Harris'e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Orada

Troy'un bakışlarında kesinlikle bir sıcaklık vardı, ama Harris bu bakışlara dalmadan önce Troy başka yere baktı.

Evet, kesinlikle daha sonra konuşacakları bazı şeyler vardı.

Troy, o gece otel odasına döndüğünde yorgun, hafif güneş yanığı ve biraz da sarhoştu.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, çok eğlenceli ve dinlendirici bir gün olmuştu. Ilya, Troy'a bunun Harris'in fikri olduğunu,
Troy buna şaşırmamıştı.

Öğleden sonra sona erdiğinde, neredeyse tüm oyuncular ve koçların ve diğer personelin çoğu eğlenceye katılmıştı. Saat altı olduğunda,
Bood, bir Meksika restoranında bir grup masa ayırttığını duyurdu, böylece parti oraya taşındı.

O günün tek stresli yanı, Troy'un Harris'e açıkça bakmaktan kendini alıkoymak için verdiği mücadeleydi. Ondan biraz uzak durmaya çalıştı, özellikle de okyanusta onu öpmek için kendini zor tuttuğu andan sonra. Sırılsıklam ve
gülüyordu, güneş onun gözlerindeki tüm yeşil tonları vurguluyordu.
gözleri. Islak tişörtü göğsüne yapışmıştı ve Troy, kumaşa bastırılmış göğüs kıllarının ve sert meme uçlarının izlerini görmüştü.

Troy, restoranda Harris ile aynı masada oturmamıştı, ama
ona sürekli bakışlar atıyordu. Yemek boyunca onun neşeli sesini ve saçma sapan kahkahalarını duyabiliyordu ve diğer erkeklerin onun şakalarına güldüklerini her duyduğunda biraz kıskançlık duyuyordu.

Tanrım, Troy bu adama çok aşıktı.

Bu gece kendi odasında kalmaya kararlıydı. Koridorun sonundaki Harris'in odasından gelen çekiciliği hissedebiliyordu, ama buna direnecekti.
Harris, Troy'dan çok, çok, *çok* daha iyi birini hak ediyordu.

Bu, Troy'a resmi bir Instagram hesabı açma planını hatırlattı, bu sefer gerçekten. Cevaplarda hakaretler alacağını biliyordu, özellikle de cinsel destek için aktif olarak paylaşım yaparsa.
saldırı kurbanları, ama siktir et. O bununla başa çıkabilirdi. Büyük resimde bakıldığında, bu çok küçük bir rahatsızlıktı.

O küçük mavi işaretlerden birini nasıl alabileceğini merak etti. Harris bilir. Ona mesaj atıp sorabilirdi. Ya da odasına gidip

ve ona sorabilirdi...

Hayır. Troy bunu çözebilirdi.

Doğrulama hakkında bir eğitim videosunu izlemeye başlamış birkaç dakika olmuştu ki kapısı çalındı.

Kapıyı açtı, Harris olmasın diye umuyordu, ama aynı zamanda Harris olmasını da çok istiyordu.

Kapıyı açtı ve Harris'in gelmesini umuyordu.

"Merhaba. Rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır." Troy, sağduyusuna aykırı olarak Harris'i otel odasına aldı.

Kapı kapandığında Troy kapıya yaslandı. "Ne var?"

"Bence konuşmalıyız, belki."

Troy*, ne hakkında konuşmak istediğini* sormak için yeterince aptal değildi*,* bu yüzden sadece başını salladı. "Tamam." Yüzünde hiçbir ifade göstermeye çalıştı, kalbinin nasıl çarptığını ya da Harris'i kollarına almak istediğini belli etmemeye çalıştı.

"Dün gece hakkında," dedi Harris gergin bir gülümsemeyle. "Bu senin ilk seferin miydi? Bir erkekle, yani?"

Troy, Harris'i öpmüş, onunla sevişmiş ve bütün gece kollarında tutmuş olsa da, yine de itiraf etmek zorunda kaldı. "Hayır."

Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Tamam. Peki, şey..."

Troy odayı geçip yatağa oturdu. "Ben geyim." Bir an sessiz kaldı. Harris hiçbir şey söylemedi, sadece önünde durup sabırla bekledi. "Bir erkek arkadaşım vardı. Neredeyse iki yıl boyunca gizlice birlikteydik."

"Oh. Tanrım, kulağa zor geliyor."

"Öyleydi, sanırım. Ama ikimiz de açılmak istemiyorduk, bu yüzden işe yaradı. En azından ben öyle düşünüyordum. Ama sonra beni terk etti ve şimdi o..." Troy iç geçirdi. "Sanırım sana söyleyebilirim. Adrian Dela Cruz'du."

Harris'in ağzı açık kaldı. "Bekle. *Ne?*" "Evet."

"*Oyuncu* mu?"

"Evet."

"Ama ne zaman çıkıyordunuz? Çünkü Instagram gönderisinde Justin Green ile aylardır birlikte olduğunu söylediğini sanıyordum. Nişanlandılar!"

"Kasım ayında beni terk etti. Yani, evet. Gerisini sen hesapla."

Harris yanına oturdu ve elini koluna koydu. "Ah, Troy. Üzgünüm."

Troy boğazını temizledi. Adrian hakkında hiç konuşmamıştı. daha önce kimseyi. "O yazıyı görmek çok kötüydü. Ona aşıktım, sanırım. Yani, hala öyle olduğunu düşünüyorum."

Harris elini tuttu ve başparmağıyla Troy'un parmak eklemlerini ovuşturdu. "Kahretsin. O gönderiyi gördüğümde çok heyecanlanmıştım. Onun için çok mutlu olmuştum. Onun tam bir pislik olduğunu bilmiyordum."

Troy homurdandı. "Daha iyi birini buldu. Neden şaşırdığımı bilmiyorum."

Harris ona sert bir bakış attı. "Öyle söyleme."

Başparmağı hala Troy'un parmak eklemlerini okşuyordu, sabit ve sakinleştirici bir şekilde. "Eğer isterse, onun için açılmayı düşünüyordum." Troy sessizce konuştu. Bu, kendisi için bile hiç itiraf etmediği , yüksek sesle söylemek bir yana. Bunu sadece Adrian'ın kollarında, kilitli bir kapının güvenliği arkasında düşünmüştü, ama o nadir, mükemmel anlarda Troy cesur hissetmişti.

"Onun hakkında konuşabileceğin insanlar var mı?" Harris sessizce sordu.

"Hayır. Kimseye ondan bahsetmedim."

Harris'in başparmağı hareketsiz kaldı. "Kırık bir kalple tek başına mı başa çıkmaya çalışıyorsun?"

Troy omzunu silkti.

Harris elini sıktı. "Ah, Troy. Tanrım, çok zor birkaç ay geçirdin."

Troy, Harris'in sıcak gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi. "Her şey o kadar da kötü değildi."

Harris'in yanıt olarak verdiği gülümseme o kadar tatlıydı ki, Troy onu öpmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Omuzlarını düzeltti. "Evet, bu benim ilk seferim değildi, o yüzden endişelenme. Ve açıkçası ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı rahatlamaya ihtiyacımız vardı... her şeyden sonra. Önemli bir şey değil."

Harris elini bıraktı ve gülümsemesi kayboldu. "Anladım. Sadece uygun olduğu için yaptım."

Troy, Harris'in anladığını duyunca rahatlamalıydı, ama elini geri çekmek istedi. Bunun yerine başını salladı ve "Aynen öyle. Yanlış anlama, çok hoşuma gitti, ama bunun gerçekte olduğundan daha fazla bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." *Lütfen bana bunun daha fazla bir anlamı olduğunu söyle.*

"Doğru," dedi Harris. Güldü, ama zoraki bir gülümsemeydi. "Ben de öyle."

Troy ayağa kalktı, çünkü Harris'e bu kadar yakın olmak, özellikle de yatakta, ona fazla geliyordu. "O zaman, yatmalıyım galiba. Yarın maç günü."

"Evet. Tamam." Harris ayağa kalktı ve Troy onun incindiğini anlayabilirdi. Kalmak mı umuyordu? Onunla bir tur daha mı yapmak? Belki bu sefer kıyafetlerini çıkarmış olarak? Tanrım, Troy onu yatağa atıp onu mahvetmek istiyordu. Ya da belki sadece bütün gece onu kucaklayıp kokusunu içmek.

"İyi geceler," dedi Harris. Bir eli kapı kolundaydı, ama Troy'un onu durdurmasını umuyormuş gibi, Troy'a dönük bir şekilde dönmüştü. onu durdurmasını umuyormuş gibi.

"İyi geceler," dedi Troy ve arkasını döndü. Kapı açıldı ve arkasında kapandı.

On Altıncı Bölüm

Troy, en azından Ryan Price'ın uçakta her zaman olduğu kadar kötü göründüğünden emindi. Tüm vücudu, zar zor kontrol altında tutabildiği yoğun bir panik duygusuyla sarmalanmıştı.

Neyse ki, etrafındaki takım arkadaşlarının solgun yüzleri ve beyaz parmak eklemlerine bakılırsa, herkes kendi iç savaşıyla mücadele ediyordu, bu yüzden Troy bu konuda çok utanç duymuyordu.

Uçak henüz kalkmamıştı bile. Kapı kapanmıştı ve herkes çoktan gerginleşmişti.

Florida'daki maçlar harika geçmemişti, ama
. Tampa'ya 3-2, Florida'ya 2-1 yenilmişlerdi, yani insanların beklediği gibi büyük farkla yenilmemişlerdi. Troy, Harris'in izin günlerinde eğlenmeleri konusunda ısrarının takımın moralini yüksek tuttuğunu düşünüyordu.

Ama şu anda yardımcı olmuyordu. Birkaç gün önce alev alan
ölüm tuzağına kapatıldıkları bir durumda, birkaç gün önce alevlere teslim olan tuzağın aynısı.

Uçaktaki sessizlik ürkütücüydü; sohbet ve kahkahanın yokluğu gerginliği daha da artırıyordu. Uçak pistte hızlanarak kalkışa hazırlanırken, Troy boğazındaki yumruyu yutuyordu.

Yalnız oturuyordu. Harris'in yanında oturmak istiyordu, ama bu sadece kötü alışkanlıklarına geri dönmesine neden olacaktı. Harris yakınında olsaydı, şu anda onun elini tutuyor olacağını biliyordu.

Ilya da koridorun karşısında, yalnız oturuyordu. Başı eğikti.
Gözleri kapalıydı ve Troy, çarpışma pozisyonuna önceden hazırlandığını düşündü. Sonra dudaklarının hareket ettiğini fark etti,
sessizce kelimeler oluşturduğunu fark etti ve dua ediyor olabileceğini anladı.

Garip. Ilya'nın boynunda o haçı taktığını biliyordu, ama
onun dindar bir adam olduğunu hiç düşünmemişti. Troy, dua edeceksen şimdi tam zamanı olduğunu düşündü.

"Bizi eve sağ salim götür yeter," diye kimseye özel olarak söylemeden düşündü. Kendi tembel versiyonundaki dua buydu.

İstatistiksel olarak, iki uçakta arka arkaya mekanik arıza olması son derece düşük bir ihtimaldi. Ama uçağın kalkışından yarım saat sonra Troy'un kasları gergin duruşundan dolayı ağrıyordu. Ilya'ya baktı ve onun pencereden dışarıya, sanki motorun bozulmadığından emin olmak için onu izler gibi dikkatle baktığını gördü. Endişeli Ilya Rozanov'un hali çok rahatsız edici bir şey vardı.

Troy gözlerini kapattı, başını geriye yasladı ve keşke bir çeşit uyku hapı alsaydım diye düşündü. Bu akıllıca olurdu. Almadığı için, hoş bir şey düşünmeye çalıştı.

Harris hakkında hayal kurmamak için *gerçekten* çok uğraşıyordu, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu ve kafasındaki seksi görüntüler dikkatini dağıtmak için son derece etkiliydi.

Bu yüzden kendini, Harris'in Troy'un testislerini yalarken yumuşak sakalını okşadığı güzel bir hayale kendini kaptırdı. Bu senaryoda Harris'i gerçekten görebiliyordu ve ikisi de kıyafetlerini çıkarmışlardı. Kahretsin, en azından o tek seferlik ilişki için çıplak olsalardı keşke.

Troy onu çok fazla seviyordu. Ona *açılmıştı*. Belki çok geri kalmış bir şekilde, önce onunla seks yaptıktan sonra eşcinsel olduğunu söylemişti, ama Adrian'a da öyle söylemişti.

"Pekala millet. Hikaye zamanı."

Harris'in son derece güçlü sesini duyunca Troy'un gözleri birden açıldı. Koridorda, uçağın tam ortasında duruyordu herkese sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi sırıtarak bakıyordu. "Kız kardeşim Anna'nın kocasıyla ilk randevusunu size anlatmış mıydım?"

"Hayır!" diye bağırdı biri.

"Evet!"

"Yine de anlat!"

"Tamam, Anna aylardır Mike adındaki bu çocuğa aşıktı. Şimdi size onun çok iyi bir çocuk olduğunu ve hepimizin onu sevdiğini söyleyebilirim, ama o zamanlar tek bildiğim, o gece ailemizin kamyonetini ödünç alamamemin sebebinin o olduğu idi."

Zaten bazıları gülmeye başlamıştı. Troy, Harris'in uçaktaki herkesin dikkatini çektiğine emindi. Hatta konuşurken dönerek uçağın ön tarafındaki herkesin de onu duyabildiğinden emin oldu.

“Anna ve ben pek kavga etmezdik, ama o gece kavga şiddetlendi.
Bir partiye davet edilmiştim ve coğrafya dersimdeki çok sevimli bir çocuğa beni bırakmasını teklif etmiştim, bu yüzden o kamyonete ihtiyacım vardı."

Harris'in NHL oyuncularının önünde *sevimli çocuk* demesi Troy'un kalbini hızla attırdı.

Hikaye devam etti ve herkes Harris'in her sözünü dikkatle dinledi. Troy, hayatından endişe duymakla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı koltuğunun kenarında oturduğunu fark etti. Ilya bile gülümsüyor ve gülüyordu ve Harris, Anna'nın o gece kamyoneti kazandığını ve Harris'in sevimli coğrafya öğrencisini tavlayamadığını söylediğinde Troy ile birlikte inledi.

"Anna, erkek arkadaşını yolcu koltuğuna oturtmuş, sinemaya doğru gidiyorlar, konuşuyorlar ve flört ediyorlar. Erkek arkadaşı, Anna'ya garip bir ses duyup duymadığını soruyor. Kamyonette bir sorun olabilirmiş gibi.
İkisi de birkaç saniye sessiz kalıyor ve hiçbir şey duymuyorlar, bu yüzden adam hayal gördüğüne karar veriyor."

"Harris," diye uyardı Ilya, "eğer bu hikaye lanet olası bir aracın bozulmasıyla ilgiliyse..."

"Değil! Söz veriyorum. Tamam, biraz daha sürerler ve bu sefer Anna onu duyar. Garip bir cızırtılı ses gibi. Ama sonra durur.
Kamyon sorunsuz gidiyor, herhangi bir sorun yok gibi görünüyor. Uyarı ışıkları falan da yanmıyor. O da kabinin arka kısmını kontrol etmek için bir otoparka çekiyor ve Mike'ın koltuğunun arkasına baktığında bir *kokarca* görüyor."

"Hayır!" diye bağırdı biri.

"Yemin ederim."

"Kokarcayı sen mi koydun? Kamyoneti aldığın için intikam olarak mı?"

"Ben koymadım!" Harris güldü. "Ama o hala bana inanmıyor.
şimdi uzun zamandır hoşlandığı adamla randevuda ve arkada lanet bir kokarca var, bu da açıkça tehlikeli bir durum çünkü onu, bilirsin, patlatmadan çıkarmak zorundalar."

"Ne yaptılar lan?"

“Akıllılarmış. Dışarı çıkıp kapıları açık bırakmışlar ve birkaç metre ötedeki kaldırıma oturmuşlar. Sonunda kokarca kendi kendine gitmiş
gitti, kimseye zarar vermedi. Ama sevimli olan şey, Anna ve Mike'ın o kaldırımda oturup kokarcayı beklerken ilk öpüşmelerini yaşamış olmaları. Yani
skunk bir çöpçatan gibiydi. Ama adamım, eve geldiğinde bana hala çok kızgındı."

"Bence sen yaptın," kesinlikle Bood'un sesi dedi.

Harris ellerini kaldırdı. "Gerçekten ben yapmadım. Nasıl yapabilirdim ki? Sprey sıkılmadan bunu başardın mı? Ama şunu söyleyeyim, o gece bir erkeği etkilemek için araba süren ben olmadığım için çok mutluyum.

"O çocukla hiç birlikte oldun mu?" diye sordu Ilya, ki bu tam da Troy'un sormak istediği ama korkarak sormadığı soruydu.

"Evet. Birkaç gün sonra okuldan sonra McFlurry almaya gittik.
Sonra onun yatak odasına gittik."

Birkaç kişi alkışladı ve ıslık çaldı, Harris eliyle onları susturdu. "*O kadar da* harika değildi."

Uçak kahkahalarla doldu. Harris hikayesini anlatmaya başladığından beri ortamdaki hava o kadar değişmişti ki, bu şaşırtıcıydı. Ve gerçekten etkileyiciydi. Troy, hak etmediği bir gurur duydu.

"Başka hikayesi olan var mı?" diye sordu Harris. Evan Dykstra'yı işaret etti. "D, senin bir milyon hikayen olduğunu biliyorum."

"Şey," dedi Dykstra yavaşça ayağa kalkarken, "madem felaket randevularından bahsediyoruz..."

Herkes alkışladı. Harris, Troy'un bakışını yakaladı ve ona göz kırptı.
Troy da rahat ve doğal bir şekilde gülümsedi. Hayatında Harris yeterince olsaydı, her zaman gülümseyebileceğine emindi.

Sonunda, Ottawa'ya güvenli bir şekilde indiler ve uçaktaki herkes topluca rahat bir nefes aldı. Troy, piste indiğinde Harris'e yetişti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Herkesi rahatlatmayı. Ayağa kalkıp, sen de korkmamış gibi o hikayeyi anlatmayı."

Harris, soğuk kış havasına beyaz bir nefes püskürttü. "Hepimiz orada gergin bir şekilde otursak,
Hepimiz koltuk kolçaklarına sıkıca tutunarak otursak, bu gerçekten çok uzun bir uçuş olacak.

. Ve, bilmiyorum. Düşünüyorum da, hepimiz bir uçak kazasında öleceksek, o zaman zaten yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yapabileceğimiz sürece hayatın tadını çıkarsak iyi olmaz mı?”

"Sanırım."

Harris omzuyla ona çarptı. "Bu yolculuğun berbat olduğunu biliyorum, ama seninle eğlendim."

Troy'un içinde bir şey kabardı. Mutluluk, sanırım. "Ben de."

"Vay canına."

Gen bilgisayarından başını kaldırmadı. "Ne?"

"Troy Barrett'ın artık bir Instagram hesabı var ve, şey... Bir bakmalısın."

"Tamam," dedi yavaşça ve Harris'in telefonunu almak için elini uzattı. Harris ofisin diğer ucuna yürüdü ve telefonu ona uzattı.

Troy'un ilk birkaç gönderisine baktıktan sonra "Vay canına!" dedi.

TroyBarrett17'nin biyografisi net bir mesaj veriyordu: *Ottawa Centaurs'un NHL oyuncusu.*

Cinsel saldırı mağdurlarına inanıyorum.

Şu ana kadar üç gönderi paylaşmıştı. En sonuncusu, bir ulusal kuruluşun zaman çizelgesi (ve Harris, bunu uygun şekilde kaynak gösterip insanları takip etmeye teşvik ettiğini görmekten memnun oldu İkinci gönderi, cinsel saldırı mağdurlarına yardım eden kuruluşların telefon numaralarını ve web sitelerini listeleyen bir grafikti.

İlk gönderi, takım spor salonunda çekilmiş bir selfie idi. Troy'un yüzü kızarmış ve saçları terden ıslaktı. Ter gri tişörtünün üst kısmını koyulaştırdığı da görülebiliyordu. Neredeyse gülümsüyordu. Neredeyse.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *Sıkı çalışıyoruz. Her zaman gelişme için yer vardır*.

Bu sadece Troy'un fiziksel kondisyonu ve buz üstündeki performansını ifade ediyor olabilirdi, ama Harris Troy'un bunu kastetmediğini düşündü. En azından tamamen değil.

"O dalga geçmiyor," dedi Gen. "Etkilendim."

"Evet," dedi Harris uzak bir şekilde, hala Troy'un selfiesine bakarak. O da etkilenmişti. Etkilenmiş, şaşırmış, gurur duymuş ve biraz da hayran kalmıştı.

Ayrıca, Troy o selfienin ne kadar çekici olduğunu biliyor muydu? Biliyor olmalı, değil mi?

"Yanıtlar nasıl?" diye sordu Gen. "Henüz takipçisi var mı?"

"Şu ana kadar beş binden fazla takipçisi var," dedi Harris. Takip et düğmesine bastı, sonra her gönderideki yanıtları kaydırdı. Çoğu olumluydu, bazıları onu Instagram'a hoş geldin diyor, hayranları olarak desteklerini gösteriyorlardı. Birkaç tanesi son iki gönderisini açıkça destekliyordu. Ve birkaç sikik pislik, Troy'un
onlara onu doğrudan yerden yere vurmaları için bir yer vermiş olmaktan memnun görünüyordu. Bazı olumsuz yanıtlar Dallas Kent'i bile etiketlemişti. Tanrım.

"Peki," dedi Harris, sandalyesine yaslanarak, "onun gönderilerini tanıtma zamanı geldi." Parmaklarını çatırdatarak gösteriş yaptı, sonra işe koyuldu.

İki gün önce Florida gezisinden döndüklerinden beri Troy ile konuşmamıştı, ancak ayrıldıklarında aralarında dostane bir hava vardı. Harris, Troy'un da takımdaki diğer herkes gibi, o yol gezisinden sonra biraz
yalnız kalmak istediğini varsaymıştı.

Troy'u anlamak çok zordu. Harris'e, aralarındaki ilişkinin hiçbir anlamı olmadığını açıkça söylemişti. Ama Harris, Troy'un birlikte olduğu tek erkeğin eski erkek arkadaşı
Adrian olduğu izlenimini edinmişti. Bu da Harris için, aralarındaki ilişkinin bir anlamı olduğu
anlamlı olduğu anlamına geliyordu.

Bu Harris için önemliydi. Kulüplerde, partilerde veya internette tanıştığı birçok erkekle ilişki yaşamıştı ve genellikle bundan zevk alıyordu. Yeni insanlarla tanışmayı seviyordu, ne kadar kısa süreli olursa olsun, ve seksten hoşlanıyordu.
seksi seviyordu. İnsanları rahatlatmayı ve mutlu etmeyi seviyordu ve seksin birçok insanı mutlu ettiğini keşfetmişti.

Troy ile olan karşılaşması erotik bir efsane değildi — kıyafetlerini bile çıkarmamışlardı ve gerçek bir beceri de yoktu. Sadece yakıcı, kontrolsüz bir ihtiyaç ve çaresizlikti ve Harris daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ve o öpücükler. Vay canına. Troy, yastık gibi dudaklarını nasıl kullanacağını biliyordu. Harris, onun dudaklarında harika hissettireceğine bahse girerdi...

"Rozanov dün antrenmana neden gelmedi?" diye sordu Gen.

Harris, iş arkadaşının sesiyle gerçekliğe geri dönerken gözlerini kırptı. "Ha?"

"Ilya antrenmana gelmedi. Onun için alışılmadık bir durum. Bu isteğe bağlı bir ve terapiye de gitmemişti. Sence hasta mıdır?" Ilya, uçak olayından beri biraz

tuhaf görünüyordu. Herkes öyleydi,
Gerçekten, ama Ilya her zaman soğukkanlı ve sakin biriydi, bu yüzden endişesi daha belirgindi. "Bilmiyorum."

"Umarım bu gece oynar. O oynamazsa Admirals bizi yerden siler." Boynunu çevirip gerdi. "Her halükarda bizi
Her halükarda bizi mahvedecekler, ama Rozanov olmazsa durum daha da

kötü olacak." "Seni şaşırtabilirler."

Gen homurdandı. "Bu takım beni ne zaman şaşırttı ki?"

Soyunma odasındaki hava ağırdı. Centaurlar, üç maçtan ikisini kaybettikleri zorlu ve hayal kırıklığı yaratan deplasman turundan yeni dönmüşlerdi ve şimdi Doğu'nun en iyi takımı olan New York Admirals ile karşılaşmak üzereydiler.

Sanki çoktan kaybetmiş gibiydiler.

Koç Wiebe içeri girip onları motive etmeye çalıştı. O, Troy
karar vermişti, iyi bir koçtu. Çok fazla deneyimi yoktu, ama her bir oyuncusunun her an neye ihtiyacı olduğunu iyi anlıyordu.
Ayrıca nazikti, ki bazı insanlar bunu bir hokey koçunda bir kusur olarak görebilir. Troy da kısa bir süre önce böyle hissediyor olabilirdi, ama Wiebe koçu çok seviyordu ve onun için kazanmak istiyordu.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Koç ayrıldıktan sonra ortam biraz neşelendi.
güven yoktu. Toronto'da, Guardians'ın soyunma odası maçlardan önce her zaman gürültülü ve genellikle agresifti. Oyuncular arasında her zaman kazanacakları varsayımı vardı. Bundan daha azı kabul edilemezdi. Burada, Ottawa'da, soyunma odasındaki enerji daha çok muhtemelen kazanamayacaklarını, ama belki de kendilerini tamamen rezil etmeyeceklerini kabul etme gibiydi.

Bu çok sinir bozucuydu. "Herkes

dinlesin."

Troy başını kaldırdı ve Ilya'nın odanın ortasında durduğunu görünce şaşırdı. odanın ortasında durduğunu görünce şaşırdı. O takım kaptanıydı, ama konuşma yapmayı seven biri değildi.

"New York Admirals bizden daha iyi bir takım değil." Dağınık alay ve kahkahalar duyuldu. Ilya bunu kesti. "*Değiller*.
Onların Scott Hunter'ı var, bizim ise *ben* varım. Onların Tommy Andersson'u var, iyi bir kaleci. Genç, yetenekli, evet. Bizim Wyatt Hayes'imiz var, *harika bir* kalecimiz var." Wyatt'a sırıttı. "Yaşlı, yetenekli."

Odadaki bazı kişiler coşkuyla bağırıp alkışladılar.

"Deneyimli," Wyatt neşeyle onu düzeltti.

"Onların Carter Vaughan'ı var, Hunter'ın sağ kolu ve ligin en iyi forvetlerinden biri. Bizim Zane Boodram *ve* Troy Barrett var." Ilya kollarını uzattı. "Benim *iki* elim var. Scott'ın solunda kim var? Kimse onun adını biliyor mu?"

Luca Haas, New York'un en iyi sol kanat forvetinin adını söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama akıllıca çenesini kapalı tuttu.

"New York'ta Matti Jalo var, ama bizim Evan Dykstra ve Nick Chouinard var." Daha fazla tezahürat. Ilya'nın saydığı her isimle birlikte sopalar yere vurularak ritim tutuluyordu. "Boyle, Holmberg, LaPointe ve Young var."

Odadaki her oyuncunun adını saymaya devam etti, bazen onlar hakkında özellikle etkileyici olan bir şey ekledi. "Kaybetmekten bıktım artık," dedi Ilya. "Yeter. Bu maçı kazanacağız."
Bu gece ve kazanmaya devam edeceğiz. Bu lanet olası arenadaki her koltuğu dolduracağız. *Herkesi* şaşırtacağız ve bu yıl playofflara gideceğiz. Gelecek yıl değil. Gelecekte değil.
Bu lanet olası yıl."

Herkes onaylayarak bağırdı. Troy hayretler içindeydi. Tam da aradığı enerji buydu.

"Birlikte bir şey yaşadık," dedi Ilya, daha ciddi bir şekilde. "Çok korkutucuydu. Ama hayattayız. Hepimiz hayattayız ve bir saniye daha boşa harcamaya niyetim yok. Hadi gidelim."

"Haklısın Roz!" diye bağırdı Dykstra, alkışlar ve sopaların gürültüsünün üstüne.

"Tabii ki evet," diye onayladı Bood. "Hadi Admirals'ı mahvedelim!"

Troy, maçı başlatmak için puck drop için eğildi. Tekrar düzenli olarak üst sırada sağ kanatta oynuyordu ve orada kalacağından emin olacaktı.

New York'un sol kanat oyuncusuyla karşı karşıyaydı ve aslında onun kim olduğunu biliyordu, ama Ilya ona ilham vermişti.

"Merhaba. Ben Troy. Adın ne?"

Adam, Cale Wagner, gözlerini kısarak "Siktir git" dedi. "Güzel isim. Hoş."

"Senin boktan takımına karşı oynamak zorunda kalmamızın ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

"Kaybettiğinizde daha da utanç verici olacak."

Puck düştü ve oyun Wagner'ın Troy'u devirmeye çalışmasıyla başladı. Ancak Troy çok hızlıydı ve
Admirals'ın bölgesine doğru hücum etmeye başlamıştı, çünkü Ilya yüz yüze gelmeyi kazanmıştı.

İlk ve ikinci devrede gol olmadı, ancak Centaurs'un üçüncü hattı devreye girdi ve maçın başlamasından iki dakika geçmeden Tommy Andersson'u geçerek puck'ı deflekt etti.

"Evet!" diye bağırdı Troy, sopasıyla tahtaya vurarak. "İşte böyle yapılır lan!"

Her zamankinden biraz daha kalabalık olan seyirciler -muhtemelen uçak kazasında ölmeyen memleketlerinin oyuncularına destek olmak için- ayağa kalktılar. Harika bir başlangıçtı.

İlk periyodun ilerleyen dakikalarında Scott Hunter, Troy'un kesinlikle gol olacağını düşündüğü inanılmaz bir bilek vuruşuyla skoru eşitlemeye çalıştı, ancak Wyatt eldiveniyle topu yakaladı.

Ilya kahkahayı bastı. "Vay canına, Hunter. Çok kötü. O şut gol olmalıydı, değil mi?"

Troy, eldiveniyle Wyatt'ın blokör pedine vurdu. "Bu harikaydı, Hazy."

"Nasıl yaptığımı bilmiyorum," dedi Wyatt.

"Çünkü sen harikasın."

Wyatt, kaleci maskesinin arkasından ona gülümsedi. "Neredeyse unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkürler, Barrett."

Troy, yüzleşme çemberine doğru kayarken gülümsedi. Artık Wyatt ile arkadaş olabileceğini hissetmek güzeldi.

Ilya, daire dışında onun kolunu tuttu. "Bu oyunda gol atacağız, tamam mı?"

Troy güldü. "Kulağa hoş geliyor. Bir planın var mı?"

"Evet. Bana ayak uydur."

Troy başını salladı, hala sırıtarak Cale Wagner'in karşısına eğildi. "Merhaba tekrar," dedi Troy. "Wilson, değil mi? Yoksa Wagon mu? Üzgünüm, adını sürekli unutuyorum."

"Annene sorsana."

"Hayır. Senin adını duymuş olması imkansız."

Puck düştü ve Ilya onu Troy'a attı. "Hadi gidelim!" diye bağırdı Ilya ve buzun üzerinde hızla uzaklaştı.

Troy, Wagner'ı geride bırakarak ona yetişmekte hiç sorun yaşamadı. Puku taşıyarak New York bölgesine ilk giren oyuncu oldu, sonra puck'ı Ilya'ya pasladı, Ilya da puck'ı Bood'a geri attı ve Admirals'ın savunma oyuncusunu geçerek ilerledi. Bood, Troy'a pas verdi ve Troy, Ilya'yı ağ önünde buldu. Kaleci hiçbir şansı yoktu.

Gol, Ottawa'nın 2-0 öne geçmesini sağladı. Troy, Ilya'nın üzerine atladı ve Bood ikisine de çarptı.

"Aferin," dedi Ilya, kaskının ön kısmıyla her birinin alnına hafifçe vurarak. "Bir daha yapalım."

"Olmaz," dedi Bood. "Sıradaki benim."

Bir sonraki gol, ikinci periyotta Luca Haas'tan geldi . Ne yazık ki, bu gol Admirals'ın iki gol atarak skoru eşitledikten sonra geldi, ancak Haas'ın golü Ottawa'ya tekrar üstünlüğü sağladı.

Üçüncü periyoda gelindiğinde, maç oldukça gergin bir hal almıştı. Admirals, gururlarını kurtarmak için bir gol atmaya çaresizce çalışırken, Centaurs bunu engellemeye kararlıydı.

Wyatt üçüncü periyodun ortasında kolay bir kurtarış yaptıktan sonra itiş kakış yaşandı. Sinirler gergindi ve Ilya, her zamanki gibi, bütün gece Scott Hunter'ı kışkırtıyordu.

"Seni öldüreceğim, Rozanov," diye Scott, Ilya'nın yüzüne doğru homurdandı. . Troy, Scott'ın kolunu tutuyor gibiydi, ama bu daha çok göstermelikti. Scott, onun iki katı büyüklüğündeydi.

"Yıllardır bunu söylüyorsun," dedi Rozanov geniş bir gülümsemeyle. "Ama ben hala buradayım."

Scott ondan uzaklaştı ve Troy ile kısa bir süre göz göze geldi, Troy hemen kolunu bıraktı. Sonra Troy, Scott'ın kaymaya başlarken gülümsemeyle mücadele ettiğini fark etti.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Troy,

Ilya'ya. "Tabii ki hoşlanıyor. Ben

harikayım."

Skor, üçüncü periyodun büyük bir bölümünde 3-2 Ottawa lehine kaldı. New York, beraberlik golü için büyük bir mücadele verdi. Ancak Ottawa takımı, daha önce hiç olmadığı kadar iyi bir takım çalışması sergiledi ve bir gol farkla önde kalmayı başardı. Admirals'ın gol atmasını engellemek çok stresliydi ve Ottawa yedek kulübesi, maçın son dakikalarında gergin bir şekilde saatin ilerlemesini izliyordu.

oyunun son dakikalarında gergin bir şekilde saatin ilerlemesini izliyordu.

Üç dakika kala, New York'un muhtemelen ekstra bir hücum oyuncusu için kalecisini çekeceği noktaya yaklaşırken, Troy bir kaçış yakaladı. Dykstra, Ottawa bölgesinde puck'ı sopasına aldı

ve Troy fırladı. Ligin en hızlı patencilerinden biriydi ve sopayı ustaca kullanıyordu. Puck'ı önündeki

, diğer taraftan aldı ve kaleciye yaklaşırken tek başına kaldı.

Tommy Andersson iyi bir kalecidi, ama Troy onu kolayca kandırdı

, puck'ı sallayarak Andersson'un uzattığı bacağının üzerinden geçirdi.

Bu kesinlikle en iyi gollerden biriydi.

Bir saniye sonra takım arkadaşları onun üzerine atladılar. Bood kaskını itti ve "Aynı takımda olduğumuzda

daha çok seviyorum."

Maçtan sonra, takımın çoğu Troy'un takımın en sevdiği bar olduğunu öğrendiği Monk's adlı bir bara kutlama yapmaya gitti. Burası, Troy'un dairesinden çok uzak olmayan Glebe'de eski bir tavernaydı.

Troy, Evan Dykstra, Wyatt ve Wyatt'ın eşi Lisa ile bir masada oturuyordu. Bara epeyce eş ve kız arkadaş gelmişti, Troy bunu çok havalı buldu. Toronto'da, çoğu takım kutlamasında eşlerin katılmaması konusunda sözsüz bir kural vardı.

"Vardiyam yeni bitti ve hiç bu kadar biraya ihtiyacım olmamıştı," dedi Lisa ilk yudumunu aldıktan sonra. "Bir dakika içinde uykuya dalarsam, beni boşverin."

Wyatt kolunu onun omzuna doladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne zaman gitmek istersen söyle, şampiyon. Kutlamaya evde devam edebiliriz."

Kız, hafifçe onun göğsüne itti. "Benim kutlamam duş almak ve yatmak."

Wyatt kaşlarını kaldırdı. "Benimki de öyle."

Evan güldü. "Sanırım Caitlin saatler önce uykuya daldı. Maçı izleyeceğini söylemişti ama ilk periyottan sonra mesajları kesildi."

"Onu suçlamıyorum," dedi Lisa anlayışla. "Susie nasıl?"

Evan'ın yüzü aydınlandı ve bir yaşındaki kızı hakkında uzun uzun konuşmaya başladı. Lisa dinlerken gülümsedi, ama Troy onun Wyatt'a daha da yakınlaştığını ve göz kapaklarının ağırlaştığını fark etti.

Troy, diğerlerinin ne yaptığını görmek için barı gözden geçirdi. Ilya, bilardo oynarken Bood'a yüksek sesle hakaret ediyordu. Genç oyuncularla dolu gürültülü bir masada boş sürahiler dağılmıştı, bu
muhtemelen iyi bir şey değildi.

Sonra barda Harris'i gördü ve başka yere bakmayı bıraktı
. Harris'in geldiğini fark etmemişti, ama onun burada olmasına şaşırmamıştı. Denim gömlek giymişti, kolları ön kollarını göstermek için kıvrılmıştı.

Ve çok uzun boylu, çekici, siyah saçlı bir adamla konuşuyordu.
Ona gülümsüyordu. Gülüyordu. Diğer adam da gülümsüyor ve gülüyordu.

Troy'un çenesi sıkıldı. Harris üzerinde hiçbir hakkı yoktu, elbette, ama onu başka bir adamla görmek, Troy'a bu gece Harris'le eve gitmeyi umduğunu fark ettirdi.

Masadan kalkıp tuvalete gitti. Belki geri döndüğünde Harris, Johnny Handsome ile birlikte çoktan gitmiş olacaktı.

Tuvalete girdiğinde kimse yoktu. Pisuvarın önüne geçti ve fermuarını açarken arkasında kapı açıldı.

"Barrett," dedi Ilya Rozanov'un sesi.

Ilya, Troy'un yanındaki pisuara yanaştı, ki bu... biraz sıkışıktı. Ilya tuhaf bir adamdı, bu yüzden bu durum mantıklıydı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Ilya.

"Şey."

"Barda. Burada değil."

"Evet, tabii." Troy olabildiğince çabuk bitirmeye çalıştı, ama çok fazla bira içmişti.

"Kazanmak güzel bir duygu." Ilya önce işini bitirdi, fermuarını çekip lavaboya yöneldi. "Kutlayacak bir şeyin olması."

"Hey, şey." Troy da işini bitirip Ilya'nın peşinden gitti. "Maçtan önceki konuşman... O konuşma olmasaydı kazanamazdık bence."

"Bu gece herkes çok çalıştı," dedi Ilya aynada kendini kontrol ederken. "Bugün iyi iş çıkardın."

"Oldukça güzel bir goldu," diye itiraf etti Troy.

"Hedef değil. Yazdığın gönderiler. Instagram. Çok iyiydi, Barrett."

"Oh. Onları gördüğünü bilmiyordum."

Ilya'nın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Seni takip ediyorum. Görmedin mi?"

"Onları paylaştıktan sonra pek kontrol etmedim."

"Kontrol etmelisin. İnsanlar beğeniyor. Özellikle *ben* paylaştıktan sonra."

Tanrım. Ilya'nın yüz binlerce takipçisi yok muydu?
Troy, sosyal medyanın amacının düşüncelerini ve fotoğraflarını mümkün olduğunca çok insana göstermek olduğunu biliyordu, ama yine de endişeli hissediyordu. "Yani birçok kişi gördü mü?"

"Evet." Ilya omzuna vurdu. "Dediğim gibi. Aferin."

Ilya banyodan çıktı ve Troy kapıya bakarak, oraya geri dönmeye hazır olup olmadığından emin olamadı. Artık kim olduğundan bile emin değildi
. Hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti.
pislik olmak kolaydı. Güvenliydi. Şimdi birdenbire boktan şeyler için ayağa kalkıyor, kendini internete atıyor ve
eşcinsel olduğunu kamuoyuna açıklamayı ve belki Harris'in onu tekrar öpmek isteyip istemediğini görmeyi düşünüyordu.

Artık arkasına saklanacak kimsesi yoktu ve maskesi o kadar çatlamıştı ki, onu atsa da olurdu.

Troy tuvaletten çıktı ve bunun kötü bir fikir olduğunu bildiği halde, doğruca bara yöneldi. Ve Harris'e. Ve Harris'in muhtemelen flört ettiği seksi adama.

"Troy!" Harris onu görür görmez mutlu bir şekilde seslendi. "Bu gece harika bir gol attın. Vay canına."

"Teşekkürler." Troy'un bakışları, Harris'in neredeyse el ele tutuştuğu seksi adama sabitlenmişti. *Bu gece kaç tane harika gol attın dostum?*

"Bu Alain," dedi Harris. "Alain, bu Troy Barrett."

Alain elini uzattı ve Troy, bir saniye kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra elini sıktı. Alain'in eli sıcak ve güçlüydü, koyu renkli gözleri ise o kadar güzeldi ki doğrudan bakmak zordu.

"Merhaba Alain," diye mırıldandı Troy.

"Sizinle tanışmak bir onur," dedi Alain, ağır Quebecois aksanıyla. "Gen bana Instagram'dan bahsetti."

"Öyle mi?"

"Alain, Gen'in erkek arkadaşı," diye ekledi Harris.

Troy'un bu açıklamadan ne kadar rahatladığı utanç vericiydi. "Bu harika. Gen harika birine benziyor."

O anda Gen, Alain'in arkasına geldi. "Gen harika *biridir*. Oh, merhaba Troy. Bu geceki golün çok güzeldi."

"Teşekkürler."

"Yayınladığım GIF şimdiden milyonlarca beğeni aldı," dedi Harris.

"Öyle mi?"

"Evet. Takım hesapları da paylaştığı için senin Instagram gönderilerin de öyle."

Troy, utanç ve memnuniyetin karışık bir duygusunu hissetti. "Onları gördün, ha?"

"Senin sayende değil." Harris şakacı bir şekilde onun koluna yumruk attı. "Hesap açtığını bana söylemedin! Ya da onu kahramanlık yapmak için kullanacağını da."

"Sanki." Troy'un yanakları kızardı. "Bazı şeyleri nasıl yapacağımı öğrenmek için birkaç öğretici video izlemek zorunda kaldım, ama sanırım artık nasıl yapıldığını anladım."

"Gönderilerini çok seviyorum Troy," dedi Gen. "Bir müttefik böyle olunır. Böyle devam et."

Bir müttefik. Troy, kendisinin öyle olduğunu ya da öyle olmaya çalıştığını düşündü. Kesinlikle bir kahraman değildi. "Teşekkürler. Öyle yapacağım."

Gen, Alain'e dönerek hızlı bir Fransızca ile bir şeyler söyledi. Sonra Harris ve Troy'a, "Biz çıkıyoruz" dedi.

Harris ikisine de sarıldı, Troy ise yanlarında garip bir şekilde duruyordu.

"Peki," dedi Harris, onlar gittikten sonra, "bir içki ister misin?"

"Hayır, zaten birkaç bira içtim. Ben almayayım." Harris'in bira bardağını işaret etti. "Bu kız kardeşlerinin elma şarabı mı?"

"Tabii ki. Burada fıçıdan satıyorlar."

"Güzel."

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Troy için oldukça mükemmel bir gün geçirmişti ve bu günü en iyi şekilde tamamlamanın yolu, Harris'i bir duvara sıkıştırıp onu nefes nefese öpmek olacağını düşünmeden edemedi.

Tabii Harris de isterse.

"Florida'dan döndüğümüzden beri pek konuşmadık," dedi Troy.

"Bunu ben de fark ettim."

"Senden kaçınmıyorum ya da öyle bir şey. Bizim, şey... Bilirsin."

Harris'in gözleri parladı. "Emin misin?"

Troy ona yalan söyleyemedi. "Belki de öyledir. Bu konuda biraz utanıyorum."

Harris homurdandı. "Ben bunu duymak istemiyorum."

"Hayır! Yani, yaptığımız şeyden utanmıyorum. Sana bir sürü şey yükleyip kaçtığım için utanıyorum."

"Öyle yaptın," diye onayladı Harris. "Ama adil olmak gerekirse, tuhaf birkaç gün geçirdik."

"Evet, şey." Troy başını eğdi. "Ben de yaptığımız şeyin büyük bir mesele olmadığını söyledim. Ama mesele şu ki, aslında... büyük bir meseleydi."

Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"En azından benim için," dedi Troy çabucak. "Ben genelde... bunu yapmam. Bunu sadece, şey... bilirsin, onunla yaptım." Bir gün, eşcinsel olduğunu, erkeklerle çıktığını halka açık bir yerde konuşabileceğini umuyordu, ama bugün o gün değildi.

"Biliyorum," dedi Harris nazikçe. "O kadar şeyi söyledikten sonra otel odandan ayrıldığımda, gecenin geri kalanını bunun senin için ne kadar

ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Her şeyi. Yaptıklarımızı. Bana anlatabildiklerini. Ve bunu benimle paylaşacak kadar bana güvendiğin için onur duyuyorum."

Troy ayak parmağıyla bar taburesinin ayağını dürttü. "Güveniyorum. Sana güveniyorum.

Ve, şey. Yaptığımız şeyi sevdim. Çok sevdim."

Harris, sıcak ve kararlı bir şekilde elini onun koluna koydu. "Troy. Yaptığımız şeyi tekrar yapmak ister misin?"

Troy'un kalbi hızlandı, ama başını sallamayı başardı.

"Şu anda y a p m a k ister misin?"

Troy cevap veremedi. Sadece Harris'in rahat teklifine şaşkınlıkla bakakaldı. teklifine şaşkınlıkla baktı. Bakışları, son yudum elma şarabıyla parıldayan Harris'in dudaklarına odaklandı.

Harris biraz daha yaklaştı. "Çünkü ben *gerçekten* istiyorum."

Troy başı dönüyordu ve aklı

ağızlarını birbirine yapıştırmaktan başka bir şey düşünemedi. Penisi çoktan sertleşmeye başlamıştı

giydiği dar kot pantolonun içinde fark edilecekti. "Evet," diye fısıldadı, sonra daha yüksek ve kararlı bir sesle, "Evet.

Gidelim."

Harris geri adım attı ve Troy onun sıcaklığını takip etmeye çalışırken neredeyse öne düşüyordu. Harris yardımsever bir eliyle onu dengeledi ve gülümsedi. "Sadece iki bira içtiğine emin misin?"

"Sarhoş değilim," diye söz verdi Troy, dikleşerek. "Sadece... heyecanlıyım."

Harris ona doğru eğildi, nefesi Troy'un kulağını okşadı. "Heyecanlanabilirim. Hadi paltolarımızı alıp buradan gidelim."

On Yedinci Bölüm

"Orada beni öpmek istedin," dedi Harris, karlı kaldırımda yalnız kaldıkları anda.

"Bu çok belli miydi?"

Harris, Troy'un barda dudaklarına açgözlü bir şekilde baktığını asla unutmayacağını düşündü. Ve Troy'un Barrett'ı istemesi gerçeğine asla alışamayacağını düşündü. "Biraz."

"Dürüst olmak gerekirse, hala seni öpmek istiyorum." Harris yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Öyle mi?"

Bir araba geçti ve Troy ondan uzaklaştı. "Bekleyeceğim."

Harris hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Troy'un, takım arkadaşlarıyla dolu bir barın hemen önündeki kalabalık bir caddede onu öpmesini mi bekliyordu? Bu ikisi için de iyi olmazdı.

"Arabamı eve park ettim ve buraya yürüdüm," dedi Harris. "Ben de."

"O zaman senin evine gidelim mi? İkisine de yakınız." Troy dudağını ısırdı. "Senin evine gidelim, sorun olmazsa." "Tabii ki."

Troy'un ağzı, nadir görülen sevimli gülümsemelerinden birine dönüştü. "Senin yaşadığın yeri görmek istiyordum."

Bu Harris'i mutlu etti. "Saray gibi değil ama seviyorum."

Etraflarında kar yağıyordu, hafif ama kaldırımda birikmeye yetecek kadar kabarık. Güzel ve sakin bir geceydi. Harris'in sokağına döndüklerinde, etrafta sadece onlar vardı. Harris bir şansını denedi ve Troy'un elini tuttu. Troy, tereddüt etmeden eldivenli parmaklarını Harris'inkilerle iç içe geçirdiğinde çok heyecanlandı.

Bir dakika sonra, Troy birleşen ellerini çekip Harris'i kendine yaklaştırdı ve onu öptüğünde Harris şaşırdı. Hızlı ve tam olarak tutkulu değildi, ama o kadar tatlı ve beklenmedikti ki Harris bacaklarının eriyebileceğini düşündü.

"Bu çok tatlıydı," dedi Harris yürümeye devam ederken. "Ben de tatlı olabilirim."

"Barda beni öpmek için hayal ettiğin şey bu muydu?"

"Hayır. Bunun için kilitli bir kapının arkasında olana kadar bekleyeceğim." Troy'un alçak sesi müstehcen bir vaatle doluydu ve Harris hızını artırdı.

Sonunda Harris'in kapısına vardılar ve Troy ona dokunmaya devam etmesine rağmen Harris anahtarı kullanmayı hatırlamayı başardı. Parmakları Harris'in ensesini nazikçe okşadı, sonra Harris'in kulağının altına öpücük kondurdu.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Troy alçak sesle. "Bunu çok düşündüm."

"Gerçekten mi?"

Troy, Harris'in kıçına kasıklarını sürterek, ne kadar tahrik olduğunu hissettirdi. "Mm. Kapıyı aç."

Harris kapıyı iterek açtı, Troy'u içeri çekti ve kapı tekrar kapanır kapanmaz hemen kapıya yapıştırıldı. Troy ikisinin de istediği gibi, sert, sahiplenici ve aç bir şekilde ağzını aldı. Harris inledi ve kapıya yaslanarak gevşedi, Troy'un onu Harris'in uyluklarının arasına dizini koyarak, bir elini ensesine, diğerini kalçasına koyarak tutmasına izin verdi.

"Elma gibi tadı var," diye fısıldadı Troy dudaklarına. "Elma şarabı," diye boğuk bir sesle cevapladı Harris.

Troy tekrar daldı, bu sefer daha yavaş öperek, sanki tadını çıkararak. Harris cennetteydi. Eğer burada kalıp, Troy'un ağzının kaygan kadifemsi sıcaklığını, ona bastıran sağlam vücuduyla keşfedebilseydi, hayatının geri kalanında mutlu olurdu.

Ancak ereksiyonu Troy'un kocaman uyluğuna sürtünüyordu ve bu da duruma bir aciliyet katıyordu. Yatak odasına gitmeleri gerekiyordu.

"Biz..." Harris denedi.

"Biliyorum." Troy dizlerinin üzerine çöktü ve Harris'in fermuarını neredeyse yırtarak açtı.

"Demek istediğim..." Harris çaresizce nefes nefese kaldı.

"Biliyorum. Bırak da..." Harris'in ceketinin altını yukarı doğru itip kenara çekti ve içine daldı. Harris'in penisi Troy'un sıcak, harika ağzına girdi ve yatak odasını umursamayı bıraktı.

Onlar, onun küçük mutfağında ya da dışarıdaki kar yığınında sevişebilirlerdi. O gerçekten umursamıyordu.

Troy onu derinlemesine alıyor, başını sallıyor ve neredeyse saldırgan bir şekilde sertçe emiyordu. Bunda nazik olan hiçbir şey yoktu ve Harris bunu çok seviyordu. Yüksek sesle mutluluk dolu bir inilti çıkardı ve parmaklarını Troy'un ipeksi saçlarına doladı.

Troy, "Hoşuna gitti mi?" diye sormak için yeterince uzun süre çekildi. Sesi çoktan bozulmuştu. "Çok fazla değil mi?"

Harris, önünde diz çökmüş adamın güzelliğine hayran kalarak sadece başını sallayabildi. Troy'un gözleri şehvetle kararmış, dudakları şişmiş ve parlıyordu.

O dudaklar utangaç, çocuksu bir gülümsemeye dönüştü. "Özür dilerim, eğer ben..." "Hevesli miyim?"

Troy dudaklarını Harris'in penisinin başına doladı ve onaylayan bir ses çıkardı.

"Sadece... sadece açık olalım," dedi Harris titrek bir sesle, "bana nazik davranmak zorunda değilsin."

Troy geri çekildi ve Harris'e, az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi baktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum."

Troy nefesini içine çekti. "Siktir. Yatak odana gitmeliyiz. Siktir lan."

Ayağa kalktı, bu da Harris'in kafasının biraz boşalmasını sağladı. "Önce paltolarımızı ve diğer şeyleri çıkaralım. Sikim dışarıdayken parka giymek tuhaf geliyor."

"

Troy onu baştan aşağı süzdü. "Ama iyi görünüyorsun."

Harris güldü ve ereksiyonunu iç çamaşırına geri soktu, sonra ceketinin fermuarını açtı. Dış giysilerini ve botlarını kapının önüne bir yığın halinde attılar. Yatak odasına yaklaşamadılar çünkü Troy hemen Harris'i duvara sıkıştırdı ve onu tekrar öptü.

"Yatak odası," dedi Harris gülerek.

"Doğru. Evet. Üzgünüm."

Harris elini tuttu ve onu mutfaktan geçerek dairenin arkasındaki yatak odasına götürdü. "Sana daha sonra evi gezdirsem nasıl olur?"

"Anlaştık."

Harris karanlıkta yatak odasını geçti ve başucundaki lambayı yaktı.

Troy Barrett *yatak* odasındaydı.

Oda, arkadaşlarının ve ailesinin fotoğraflarıyla kaotik bir şekilde dekore edilmişti; bunlara, Drovers ailesinin yıllar boyunca sahip olduğu köpek ve kedilerin çerçeveli fotoğrafları da dahildi. Ayrıca Centaurs hatıraları, konser posterleri, Etsy'den satın aldığı çeşitli baskılar
Pride eşyaları ve yatağında bir sürü yastık vardı. Bunlardan biri elma şeklindeydi.

"Vay canına," dedi Troy. "Bu... tam da beklediğim gibi." "Gerçekten mi?"

"Evet. Tam sana göre. Her şeye olan sevgini gösteriyor."

"*Her şeyi* sevmiyorum."

Troy, Harris'i arkadan kollarını doladı ve boynunun yanından öptü boynunun yanına öpücükler kondurdu. Harris mutluluk ve heyecandan titriyordu.

"Ama bunu seviyorum," diye iç geçirdi Harris. Troy'dan ne bekleyeceğini asla bilememesini *gerçekten* seviyordu. Bu heyecan verici ve biraz da korkutucuydu, ama bu da heyecan vericiydi.

Harris isteseydi, Troy muhtemelen ona tam olarak istediği şeyi verebilirdi. Harris, Troy'un eli fermuarı açık kot pantolonunun içine girip
Troy'un eli fermuarı açık kot pantolonunun içine girmiş ve Harris'in külotunun üzerinden penisini okşuyordu. Harris inledi ve başını eğdi.
geriye doğru, Troy'un ağzını arayarak. Harris düzgün bir şekilde öpüşebilmek için dönene kadar, dağınık ve beceriksizce öpüştüler.

Elini Troy'un tişörtünün altına soktu ve sert karın kaslarını okşadı.
Troy bunu bir ipucu olarak algıladı ve tişörtünü hızla çıkardı. Ve vay canına. Troy'un saçma sapan gövdesi yine oradaydı. Harris'in oynaması için tam orada.

"Sen çok seksisin," dedi Harris. "O kumsalda öleceğimi sandım. Dalgalardan değil."

"Bir kilometre uzunluğundaki katil denizanalar yüzünden mi?"

Harris güldü. "Hayır. Beni kuma itip üstüme çıkmanı ne kadar istediğimden."

Troy, Harris'in sakalını okşadı. "İstediğin bu mu? İtilmek ve ele geçirilmek mi istiyorsun?"

Harris'in ağzı açık kaldı çünkü *evet*. "Tanrım, evet. Hem de çok."

"Bana nazik davranmamı istemiyorsun. Öyle demiştin." "İstemiyorum.

Senin..." Harris cümlesini bir nedenden dolayı bitiremedi.

. Muhtemelen durumun gerçekliği
onu yakalamıştı. Aslında hiç kimse ona tam olarak arzuladığı şekilde davranmamıştı. Biriyle birlikte olması gerekiyordu.
güvenilir, istekli ve yetenekli birini. Belki de mükemmel kişiyi bulmuştu.

Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Bana sert davranmanı istiyorum. Mazoşist değilim ama, bana hassas biriymişim gibi davranma, tamam mı?"
narin biriymişim gibi davranma, tamam mı?"

Troy, başparmağıyla Harris'in elmacık kemiğini okşadı, mavi alevli gözleri karanlık ve yoğundu. "Sen narin değilsin, Harris."

Harris başı dönüyordu. Çok çekici bulduğu bir adamın bu kadar açık bir şekilde söylediği bu sözleri duymak, neredeyse dayanılmazdı. Birinin bunları söylemesini çok uzun zamandır bekliyordu. "Değilim."

"Seni parçalara ayırmayı hayal ediyordum," dedi Troy.

Bunun gerçek olması imkansızdı. Çok iyiydi. "Öyle mi?"

"Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Bana izin verir misin?"

Harris cevap vermedi. Hiç incelik göstermeden onu öptü.
Bu, tamamen ihtiyaç ve şehvetti, çünkü ondan geriye kalan tek şey buydu.
Elleri, Troy'un sert, çıplak göğsünde ve karnında dolaştı,
sırtındaki ve omuzlarındaki kaslara doğru dolaştı. Troy onları yatağın kenarına doğru yürüdü, sonra öpüşmeyi bıraktı.

"Sıra sende," dedi, Harris'in gömleğinin en üst düğmesini

parmaklarıyla oynayarak. Doğru. Kahretsin.

Troy'un gömleği birer birer düğmelerini açmasını izledi. Gömleği Harris'in kollarından aşağı kaydırdı ve Harris onu yere attı.
altında düz beyaz bir tişört giyiyordu ve onu da çıkarmak zorunda kalacağını düşündü. Yavaşça nefes verdi, sonra gömleği
çabucak yırttı.

Ve bekledi.

"Kahretsin, Harris." Troy, Harris'in göğsündeki uzun, dikey yara izini parmak uçlarıyla okşadı. "Ne..."

"Şimdi olmaz,
tamam mı?" "Ama..."

"Söz vermiştin." Troy tam olarak söz vermemişti, ama Harris, yaralarının Troy'un onun ne kadar hassas olduğu konusundaki fikrini değiştirmesini istemiyordu.

Troy ısrar etmek istiyor gibi görünüyordu, ama bunun yerine parmaklarını Harris'in göğüs kıllarına doğru kaydırdı, Harris'in o kadar nefret ettiği yaralı deriden uzaklaşarak.

"Bu kılları seviyorum," diye mırıldandı Troy. "Çok seksi."

Harris rahatlama ve zevkle iç geçirdi. "Bu iyi. Bolca var."

Troy onu yatağa çekti, sonra yuvarlandı ve Harris onun altına geldi. Troy'un ağırlığı onu yatağa bastırırken, Harris'in boğazını, köprücük kemiğini, göğsünü öptü, yaraları dikkatlice kaçınarak. Harris, Troy dişleriyle meme ucunu yakaladığında, neredeyse çok sert bir şekilde, nefesini tuttu, bu tam olarak mükemmeldi.

"Evet, lanet olsun," diye nefes verdi Harris. "Aynen öyle."

Troy yine ısırdı, dişleriyle hassas eti çekiştirdi. Harris inledi ve kıvrandı, Troy ise "Tanrım, şuna bak" diye mırıldandı. Sözleri, sıcak bir hava akımıyla Harris'in teninde dans etti. "Seni canlı canlı yiyebilirim."

"Yap şunu," diye Harris akılsızca yalvardı. Troy'un onu tutup sertçe sikmesini istiyordu. Troy'un hayal ettiği her şeyi istiyordu.

Troy kendini yukarı itti, Harris'in beline bindi ve ona baktı. Yatak başı lambasının loş ışığında, Troy'un pürüzsüz teni
parlıyordu. Kaslarının arasındaki oluklarda gölgeler birikiyordu.
onları vurgulayarak. Harris, büyülenmiş bir şekilde, koyu renkli, sert meme ucunu başparmağıyla okşadı. Yumuşak bir kıkırdama duydu ve Troy'un
ona gülümsediğini fark etti. Gözlerine kadar ulaşan parlak, göz kamaştırıcı bir
gülümseme. "Vay canına." Harris, bir zamanlar sahip olabileceği
soğukkanlılığını tamamen kaybetmişti
"Seni böyle gülümseten ne?" "Mutluyum."

Çok basit, bariz bir cevaptı, ama Harris'i de gülümsetmişti. "Öyle mi?"

"Seksi bir adamla seks yapacağım."

Harris'in midesi heyecandan altüst olmuştu. "O zaman gitmemi ister misin?"

Troy başını salladı. "Ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsan, belki de sana göstermem gerekir."

"Belki."

"Bu kot pantolonu çıkarmakla başlayalım," dedi Troy alçak, lezzetli bir sesle. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Yatağın yanında durdu ve Harris'in geri kalan kıyafetlerini çıkarmasını izledi. Sonra Harris çıplak kaldı, yatağa uzandı ve Troy onu incelerken kendini örtmemeye çalıştı.

"Tanrım, hayal ettiğimden bile daha iyisin Harris," dedi Troy boğuk bir sesle. "Senin sikini seviyorum. Benim için okşa onu. Göster bana."

Harris söyleneni yaptı, sikine biraz ilgi gösterilmesinden çok mutluydu. Kendine birkaç yavaş okşama yaparken rahatlamış bir şekilde inledi.

Troy kendi kot pantolonunu açtı ve elini aşağı kaydırarak iç çamaşırının üzerinden ereksiyonunu okşadı. "Çok seksi, Harris."

Harris, Troy gibi görünen birinin
onu çekici bulduğuna hala inanamıyordu. Hatta onu *seksi* bulduğuna. Ama şimdi itiraz etmenin sırası değildi çünkü Troy kot pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından aşağı kaydırıyordu ve lanet olsun.

Troy'un penisi de onun geri kalanı kadar çarpıcıydı: uzun, sert ve sünnetsizdi, koyu renkli, düzgünce kesilmiş bir kıl yığınından bir sunum gibi dışarı çıkıntı yapıyordu.

Harris bekledi, hala kendini okşayarak, Troy'un bir sonraki hamlesini görmek için.

Troy, Harris'in vücudunu baştan aşağı süzerken yavaşça nefes verdi. Geniş, kıllı göğsünden, dolgun, sünnetsiz penisine uzanan kıl izleriyle kaplı yumuşak karnına kadar, onun her santimetresine hayran kalmıştı.

Ve o yara izi. Harris'in konuşmak istemediği, ama Troy'un gözlerinin sürekli döndüğü yara izi.

Gözlerini zorla başka yere çevirdi, Harris'in eli hala
itaatkar bir şekilde kendi penisini okşadığı yere geri döndü. Troy bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu — *gerçekten* yapmayalı, giysileri çıkmış ve güzel partnerini görebilecek kadar ışık varken. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Buraya gel," dedi Harris.

Troy, Harris'in sağlam vücudunun üzerine uzanarak ağzını aldı. Çılgınca öpüşürken penisleri birbirine sürtündü. Bir erkeğin çıplak vücuduna bastırılmak çok iyi hissettiriyordu. Troy'a kalsaydı, başka hiçbir yerde olmak istemezdi.

Ama en çok *Harris'e* yaslanmak inanılmazdı. Onun yatağında olmak, onu zevkten inlemesi. Onu öpmek.

"Beni sikmeni istiyorum," dedi Harris, Troy'un dudaklarına nefes nefese.

Siktir. Troy, işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmişti, ama Harris'in bu sözleri söylemesi gerçek dışıydı. "Evet?"

"Evet. Sert istiyorum."

"Siktir." Troy, kendini sakinleştirmek için yanağını Harris'in sakalına sürttü. "Önce biraz daha sikini emmeme ne dersin?"

"H-hayır."

Troy vücudunu aşağı kaydırdı. Harris'in her iki uyluğunu da kavradı. sıkıca kavrayarak onları birbirinden ayırdı ve geri çekti, Harris'i genişçe açtı, gerilme rahatsız edici hale gelmeden önce durdu, umuyordu.

Harris inledi ve yatağında yığılmış binlerce yastıktan birine başını yuvarladı. "Troy. Siktir."

Troy, Harris'in kıvranmasına yetecek kadar baskı uygulayarak parmaklarını etli uyluklarına gömdü. "Tamam mı?" diye sordu.

"Çok iyi. Lanet olsun."

Troy başını eğdi ve Harris'in penisini yaladı. Tanrım, seksi özlemişti ve en çok da oral seks yapmayı özlemişti. Troy bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, yirmi beş yaşında ve çoğu zaman azgın olmasına rağmen, bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Aptalca uzun mesafeli ilişki. Adrian'ı durdurmuş değildi ama.

Troy şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Altında yatan adama odaklanmak ve onun kasıklarından gelen misk kokusunun, , ön sıvısının tuzlu damlalarının ve her şeyi yaptığı gibi aşırı yüksek sesle inlemesinin seksi tavrının tadını çıkarmak istiyordu.

Onu derine aldı, çünkü Troy bu konuda çok iyi*ydi*. Hokey ve derin boğaz, en iyi olduğu iki beceri. "Vay canına. Tanrım. Troy, bu... vay canına."

Troy yanıt olarak mırıldandı ve Harris'in uyluklarından bir elini çekip testislerini sıkıp okşamaya başladı. Harris'in

Harris'in yatakta kıvranışını seviyordu, zaten aklını kaçırmıştı. Bu kadar iyi hissetmeyi hak ediyordu. Troy ona hak ettiği her şeyi vermek istiyordu.

Bu hedefle, Troy parmaklarını Harris'in deliğine doğru kaydırdı ve hafifçe okşamaya ve daireler çizmeye başladı. Dudaklarını sıkıp daha fazla ön sıvı çıkarmak için emdi. "Siktir," diye hırıltı çıkardı Harris. "Durmalısın."

Troy onu bıraktı ve parmaklarını durdurdu. "Mola mı lazım?"

"Eğer benim hemen boşalmamı istemiyorsan, evet."

"Belki de istiyorum. Belki birkaç tur daha dayanabilirim."

"Bu gece bir oyun oynadın. Bunu yapman imkansız." "Bu bir meydan okuma mı?"

Harris sadece güldü, ki Troy bunu hak etmişti. Troy, geldiği anda gelir gelmez uykuya dalacağını biliyordu. Troy onun üstüne yığılmasa Harris şanslı sayılırdı.

"Al..." Harris komodininin çekmecesine uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı. "Sanırım bana tekrar dokunabilirsin."

Troy, Harris'i açmak için acele etmedi. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve yine, bunu yapma fırsatı bulalı epey zaman olmuştu. O ve Adrian yatak odasında belirli roller üstlenmemişlerdi; ikisi de birbirleriyle neyi sevdiklerini keşfediyorlardı. Troy üstte olmayı tercih ediyordu ve bunu iyi hale getirmek için yeterince deneyimli olduğunu umuyordu.
Harris. Daha önce sadece Adrian ile birlikte olmuşken, yeni biriyle birlikte olmak korkutucuydu. Ya her şeyi yanlış yapmışlarsa?

"Tanrım, bu çok iyi, Troy. Çok iyi." Troy yavaşça üç parmağını içine sokarken Harris inledi. Belki de Troy bunu doğru yapıyordu.

Harris'in penisi çok sevimliydi. Troy bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi , bu yüzden bunu kendine sakladı. Troy'un kendi penisi de fena görünmüyordu, uzun ve inceydi, şekli de güzeldi.
Harris'in penisi tombul ve Troy'unkinden biraz daha kısaydı ve baş kısmında Troy'un çoktan takıntılı olduğu tek bir çil vardı.

"Dostum," diye dişlerini sıkarak söyledi Harris. "Şimdi beni sikmen gerek."

Troy, Harris'in prostatını işaret parmağıyla okşadı, Harris sarsıldı ve inledi. "Prezervatif?"

"Çekmecede. Kayganlaştırıcıyla birlikte. Siktir. Acele et."

Troy parmaklarını çekerek sırıttı. Kendi penisi neredeyse Henüz dokunulmamıştı ve bu muhtemelen en iyisiydi. Harris'e girer girmez boşalabileceğini hissediyordu ve bu trajik olurdu.

Harris donuk gözlerle onu izlerken prezervatifi taktı. "Sert mi istiyorsun?"

diye sordu Troy, emin olmak için.

"Elinden geldiğince sert. Dayanabilirim."

Troy nefesini tuttu. "Dön. Seni sikerken yatağı kıracağım."

Harris o kadar hızlı döndü ki Troy neredeyse gülecekti, ama burada korkutucu olmaya çalışıyordu. Ya da en azından maço ve seksi. Harris'in arkasına diz çöktü, iki eliyle kalçalarını kavradı ve parmaklarını içine soktu. Harris'in sırtı kavis yaptı, davetkar bir şekilde kıçını

kaldırdı.

Troy içgüdüsel olarak başını eğdi ve sol yanağına dişlerini geçirdi. Harris'in şaşkınlık içinde çıkardığı iniltiyi zevkle dinledi. "Troy. Lütfen."

Troy kendini hizaladı, yavaşça ve sabit bir nefes aldı, sonra dikkatlice içeri girdi. Harris sert olmasını isteyebilirdi, ama Troy ona zarar vermeyeceğinden emin olacaktı.

"İyi mi?" diye sordu, tamamen içeri girdiğinde. Sanki buz üzerinde uzun bir vardiyayı bitirmiş gibi, kontrolünü kaybetmemek için zor nefes alıyordu.

"Beni öldürüyorsun dostum," dedi Harris. "Sert seviyorum dedim, işkence seviyorum demedim."

Troy gülümsemesini bastırdı, sonra Harris'in kalçalarını sıkıca kavradı ve ona istediğini verdi.

Troy, Harris yüksek sesle cesaret verici sesler çıkarırken, elinden geldiğince sert

bir şekilde ona vuruyordu.

yüksek sesle cesaret verici sesler çıkarırken Troy ona tüm gücüyle vurdu. Troy egzersiz yapmayı ve spor yapmayı severdi, ama bundan nefret etse bile, vücuduna harcadığı günlük saatler bu an için değecekti. Güçlü olmayı ve Harris'i bu şekilde sikebilecek dayanıklılığa sahip olmayı seviyordu.

"Ah," diye inledi Harris. "Siktir, Troy. Durma."

Durmayacaktı. Harris doymadan durmayacaktı. Ellerini Harris'in sırtına kaydırdı ve Harris'in kolları gevşedi, onu yatağa düşürdü. Troy onu takip etti, vücudunu Harris'in üzerine eğdi, omuz bıçakları arasına sert bir eliyle onu tutarken, ona sertçe girip çıkmaya devam etti.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Harris. "Bunu seviyorum. Lanet olsun."

Troy devam etti, birini sikmenin mutluluğunda kendini kaybetti. *Harris'i* sikmenin. Sonsuza kadar yapmak istiyordu, ama
kendi orgazmına yaklaşıyordu ve önce boşalmak istemiyordu.

"Sen," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Senin..."

Avuç içini kaldırdı ve Harris'in cildinde bıraktığı kızıl lekeye hayretle baktı, sonra kolunu Harris'in göğsüne doladı ve onu sertçe kaldırdı. Harris'i geri çekerek oturt
Troy'un kucağında, göğsüne geri döndü. "Kendini okşa," diye Harris'in kulağına homurdandı. "Boşaldığını görmek istiyorum."

Troy, Harris çılgınca mastürbasyon yaparken içine girip çıktı. Harris'in istediği hızı korumak zorlaşıyordu çünkü Troy onun içinde patlamak üzereydi. Harris'in boşalmasına ihtiyacı vardı.
Hemen.

"Hadi," diye nefes nefese söyledi. "Çok yaklaştım Harris. Siktir."

"Ben de. Devam et."

Troy neyin üzerine geldiğini bilmiyordu, ama birdenbire Harris'in boynu ile omuzu arasındaki eti lanet bir köpek gibi ısırmaya başladı. Garip bir dürtüydü, ama Harris için işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü Harris çığlık attı ve tüylü karnının üzerine boşaldı.

"Lanet olsun, Harris. Geliyorum. Ben..." Troy konuşamadı. Harris'in kıçı onu sıkıca kavrarken, orgazmı onu kör edici, harika bir alevle sardı.

Tekrar düşünebildiğinde, Troy, Harris'in omzuna nazik öpücükler yağdırdığını fark etti, sanki ona vahşice davrandığı için özür diler gibi.
Harris ağır ağır nefes alıyordu, göğsü Troy'un koluna yaslanmıştı. "Bu

mükemmeldi," diye hırıltıyla konuştu Harris. "Bu... Tanrım. Ben
Asla..."

Troy onu öpmeye devam etti. Durduramıyordu. Ulaşabildiği her yeri: omuzları, boynu, sırtı, saçları.

"Teşekkürler," diye iç geçirdi Harris. "Buna

ihtiyacım vardı." "Benim de ihtiyacım vardı."

Harris'i dikkatlice bıraktı ve çekildi. Harris yatağa yığıldı, sırt üstü uzandı ve Troy'a tembelce sırıttı.

"Tanrım," Troy homurdandı. "Mahvolmuş gibisin."

"Benden geriye hiçbir şey kalmadı." Harris kollarını yatak üzerinde açtı. "Yeni bir sosyal medya yöneticisi işe almaları gerekecek."

"Nedenini açıklamak biraz garip olacak."

"Mm." Gözlerini kapattı, bu da Troy'un ona çaresizce gülümsediğini göremediği anlamına geliyordu. Harris'in saçı dağınıktı, cildi kızarmış ve terden parlıyordu, yüzü rahatlamış ve
mutlu görünüyordu, sanki Troy ona tam da ihtiyacı olan şeyi vermiş
gibi. "Henüz uykuya dalma. Banyo nerede?"

Harris gözlerini açmadan kapının yönünü işaret etti. "Orada."

Troy burnunu çekip prezervatifi çıkardı. "Hemen dönerim." "Mmff."

Troy tuvaletten döndüğünde, bulduğu bir yüz havlusuyla Harris'i temizledi. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Harris. "Yarın muhtemelen ata binemeyeceğim, ama..."

"Cidden mi? Seni incitmedim mi?"

Harris oturdu. "Söz veriyorum, incitmedin. Çok hoşuma gitti."

"Tamam." Harris'in penisi yumuşakken daha da sevimliydi. "Gitmemi ister misin?" Troy gerçekten gitmemesini umuyordu, çünkü ona çok aşık olmuştu.

"Hayır! Tabii ki hayır. Kal."

"Güzel. Teşekkürler." Troy yüz havlusunu köşedeki çamaşır sepetine attı. Harris davetkar bir şekilde battaniyeleri geri çekti ve ikisi de battaniyenin altına girdi. İki adam rahat bir pozisyon alırken birkaç yastık yere düştü.

"Seni kovacağımı düşündüğüne inanamıyorum," diye azarladı Harris.

"Varsayımda bulunmak istemedim."

"Bütün gece devam etmeye ne oldu, yakışıklı? Öyle dememiş miydin?"

"Siktir git," diye mırıldandı Troy uykulu bir sesle. Gözlerini açık tutmakta
zorlanıyordu.
gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

"Birkaç tur. Sen öyle demiştin."

Troy gözlerini kapattı. "Bir saniye izin ver," diye mırıldandı.

Harris güldü, sonra lambayı kapattı. Bir an sonra, Troy'a sokuldu, sıcak, yumuşak ve çok hoş geldin. Troy
kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine çekerek kucaklaşabildiler

. Troy, altında bir yastık ya da benzeri bir şey olduğundan oldukça emindi, ama umursamadı. Hayatında hiç olmadığı kadar rahattı
hayatında hiç olmadığı kadar rahattı.

"İyi geceler," dedi Harris.

"Evet," diye onayladı Troy.

On sekizinci bölüm

Troy ertesi sabah geç saatte uyandı, dinlenmiş ve son derece rahat hissediyordu.

Neredeyse.

"Neye yatıyorum ben böyle?" Sırtının altına uzandı ve son derece yıpranmış ve eskimiş bir doldurulmuş... zürafa mı?

"Oh," dedi Harris, ona uzanarak. "Bu Bay Neck-Neck."

Troy onu kendinden uzak tutarak, çok sevilen oyuncağı inceledi. "Tanrım. Bay Neck-Neck çok şey yaşamış."

"Evet," dedi Harris, elini indirerek. "Bebekliğimden beri benimle. Eskiden ayrılmazdık."

"Sevimli."

"O bana rahatlık verirdi, bilirsin, ben... Şey, ben çocukken Çocukken çoğunlukla hastanedeydim. Yetişkin olarak da öyleydim ama çoğunlukla çocukken."

Troy yan dönerek birbirlerine bakabilecekleri bir pozisyon aldı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tabii. Neden olmasın?" Harris kaşlarını çattı ve Troy nefesini tuttu. Harris'in ona bir aylık ömrü kaldığını ya da . "Ben doğuştan kalp hastalığına sahibim. Buna truncus arteriosus deniyor, ama kısacası arterlerim tamamen mahvolmuştu ve bunu düzeltmek için yıllar boyunca birkaç ameliyat oldum. En sonuncusu üç yıl önceydi."

"Tanrım." Harris gibi sıcakkanlı ve sevgi dolu birinin kalbinde bir sorun olması çok yanlış geliyordu. "Üzgünüm. Şimdi nasılsın?"

"İyiyim." Harris, sağlığı hakkında çok fazla kez sorulan biri gibi, hızlıca ve otomatik olarak cevap verdi. "Gerçekten, iyiyim. Doktorlar tarafından sürekli kontrol ediliyorum. Ama bu yüzden çocukken hiç hokey oynamadım. Muhtemelen oynayabilirdim, ama ailem endişeliydi. Onları suçlamıyorum."

Troy da onları suçlayamazdı, çünkü o bile Harris'i bir battaniyeye sararak onu güvende tutmak istiyordu. Ama Harris bundan nefret ederdi
, bu yüzden ona doldurulmuş zürafasını uzattı. "İyi doktorların olduğu için mutluyum. Ve iyi ebeveynlerin. Ve Bay Neck-Neck'in."

Harris güldü. "Bay Neck-Neck benimle iyi günde kötü günde hep yanımda oldu. O gerçek bir dost."

“Dün gece yaptıklarımıza şahit olmak zorunda kaldığı için üzgünüm. Şey. Onun üstünde.” Troy dirseğiyle kendini destekledi ve sırıttı. “Teknik olarak bu bir üçlü müydü?”

Harris onu zürafayla vurdu. "Hayır! Senin neyin var senin? Ve Bay Neck-Neck'in bu tür şeyleri gördüğü ilk sefer değil."

Troy, bu yatakta başka erkeklerin de yattığı için haksız bir kıskançlık duydu, ama bunu derinlere gömdü. "Bay Neck-Neck sapık bir adam."

"Yok canım, o sadece rahat ve cinselliği olumlu gören biri."

İkisi de güldü. Troy, Harris ile gülmenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti.

"Duş almalıyız," dedi Harris. "İkimiz de
sığabilir miyiz?"

"Denemeye hazırım." Harris onu hızlıca öptü, sonra yataktan yuvarlandı. "Siktir, çok soğuk. Hadi."

İkisi de duşa sığmayı başardılar, ama zar zor. Sorun değildi, çünkü Troy zaten Harris'ten bir santim bile uzaklaşmak istemiyordu. Uzun süre öpüştüler, suyu boşa harcadılar, ereksiyonları birbirine çarptı.

Sonunda temizlenmeye başladılar. Harris
ona bir şişe şampuan uzattı ve Troy şişeyi okuyunca güldü.

"Ne?" diye sordu Harris.

"Elma kokulu."

"Öyle mi?"

"Evet! Aman Tanrım. Aklımı kaçırıyorum sandım. Sen yakınımdayken sürekli elma kokusu alıyordum ve kendime hayal gördüğümü söylüyordum. Tanrım."

Harris sırıttı. "Sanırım benim çamaşır deterjanım da yeşil elma kokulu."

Troy avucuna biraz şampuan döktü ve Harris'in saçlarına sürmeye başladı. "İnanılmaz."

Harris mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Troy'un kafa derisini masaj yapmasından birkaç saniye boyunca sessizce keyif alıyor gibiydi ve sonra, "Benim doğal olarak elma koktuğumu mu düşündün? Çünkü bu çok sevimli." dedi.

"Hayır! Bunun psikosomatik bir şey olduğunu sanıyordum. Ya da her neyse." "Elma gibi kokmamı mı istedin?"

"Bu konuyu kapatabiliriz, biliyorsun."

"Elma kokusu seni tahrik mi ediyor, Troy?"

"Eskiden tahrik olmazdım." Harris'ten bir adım geri çekildi. "Durulayın."

Harris başını geriye doğru eğdi ve duşun altına girdi. "Sana elma fetişi mi verdim?"

"Belki." Troy dizlerinin üzerine çöktü ve Harris'in sallanan penisinin başını öptü.

"Oh, lanet olsun," dedi Harris, şaşkınlıkla gözlerini açarak. "Şaka yapıyordum." "Evet, peki, elmalar hakkında konuşmayı kesmeni istiyorum."

Troy onu ağzına aldı ve her iki kalçasını avuçlayarak, sikini emmeye devam ederken sıkıştırdı. Harris birkaç dakika boyunca elmalar veya başka bir şey hakkında konuşmayı bıraktı.

"Sen," Harris nefes nefese, "bunda çok iyisin." Troy'un ıslak saçlarını okşadı, yaptığı her şeyi izledi. Troy biraz geri çekildi, böylece kafasına daha fazla dikkat edebilirdi.

"Ah, lanet olsun," diye inledi Harris. "Çok yaklaştım."

Troy durmadı. Bu adamdan alabileceği her şeyi istiyordu.

Harris saniyeler içinde boşaldı; çığlıkları Troy, bir erkeği ağzıyla tatmin etmenin heyecanıyla inleyerek boşaldı.

"Buraya gel," dedi Harris boğuk bir sesle. "Öp beni. Sana dokunmak istiyorum."

Troy acele etmedi, dudaklarını Harris'in penisini yavaşça kaydırarak karnından göğsüne doğru öperek, dirençli kalbini koruyan yara izlerini geçerek yukarı doğru ilerledi.

Ağızları birbirine çarptı ve Harris elini Troy'un ereksiyonunu kavradı. Harris'in onu orgazmın eşiğine getirmesi

orgazmın eşiğine getirmesi ve sonra da ötesine geçmesi hiç uzun sürmedi, Troy'un vücudu zevkle doldu ve boşalması Harris'in karnına sıçradı.

Nefesini toparlarken bile Troy onu öpmeye devam etti. Ona doyamıyordu. Bu iyi bir şey değildi.

"Ee," dedi Harris, alnını Troy'unkine dayayarak, "elma tadı mı vardı?"

Troy burnunu çektirdi. "Kapa çeneni."

Harris güldü ve Troy da ona katılmaktan kendini alamadı. Böylesine zahmetsizce gülebilmek, farklı bir tür , belki de az önce yaşadığı orgazmdan daha heyecan verici bir rahatlamaydı.

Sonunda temizlendiler, duştan çıktılar ve giyindiler. Mutfağa girdiklerinde Troy açlıktan ölüyordu.

"Yulaf ezmesi sever misin?" diye sordu Harris. "Normalde kahvaltıda onu yerim. Tabii ki kahve de yaparım."

Panik, Troy'un alışılmadık derecede mutlu beynine girmeye başladı. Belki de Harris'in *normalde* kahvaltıda ne yediğini söylemesi, Troy'un onun sabah rutinine girmeyi başardığını hatırlatmasıydı. Belki de Troy'un Harris'in *evinde*, mutfağında durduğunu aniden fark etmesiydi. Belki de korkutucu bir şekilde farkına varmasıydı. Her ne olursa olsun, Troy her zamanki ihtiyatlı haline geri döndü.

"Gitmeliyim, muhtemelen. Bana yemek vermek zorunda değilsin."

"Ama daha yemek yemedin," diye itiraz etti Harris. Sonra gülümsedi. "Yani, *neredeyse hiç* yemedin."

"İğrenç."

"Bir porsiyon yulaf ezmesi yapmakla iki porsiyon yapmak arasında fark yok. Otur Otur. En azından kahvaltıya kal. Ya da istersen, buradan çok uzak olmayan bir lokanta var..."

"Kalacağım. Yulaf ezmesi olur." Şu anda Harris'le burada kalmaktan daha kötü olan tek şey, onunla halka açık bir yerde vakit geçirmek olurdu. Onları birlikte gören herkes, Troy'un bu adama aşık olduğunu anlardı ve Troy buna hazır değildi.

Troy oturmadı. Küçük mutfakta dolaşarak muhtemelen Harris'in yoluna çıkıyordu. Sinirli bir enerjiyle doluydu ve

buradan çıkar çıkmaz koşuya çıkmalı ya da spor salonuna gitmeliydi.

"Eğer böyle ortalıkta dolanacaksan, belki kahve yapabilirsin," diye önerdi Harris.

"Tamam."

Harris bir dolabı ve ardından tezgâhın üzerindeki kahve makinesini gösterdi. Troy işe koyuldu. Kahve makinesi gürültüyle çalışmaya başlayıp kahve potaya damlamaya başladığında, tezgâha yaslanıp Harris'in yulaf ezmesini karıştırmasını izledi. Kot pantolon giyiyordu ve mavi kareli gömlek giymişti ve saçları hala ıslaktı. Troy onu kollarına alıp yatağa geri götürmek ve bir daha asla bırakmamak istiyordu.

İki ay önce, bir daha mutlu olabileceğini hayal bile edemezdi, kendisi gibi davranabileceği bir erkek bulmayı hiç hayal edemiyordu. Adrian'ın mutluluğa ulaşmak için tek şansı olduğunu düşünmüştü, ama şimdi, Harris'in mutfağında mutfağında, Troy, Adrian'la hiç bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. Adrian'la hiç bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. İlişkileri ateşli ve heyecanlıydı, ama korku ve endişeyle ayakta duruyordu. İkisi de yakalanmaktan çok korkuyordu yakalanmaktan o kadar korkuyorlardı ki, birlikte geçirdikleri çalınmış zamanlar çaresizlik ve rahatlamayla doluydu. Troy, aşık olabileceği *biri* olduğu için o kadar heyecanlıydı ki, Adrian'a iki eliyle tutunmuş, başka seçeneklere bakmaya cesaret edememişti. Adrian ise iki farklı yöne uzanıyordu. Ta ki Troy'u tamamen bırakana kadar.

Her şey seks değildi. Birbirleriyle kendilerinden parçalar paylaşmışlardı, ama Troy, Adrian'ın Troy'un hayatıyla özellikle ilgilendiği izlenimini hiç edinmemişti. Adrian, Adrian dışında kimseye Adrian dışında *kimseyle* fazla ilgilenmemişti. Yeni nişanlısına bile çok ilgi duyduğunu sanmıyordu.

Kısacası, Troy Harris ile her türlü yeni duyguyu yaşıyordu ve bu onu mahvediyordu.

Harris iki kaseye yulaf ezmesi koydu. "Üzerine akçaağaç şurubu ister misin?"

"Tabii." Troy, Harris'in mutfak tezgahının köşesini işaret etti. "Bu, endişelenmememi söylediğin yavaş pişirici mi?"

Harris güldü. "Yavaş pişiriciyle aramda hiçbir şey yok, yemin ederim."

"Hm."

"Ama," dedi Harris dikkatlice, "yavaş pişirici seni sorarsa, ona ne söylemeliyim?"

Troy'un kalbi hızla attı. "Bilmiyorum. Ona ne söylemek istersin?"

Harris ona hızlıca bir bakış attı, sonra dikkatini yulaf ezmesi kaselerine geri verdi. "Ona biriyle tanıştığımı ve ondan gerçekten hoşlandığımı söylemek isterim. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Ve o da isterse, onunla ilişkinin nereye varacağını görmek isterim."

Troy cevap vermedi. Veremedi. Harris'in söyledikleri şok edici değildi. Açıkçası ikisi de birbirlerinden hoşlanıyordu, ama Troy yine de kendisine sunulan teklifi inanamıyordu. Ve bunu kabul edip edemeyeceğinden emin değildi.

kabul edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Şey," dedi Harris, yanakları kızararak. "Belki de fazla varsayımda bulunuyorum. Bu adamla ilgili. Onu sevdiğimi."

"Hayır," dedi Troy sessizce.

"Hayır mı?" Harris ona döndü, yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

"Ama," dedi Troy, çünkü bunu netleştirmesi gerekiyordu, "ne sunabileceğimden emin değilim. Benim açılmadığımı biliyorsun ve senden benimle birlikte saklanmanı istemeyeceğim."

"Saklanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti Harris. "Ben açık bir kitabım. Gizlice dolaşmakta iyi değilim."

Hayır, Harris Troy'un tanıdığı en dürüst ve neşeli insandı. O gölgelere ait değildi. "Biliyorum. Ve olmamalısın da." Troy iç geçirdi. "Seni çok seviyorum Harris, ama kendi sorunlarımı çözmek için zamana ihtiyacım var. Belki o zamana kadar sadece arkadaş kalmalıyız."

Harris'in gülümsemesi doğal görünmüyordu. Ya da gerçek. "Tabii. Mantıklı." Troy başını salladı, başı birden ağırlaşmıştı. "Öyle. Teşekkürler."

Bir an için ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Harris, Troy'a kaselerden birini uzattı. "Yulaf ezmesi soğuyor. Hadi yiyelim."

Troy, yulaf ezmesini lavaboya atıp Harris'i buzdolabına karşı öpmek istedi. buzdolabına yaslayarak öpmek istedi. Onu kahvaltıya çıkarmak ve yemeklerini beklerken elini tutmak istedi. Her sabah ona kahve yapmak istedi.

Bunun yerine, sessizce kasesini masaya götürdü ve yeni arkadaşının karşısına garip bir şekilde oturdu.

On Dokuzuncu Bölüm

Troy, Harris'i tatmış olduğu için, vücudu cinsel tatminsizlikle yanıyordu. Kendine, Harris'ten doğru nedenlerle uzaklaştığını ve Troy, onun elini gün ışığında tutacak kadar cesur değilse, onunla yatmanın adil olmayacağını söyledi.

Troy, Harris'i *hak* etmeliydi. Belki onu asla hak edemeyecekti, ama denemesi gerekiyordu.

Aslında, Harris'ten hiç uzaklaşmıyordu. Son iki hafta boyunca, yoğun programlarının izin verdiği ölçüde onu olabildiğince çok görmüştü. Harris, Troy'a Instagram gönderilerinde bile yardım etmiş, takip etmesi için aktivistlerin, barınakların ve kuruluşların bir listesini vermiş ve onların gönderilerini Troy'un hikayelerinde nasıl paylaşacağını göstermişti. Harris, Troy'un kazandığı takipçi sayısından heyecanlanmıştı, ama Troy yeni gönderiler oluşturmak dışında hesabına bakmaktan kaçınmaya devam ediyordu.

Yine de kendini iyi hissediyordu. Tanıtımını yaptığı kuruluşlara önemli miktarda bağışlar yapıyordu ve daha fazlasını yapmak istese de, bu bir başlangıçtı. Hayatında ilk kez ayrıcalığını değerli bir şey için kullanıyordu ve hala biraz korkmuş olsa da heyecanlıydı.

Ottawa da New York'a karşı büyük galibiyetinden bu yana tüm maçlarını kazanmıştı. Bu da fena değildi.

Harris, Troy ile gurur duyuyor gibiydi. Bu da fena değildi.

Ancak Harris'in gururlu gülümsemeleri ve coşkulu övgüler, Troy'un vücudunu susturmaya yetmedi. Harris'in yanına her yaklaştığında, onu öpmek, duvara yapıştırıp giysilerini yırtmak, dizlerinin üzerine çöküp ofisinde onu emmek için can atıyordu.

Vücudu birçok kötü fikir üretiyordu, bu yüzden Troy şimdi takım spor salonunda vücudunu cezalandırıyordu. Kendini bir set daha barbell squat seti daha yaptı, üç gün önce Harris'in ofisinde kendisine attığı
Bu bakış, Troy'un onu mahvetmesini hiç de umursamayacağını açıkça gösteriyordu.

bu bakış, Harris'in Troy tarafından tahrip edilmeyi umursamayacağını oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Vay canına," dedi Bood, Troy'un titrek kollarıyla tek başına desteklemek zorunda kalmaması için halteri tuttu. Birlikte, halteri rafa geri koydular.

"Teşekkürler," dedi Troy. Yere çöktü ve çenesini göğsüne dayayarak bir yığın halinde oturdu.

Bood yanına oturdu. "Hedefin Zamboni falan mı kaldırmak?" diye alay etti.

"Hayır. Bugün biraz zorlamak istedim
sadece." "Yardımı oldu mu?"

"Biraz."

Yakınlarda bir telefon çaldı ve iki adam da sesin geldiği yöne doğru başlarını çevirdiler. "Sen misin?" diye sordu Bood.

"Sanırım. Bana uzatır mısın? Orada." Troy, telefonunu bıraktığı rafa tembelce işaret etti. "Bacaklarım mahvoldu."

Bood gülerek ayağa kalktı ve telefonu aldı. "Bilinmeyen numara," dedi.

Troy telefonu ondan aldı. Muhtemelen bir telemarketer ya da benzeri bir şeydi, ama yine de cevap verdi. "Alo?"

"Troy Barrett?" Ses kaba ve erkeksiydi ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Evet?"

"Ben Roger Crowell. Birkaç dakika konuşabilir miyiz diye umuyordum."

Aniden Troy tekrar yürüyebilme yeteneğini kazandı ve ayağa kalktı. NHL'nin komiseri Roger Crowell *onu* arıyordu. Troy, draft gününde el sıkışmaktan başka onunla hiç konuşmamıştı. Ancak bu telefonun iyi bir nedeni olması mümkün değildi.

Troy, Bood'un sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek odadan hızla çıktı. "Evet, efendim. Tabii ki."

"Güzel. Nasılsın Troy? Ottawa nasıl?"

Sorular sıradan ve dostçaydı, ama Crowell onları bir tuzak gibi göstermişti ve Troy yürürken göğsü sıkıştı. "İyiyim. Ottawa iyi."

"Güzel bir şehir," diye onayladı Crowell. "Soğuktur herhalde."

"Evet." Troy koridorun sonunda sessiz bir yer buldu ve duvara yaslanarak Crowell'in arama nedenini açıklaması için bekledi.

.

"Muhtemelen Toronto'daki gibi bir gece hayatı yoktur. Boş zamanlarında eğlenebileceğin hiçbir şey yoktur."

Troy buna ne cevap vereceğini bilemedi, sadece yutkundu.

"Instagram hesabınla epey bir heyecan yaratıyorsun, Troy." Tanrım.

"Öyle mi?"

"Bu asil bir çaba. Lig, oyuncularının topluma katılmasını istiyor ve elbette dikkat çektiğiniz konu da önemli."

Troy, bu görünürdeki övgüye kanmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Crowell gibi korkutucu adamlarla konuşma konusunda çok fazla deneyimi vardı, bu yüzden buna kanmayacaktı. "Evet, bence öyle."

"Başka bir oyuncu cinsel saldırı hakkında paylaşım yapsaydı, bundan çok memnun olurdum, ama sen Troy... Burada motivasyonun hakkında

"Motivasyon mu?"

Crowell biraz teatral bir şekilde iç geçirdi. "Sen ve Kent'in neden arkadaşlığınızı bitirdiğinizi bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Hayatta böyle şeyler olur, değil mi? Belki senin kız arkadaşınla yatmıştır. Belki de onun yeteneğini kıskanıyordun

. Ama ona karşı beslediğin bu kişisel kin kimseye yarar sağlamıyor, Troy. Ne lige, ne takımına, ne de kesinlikle

senin için de iyi değil."

"Ben... nedeni o değil..." Troy kekeledi.

"Kent hakkında bir şeyler söyleyen o kadınlar, arkadaşına kızgın olsaydın bu fırsatı neden değerlendirdiğini anlayabiliyorum. Şu anda kafan karışık çünkü kızgınsın. Ama..." Crowell güldü ve bu gülüş, Troy'un babasının gülüşü gibi soğuk ve acımasızdı. "O kızların sadece beş dakikalık şöhret peşinde olduklarını biliyorsun. İnsanlar internette her şeyi söyleyebilir ve İsimlerini imzalamak zorunda bile değiller. Bu beni tiksindiriyor çünkü bunda dürüstlük yok. Hokey dünyasında ve onlarca yıldır içinde bulunduğum iş dünyasında dürüstlük önemlidir. Sizi bilmem ama ben, söylediklerinin arkasında durmayan kişilere pek saygı duymam.

söylediklerinin arkasında durmayan kişilere pek saygı duymuyorum. Karanlıkta suçlamalarda bulunmak

korkaklıktır ve kariyerinin zirvesinde olan yetenekli bir genci mahvetmek için yalanlar uydurmak
kariyerinin zirvesinde olan yetenekli bir genci mahvetmek için yalanlar uydurmak canavarca bir davranış." Crowell durakladı ve Troy, yüzünde yavaşça yayılan mide bulandırıcı bir gülümseme hayal edebiliyordu. "En azından
bu benim fikrim."

Troy'un kalbi göğsünde hızla atıyordu. Avuç içleri o kadar terliydi ki, telefonunu düşüreceğinden endişelendi. Crowell'in söylediği her kelimenin yanlış olduğunu, çarpıtıldığını biliyordu, ama kendini nasıl savunacağını bilmiyordu.
Kendisi. Aklından çıkaramadığı kadınları savunmak için.

"Yalan söylediklerini sanmıyorum," diye söylemeyi başardı. Sesinin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordu.

"Kent'in suçlandıkları şeyleri yaptığını gördün mü?" diye sordu Crowell. Sesi sakindi, ama Troy bu sorunun tam da onu aramasının nedeni olduğunu düşündü. Crowell, Troy'un gerçek bir tehlike olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Troy sessizce.

"Yani bu kızların doğruyu söyleyip söylemediğini
bilmiyorsun." "Bence o..."

*"*Bilmiyorsun," dedi Crowell yavaşça ve net bir *şekilde.*

Troy itiraz edemedi. Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. O sadece... Tanrım. Ya Crowell haklıysa?

Ama hayır. Biliyordu. Dallas'ı tanıyordu ve anlıyordu.
Dünyanın cinsel saldırı kurbanlarına nasıl davrandığını yeterince biliyorum ki, Kent'i suçlayanların konuşarak hiçbir şey kazanamayacaklarını biliyorum.

Crowell şöyle devam etti: "Sorun şu ki, gönderileriniz takdire şayan olsa da, Kent'e yönelik kişisel saldırılar gibi görünüyor. Küçük iğnelemeler. Açıkçası, lig için en iyisi bu saçma olayın unutulmasıdır, ancak gönderileriniz ateşi körüklüyor.
ateşi körüklüyor. Bunu durdurmanızı istiyorum."

Troy'un korkusunun bir kısmı öfkeye dönüştü. Crowell gibi adamlar tarafından itilip kakılmaktan çok yorulmuştu. "Yanlış bir şey yapmıyorum. İhtiyacı olan insanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Destekleyebileceğin pek çok neden var, Troy. Evsizlik ya da spor yapma imkânı olmayan yoksul çocuklar. Asistanıma ligin desteklediği hayır kurumları ve girişimlerin listesini sana göndermesini söyleyebilirim."

"Tamam," dedi Troy, çünkü reddetmekten daha güvenli görünüyordu. "Teşekkür ederim."

"Güzel," diye araya girdi Crowell. "Bu konuyu daha ileriye götürmek istemem."

Daha ileriye? Tanrım, Troy bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordu. "Hayır, efendim."

"Artık kapatayım, Troy. Seninle konuşmak güzeldi. Yarın gece Montreal maçında bol şans."

"Teşekkürler." Troy, bir yabancıyla konuşmaya zorlanan bir çocuk gibi konuşuyordu.

Crowell görüşmeyi sonlandırdı ve Troy duvarın aşağısına kayarak yere oturdu. Ne yapacaktı şimdi?

"Hala şaşkın mısın?" Harris, Ottawa'nın bir başka galibiyetinin ardından, bu kez Detroit'e karşı deplasmanda, ertesi sabah Gen'e sordu.

"Uçak kazasında daha sık ölmeleri gerekirdi," dedi
Sonra yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. O uçakta olduğunu sürekli unutuyorum."

Harris elini küçümseyerek salladı. "Hayattayım."

"Hayatta ve huysuz," diye mırıldandı Gen.

Harris sadece homurdandı.

Ottawa, on yıldan fazla bir süredir takımın en uzun galibiyet serisini yaşıyordu. yıllar, bu da Harris'i iyi bir ruh haline sokmalıydı. Ama bunun yerine Troy'u düşünmeden edemiyordu. Takımın maçtan sonra dün gece geç saatlerde geri döndüğünü biliyordu ve Troy'un Harris'in dairesine doğru sürmesini
Troy'un doğrudan Harris'in dairesine gitmesini arzulamıştı. Troy'un eve döndüğünde göreceği adam olmak istiyordu ve buna bu kadar yaklaşmış olmasına rağmen bunu başaramamış olmaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ya da belki de kendini kandırıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Gen, "senin huysuzluğun benim en iyi ruh halim gibidir." "Belki de huysuz değilimdir."

Gen alaycı bir şekilde güldü. "Bir şey seni rahatsız ediyor. Takım iyi bir seri yakaladı ama sen mutsuzsun."

Harris'in Gen'e Troy'dan bahsetmesi mümkün değildi. Birincisi, bu Troy'u ifşa etmek anlamına gelirdi. İkincisi, bu
Harris ne bekliyordu?

Troy Barrett onun erkek arkadaşı olmak ister mi? Troy gibi görünen erkekler Harris gibi görünen erkeklerle çıkmazlardı. Troy'un son erkek arkadaşı, on altı paket kaslı, çarpıcı güzellikte bir televizyon yıldızıydı.

Troy muhtemelen Harris'i sadece uygun bir çözüm olarak görüyordu. Kendini rahat hissedebileceği, açılabileceği biri, bu hoştu, ama aynı zamanda çok fazla risk taşımayan biri. Harris'in eşcinsel olduğunu ilk tanıştıkları anda anlamıştı ve muhtemelen Harris'in onu reddetmeyeceğini de varsaymıştı.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedi Harris. "Bilgisayardan biraz uzaklaşmam lazım."

Bu karanlık düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bunların doğru olmadığını biliyordu. Troy, Harris'e hoşlandığı bir şey gördüğünü belli etmek için ona yeterince kez o yoğun, kobalt mavisi bakışını yöneltmişti. Aslında, ilişkilerinin fiziksel yönünü sonlandırmaya karar verdiklerinde Harris'e ondan hoşlandığını *söylemişti*.

Sadece biraz alana ihtiyacı vardı ve Harris bunu somurtmadan ona vermek zorundaydı. Üstelik Troy ile arkadaş olmak... hoştu. İyi anlaşıyorlardı ve Troy son zamanlarda daha mutlu görünüyordu, daha kolay gülüyor ve gülümsüyordu ve elinden geldiğince cinsel saldırı mağdurlarına yardım etmeye kendini adıyordu. Kısacası, harika ve yakışıklı olmaya devam ederken, aynı zamanda fayda sağlamayan dostluğa bağlı kalmak. Bu, Harris'i resmen öldürüyordu.

"Troy'a selamımı söyle," dedi Gen.

"Troy'u görmeyeceğim." "Tabii."

Troy muhtemelen binada bile değildi. Belki. Harris, onun her zamanki gibi takım spor salonunda antrenman yapıyor olabileceğini düşündü.

Keşke geçen geceyi düşünmeyi bırakabilseydi. Tanrım, Troy onu nasıl sikmişti. Harris'e tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti ve bu inanılmazdı.

Sonra bütün gece onu kucaklamış ve ertesi sabah yatakta birlikte dinlenirken onunla konuşmuştu. Harris'in saçını yıkamış, duşta ona oral seks yapmış, yavaş pişiricisiyle dalga geçmişti.

Harris onu çok seviyordu.

Tabii ki Harris takım spor salonunun girişinden geçerken gizlice içeriye baktı. İçeri girmeyecekti, ama Troy'u görmek istiyordu.

sadece bir anlık. Troy
orada değildi.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Harris yürümeye devam etti, köşeyi dönerken telefonunu çıkarıp Twitter'ı kontrol etti.

Ve Troy'a çarptı.

"Kahretsin! Üzgünüm," dedi Harris. "Yürüyordu ama önüme bakmıyordum." Troy elini kalbinin üzerine koydu ve yüksek sesle nefes verdi. "Tanrım.
Bunu beklemiyordum."

Harris utangaç bir şekilde telefonunu kaldırdı. "Beni bilirsin. Telefonuma bağımlıyım."

Troy ona bakakaldı ve Harris onun ne kadar üzgün olduğunu fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Harris.

Troy'un gözleri bir yandan diğer yana kaydı. Sonra başını arkasına doğru salladı. "Bu tarafa."

Koridorun sonuna kadar yürüdüler, aralarında mesafe açıldı, Harris Troy'un takım arkadaşlarının bulunduğu spor salonundan uzaklaştılar. Sonra Troy ona döndü ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Komiser beni aradı," dedi.

"Komiser mi?" Harris anlamadı. "Crowell mi?"

"Evet. Gerçekten beni aradı. Roger Crowell bizzat. Telefonla."

"Ne zaman? Neden?"

"Birkaç dakika önce. *Endişeli*."

"Neden endişeli?" Harris, cevabı zaten bildiğine dair içini kemiren bir şüpheye kapıldı.
Harris'in görüşüne göre, NHL komiseri iyi bir güç değildi.

"Instagram hesabım hakkında. Her şey hakkında. Dallas'a söylediklerimle başlayarak." Troy elini saçlarına geçirdi. "*Siktir!* Ben istemiyorum... *İyi* olmaya çalışıyordum. Ama bunun yerine
insanları kızdırıyorum."

Harris, Troy'un koluna elini koydu. "İyi gidiyorsun, Troy. Bana tam olarak ne dediğini anlat."

"Dallas hakkında bazı sorular sordu, gerçekten bir şey görmediğimden emin olmak için. Ve buna dayanarak, ateşi körüklememem gerektiğini söyledi... Lanet olsun. Ne dediğini unuttum. Ama

temelde cinsel saldırı kurbanları hakkında konuşmayı bırakmamı istiyor. Bunun takdire şayan bir şey olduğunu, ama yine de yapmamam gerektiğini söyledi. Bilmiyorum. Şu anda kafam çok karışık. Onunla hiç konuştun mu? Çok korkutucu bir adam."

Harris, Troy'un daha önce hiç gevezelik ettiğini duymamıştı ve bundan hoşlanmamıştı. "Hayır, duymadım. Ama röportajlardan, basın toplantılarından ve benzeri şeylerden onun nasıl biri olduğunu anlıyorum. Seni tehdit etti mi? Eğer bu şekilde paylaşım yapmaya devam edersen, sana bir ültimatom vereceğini söyledi mi?"

"Konunun çözülmesini umduğunu söyledi, çünkü işleri daha ileriye götürmek istemediğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa."

"Adit," diye homurdandı Harris.

Troy, Harris küfür etmiş gibi yüzü bembeyaz oldu.

"Beni dinle," dedi Harris, ellerini Troy'un omuzlarına sıkıca koyarak. biceps. “İnanılmaz bir hokey oynuyorsun ve bu takıma ya da bu lige borçlu olduğun tek şey bu. Zararlı ya da yasadışı bir şey yapmıyorsun. Şöhretini ve etkini, genellikle sesini duyuramayan insanlara yardım etmek için kullanıyorsun ve bunda kötü bir şey yok. Crowell aksini söylüyorsa siktir et onu."

Troy yutkundu. "Dallas Kent'in ligin en büyük yıldızlarından biri olduğunu ve onun suçlayıcılarının hikayelerine inanırsak bunun tüm lige kötü yansıyacağını söyledi."

Harris, çok nadir hissettiği bir şeyleri yumruklamak isteği duydu. "Başka ne var?"

“O da bizim eski dostlar gibi bira içip sohbet eder gibi gülüyordu. Kadınların beş dakikalık şöhret peşinde koşmalarını falan gülerek anlatıyordu. Söylediklerine inanamıyorum. Lanet olsun, Harris. Konuşma tarzı beni kendimden şüphe ettirdi. Her şeyden şüphe
her şeyden şüphe duymaya başladım."

Harris başını salladı. "O yanılıyor. Yanıldığını biliyorsun."

"Biliyor muyum? Ben hiçbir şey görmedim. Belki de Dallas sinirlerimi bozduğu için onlara inanmak istedim."

Harris sesini sabit tuttu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Troy iki kez yavaşça nefes aldı. "Hayır. Bence Dallas yaptı. Onun yaptığını biliyorum. Hepsini."

"Tamam."

"Sanki tek kişi o değilmiş gibi. Bahse girerim bu lig yüz yıldır avcıları koruyor."

"Muhtemelen," diye onayladı Harris.

"Her şeyi düzeltebileceğimi bilmiyorum, ama sadece yardım etmek istiyorum. Birazcık. Mümkünse."

Troy duvara yaslanarak çöktü, o kadar yenilmiş görünüyordu ki Harris ona sarılmak istedi. Öyle de yaptı. Troy hemen karşılık verdi ve Harris'i kendine çekti.

"Tüm sorunlarımı sana yükleyip duruyorum," dedi Troy, kollarını Harris'in sırtına sıkıca dolayarak. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Yardım etmek istiyorum. Biz arkadaşız, değil mi?"

Troy, Harris'in boynunu gıdıklayan yavaş bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha, sanki Harris'in kokusunu içine çekiyormuş gibi.

"Elma mı?" Harris nazikçe alay etti.

"Mm."

Troy bir dakika öylece kaldı, sonra geri çekildi. Ağızları birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Troy'u burada öpmek yanlış olurdu, özellikle de şu anda bu kadar savunmasızken.

"Geri dönmeliyim," dedi Troy, geri çekilirken.

"Tamam. Peki." Harris kendine geldi. "Ama zamanın olduğunda bu konuyu daha fazla konuşmalıyız."

"Tamam. Sakıncası yoksa."

"Sakıncası yok."

"Bir süre Instagram'dan uzak kalabilirim."

"Mantıklı."

Troy başını salladı ve spor salonuna doğru bir adım attı.

"Cuma akşamı ne yapıyorsun?" diye sordu Harris. Troy geri döndü. "Bilmiyorum. Hiçbir şey. Neden sordun?"

"Fabian Salah o gece şehirde konser verecek." Troy kaşlarını çattı. "Kim?"

"Müzisyen. Bir keresinde benim kamyonetimde onu dinliyorduk. Ryan Price ile çıkıyor."

"Ah. Doğru."

"İki biletim var. Biletlerin biteceğini bildiğim için iki tane aldım, böylece birini götürebileceğimden emin olmak istedim ve aklıma senin gitmek isteyebileceğin geldi. Belki." Harris yalan söylüyordu.

İkinci bileti Troy'u düşünerek almıştı. "Her neyse, gelmelisin. İstersen. Benimle birlikte."

"Bu cuma mı?"

"Evet. Tatil haftanın ilk gecesi."

Troy düşünür gibi göründü. "Tabii. Tamam."

Harris'in yüzü aydınlandı. "Evet?"

"Evet. Güzel olacak. Seninle birlikte, buradan uzakta vakit geçirmek. Ben de... bunu istiyordum." Troy'un utangaç gülümsemesi çok etkileyiciydi. "Ben de," dedi Harris.

Troy ona ciddi bir şekilde baktı. "Bu sezon sen olmasaydın, her şeyi nasıl hallederdim, gerçekten bilmiyorum."

Oh.

Harris titrek bir gülümsemeyle, "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana," dedi.

"Biliyorum. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri bu." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani... teşekkürler."

Harris cevap veremeden koşarak uzaklaştı.

"Ah be dostum," diye mırıldandı Harris, yamalı kalbine. "Sanırım bu adam bizi mahvedecek."

Yirminci Bölüm

Shane Hollander, Ilya'yı sertçe cama itti ve Troy, Ilya'nın bu duruma gülümsemesine neredeyse gülecekti. Ilya, Hollander'ı geri itti, bu da Hollander'ın takım arkadaşı Hayden Pike'ın araya girmesine neden oldu.

Bu da Troy'un kavgaya katılmasını sağladı. Tam zamanında yetişti ve Ilya'nın Pike'ı azarladığını duydu.

"Hala hokey oynuyor musun?" diye sordu Ilya. "Sakın başlama, Rozanov."

"Sen neden buradasın ki?" Ilya, Pike'ın göğsünü iterek diğer adamı uzaklaştırdı. "Arkadaşım Hollander ile konuşuyorum."

"Onu rahat bırak, Rozanov," diye homurdandı Shane. "Ve geri çekil lan."

Troy, Pike'ın kolunu tutuyordu, ama Pike Ilya'ya doğru hiçbir hareket yapmıyordu. Troy, onun "Bu tuhaf saçmalıklardan bıktım saçmalıklardan bıktım."

Troy bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Ilya Hollander'dan uzaklaştı ve "Bu hafta sonu All-Star maçında görüşürüz" dedi. Pike'a döndü. "All-Star maçı, ligin en iyi oyuncuları arasında oynanan özel bir maçtır."

Troy kıkırdadı ve Pike, Hollander'a Troy'un *yalvaran bir bakış attı*. "Onu bıçaklayabilir miyim lütfen?"

"Kimse kimseyi bıçaklamayacak," diye bağırdı hakem.

"Henüz değil," dedi Ilya, biraz ipeksi bir sesle ve Hollander'a doğru.

Hollander gözlerini kısarak baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece Pike'ı da yanına alarak uzaklaştı. Ilya onun arkasından baktı.

"Sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedi Troy. "Buz pistinin dışında, evet."

Troy, bunun Ilya'nın Scott Hunter'a karşı oynadıkları maçlarda yaptığı davranıştan çok da farklı olmadığını düşündü. Belki de Ilya'nın buz üzerinde sana kötü davranması bir saygı göstergesiydi. Troy ile karşı karşıya geldiklerinde, Ilya genellikle Troy'u görmezden gelirdi.

Sonunda Ottawa, Montreal'i 5-3 yenerek, takım rekoru olan dokuz maçlık galibiyet serisine bir galibiyet daha ekledi. Bu
inanılmazdı. Soyunma odası bir kez daha parti havasına büründü, bu sefer önlerinde bir haftalık tatil olması heyecanını da ekleyerek.

"Ilya'nın keyfi yerinde," dedi Troy.

Ilya, soyunma odasında çalan yüksek sesli hip-hop müziğine eşlik ederek, rastgele ellerini çırparak ve
herkesi neşeyle tebrik ediyordu.

"Evet, doğru," Wyatt onayladı. "Montreal'i yendiğimizde her zaman iyi bir ruh hali içinde olur. Shane Hollander'ın arkadaşı olması, onu buz üzerinde yok etmeyi sevmesini engellemiyor galiba."

"Sanırım öyle."

Ilya ve Wyatt yarın Anaheim'da düzenlenecek All-Star hafta sonu etkinliğine gidiyorlardı. Troy bu yıl All-Star maçına davet edilmemişti, bu açıktı. Komisyon başkanının ona karşı olan duygularına bakılırsa, muhtemelen bir daha davet edilmeyecekti. Ama o gerçekten umursamıyordu. Harris ona bir randevu teklif etmişti ve bu çok daha heyecan verici bir davetti.

Aslında Troy, All-Star maçına katılmak bir yana, *izlemek* bile istemiyordu. Dallas Kent ve komisyon üyesi de orada olacaktı. Ve muhtemelen Troy'u hain olarak gören bir sürü oyuncu.

"All-Star maçını dört gözle bekliyor musun?" diye sordu Wyatt'a.

"Evet. Birçok kişinin bundan nefret ettiğini biliyorum, ama benim de davet edildim, biliyor musun? Şimdi ikinci yıl üst üste gidiyorum. Ayrıca, haftanın geri kalanında yeğenimle vakit geçirmek için Vancouver'a gidiyorum. Sabırsızlanıyorum. Lisa da orada benimle buluşacak."

"Güzel. Sence Ilya heyecanlı mıdır?"

"All-Star maçlarını seviyor gibi görünüyor," dedi Wyatt. "Bence en büyük yıldızları birdenbire kızdırma fırsatını seviyor."

Troy buna gülümsedi.

Daha sonra, arabasına doğru yürürken, Ilya ona yetişti. "Hafta sonu için büyük planların var mı?" diye sordu Ilya.

"Pek yok."

"Ottawa'da takılmak mı?" "Evet."

Ilya sırıttı. "İlginç."

Troy gözlerini kısarak, "Hayır, değil. İlginçliğin tam tersi." dedi.

"Harris ile birlikte bunu ilginç hale getirebilirsin."

"Kapa çeneni!" Troy çılgınca etrafına bakındı, ama garajda garajda sadece onlar varmış gibi görünüyordu. "Yarın akşam onunla

çıkacağım." "Vay canına, Barrett. Bu çok sevimli."

Troy gergin bir şekilde kafasının arkasını kaşıdı. "Sanırım bu bir randevu. Yani, öyle olduğunu düşünüyorum. Umarım öyledir."

Ilya omzuna dokundu. "O iyi bir adam. Ona iyi davran."

"Biliyorum. Öyle yapacağım."

"Evet," dedi Ilya sertçe. Sonra yüzü yumuşayarak çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Onu nereye götüreceksin?"

"*Beni* konsere götürüyor. Fabian Salah." "Fabian!

Onun şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Onu tanıyor musun?"

Ilya, Troy'a aptalmış gibi baktı. "Evet. Ryan Price'ın erkek arkadaşı. Benim kamplarımda koçluk yapan Ryan Price."

"Doğru. Unutmuşum."

"Fabian'ı bir kez oynarken izledim," dedi Ilya. "Montreal'de. Çok iyi. Çok...

yakışıklı."

"Öyle mi?"

Ilya sırıttı. "Fabian ve Ryan, Güzel ve Çirkin gibi. Görene kadar bekle."

Troy başını salladı ve Ryan Price'ı tekrar görme ihtimalinden dolayı ne kadar endişeli olduğunu yüzünden belli etmemiş olmayı umdu.

"Canavarlardan bahsetmişken, Dallas Kent'in hafta sonunu çok rahatsız edici hale getireceğim."

Troy homurdandı. "Bu yıl All-Star seçildiğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Davet edilmediğin için üzgünüm."

"Sorun değil. Dallas'ı görmek istemiyorum ve komisyon üyesi bana kızgın, o yüzden..." Troy sözünü kesti. Komisyon üyesi Crowell'in aramasından

Ilya'ya, ya da Harris dışında kimseye, Komisyon Üyesi Crowell'ın telefonundan bahsetmek istememişti.

"Crowell? Ne demek kızgınmış?" diye sordu Ilya. "Hiçbir şey.

Unut gitsin."

Ilya'nın yüzü ciddileşti. "Hayır. Ne dedi?"

Troy iç geçirdi. "Beni aradı ve Dallas Kent'in suçlu olduğunu ima ettiğim için beni uyardı. Instagram'da paylaştığım şeyleri beğenmiyor."

"Ciddi misin?"

"Cep telefonumu aradı. On beş dakika kadar konuştuk. Çok korktum."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Ilya somurtkan bir şekilde.

"Bu kötü." "Biliyorum. Bu yüzden paylaşmayı bıraktım."

"Hayır. Crowell'ın sana bunları söylemesi kötü. Anaheim'da onunla konuşabilirim."

Troy paniğe kapıldı. "Lütfen yapma. Cidden. Yapma. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir ve sonra sen de bu işe bulaşırsın."

Ilya çenesini sıktı ve bir an sessiz kaldıktan sonra, "Paylaşım yapmayı bırakma. Tabii bu senin tercihin değilse ve Crowell'ın tercihi değilse," dedi.

Ve Troy, bir anda kendini korkak gibi hissetti. Bir kez daha, ahlaki değerleri şüpheli, saldırgan ve otoriter adamların iradesine boyun eğmişti. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Düşünmek için bir haftan var. Bunu iyi değerlendir." "Değerlendireceğim."

Ilya telefonunu çıkardı, bir göz attı ve gülümsedi. "Gitmem gerek." "Tabii. Anaheim'da iyi eğlenceler. Ve iyi bir hafta geçir."

"Olur." Ilya Mercedes SUV'sine doğru yürümeye başladı, sonra omzunun üzerinden dönüp, "Harris'in işten biraz uzaklaşması iyi olur. Belki onun dikkatini başka yere çekebilirsin." dedi.

Troy, muhtemelen istediğinden daha fazlasını ele veren tuhaf bir kahkaha attı. "Her neyse."

Ilya'nın kahkahası çok daha ağırbaşlı ve kontrollüydü. SUV'sine binip uzaklaşırken Troy'a göz kırptı ve Troy'u garajda tek başına, düşünmesi gereken çok şey ile baş başa bıraktı.

Troy, her şeyi göz önünde bulundurunca, oldukça iyi bir iş çıkardığını düşündü.

En azından dışarıdan bakıldığında.

Bir nevi randevudaydı. Bir erkekle. Hokey oynadığı şehirde. O hokey takımında çalışan biriyle.

Eski takım arkadaşıyla çıkan, açıkça eşcinsel bir müzisyenin performansında.

Tanrım.

Harris'in kolu onun koluna değdi. "İyi misin?"

Troy, Harris'in kalabalık kulübe girdiklerinden beri ona dikkatlice dokunmamaya çalıştığını fark etmişti. Troy geriye doğru bastırdı. ona, sadece hafifçe, sessizce cesur olmak istediğini belli etmek için. Gerçekten bunun bir randevu olmasını istediğini. Bu gece Harris'in elini tutmak, hatta belki onu öpmek istediğini, burada, bu kulüpte. Sadece cesaretini toplaması gerekiyordu.

"Ben iyiyim," dedi Troy. "Uzun zamandır bu tür bir konsere gitmemiştim. Bir kulüpte, ayakta durarak."

"Canlı müzik dinlemek için en sevdiğim yol bu. Kalabalığın bir parçası olmayı seviyorum."

Troy normalde bunu umursamazdı, ama herkesin ona baktığını hissediyordu. Ayrıca, burası onun her zamanki kalabalığına benzemiyordu. O bariz sporcuları fark etmek. Herkes sanatsal görünüyordu, belki ironik olan parlak saç renkleri ve kıyafetleri vardı? Kesinlikle çirkindi, ama muhtemelen kasıtlı olarak öyleydiler. Diğerleri çok şık giyinmişlerdi, ama Troy'un eski takım arkadaşlarının alay edeceği bir şekilde. Onlar buradaki insanları tanımlamak için hakaretler kullanırlardı. Ve kısa bir süre önce, Troy da onları kullanmış olabilirdi.

Bir gün, umuyordu ki, açıkça eşcinsel olan insanlar arasında olacak ve ait olduğunu hissedecekti. Çünkü evet, o bir sporcuydu, ama aynı zamanda eşcinseldi ve ikisi birden olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Bir şeyler içebilir miyiz?" diye sordu Troy. Oda zaten çok sıcaktı. "Aklımdan geçeni okudun. Hadi gidelim."

Kalabalığın arasından geçtiler, Harris durup birkaç kişiye gülümseyerek merhaba dedi. Troy, Harris'in neden onu davet ettiğini ve göze batmayacak birçok arkadaşından birini davet etmediğini merak etti. Tabii bu bir randevu değilse, ki öyle olabilir.

Barmen, koyu saçlı ve açık kahverengi tenli, çok çekici bir genç adam — Harris'in elini tutup onu bara doğru çekerek kucakladı. "Naber, Harris?"

"Pek bir şey yok. Gösterinin başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Harika olacak," dedi adam. Sonra dikkatini Troy'a çevirdi. Bakışları açıkça değerlendiriciydi ve Troy kıpırdamadan durmakta zorlandı. "Arkadaşın kim?"

"Bu Troy. Toronto'dan buraya taşındı. Troy, bu Manu, üniversiteden bir arkadaşım."

Troy, Harris'in sıkıcı tanımına neredeyse gülecekti, ama soyadını veya Centaurs takımında oynadığını söylemediği için de minnettardı. Manu ile el sıkıştı. "Memnun oldum."

"Ben de. Kahretsin, Harris hep güzel olanları kapıyor."

"Hayır, almıyorum," dedi Harris alaycı bir şekilde. "Yani," diye Troy'a gergin bir şekilde baktı, "biz birlikte değiliz..."

"*Her zaman*, ha?" Troy alay etti.

Harris sevimli bir şekilde kızardı. "Çıkmaya zamanım bile yok! Hayatımın nasıl olduğunu biliyorsun. Manu abartıyor."

Manu güldü. "Sen ne dersen o, Harris. Ne alırsın? Dur. Dur da tahmin edeyim."

"Drover Cider, lütfen."

"Burada neden para ödüyorsun ki, bedavaya alabilirsin."

"Çünkü yerel ekonomiyi desteklemek istiyorum," dedi Harris gülümseyerek.

"Peki ya sen?" Manu, Troy'a sordu.

Troy, Harris'e baktı. "Bira sipariş etsem kızar mısın?" "Tabii ki hayır.

Pilsner sever misin? Arkadaşım Johnathan Portage Brewery'yi işletiyor ve orada harika bir pilsner

yapıyorlar." "*Herkesle* arkadaş mısın?"

Harris omuz silkti. "İnsanları severim ve hayatım boyunca burada

yaşadım." "Tabii," dedi Troy Manu'ya. "Pilsner'lardan birini

deneyeceğim."

Manu içecekleri almaya gitti, ama önce Harris'e, Troy'un tercüme edemediği birçok şeyi ifade eden bir bakış attı. Ancak Harris'in utangaç gülümsemesini fark etti.

"Bu bir randevu mu?" diye sordu Troy.

Harris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ha?"

"Fazladan bir biletin olduğunu söyledin, ama... bu bir randevu

mu?" "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

Troy gözlerini kısarak, "*Sen* öyle olmasını istiyor musun?" diye sordu.

Harris dirseğini bara dayadı. "Bu oyun berbat. Dürüst olalım."

"Tamam," dedi Troy, sanki bu çok kolay bir şeymiş gibi.

"İstediğin gibi sana alan tanımaya çalışıyorum. Ama bilet konusunda yalan söyledim. Onu senin için aldım. Bunun bir randevu olmasını istiyorum."

Troy'un kalbi biraz titredi. "Ben de öyle."

Harris gülümsedi. "Peki, tamam o zaman. Randevumuz var."

Troy ona gülümsedi. "Hadi yapalım."

Fabian Salah nasıl gösteri yapılacağını iyi biliyordu. Troy daha önce böyle bir şey görmemişti. Fabian sahnede tek başına duruyordu, ama bir şekilde kemanı, çeşitli pedalları, elektrikli piyanosu, dizüstü bilgisayarı ve kim bilir başka neler kullanarak tek başına bir ses duvarı yaratmıştı. İğne düşse duyulurdu.

O şarkı söylerken, kalabalık kulüpte, sesi berrak ve ruhaniydi.

Ayrıca kanatlar da takıyordu. Kocaman, siyah, özenle işlenmiş tüylü kanatlar. Ve siyah bir mini elbise. Ve dizlerine kadar uzanan altın rengi, bantlı sandaletler. Ve *çok* fazla makyaj.

Bu, Ryan Price'ın erkek arkadaşıydı. *Ryan Price*. NHL tarihinin en sert oyuncularından biri. Sessiz, sosyal açıdan beceriksiz, devasa Ryan Price.

Bu, Troy'un aklını başından almıştı.

Ama çoğunlukla, Fabian'ı hayranlıkla izleyen Harris'i izliyordu. Troy anlıyordu; müzik ve

performansını sergileyen adamın gösterisi oldukça inanılmazdı.

Ve son derece seksi. Tüm bu deneyimde derin bir erotizm vardı, ancak Troy'un kafası karışık olduğu için tam olarak anlayamıyordu.

tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Belki de Fabian'ın kendine güveniydi — kendini bu kadar açık ve utanmazca sergileme cesareti. Şarkı sözleri de seksi idi. *Ryan* hakkında mıydı? Tanrım.

Fabian'ın şarkılarından birinin ortasında, Troy parmaklarını Harris'in elinin arkasına dokundurdu. Bütün gece ona dokunmak istemişti ve Fabian ona cesaret veriyordu.

Harris ona gülümsedi ve birdenbire ellerini tuttular.

Birbirine değen avuç içlerinden bir sıcaklık yayılıyordu ve bu sıcaklık Troy'un tüm vücudunu doldurdu. Bunu yapabilirdi. Bu adamın elini

çünkü bunu istiyordu. Çünkü Harris onu mutlu ediyordu ve Troy mutsuz olmaktan bıkmıştı.

Şarkının geri kalanında parmakları birbirine dolanmış halde öyle kaldılar. Alkışlamak için ayrıldılar, sonra otomatik olarak tekrar birbirlerinin elini tuttular.

Encore bittikten ve alkışlar kesildikten sonra, Troy Harris'i kendine doğru çekti. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Harikaydı."

"Değil mi? O, hayat değiştiren biri gibi. Onun gerçek bir insan olduğuna inanamıyorum." "Onun Ryan Price ile çıktığına inanamıyorum."

"Biliyorum!" Harris etrafına bakındı. "Price burada mı acaba? Genelde onunla birlikte seyahat eder."

Troy da etrafına bakındı ve Ryan'ı odanın arkasında gördü. Odayı en uzun boylu kişi olduğu ve çok kızıl saçlı olduğu için onu fark etmek kolaydı.

Troy bir karar verdi. "Onunla konuşmak istiyorum."

Harris başını salladı. "O zaman konuş. Ben burada kalayım mı?" "Belki.

Uzun sürmez." Harris'in gözlerine baktı. "Seni bulurum." "Bulmak zorundasın."

Troy içgüdüsel olarak eğilip Harris'in yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra Harris'in tepkisini görmeden hızla uzaklaştı.

Troy ona yaklaştığında Ryan yalnız duruyordu. Ryan'ın onu tanıdığı anı tam olarak görebiliyordu, çünkü Ryan'ın ifadesi
muhtemelen etkileyici erkek arkadaşını hayal eden birinden, gözleri fal taşı gibi açılmış endişeli birine dönüştü.

"Hey," dedi Troy onun önüne geldiğinde. "Barrett?

Burada ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşımla geldim."

Ryan, Dallas Kent'i göreceğini umuyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı. "Neden Ottawa'dasın?"

Bu soru Troy'u şaşırttı. "Artık burada oynuyorum."

"Oh." Ryan utanmış görünüyordu. "Üzgünüm. Artık hokeyi çok yakından takip etmiyorum."

"Önemli değil." Troy başını artık boş olan sahneye doğru eğdi. "O gerçekten senin erkek arkadaşın mı?"

Ryan'ın yüzü yine gururlu bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Biliyorum, ben de inanamıyorum."

Saçları her zaman uzundu ve genellikle yüzünü kapatan kalın, bazen dağınık bir sakalı vardı. Şimdi saçları Troy'un gördüğünden daha kısa kesilmişti ve sakalı koyu kırmızı bir sakal izine dönüşmüştü. Ryan'ın çok gizlediği bir şey olduğu ortaya çıktı.
güzel bir yüz ve tüm o saçların altında hoş bir gülümseme.

"İyi görünüyorsun," dedi Troy, çünkü bu adama bir iltifat borçluydu
Ve çok fazla özür borçluydu. "Bak, um, bunun senin için pek bir anlamı olmayacağını biliyorum, ama özür dilemek istiyorum. Birlikte oynadığımızda sana tam bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Sana nasıl davrandığımı düşünmek beni hasta ediyor."

Ryan'ın ağzının açık kalmasından, bunu hiç beklemediği belliydi. "Uh, tamam. Sorun değil."

"Özellikle uçma korkusu konusunda. Ne kadar
Ne kadar korkunç ve çocukça davrandığıma inanamıyorum. Ve senin nasıl hissettiğini biraz olsun anladım."

"Doğru. Uçak olayını duydum. Ottawa'da oynadığını bilmediğim için o uçakta olduğunu bilmiyordum, ama, şey, tam bir kabus gibi görünüyordu."

"Oldukça korkutucuydu."

"Düşünmek bile istemiyorum. Hokeyi bıraktığımdan beri uçağa binmedim."

"Gerçekten mi? Erkek arkadaşın turneye çıktığında onunla seyahat ettiğini duydum." "Arabayla gidiyoruz. Ya da o tek başına uçuyor. Her seyahate katılmıyorum." Gözleri
daraldı. "Bekle. Bunları sana kim söylüyor?"

"Uh..." Tamam, Troy'un konuşmak istediği diğer konu da buydu. "Arkadaşım Harris. Fabian'ın büyük bir hayranı ve Centaurlar'ın sosyal medya hesaplarını yönetiyor. O... eşcinsel."

Ryan'ın kaşları havaya kalktı. "Artık eşcinsel bir arkadaşın mı var?"

"Evet, uh. Özür dilemek istediğim diğer konu da bu. Toronto'da oynarken homofobik saçmalıklar söyledim ve bunu yapmamalıydım. Mazeret uydurmak istemiyorum, ama bir nevi... bunun arkasına saklanıyordum, anlarsın ya. Bu, yaptığımın boktan olduğunu değiştirmez. Ama bunu yapmamın sebebi buydu."

Ryan'ın kafasında parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. "Bekle. *Sen* eşcinsel *misin*?"

Troy yutkundu. "Evet."

Ryan derin bir nefes aldı. "Bunu beklemiyordum."

"Biliyorum."

Troy, Ryan'ın ifadesinden onun bu konuyu gerçekten umursayıp umursamadığını anlayamadı.

"Arkadaşın senin eşcinsel olduğunu biliyor mu?" diye sordu

Ryan. "Kim? Harris mi?"

"Hayır, Dallas."

Troy, Dallas'ın adını duyduğunda her zamanki gibi midesi sıkıştı. "Vay canına. Hokeyi gerçekten takip etmiyorsun. Artık arkadaş değiliz."

"Oh. İyi."

"Biliyorum."

İki adam da garip bir sessizliği paylaştı, sonra Ryan, "Fabian'la sahne arkasında buluşmam gerek. Ama, şey..." dedi.

"Evet. Tabii ki. Git." Troy tereddüt etti, sonra "Mutlu olduğuna sevindim, Ryan," dedi.

Ryan başını salladı. "Her şeyi çözmede iyi şanslar."

Arkasını dönmeden hızla ayrıldı, Troy onu suçlayamadı. Özür dileme fırsatı bulduğu için mutluydu, ama Ryan'ın gerekli olandan daha fazla onunla konuşmak isteyeceğini beklemiyordu.

Ama burada Troy ile konuşmak isteyen biri vardı. Ona her zaman zaman ayıran ve onu gerçekten önemsiyor gibi görünen biri. Ve Troy onu bekletmeyecekti.

Harris, Troy Ryan'la meşgulken konuşacak arkadaşlar bulmuştu, bu yüzden sıkılmamıştı. Ama Troy'un kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde heyecanlandı.

"Beni buldun," dedi Harris.

"Bulacağımı söylemiştim."

Sonra elini Harris'in yanağına koydu, başını eğdi ve *onu öptü*. Tam ağzından. Etraflarında insanlar varken.

Ve aniden, etraflarında kimse kalmadı. En azından Harris için öyle oldu. Dünyada var olan tek şey, Troy'un dudaklarının kendi dudaklarına sıkıca ve sıcak bir şekilde baskı yapması ve dillerinin yavaşça ve nazikçe birbirine dolanmasıydı.

Troy çekilmeye başladı, ama Harris onun alt dudağını ısırdı ve onu geri çekerek uzun, şehvetli bir öpücük daha verdi.

"Vay canına," dedi Harris, sersemlemiş bir halde, nihayet nefes almak için ara verdiklerinde. Bu gece Troy'u dışarı davet ettiğinde böyle bir şey beklemiyordu. Beklemiyordu, ama *umuyordu*. "Bu neydi neydı?"

"Bilmem. Bütün gece bunu yapmak istedim ve..." Troy'un gülümsemesi Harris'in hiç görmediği kadar geniş ve parlaktı, gözleri heyecanlı bir enerjiyle parlıyordu. "İstediğim şeyleri çok sık yapmam. Seni öpmek hoşuma gidiyor."

"Oh," dedi Harris. "Güzel."

Troy hâlâ Harris'in yüzünü okşuyordu. "Benimle eve gelir misin?"

"Tamam," dedi Harris, öpücüğün etkisiyle hâlâ başı dönüyordu.

Sonra Troy onu tekrar öptü. Hızlıydı, ama hala gülümsediği için tatlıydı.

"Üzgünüm," dedi Troy. "Sonuncusu, söz veriyorum."

"Umarım değildir." Harris elini tuttu. "Ceketlerimizi alalım."

Yirmi Birinci Bölüm

"Evin çok güzel," dedi Harris nefes nefese, Troy onu duvara dayarken.

"Sıkıcı. Ve benim değil." Troy onu sert, sahiplenici ve mükemmel bir şekilde öptü.

Harris itiraz edemedi, hem ağzı Troy'un diliyle doluydu, hem de daire gerçekten sıkıcıydı.
temelde ekstra büyük bir otel odasıydı.

Ama muhtemelen bir yatak vardı ve Harris'in şu anda ilgilendiği tek şey buydu. Troy kulüpte ilk kez elini tuttuğundan beri heyecanlanmıştı, bu beklenmedik ve heyecan verici bir hareketti. Sonra
Yanağa öpücük vardı, bu çok küçük, aptalca bir şeydi, ama Harris bunun Troy için öyle olmadığını biliyordu.

Ve sonra *gerçek* öpücükler geldi. Bu öpücük gibi açgözlü, sanki Troy'un şimdiye kadar hissettiği tüm gizli arzuları içeren öpücükler. Sanki o arzuları o kadar uzun süre bastırmıştı ki, baskı çok
büyümüş ve şimdi içinden fışkırıyor, sıcak, dağınık ve potansiyel olarak yıkıcıydı.

Sonunda yatak odasına vardılar ve Troy hemen
kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Gömleğini başından geçirmek için düğmelerini yeterince açtı ve iç çamaşırını da beraberinde çıkardı. Harris bu gösteriyi o kadar çok seviyordu ki, kendi kıyafetlerini çıkarmayı unuttu.

"Hadi," dedi Troy, çoktan tamamen çıplak kalmıştı. "Çıkar şunu. Seni görmek istiyorum."

Harris kendi gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, ama Troy için yeterince hızlı değildi, Troy yardım etmek için yanına yaklaştı. Birkaç saniye içinde, Harris'in
kıyafetleri yerde bir yığın halindeydi ve Troy'un kollarına geri dönmüştü, Troy durursa buharlaşacakmış gibi öpülüyordu.

"Seni tekrar sikmemi ister misin?" diye sordu Troy. "Geçen seferki gibi mi?"

Harris bunu düşünerek mutlu bir şekilde titredi. "Evet. Tıpkı geçen seferki gibi. Eğer istediğin buysa."

"Tam olarak istediğim bu."

Harris yatağa doğru itildi, Troy onun üzerinde belirdi.
Harris, onun sert, güzel vücuduna ve
yoğun gözlerine hayranlıkla baktı ve Harris'in bir sporcu tarafından tecavüze uğrama fantezisini gerçeğe dönüştürdü.

"Tanrım," dedi Harris nefes verirken. "Sen gerçek olamazsın."

Troy kendi sert penisini kavradı ve yavaşça Harris'in dudaklarına doğru yönlendirdi. "*Bu* gerçek mi?"

Harris onu hevesle ağzına aldı ve ilk tadında inledi. Harris dirsekleriyle kendini desteklerken Troy bacaklarının üzerine oturdu - biraz garip ve biraz rahatsız ediciydi, ama nedense bu sadece daha da ateşli hale getirdi. Sanki mantıklı bir pozisyona geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Harris kesinlikle hareket etmek istemiyordu.

Bu şekilde onu derinlemesine alamayacağı için, Troy'un penisinin hassas baş kısmına odaklandı, dilini hareket ettirip yarık kısmını araştırdı. Troy dişlerini sıkarak küfretti ve Harris, hareketsiz kalmak için mücadele ederken kaslarındaki gerginliği görebiliyordu.

Ama Harris onun itmesini istiyordu. Tüm gücünü kullanarak ağzını sikmesini istiyordu.

Harris, Troy'un penisini ağzından çıkardı ve Troy'un onaylamayan homurtusunu duydu. Sonra Harris yataktan yere kaydı ve Troy'un yanına diz çöktü.

"Bu şekilde deneyelim," dedi Harris, başını geriye eğerek Troy'un ifadesini görmek için. Troy başını salladı, gözleri yarı kapalı ve dudakları aralık, Harris'e penisini uzattı.

"Kendini tutma," diye talimat verdi Harris, sonra dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı ve yapabileceğini göstermek için onu derinlemesine içine aldı. Başını salladı ve avuçlarını Troy'un uyluklarının üzerinde gezdirdi, sonra kıçına doğru kaydırdı ve ona açıkça gösterdi.

Troy kalçalarını bir kez ileri doğru itti ve Harris'in bakışlarıyla karşılaşmak için durdu. Gözleri izin istiyordu ve Harris hafifçe başını salladı, kendi gözlerinin bunu ne kadar istediğini gösterdiğini umuyordu.

Gözleri bunu göstermiş olmalıydı, çünkü bir sonraki itiş daha sert oldu. Ve bir sonraki de. Harris çenesini gevşek ve başını sabit tuttu ve Troy'un onu yağmalamasına izin verdi.

"Siktir, Harris," diye homurdandı Troy. "Bana çok iyi geliyorsun."

Harris'in başının arkasını kavradı, parmakları saçlarını sıkıca tuttu. İtmeleri o kadar sert ve hızlıydı ki Harris onayını inleyerek bile zar zor ifade edebildi. Sadece bulanık, nemli gözlerle yukarı bakıp vücudunu saran heyecan kıvılcımlarına odaklanabilirdi. Bununla ilgili her şeyi seviyordu. İnsanları mutlu etmeyi seviyordu ve bu kadar sert davranılmasını seviyordu. Her zaman yararlı olmak istemişti
ama şu anda *kullanılmak* istiyordu.

Troy'un yüzünden boynuna ve göğsüne kadar cildi kızarmıştı. Kalçalarını her hareket ettirdiğinde karın kasları geriliyordu ve Harris büyülenmiş bir şekilde onu izliyordu.

"Tanrım, şuna bak," Troy nefes nefeseydi. "Çok seksi. Çok güzel."

Harris boğazını gevşeterek Troy'u daha derine davet etti. Troy içeri girdi ve durdu, Harris onun şişmiş penis başını yutarken nefes nefese inleyerek inledi.
şişmiş penisinin başını yutarken, Troy içeri itti ve durdu.

"Harris, ben..." Troy keskin bir nefes aldı ve dışarı üfledi. "Ben yapmamalıyım... Lanet olsun, çok yaklaştım. Beni durdurmalısın."

Bunu ciddiydi, Harris bunu anlayabilirdi, bu yüzden geri çekildi ve Troy saç derisini tutan elini bıraktı.

"Ah, lanet olsun." Troy elini penisinin tabanına doladı ve sıkıca sıktı. Gözlerini kapattı ve birkaç derin, titrek nefes aldı. Harris dizlerinin üzerinde oturmuş, Troy'un mücadelesini eğlenerek izliyordu.

"Tamam," Troy gergin birkaç saniyenin ardından içini çekti. "İyiyim." Titrek bir kahkaha attı. "Siktir, az kalmıştı."

Harris şakacı bir şekilde eğildi ve dudaklarını araladı. Troy bir adım geri attı. "Sakın yapma," diye güldü. "Ayağa kalk. Seni öpmek istiyorum."

Bu, uyması kolay bir emirdi. Harris'in dizleri zaten onu öldürüyordu. Troy penisini çekene kadar fark etmemişti.

"Yapabilirdin, biliyorsun," dedi Harris, kollarını Troy'un boynuna dolayarak. "Bitirebilirdin, yani. Bu gece beni sikmek zorunda *değilsin*."

"Bu gece *kesinlikle* seninle sevişmeliyim," diye homurdandı Troy ve onu öptü.

Harris'in dudakları şişmiş ve morarmıştı, ama Troy'un öpücüklerinden doyamıyordu. Troy kendini yatağa indirirken Harris'i de kendisiyle birlikte aşağı çekerek öpüşmeye devam ettiler. Troy uzandı, Harris de onu takip ederek vücudunu o sert kasların üzerine yerleştirdi. Bacaklarını

karıştırırken Troy'un çenesini, boynunu, burnunu, kulaklarını, omuzlarını ve sonra tekrar dudaklarını öptü.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldandı Troy, Harris onu öperken. köprücük kemiği. "Dizlerinin üzerine çöküp ağzını açarak kendini bana sunduğunda, dayanamıyorum. Sana karşı sert davranmayı bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum, oysa tek istediğim sana bakmak."

Harris başını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Bana bakıyorsun. Bana istediğimi veriyorsun ve bana karşı çekingen davranmamanı seviyorum, Troy."

"Seni incitmek istemiyorum."

"O yüzden incitmeyeceksin."

Ağızları tekrar birbirine çarptı ve Harris sırt üstü, Troy'un altında kalana kadar yatakta yuvarlandılar.

"Böyle yapmak istiyorum," diye mırıldandı Troy. "Sana bakmak istiyorum."

Harris, kalbinin atışlarının sağlık durumuyla ilgili olmadığını umuyordu. "Ben de bunu istiyorum."

Harris genellikle arkadan ya da yara izlerini göstermeyen pozisyonları tercih ederdi, ama Troy'un içine girdiğinde, kontrolünü kaybettiğinde ve boşaldığında yüzünü görmek istiyordu. Harris, tüm duyularının bu adamla dolmasını istiyordu.

Troy, komodinden kayganlaştırıcı ve prezervatif aldı. Harris'i açmak için acele etmedi, az önce konuştukları her şeyden sonra sinir bozucu derecede dikkatliydi, ama Harris bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Harris, Sabırsızca kıvranıyordu, Troy'un güçlü parmaklarından daha fazlasını istiyordu. Harris yalvarmaya başlamak üzereyken, Troy uyluklarını kavradı ve dizlerini göğsüne doğru itti. O kadar açık ve çıplaktı ki, Troy sanki bir hazine bulmuş gibi girişini hayranlıkla seyrediyordu.

"Bacaklarını orada tut," diye emretti. Ellerini çekti ve Harris itaat etti, Troy prezervatifi takarken kendini genişçe açık tuttu.

Troy, kılıflı penisine kayganlaştırıcı sıktı, sonra kendini . "Bütün bunları hak etmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu muhteşem adam benim penisimi bekliyor. Çok seksi."

"Bunu hak ettin," dedi Harris. "Lütfen. Ver onu bana."

Troy onu sertçe yatağın ucuna sürükledi, sonra bir ayağını yatağa koydu. Kendini hizaladı ve yavaşça içeri itti,

Harris rahatlamış bir şekilde inledi.

Harris çok sertleşmişti. Penisi bu gece çoğunlukla ihmal edilmişti ve şimdi ilgi istiyordu. Troy, nefes nefese ve gözlerini sıkıca kapatarak,
, nefes nefese ve gözlerini sıkıca kapatmıştı.

"Siktir," diye dişlerini sıktı Troy. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Harris kendini okşamaya başladı, çünkü Troy bu gece çok uzun süre dayanamayacak gibi görünüyordu. "Acele etme," dedi. "Ya da ihtiyacın varsa boşal. Sadece iyi hissetmeni istiyorum."

Troy, Harris'in elinin hareketini izledi. Dilini çıkarıp alt dudağını ıslattı. "Yaklaş." Birkaç kez hafifçe
itme yaptı, her biri Harris'in vücuduna zevk dalgaları gönderdi. Yaklaşmak Harris için sorun olmayacaktı.

Harris'in eli hızlandıkça Troy daha hızlı hareket etti ve sonunda "Yapamıyorum... Yapmam gerek..." diye hırıltılı bir ses çıkardı ve sonra ona *gerçekten* sertçe vurmaya başladı. Sert ve acımasızca, başlığı duvara vurarak Harris'i zevkten çığlık attırdı.

"Siktir. *Siktir!*" Troy nefes nefese kaldı, sonra hareketsiz kaldı ve ağzı gevşedi gevşedi. O kadar hızlı çekildi ki Harris çığlık attı, sonra Harris'in penisini yuttu ve sertçe emdi. Harris'in Troy'un ağzına yüksek bir iniltiyle boşalması saniyeler sürdü. Umarım Troy'un lüks binasının ses yalıtımı iyidir.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldı Harris. Troy da yanına uzandı, o da nefes nefeseydi.

"Evet. Bu kadar çabuk boşaldığım
için üzgünüm." "Özür dileme. Çok
ateşliydi."

Bir iki dakika sessizce yatarak
Nefesleri normale dönene kadar. Sonra Harris başını çevirdi ve Troy'un gülümsemeye çalışırken zorlandığını gördü. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece seks yaptıktan sonra kendimi hep gülünç hissediyorum."

"Oh." Harris parmağıyla omzunun kıvrımını, ardından göğüs kaslarının etrafındaki olukları izledi. "Anlıyorum. Gerçekten oldukça tuhaf bir aktivite."

Troy burnunu çekip gülmekten titredi, bu da Harris'i güldürdü.

"Şimdi sen öyle deyince, bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi Troy.

"Evet, sanki akşam yemeği yiyebiliriz, televizyon izleyebiliriz ya da sen sikini kıçıma sokabilirsin gibi."

Troy artık kahkahalarla gülüyordu. Onu dinlemek çok keyifliydi.

"Diğer şeyleri de isterim," dedi Troy, kendini kontrol altına aldıktan sonra. "Seninle, yani."

Harris'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Ben..." Troy sözünü yarıda kesip tavana bakmaya başladı. "Sence insanlar bizi öpüşürken gördü mü? Kim beni tanıdı acaba?"

Ah. İşte başlıyoruz. "Bilmiyorum," dedi Harris dürüstçe. "Belki

Twitter'da fotoğraflarımız vardır."

"Bu günlerde bu her zaman bir risk, ama fotoğraflardaki kişinin sen olmadığını her zaman inkar edebilirsin."

Troy bir an sessiz kaldı, sonra "Kimse benim böyle bir konserde olacağımı beklemez." dedi. Harris bunu, *kimse benim eşcinsel insanlarla çevrili olacağımı beklemez* olarak yorumladı.

"Muhtemelen hayır."

Troy aniden doğruldu ve komodinden telefonunu aldı. "Ne yapıyorsun?"

diye sordu Harris.

"Bir şey paylaşıyorum."

Harris dirseğiyle kendini destekleyerek boynunu uzatıp ekrana bakmaya çalıştı. Troy telefonu uzaklaştırdı.

"Sabırlı ol," diye azarladı Troy.

Harris, Troy'un siyah kaşları arasında beliren çizgiyi

Birkaç saniye sonra, Harris'e telefonunu uzattı. Harris teatral bir şekilde nefesini tuttu. Troy, Fabian Salah'ın sahnede çektiği bir fotoğrafı paylaşmış, konumunu etiketlemiş ve "

Harris teatral bir şekilde nefesini tuttu. Troy, Fabian Salah'ın sahnede çektiği bir fotoğrafı paylaşmış, konumu etiketlemiş ve "*İnanılmaz bir gece"* yazmıştı.

"O konserde muhtemelen homofobik kimse yoktu," dedi Troy. "Yani bizi görenler olsa bile, bilirsin, sorun etmezlerdi."

Harris, bu küçük ama anlamlı cesaret gösterisinden etkilenerek onu öptü ve "En kötü ihtimalle kıskançlık duyarlar. Yani seni kıskanırlar. Tabii ki." dedi.

Troy güldü ve kolunu Harris'in omzuna dolayarak onu kendine çekti, Harris'in başı göğsüne yaslandı. "Seni bir yere götürmek istiyorum. Bir randevuya."

Harris gülümsedi. "Çok isterim."

Troy onun başının üstüne öpücük kondurdu. "Ne zaman?"

"Bu hafta sonu çalışıyorum. All-Star maçı falan var. Ama hafta sonu tatil olduğu için işler sakin."

"Tamam. Hafta sonu düşünürüm. Efsanevi olacak. Şimdiye kadarki en iyi randevu." Troy onu hızlıca öptü ve "Prezervatif falan halletmem lazım. Ama bu gece kalacaksın, değil mi?" dedi.

Harris sırt üstü yuvarlandı ve kollarını uzattı. "Dostum, bir daha asla hareket edemeyebilirim."

Yirmi İkinci Bölüm

Troy: Randevumuz Salı sabahı başlayıp Çarşamba öğleden sonra bitebilir mi?

Mesaj yirmi dakika boyunca cevapsız kaldı ve Troy, Harris'i aramaya milisaniyeler kala nihayet üç noktayı gördü.

Harris: Harika bir randevu olacak gibi görünüyor.

Troy gülümsedi ve "Harika olacak. Ve bu bir sürpriz, bu yüzden sorma." yazdı.

Harris: Bir şey hazırlamam gerekiyor

mu? Troy: Bu evet demek mi?

Harris: Şimdi meraklandım! Tabii ki evet!

Dairesinde tek başına olan Troy, zaferle yumruğunu havaya kaldırdı. Harris Cumartesi sabahı ayrıldığından beri, Troy onu götüreceği mükemmel randevuyu bulmak için çılgınca düşünmeye çalışıyordu. Harris'in hoşuna gidecek bir şey olmasını değil, aynı zamanda işinden gerçekten uzaklaşmasını sağlayacak bir şey olmasını istiyordu. Troy'un ona bakabileceği bir şey.

Troy'un milyoner olduğu gerçeğini hiç konuşmamışlardı, ama Troy, Harris'in lüks restoranlara veya pahalı hediyelere ilgi duymadığı izlenimini edinmişti. Yine de Troy onu biraz şımartmak istiyordu.

.

Sonra bir fikir geldi aklına. İnternette biraz araştırma yaptıktan sonra Troy mükemmel yeri buldu: Quebec'te, iki saatten az uzaklıkta, özel dağ evleri olan bir spa tesisi. Aradığında bunun zor bir iş olduğunu biliyordu, çünkü çok kısa sürede karar verilmesi gerekiyordu, ama şanslıydı:

son dakikada bir iptal olmuştu. Konuştuğu kadın özür dileyerek, iptal edilen paketin aynısını
aynı paketi rezerve etmesi gerektiğini söylemiş ve kadın ona ne olduğunu söylediğinde Troy gülmüştü.

Aşk Kuşları Kaçamağı.

Troy, Harris'in adını ikinci konuk olarak verdiğinde kadın hiç şaşırmamış ya da alınmamış gibiydi.

Troy, Harris'in adını ikinci konuk olarak verdiğinde kadın hiç şaşırmamış ya da alınmamış gibiydi. Troy, ilk kez bir yabancıya cinsel yönelimini açıklamıştı ve karnındaki kelebekler sakinleşince, içini bir rahatlama dalgası kapladı. Kendisi ve erkek arkadaşı için romantik bir tatil rezervasyonu yapmıştı ve bu gayet normaldi. Gerçek adını kullanmıştı ve
her şeyi kullanmıştı.

Troy: Mayo ve rahat kıyafetler getir.

Harris: Şimdi All-Star Maçı hakkında nasıl tweet atacağım?

Troy, harika bir şekilde All-Star maçını unutmuştu.

Harris'i şimdilik rahat bırakmaya karar verdi ve şöyle yazdı: Salı günü saat 10'da seni alacağım.

Harris heyecanlı yüz emojileriyle cevap verdi.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Harris.

"Tamam, mesele şu ki..."

"Aman *Tanrım.* Buraya gelmeyi hayal ediyordum."

Troy, Harris'in
"Birisi iptal ettiği için son anda rezervasyon yapabildim, bu yüzden onların aldığı paketin aynısını almak zorunda kaldım."

"Eğer bu 'Hemen Eve Gitmelisin' paketi değilse, umurumda değil."

"Bu Lovebird Getaway. Yani biraz... fazla olabilir." Harris'in gözleri daha da büyüdü. "Bu bizim *balayımız* mı?" Troy ona dirsek attı. "Sakin ol."

Masaya gidip check-in işlemlerini yaptı. Orada çalışan kadın, telefonda konuştuğu kadınla aynı kişi çıktı.

Cora'ydı.

"Son dakika aşk kuşlarımız," dedi sıcak bir şekilde Quebec aksanıyla. "Çantalarınızı burada bırakabilirsiniz, biz onları odanıza götürürüz. Önce mayolarınızı çıkarın, güne jakuzimizde bir banyo yaparak başlayabilirsiniz."

Harris, Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümseyerek yerinde zıplıyordu. Profesyonel bir sporcu olarak, jakuziler, saunalar ve buhar odaları Troy için neredeyse günlük bir ihtiyaçtı, ama bu seferki deneyimin diğerlerinden daha keyifli olacağını hissediyordu.

Onlar, kilitli dolapların bulunduğu bir soyunma odasına götürüldüler ve mayolarını giymeleri için yalnız bırakıldılar. "Şu ana kadar bu, işteki tipik bir güne çok benziyor," dedi Troy. "Sıcak küvet, soyunma odası."

"Şu ana kadar bu hayatımın en güzel günü, o yüzden sus."

Bu soyunma odasının Troy'un normalde kullandığı soyunma odalarından farklı olan bir yanı, bu sefer yanındaki adamı açıkça süzdüğüydü.

Harris, Troy'un yarı ereksiyon halindeki penisini fark edince "Şimdiden mi?" diye alay etti. "Seni özledim."

Harris mayosunu yukarı çekti, sonra kollarını Troy'un boynuna doladı. "Ben de seni özledim." Onu öptü ve Troy, spa tedavilerinin ne kadar önemli olduğunu merak etti. Kabinde, Troy'un ihtiyaç duyduğu tüm rahatlama ve yenilenmeyi sağlayabilecek bir yatak vardı.

Ama Harris çok mutlu görünüyordu. Ve spa'nın sağladığı kabarık beyaz bornozu giyince çok sevimli görünüyordu.

İkisi de doldurmaları gereken bazı tıbbi formlar vardı.

Troy formunu çabucak doldurdu ve Harris'in daha fazla kutucuğu işaretlemesi gerektiğini fark etti.

"Burada senin için tehlikeli olan bir şey yok, değil mi?" diye sordu Troy.

"Paraşütle atlamadığımız sürece yok."

Troy homurdandı. "Tanrım, umarım değildir."

Harris hızla yanağına bir öpücük kondurdu. "O zaman sanırım ben güvendeyim.

Jakuzide dikkatli olmam lazım, ama çok uzun kalmazsam sorun olmaz. Hadi gidip kendimizi şımartalım!"

Jakuzili oda son derece lüks bir yerdi. Küvet, küçük bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi ve koyu granit zemine gömülmüştü.

Işık loş ve etkileyiciydi ve yumuşak bir müzik taş duvarlardan yankılanıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Harris. "Antik Roma'da gibi hissediyorum." "Evet. Bu benim her zamanki jakuzim değil."

Bornozlarını çıkardılar ve sıcak suya girdiler. Harris oturur oturmaz inledi, sesi duvarlardan yankılandı. "Ah dostum. Bu harika."

Troy sırıttı ve aynı köşeye, onun yanına oturdu. "Sıcak suda yıkanmak harikadır."

"Mm." Harris gözlerini kapattı ve başını geriye eğdi. "Vücudum ne olduğunu anlamayacak. Ona hiç bu kadar iyi davranmam."

"Çok fazla çalışıyorsun."

Harris alaycı bir şekilde güldü. "Sana kıyasla mı? Hiç de değil."

"Peki, burada geçireceğimiz zamanı hokeyden uzak tutmaya ne dersin?" Harris gözlerini açmadan gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Sıcak sudan dolayı cildi zaten koyu pembeye dönmüştü ve bu, yara izinin beyaz çizgisini daha da belirgin hale getiriyordu. Troy ona bakmamaya çalıştı, ama onun ardındaki kalbi düşünmeden edemedi.

"Hâlâ atıyor," dedi Harris yumuşak bir sesle. Troy, onun gözlerini açtığını fark etti ve utançla doldu.

"Üzgünüm. Bakmıyordum."

Harris ayağını Troy'un ayağına sürttü. "Evet, baktın. Sorun değil. Ben Anlıyorum. Bu yüzden çok sık mayoyla dolaşmıyorum." "Üzgünüm," dedi Troy tekrar. Ona yaralarını saklamasına gerek olmadığını söylemek istedi ama saklanmaması gerektiğini söylemesi gereken son kişi oydu.

. Bunun yerine, suya uzandı ve Harris'in ayağını kucağına çekti. Ayak bileğinin inişli çıkışlı yerlerini hafifçe okşadı.

Harris mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Masajımdan önce masaj mı alacağım?"

"Sadece sana dokunmak istiyorum."

Harris'in gözleri biraz sulandı. "Benimle burada olmak seni geriyor mu?"

"Hayır," dedi Troy, sonra kendini düzeltti. "En azından düşündüğüm kadar gergin değilim."

"Bu iyi."

“Yani, bu noktada saklayacak bir şey yok. Biz iki erkek romantik bir spada çiftler tatili yapıyoruz. Kimse bunu yanlış yorumlayamaz. Bu endişeden kurtulmak insanı özgürleştiriyor."

Harris ona biraz daha yaklaştı. "Bu doğru."

"Açıklandığında korkmuş muydun?"

"Tabii ki. Arkadaşlarının ve ailenin anlayışlı ve destekleyici olacağından emin olsan bile, yine de korkutucu. Ama benim korkumun çoğu, senin de söylediğin gibi

söylediğin gibi, birinin sırrımı öğrenme olasılığıydı. Artık sır olmaktan çıktığında, bu konuda endişelenmeme gerek kalmadı."

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek isterim. Ben de çok korkuyorum. Hayatım boyunca birinin bunu öğreneceğinden korktum. Adrian'a kadar, yirmi üç yaşında olana kadar başka bir erkeğe dokunmadım. Yani yatakta yanlış bir şey yapıyorsam, bunun sebebi budur."

"Yatakta kesinlikle yanlış bir şey yapmıyorsun, yakışıklı."

Troy gülümsedi ve avucunu Harris'in bacağına doğru kaydırdı, sonra tekrar aşağı indirdi.

Eli Harris'in dizine geri döndüğünde, Harris titrek bir kahkaha attı ve "Daha yukarı çıkma yoksa banyodan çıkarken çok garip bir durum yaşayacağım" dedi.

Troy'un kendi penisi sertleşti. Harris'i sudan çıkarıp onu buradaki şık taş fayansların üzerinde becermek istedi.

Harris'in inlemelerinin sessiz, mağara gibi odada yankılanmasını duymayı çok isterdi. "Bu çok mu yüksek?" diye sordu, parmaklarını Harris'in uyluğuna doğru kaydırarak.

Harris elini itti. "Siktir git. Ciddiyim. Zavallı personeli rahatsız etme."

"Bu yeri bu kadar seksi yaptıkları için hak ettiler."

Harris sırıttı ve suya daha derin daldı, bacağını Troy'un kucağından çekti. "Seksi. Ama kabinimize varana kadar bekleyebilirim. Beklemek daha seksi hale getirir, değil mi?"

"Biliyorsun, masaj yaptırmak zorunda değiliz..."

"Olmaz, süperstar. Bazılarımız her gün masaj yaptırmıyor. Ben yıllardır masaj yaptırmadım."

"Peki."

"Ve Troy?"

"Mm?"

"Bu, şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu." Troy'un kalbi hızla çarptı. "Benim de."

Sıcak taş masajı, Troy'un takım terapistinden aldığı genellikle ağrılı derin doku masajlarından çok daha keyifliydi. Ayrıca Troy'un alışık olduğundan daha yüksek sesli, müstehcen inlemeler de vardı. Hepsi de yanındaki masadan geliyordu ve Troy'un rahatlamasını çok zorlaştırıyordu.

"Of. Neden sırtımda her zaman sıcak taşlar yok ki?" dedi Harris, sözleri uykulu ve zevkten peltek çıkıyordu.

Her iki masaj terapisti de gülüyordu. Harris masaj boyunca neredeyse hiç susmamıştı. Troy ise
tamamen ereksiyon olmamaya odaklanmıştı, ama yüz desteğine gülümsüyordu. Böyle bir
pişmanlık duymayan bir şapşal tarafından bu kadar etkilenmeyeceğini hiç beklemiyordu.

Öğle yemeği özel bir odada servis edildi. Sağlıklı ve lezzetli tahıl kaseleri yediler ve taze sıkılmış meyve suyu içtiler.
bornozlar. Besin değeri yüksek olmasına rağmen, bu durum biraz
çökmüş hissettiriyordu. Öğle yemeğinden sonra, Troy için Harris için
olduğu kadar heyecan verici bazı prosedürler uygulandı: yüz bakımı,
ardından manikür ve pedikür. Troy her zaman cildine özen göstermişti;
Dallas Kent, birlikte kaldıkları dönemde, günlük bakım rutininden
dolayı sık sık onunla dalga geçerdi.
Troy için de Harris için olduğu kadar heyecan verici prosedürler vardı: yüz bakımı, ardından manikür ve pedikür. Troy her zaman cildine özen göstermişti — Dallas Kent ile aynı odada kaldıkları zamanlarda, günlük bakım rutini nedeniyle sık sık Dallas Kent tarafından alay edilirdi. Ama Dallas'ın alnı her zaman kask sivilceleriyle kaplıydı, o yüzden siktir et onu.

Yine, Harris tüm uygulayıcıları güldürürken, Troy sessizce oturmuş, kendine kaptırdığı güneş ışığına
güneş ışığına aşık olmaya devam ederken gülümsüyordu.

Gün, jakuzide bir kez daha yıkanarak ve giysilerini giymeden önce duş alarak sona erdi.

"Giysi giymekten nefret ediyorum," diye şikayet etti Harris. "Bornozla geçirilen bir günün ne kadar güzel olabileceğini artık bildiğim için, giysiler bana hapishane gibi geliyor."

"Sadece kulübeye varana kadar," diye Troy onu teselli etti. "Akşam yemeği için oda servisi sipariş edebiliriz."

Harris onu öptü, sonra elini tutup soyunma odasından çıkardı. "Bu randevu gittikçe daha da güzelleşiyor."

Resepsiyondaki yeni çalışan onları kulübelerine yönlendirdi. Karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçların arasından kısa ve manzaralı bir yürüyüşle

küçük ahşap kulübeye giden kısa ve manzaralı bir yürüyüş oldu ve Harris burayı hemen sevdi.

"Çok şirin!" Troy'un elini sıktı. "Burayı mahvedecek olmamız çok kötü."

Troy güldü. "Belki başka planlarım vardır." "Olmaz.

Seks ve çıplak yemek yeme sözü verdin."

Kulübenin içi dışı kadar büyüleyiciydi. Bir köşede odun sobası vardı, yanında küçük bir odun yığını duruyordu. Televizyon olmadığı için deri kanepe ve sandalye sobanın karşısına yerleştirilmişti.

Harris bununla bir sorunu yoktu; telefonunu bütün gün dolapta bırakmıştı ve ekranlardan uzak kalmaya devam etmekten memnundu.

Mobilyaların üzerinde düzgünce katlanmış rahat battaniyeler ve sobanın önünde kalın, yumuşak bir halı vardı. Bu, absürt derecede romantikti.

Yatak odasında durum daha da romantik hale geldi. Yatağın üzerinde çikolata, taze meyve, çeşitli çaylar ve

ve iki adet sarılmış spa bornozu içeren bir hoş geldiniz sepeti vardı.

Komodinin üzerinde bir buket gül ve

komodinin üzerinde bir buz kovası vardı.

"Aman Tanrım, kendimi prenses gibi hissediyorum!" Harris hemen sepeti karıştırmaya başladı. "Çikolata kaplı çilekler!"

"Biraz fazla oldu."

"Hayır, bayıldım. Bunları daha sonra sana yedireceğim."

Troy arkasına yaklaşıp boynunu öptü. "Şimdi yiyebilirim."

Harris dönüp onu öptü. Bu sefer öpüşmeyi uzattılar, Troy

Harris'in başını hafifçe geriye eğdi, böylece bütün gün boyunca istediği gibi onu derin ve tam olarak öpebildi.

"Bornozlar?" Harris, ayrıldıklarında boğuk bir sesle dedi.

"Bornozlar," Troy kabul etti.

Yirmi dakika içinde sobada ateş yakmışlardı ve halının üzerinde soğuk şampanya kadehleri ve ikramlarla dolu bir sehpa eşliğinde uzanıyorlardı.

"Tek ihtiyacımız olan bir köpek," diye düşündü Harris. "Bir köpek bunu nasıl daha iyi hale getirebilir ki?" "Köpekler her şeyi daha iyi hale getirir."

Troy eğilip onu öptü ve elini Harris'in banyo bornozunun eteğinin altından uyluklarına doğru kaydırdı. "Her şeyi değil," dedi alçak,

Başlıca şeyleri.

Ve hayır. Her şeyi değil.

Harris sehpadan bir çilek aldı ve Troy'un dudaklarının önüne tuttu. Troy gülümsedi ve ağzını açarak çileği ağzına aldı ve dudaklarını Harris'in parmaklarının etrafında kapattı.

Aslında Harris'in umduğu kadar seksi değildi. Troy'un, yanaklarını şişiren biraz fazla büyük olan çileği çiğneyebilmesi için parmaklarını çekmek zorunda kaldı.

Yutkunarak öksürdükten sonra, "Bu ekşi bir çilekmiş" dedi.

"Çikolata güzel miydi?"

"Biraz daha fazla olabilirdi." Troy şampanyadan bir yudum aldı. Harris güldü. "Üzgünüm. Bunun, bilirsin, şehvetli olacağını düşünmüştüm."

"Bir fikrim var." Troy kadehini masaya koydu. "Seni o halının üzerine yatırıp her santimini öpsem nasıl olur?"

Harris hemen halının üzerine geriye doğru uzandı, kollarını ve bacaklarını genişçe açtı. "Varım."

Troy'un üzerine atlayacağını sandı, ama Troy onun yanına uzandı ve keskin mavi gözleriyle ona baktı.

Harris bu bakışların altında neredeyse kıvranacaktı, ama sonra Troy nazikçe elini Harris'in yüzünün yanına koydu ve onu öptü.

Onu öpmeye devam etti. Ağzının köşesini, yanağını, kaşını öptü. Yumuşak dudakları Harris'in kulağının kepeklerini ve boğazını okşadı. Her öpücük yumuşak ve telaşsızdı, Harris'i kaliteli viski gibi tadını çıkararak.

Troy'un bornozunun kemerini çözdüğünü, bornoz açılana kadar fark etmedi bile. Troy, Harris'in açılmış bacaklarının arasına yerleşti,

diz çökerek parmak uçlarıyla Harris'in göğsünü ve karnını okşadı. Cildine dokunan nazik dokunuşlar neredeyse gıdıklıyordu, ama aynı zamanda ona lezzetli titremeler de yaşatıyordu.

Troy, sonsuza kadar Harris'in cildini okşamaktan başka hiçbir şey yapmadı. Parmakları her yeri keşfetti: gövde, bacaklar, kollar, boğaz, yüz.

Harris'in artık sertleşmiş penisi hariç her yeri. Harris, spa'da geçirdiği bir günün ardından, tamamen rahatlamış ve mutluluk içinde, bir çamur birikintisi gibi yatıyordu.

Kesinlikle önemli duygular beslediği adamla geçirdiği bir günün ardından,

tamamen rahatlamış ve mutluluk içinde yatıyordu.

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi Harris rüya gibi, "ama biraz tahrik oldum."

"Fark ettim."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim."

Troy'un dudağı bir köşesinden yukarı kıvrıldı, sonra Harris'in ellerinden birini dudaklarına çekip avucunu öptü.

"Biraz daha aşağı," diye alay etti

Harris. Troy, bileğinin içini öptü. "Kötü

çocuk," diye homurdandı Harris.

Troy'un omuzları düşük bir kahkaha ile titredi, sonra başını eğdi ve Harris'in sağ meme ucunu dişleri arasına aldı.

"Isınmaya başladım," diye iç geçirdi Harris. Troy'un göğsünden, yara izinin üzerinden sol meme ucuna doğru öpücükler serpiştirmesini izledi. Tanrım, Troy çok güzeldi. Her zaman güzeldi, ama şimdi, ateşin ışığında ateşin ışığında ve Harris'in beyni şampanya ve şehvetle köpürürken, nefes kesiciydi.

Ve eğer gecenin geri kalanını Harris'i yumuşak öpücüklerle eziyet ederek geçirmek istiyorsa, Harris şikayet etmemeliydi.

Ancak sonunda Harris şikayet etmek zorunda kaldı.

"Beni öldüreceksin," dedi boğuk bir sesle.

"Şşş. Sana benim yöntemimle bakayım."

"Senin yöntemin işkence."

Troy, Harris'in iç uyluk kısmına gülerek, testislerine kadar zevk dalgaları gönderdi.

"Benim sikime dokunmayacaksan, en azından ben seninkine dokunayım."

Abartılı bir iç çekişle Troy, Harris'in omzunun yanında diz çökene kadar yer değiştirdi. Ereksiyonu, gevşek bağlanmış bornozunun önünden gevşek bağlanmış bornozunun önünden dışarı çıkıyordu. Harris kemerin bir ucunu çekti ve düğüm çözüldü.

"Emmeme izin verir misin?" diye sordu Harris. Neden izin istediğini bilmiyordu, ama Troy'un burada tam kontrolü elinde tuttuğunu hissediyordu ve Harris buna uymak istiyordu.

"Tam *seni* emmek üzereydim," dedi Troy, bornozunu yere bırakarak.

"Oh, gerçekten mi?" Harris yavaşça konuştu. "Ne kadar sonra? İki saat boyunca sikimin nerede olduğunu unuttuktan sonra mı?"

"Yaramaz." Troy, Harris'in ayaklarına dönerek yüzüne oturdu. Harris, Troy'un kişisel bakımına ne kadar titiz olduğunu daha önce fark etmişti. kişisel bakımının ne kadar titiz olduğunu fark etmişti. Testisleri pürüzsüz ve tüysüzdü, sikinin tabanındaki kıllar ise düzgünce kesilmiş koyu renkli bir yama gibiydi.
Harris kendi vücut bakımını özenle yapıyordu, ama Troy porno yıldızlarıyla rekabet edecek düzeydeydi.

Ve şimdi o pürüzsüz, ağır testisler Harris'in yüzünün üzerinde sallanıyor, dudaklarına dokunuyordu.

"Ee?" diye sordu Troy.

Harris homurdandı. "Dinle dostum. Bütün bunlardan sonra sabırsızlanamazsın
." Ama Troy'u bekletmedi; testislerinden birini yaladı ve sonra ağzına aldı ve Troy'un çıkardığı yumuşak iniltiyi zevkle dinledi.

Troy kıpırdamadı, bu yüzden Harris testislerine odaklanmaya devam etti, birini dilinde dikkatlice yuvarladı, sonra diğerini. Arkalarını yaladı, dilini Troy'un perineumuna sıkıca bastırdı.

"Oh," dedi Troy sessizce. "Tanrım, bu..."

Harris devam etti, dilini yavaşça Troy'un kıçına doğru kaydırdı. Elini uzattı ve ellerini kıçının yanaklarına yayarak onları çekti.
Troy'a planları hakkında bir ipucu vermek için nazikçe ayrıldı.

Bir an için Troy'un tüm vücudu donmuş gibi göründü ve Harris de hareketsiz kaldı. Sonra Troy biraz öne doğru kaydı. Deliklerini Harris'in ağzına yaklaştırmak için yeterli kadar. Harris bu teklife sırıttı ve daha önce kimse Troy'a bunu yapmış mı diye merak etti. Bu herkesin yapmak isteyeceği bir şey değildi, ama Harris hayranıydı.

Dilini Troy'un deliğine düz bir şekilde bastırdı, hareket etmedi. Sadece Troy'un hassas sinir uçlarında dilinin sıcak ıslaklığını hissetmesine izin verdi.

"Vay canına..." Troy nefesini tuttu.

Harris birkaç kez yavaşça yaladı, sonra dilinin ucuyla dairesel hareketler yapmaya başladı. Birkaç saniye içinde Troy, Harris bildiği tüm rimming numaralarını kullanırken, ağzına karşı sallanıyor, inliyor ve küfürler savuruyordu.

Troy'un Harris'in onu sikmesini istediğini merak etti. Harris kesinlikle buna razı olurdu. Sertçe becerilmeyi severdi, ama üstte olmaya da kesinlikle karşı değildi. Özellikle seks böyleyken: şefkatli, şehvetli ve hoşgörülü. Kimse acele etmediğinde ve

her şey keşif ve keşfetmekle ilgiliyse. Troy'un içine girmeyi, kendini ona gömmeyi ve ikisi de parçalanana kadar birlikte sallanmayı çok isterdi.

"Siktir, bu çok iyi." Troy nefes nefeseydi. "Sakalının tenime değmesini seviyorum."

Troy'un girişi hala yumruk gibi sıkı kapalıydı, ama Harris dilinin ucunu içeri sokmayı başardı.

"Ah!" Troy haykırdı. "Tanrım. Benim..." Sonra öne doğru düştü, kıçını Harris'in ağzından uzaklaştırdı ve dudaklarını Harris'in sikine doladı.

Harris, kısmen Troy'un ağzının uzun süredir acı çeken ereksiyonuna nihayet ulaşmasının verdiği rahatlama ve şaşkınlıktan, kısmen de hayal kırıklığından dolayı haykırdı. Dilini kullanarak Troy'un deliğini gevşetip gevşetemeyeceğini görmek istemişti, ama şimdi ona tam olarak ulaşamıyordu.

Ama Troy'un sikine ulaşabilirdi, bu yüzden ağzını genişçe açtı ve Troy'un içine girmesine izin verdi.

Troy inledi ve titreşimler Harris'in sırtını kavisletirdi. Bir süredir tam olarak bunu yapmamıştı ve *hiç* ateşin yanında, kocaman, ağır bir NHL oyuncusu tarafından kulübenin zeminine bastırılırken yapmamıştı.

Troy'u emirken mırıldandı, inledi ve iç geçirdi.
çünkü Harris ağzında bir penis varken bile sessiz kalamıyordu
Avuçlarını Troy'un uyluklarına, kalçalarına ve kıçına kaydırdı, bu adamı sikmek mi, sikilmek mi, yoksa şimdilik sadece bunu yapmak mı istediğine karar veremiyordu. Bir dakika sonra, orgazmın eşiğinde olduğunu fark ettiğinde karar verme şansı elinden alındı.

Troy'u uyarmak için yüksek, boğuk bir uğultu çıkardı, ama Troy saniyeler sonra Harris ağzında patladı. O kadar sert vurdu ki, Troy'un sikinden çekilmek zorunda kaldı.
yoğun zevk onu tekrar tekrar sarstı. Tüm bunlar olurken, Troy emmeye devam etti, her damlayı aldı ve Harris'e mümkün olduğunca fazla zevk verdi. Harris, yaklaştığını bilerek çılgınca Troy'un sikine ağzını geri sokmaya çalıştı, ama Troy
havaya ateş etmeye başladı ve Harris'in göğsüne sıçrayan kanla kapladı.

Tüm bunlardan sonra bile Troy, Harris'in boşalmış penisine hafif öpücükler yağdırmaya devam etti, sonunda Harris'in uyluklarına geçti ve sonunda

uzaklaştı. Harris'in üzerine oturmamak için bacağını kaldırdı ve halının üzerine yanına uzanmak için döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Troy, sesi alçak ve bitkin.

"*Bana* mı teşekkür ediyorsun?" dedi Harris yorgun bir gülümsemeyle. "Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyordum."

Troy'un yüzünde geniş, savunmasız bir gülümseme yayıldı ve bu, Harris'e orgazmından daha güçlü bir sarsıntı yaşattı. Çünkü *bunu* o yapmıştı — Troy Barrett'ı böyle gülümsetmişti. Bir şekilde, Harris
bunu hak etmişti ve o anda, o gülümsemeyi ne kadar şiddetle koruyacağını fark etti. *Troy'u* ne kadar şiddetle koruyacağını.

Çünkü ona aşık olmaya başlıyor olabilir.

"Ne?" diye sordu Troy, Harris'in yüzünde endişesini gösteren bir ifade belirince gülümsemesi kayboldu.

"Hiçbir şey," dedi Harris çabucak. "Sadece... açım. Oda servisi sipariş etmeliyiz."

Troy'un gülümsemesi geri geldi. Harris'i hızlıca öptü ve "Umarım somon balığı vardır" dedi.

Somon vardı ve Troy, akşam yemeği getirilir getirilmez aç olduğunu fark ettiği için iştahla yedi.

"Yine de çikolatalı kek kadar iyi değil," dedi Harris, boş tabağını sehpaya koyarak. Hala bornozlarıyla kanepede oturuyorlardı
banyo bornozları giyiyorlardı ve hala şöminenin keyfini çıkarıyorlardı.

Şampanya bitmişti.

"Yanılıyorsun," dedi Troy, "ama iyi ki çikolatalı kek de var."

Troy, Harris'in çatalından kendisine pasta yedirmesine izin verdi. Bu, başka çiftlerde iğrenç bulacağı bir şeydi, ama şu anda kimse onları göremezdi, bu yüzden umursamadı. Üstelik, şampanyadan oldukça iyi kafası güzeldi.

.

Tatlılarını bitirdiklerinde, Harris ona sokuldu ve birlikte ateşi izlediler. "Pazar günü ne yapıyorsun?" diye sordu Harris.

"Sabah antrenmanım var, ama ondan sonra bir şeyim yok," dedi Troy.

"Akşam yemeği için çiftliğe gelmek ister misin?"

Troy gerildi. "Ailenle mi demek istiyorsun?"

"Tabii ki," dedi Harris, sanki bu dünyanın en önemli şeyi değilmiş gibi. "Seni çok sevecekler."

Bu... çok fazlaydı. "Onlara ne söyleyeceğiz? Bizim hakkımızda?"

"Senin için uygun olan neyse onu. Bizim... ne olduğumuzu söylesek bile kesinlikle yargılamazlar."

"Gerçekten mi?" Troy hayal bile edemiyordu.

"Beni her zaman sevdiler ve kabul ettiler. En kötü ihtimalle, eve birini getirdiğim için çok heyecanlanıp beni utandırırlar."

Troy biraz rahatladı. "Eve sık sık kimseyi getirmez misin?"

"Bazen arkadaşlarımı yemeğe davet ederim, ama çıktığım erkekleri değil. Ya da, bilirsin. Her neyse."

İkisi de bir süre sessiz kaldı, sonra Troy cesurca, "Çıkıyor muyuz?" dedi.

Harris ona baktı. "Öyle gibi geliyor belki."

Troy gülümsedi. "Öyle." O anda çok mutluydu.

An. Harris ile çıkmak böyle bir şeyse, bunu sürdürmek istiyordu. Ne pahasına olursa olsun. "Ailene söylemelisin," dedi.

"Emin misin?"

"Evet. Ama belki pazar gününden önce söylesen? Büyük bir olay haline gelmesini istemem."

"Tamam, öyle yaparım. Ve bu büyük bir olay olmayacak. Onlar için değil. Söz veriyorum.

Ve ben istersem, bunu sır olarak saklayacaklar."

Troy, Harris'i kucağına daha fazla çekebilmek için yer değiştirdi. Yüzünü düzgünce görmek istiyordu. "Belki sadece bir süreliğine. Yapmayacağımı söyledim.

Sen saklan, ben saklanmayacağım. Ama bazı şeyleri anlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Harris onun yüzünü inceledi, sonra gülümsedi. "Bunun gerçek olduğuna inanmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Drover ailesinin çiftliği, Troy'un hayal ettiğinden daha da absürt bir şekilde pitoresk ve büyüleyiciydi. Uzun yol, onları
karla kaplı elma ağaçlarının yanından geçerek mükemmel beyaz bir çiftlik
evine ulaştı. "Gergin misin?" diye sordu Harris, kamyoneti park ederken.

"Hayır," diye yalan söyledi Troy.

"Güzel. Seni sevecekler. Bekle ve gör."

İkisi de kamyonetten indi ve Troy hemen havlama sesleri duydu.

"Uh-oh," dedi Harris neşeyle. "Geliyorlar."

Çeşitli boyutlarda birkaç köpek havlayarak onlara doğru koşuyordu. Heyecanla. Troy bir adım geri attı, ama sırtı kamyonun yan tarafına çarptı ve onu sert metal ile köpeklerin oluşturduğu kasırga arasında sıkışıp kaldı.
Çünkü elbette hepsi Troy'a doğru koşmuştu.

"Hadi ama çocuklar. Beni utandırıyorsunuz," diye güldü Harris. Islık çaldı ve iki köpek hemen ona gitti, Troy'u ise karnına pençelerini koyarak kamyonete sıkıştıran çok büyük bir köpekle baş başa bıraktı.

"Uh, merhaba," dedi Troy. Ellerini havaya kaldırmış olduğunu fark etti, sanki teslim oluyormuş gibi. Ellerini hafifçe indirdi.

"Mac, sen de. Onun üstünden kalk, seni şeytan." Harris, Mac'in dikkatini çeken uyluklarına vurdu ve bu Mac'in dikkatini çekti. Bir an düşündükten sonra, Mac, Troy'u korkutmayı, Harris'le takılmaya tercih ettiğine karar vermiş gibiydi.
karar verdi.

"Tamam," dedi Troy yavaşça. "Um... aşağı iner misin?"

"Yürümeye başla," dedi Harris. "O da hareket eder."

Troy bir adım attı ve Mac dört ayak üstüne çöktü ve Troy'un bacaklarının arasından kıvrılarak geçti.

"Mac sorunlu çocuk," dedi Harris, sonra diz çöküp Mac'in kafasını kaşıdı. "Küçük olan Shannon, beyaz olan ise Bowser.
Onlar çok tatlıdır. *Bu* serseri gibi değiller." Harris son cümleyi Mac'e sevgiyle söyledi.

"Harris, arkadaşını bütün öğleden sonra soğukta bekletme!" Ses evden geldi ve Troy dönüp baktığında, açık kapıda duran kadının
Harris'in annesi olmalı.

"Geliyoruz," dedi Harris. Eve doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve "Kahretsin! Pasta!" dedi.

Harris, yaptığı turtayı almak için kamyonete doğru koşarken, annesi Troy'u içeri girmeye davet etti.

"Ben Marlene," dedi, Troy ön verandanın merdivenlerinin tepesine ulaştığında elini uzattı.

"Troy," dedi Troy, elini sıkarak. Omuz uzunluğunda kesilmiş gümüş rengi saçları, koyu çerçeveli gözlükleri ve oğluyla aynı kompakt yapısı vardı. Hatta ekose flanel gömlek giyiyordu.
Aslında oldukça havalı görünüyordu. Ünlü bir çiftlikten sofraya restoran işletmecisi gibi.

"Sonunda tanıştığımıza sevindim," dedi içeri girerken. "Harris senden çok bahsediyordu."

"Anne." Harris, pasta ve üç köpeği de yanına alarak onları takip ederken inledi.

Harris'in bir şey söyleyeceği düşüncesi Troy'un midesini bulandırdı. onun hakkında ailesine. Bu hem dokunaklı hem de ürkütücüydü.

"Çok konuşkan," dedi Troy, sonra bunun nazik bir alaydan çok şikâyet gibi geldiğini fark etti. "Yani, arkadaş canlısı." Sonra Harris'in orada olmadığı gibi onun hakkında konuştuğunu fark etti. *"Sen*
arkadaş canlısı. Ve konuşkansın. Bu yüzden benim hakkımda konuştuğuna şaşırmadım." Harris ve Marlene ona bakarken ensesinin ısındığını hissedebiliyordu. "O pastayı... bir yere... senin için götürebilir miyim?"

Harris kahkahayı bastı. "Gergin olmadığın için sevindim."

Sıcaklık Troy'un boynundan yüzüne yayıldı. "Üzgünüm."
Harika. Buraya geleli birkaç dakika olmuştu ve onların köpeklerinden birinden korkarak kaçmış, sonra da Harris'in konuşkan olduğu hakkında saçma sapan şeyler söylemişti. Harika bir ilk izlenim.

Troy, aile tarihi ve gururuyla dolu olduğu belli olan eski evin etrafına göz gezdirdi. O kadar sıcacık, hoş ve
Troy kendini bir canavar gibi soğuğa atma dürtüsü hissetti.

"Bu Harris mi?" diye yeni bir ses sordu.

Harris'in yaşlı hali gibi görünen bir adam, yan odadan ön kapıya *doğru* adım attı. Aynı gözler, aynı gür sakal ve kalın saçlar, ama ikisi de çoğunlukla griydi ve aynı sıcak
gülümseme ve gür ses. En büyük fark, Troy'dan birkaç santim daha uzun olmasıydı.

"Sen Troy olmalısın. Ben Sam."

El sıkıştılar. "Beni ağırladığınız için teşekkürler. Uzun zamandır ev yapımı yemek yememiştim."

"Harris'in sevdiği birini eve getirmesi uzun zaman olmuştu," dedi Marlene. Troy'un midesi kıpır kıpır oldu.

"Aman Tanrım, anne. Troy'a sanki 30'larda yaşıyormuşuz gibi düşündürüyorsun."

Marlene güldü. "Kendini evinde hisset. Oturma odasında şömine yanıyor. Bu yüzden köpekler çoktan oraya geri döndüler." Ve
bu, Troy'un eşcinsel olduğu ve Harris ile çıktığı konusundaki konuşmanın sonu gibi görünüyordu
konuşması da burada sona ermiş gibi görünüyordu. Neredeyse hiçbir şey

olmamıştı ve Troy neredeyse başı dönüyordu. "Bana karşı bir şey

hissetmediğini mi söylüyorsun?" Troy, Harris'in kulağına fısıldadı
kulağına fısıldadı.

"Sen harikasın, tatlım."

Mutfak şaşırtıcı derecede büyüktü ve harika kokuyordu. Harris pastasını tezgaha koydu ve "Bir şey içmek ister misin?" dedi.

"Sen ne içiyorsan onu."

Harris buzdolabını açtı ve kız kardeşlerinin elma şarabından iki şişe aldı, sonra birini Troy'a uzattı. "Belki bu gerginliğini alır."

"Ben iyiyim," dedi Troy, ama bu da bir yalandı. Tüm bunların ne kadar gerçek dışı olduğunu görmezden gelmek için çok uğraşıyordu. Adrian ile ilişkisi, ikisinin de açığa çıkma korkusuna dayanıyordu. Kesinlikle birbirlerinin aileleriyle hiç tanışmamışlardı. Bu konu hiç konuşulmamıştı bile. Harris'le ne yapacağına tam olarak emin değildi, ama Adrian'la yaşadığı türden bir ilişki istemediğini biliyordu. Harris'in ailesini tanımak ve onların kendisini sevmesini istiyordu.

Bu *çok* şeydi.

"Eski yatak odamı görmek ister misin?" diye sordu Harris, kaşlarını oynatarak.

Troy yarım bir gülümsemeyi başardı. "Orada erkekleri ağırlamana izin var mı?"

Harris ona doğru bir adım attı. "Sen ilk olacaksın."

Oh. "Gerçekten mi?"

"Evet. Görmek ister misin?"

Tabii ki Troy görmek istiyordu.

Troy Barrett, Harris'in çocukluk yatak odasındaydı, eski, gıcırdayan ikiz yatağında oturuyordu ve Harris bu konuda çok soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.

"Burası Ottawa Centaurs eşyalarıyla dolu," dedi Troy.

Yalan söylemiyordu. Her yerde posterler, flamalar ve biblolar vardı. Harris, aynasının çerçevesine hokey kartları sıkıştırmıştı. Hatta başucu lambasının abajuru bile Centaurs markalıydı.

"Biraz hayranıydım."

"Biraz endişeliyim. Sanki beni koleksiyonuna eklemek için buraya çekmişsin gibi geliyor."

Harris sırıttı. "Seni yatağıma zincirlemeyi düşünüyordum." Troy'un dudakları kıvrıldı. "*Bu* yatak mı?" Birkaç kez zıpladı yüksek sesle gıcırdatmaya başladı. "Bence dedektifler beni bulur."

"Zıplamayı kes!" Harris tısladı. "Annem ve babam bunu yaptığımızı sanacaklar *bunu yaptığımızı düşünecekler*!"

"Böyle mi?" Troy biraz daha zıpladı.

"Aman Tanrım." Harris ona atladı ve saniyeler sonra Troy'u sırt üstü yatırıp üstüne uzandı.

"Şu anda içeri girseler çok garip olur," dedi Troy. Dudakları o kadar yakındı ki Harris onun nefesinin gıdıklamasını hissedebiliyordu.

"Muhtemelen kalkmalıyız," diye mırıldandı Harris.

"Mm." Sonra öpüşmeye başladılar. Muhtemelen Harris başlatmıştı, ama Troy da kesinlikle hoşlanıyordu, Harris'i her seferinde kesinlikle eriten o yavaş, keşifçi şekilde öpüyordu.

Arkalarında yüksek bir gürültü duyuldu ve bu ses onları ayırdı. "Ne oluyor?" diye sordu Troy.

"Elroy amca," dedi Harris, başını eğerek bir öpücük daha almak için.

Troy doğruldu ve Harris'i neredeyse yere düşürecekti. "Siktir git. O lanet olası bir hayalet değil. Gerçekte neydi o?"

Harris omzunun üzerinden arkasına baktı ve suçluyu şifonyerin üzerinde gördü. "Ursula."

"Ursula kim? Büyük büyükannenin hayaleti mi?" Harris güldü. "Kedi. Muhtemelen yatağın altındaydı."

Ursula kocaman kabarık kuyruğunu salladı ve saç fırçasını yere düşürdü.

"Oh," dedi Troy. "Kaç tane kedin var? Sekiz mi?"

"Hayır. Sadece bir tane. Sana çöp gibi davranırsa, alınma. O insanları sevmez."

"O zaman ikimiz de aynıyız, Ursula."

Harris, Troy'dan uzaklaşıp yatağın kenarına oturdu. Troy yanına oturdu.

"Burası büyümek için iyi bir ev gibi görünüyor," dedi Troy. "En iyisiydi."

"Bence burada, kırsalda yaşamak güzel olurdu. Ben Vancouver'ın banliyölerinde büyüdüm."

"Şehir merkezinde yaşamayı seviyorum, ama bazen sessizliği özlüyorum," dedi Harris. "Muhtemelen bir gün buraya geri taşınacağım. Bu eve değil, yani, sanmıyorum. Anna ve Margot meyve bahçesinin batı tarafına elma şarabı fabrikasını kurdular ve şu anda çiftliği onlar işletiyorlar. Sanırım sonunda biri bu evi alacak. Bu ev dört nesildir ailemize ait. Kız kardeşlerimin çiftliğe bu kadar tutkulu olmalarına seviniyorum."

"Sen değil misin?"

"Çok seviyorum, ama yönetmek isteyip istemediğimi bilmiyorum." Harris omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. Güneş, karla kaplı meyve bahçesinin üzerinde neredeyse batmak üzereydi. "İşimi çok seviyorum. Pazarlama ve iletişim alanında ne kadar ilerleyebileceğimi görmek istiyorum."

"Ve takıntılı olduğun takım için çalışabilirsin." "Doğru."

"Ve takımdaki en seksi adamla yatabilirsin." Harris ona dirsek attı.

"Beni profesyonelce davranmamaya zorluyorsun."

O anda, şaşırtıcı bir şekilde, Ursula şifonyerden atladı ve doğrudan Troy'un yanına yürüdü. Bir an durup ona baktıktan sonra, yanındaki yatağa atladı.

"Vay canına," dedi Harris. "O bunu asla yapmaz."

Troy, Ursula'nın başını nazikçe okşadı. Ursula Harris gibi Troy'un dokunuşunu çok sevmiş gibi, avucuna yaslandı. Birkaç saniye içinde, ön patilerini Troy'un uyluğuna koyarak yüksek sesle mırlamaya başladı.

"Vay canına. Seni seviyor."

"Çünkü çok iyi bir zevki var," dedi Troy, Ursula'nın çenesinin altını okşarken.

Harris, Ursula'nın utanmadan Troy'un ilgisini olabildiğince çekmeye çalışmasını hayretle izledi.

"Gitsem mi?" diye sordu Harris.

"Hala burada mısın?"

Harris güldü ve Troy'un yanağına öpücük kondurdu. "Aşağı inmeliyiz."

"Tamam." Troy ayağa kalktı ve Ursula öfkeyle miyavladı. "O zaman aşağı gel," dedi Troy. "Tanrım, bu çözmesi oldukça basit bir sorun."

"O neredeyse hiç aşağı inmez. Burası onun alanı."

Ama komodinden elma şarabı şişelerini alıp yatak odasından çıktıklarında Ursula da peşlerinden geldi. "Bana doyamıyor," dedi Troy.

Harris sırıttı. "O zaman ikimiz de aynıyız, Ursula."

"Onu seviyorum," dedi Harris'in annesi, mutfakta baş başa kaldıklarında ona fısıldayarak.

O, yaptığı Hollanda elmalı turtasını dilimlerken gülümsedi. "Kim? Troy mu?"

Annesi onun koluna vurdu. "Tabii ki Troy. Sessizdir ama çok kibardır. Ve gözlerini senden ayıramıyor."

Karnında bir sıcaklık hissetti. "Hadi ama."

Troy yemek sırasında pek konuşmamıştı, ama Josh dışında herkes çok konuştuğu için bu pek fark edilmedi.
Yine de iştahla yedi ve yemeği övdü, bu yüzden herkes ondan çok etkilendi.

"Sana deli oluyor. Çok tatlı."

"Şey," dedi Harris yavaşça. "Ben de ona deli oluyorum. Biliyorum, bu yeni bir şey, ama bence..."

Troy'un derin sesi onu kesintiye uğrattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

İkisi de Troy'un durduğu mutfak girişine döndüler. Troy'un yüzünde hiçbir ifade yoktu, bu yüzden Harris onun konuşmayı duyup duymadığını bilmiyordu.

"İyi fikir," dedi annem neşeyle. "Sen Harris'e turta yapmasında yardım et, ben de..." Mutfaktan çıkmadan önce yapması gereken bir iş uydurmaya bile zahmet etmedi.

"Hâlâ bunu senin yaptığını inanamıyorum," dedi Troy, Harris'in yanına geçerek.

"Eski bir aile tarifi."

"Ben neredeyse hiçbir şey

pişiremem." Harris gülümsedi.

"Biliyorum."

Troy'un kalçası Harris'inkine değdi ve Harris, ne kadar masum olursa olsun, bu teması zevkle karşıladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Troy'un dudakları o kadar yakındı ki Harris, nefesinin kulağını gıdıkladığını hissetti.

"Sen, şey..." Harris ne yapmaları gerektiğini bile hatırlayamıyordu ve şimdi de penisi başka şeyler düşünmeye başlamıştı.

Doğru. Pasta.

"Tabakları tut, ben de her birine pasta koyayım." "Tamam."

Harris ereksiyonunu bastırmaya çalışırken, onlar hızlı ve sessizce çalıştılar. Bu halde yemek masasına oturamazdı.

Hay aksi. Troy ile tatlıyı tabağa koyarken bile heyecanlanıp rahatsız olmuştu. Bu balayı dönemi çılgın bir yolculuk olacaktı.

bir yolculuk olacaktı.

"Tabii ki," dedi Anna, Harris yemek odasına döndüğünde. "Turta!"

Birkaç dakika sürdü, ama sonunda yemek masasındaki sekiz kişiye de pasta dağıtılmıştı. Harris'in kız kardeşleri ve kocaları bütün gece Troy'u merakla izlemişlerdi. Margot'un kardeşinin yeni erkek arkadaşını sessizce değerlendirdiğinden emindi.

"Demek skunk hikayesindeki adam sensin?" diye sordu Troy, Anna'nın kocası Mike'a.

Mike güldü. "Evet, benim."

Anna Harris'e kaşlarını çattı. "Tanrım, Harris. O hikayeyi herkese anlatmayı keser misin?"

"*Sen* yapar mısın?"

"En azından hikayeyi anlatırken kokarcayı kamyonete koyanın sen olduğunu kabul ediyor musun?"

Harris nefesini tuttu. "Sevgili küçük kardeşini bu kadar küçümsediğine inanamıyorum."

"Harris'in yaptığını düşünenler elini kaldırsın," dedi Anna.

Anna, Mike, Margot, babam, annem ve isteksizce Margot'un sessiz kocası Josh ellerini kaldırdı. Harris başını çevirip Troy'a "*Bu insanlara inanabiliyor musun*?" bakışı attı ve onun da elini kaldırdığını gördü. Harris onu itti, bu da Troy ve diğerlerini güldürdü.

"Hepiniz kalp rahatsızlığı olan genç bir adama karşı birleşmeye hazırsınız," dedi Harris alaycı bir tavırla. "İnanılmaz."

"Bu sefer kalp kartını oynayamazsın dostum," dedi Anna. "Kamyonete kokarca attığında kalbin gayet iyi çalışıyordu."

Harris güldü. Anna'nın, özellikle onun durumuyla ilgili şaka yapabilmesini her zaman takdir etmişti. Masaya bakınca, anne ve babasının da güldüğünü görmekten mutlu oldu.

"Yarın işe geri dönüyor muyuz çocuklar?" diye sordu babam.

"Evet," dedi Troy. "Bu ay programımız biraz ağır."

"Yarın St. Louis'e gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Mike. "Evet."

"Uçağa binmek zor mu?" diye sordu Margot. "O olaydan sonra?"

"Gittikçe kolaylaşıyor. Sanırım, tekrar normal hissedene kadar bunu yapmaya devam etmeliyiz."

Harris bir süreliğine uçağa binmek zorunda kalmayacağı için kesinlikle memnundu, ama Troy gittiğinde onu özleyecekti. Centaurs bu ay üç kez deplasmana çıkacaktı.

"Peki," dedi annem, sandalyesine yaslanarak, "pasta çok lezzetliydi, Harris."

Herkes onaylayarak mırıldandı. Troy, "Hala bunu senin yaptığını inanamıyorum," dedi.

"Dostum, yaparken beni *izledin*."

"Biliyorum. Yine de sihir gibi geliyor."

"Ah," dedi Anna. "O, senin yaptığın her küçük şeyi sihirli buluyor, Harris."

Troy, Harris'in gördüğü en kırmızı elmadan daha kırmızı bir renge büründü.

Temizliğe yardım etmek için yeterince uzun süre kaldılar ve sonra Troy, birkaç kutu elma şarabı ve dev bir torba elmayı Harris'in kamyonetine yükledi. Harris dışarı çıktığında, Troy'un kabinin arka kısmına bakarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Harris.

"Kokarca var mı diye
bakıyorum."

Harris güldü. "Ben her seferinde öyle yaparım."

Troy, şehre dönerken sessiz kaldığını biliyordu, ama kafasında çok fazla şey vardı. Harris'in sıcak, sevgi dolu ailesinin arasında, çiftlikte olmak neredeyse fazla gelmişti. Özellikle
hepsi Troy'un oğullarıyla çıktığını biliyordu. Onu çok sıcak karşıladılar, sanki ailenin bir parçasıymış gibi davrandılar. Troy
böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı.

"Ee," diye sordu Harris. "İyi vakit geçirdin mi?"

Sesi gergin geliyordu, bu yüzden Troy düşüncelerinden sıyrıldı. "Aileniz harika. Çok iyi vakit geçirdim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Harris gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu. "Ne zaman istersen gel. Çoğu pazar günü birlikte akşam yemeği yeriz. Seni çok sevdiler."

"Öyle mi
düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Troy'un düşündüğü diğer şey, Harris ile olan ilişkisini sürdürmek için ne yapması gerektiğiydi. Sınırsız pazar akşam yemekleri ve keyifli sabahlar karşılığında

sınırsız pazar akşam yemekleri ve keyifli sabahlar karşılığında neleri feda etmesi gerektiği. Sınırsız öpücükler ve hem ateşli hem de eğlenceli seks. Saklanmayı bırakması gerekiyordu. "Açıklığa kavuşmak istiyorum," dedi Troy. "Tamamen açıklığa kavuşmak. Belki
Instagram'da falan."

Harris bir anlığına yoldan gözlerini ayırdı. "Öyle mi?" "Pride Night maçımız ne zaman?"

"Şubat sonunda, ama..."

"O zamandan önce açıklamak istiyorum. Belki de aynı gün." Troy artık heyecanlıydı. "Oynadığım her Pride maçı çok garip geliyordu. Sanki herkesin gözü önünde saklanıyormuşum gibi. Bundan nefret ediyordum. Ama bu sefer sadece... gurur duyabilirim. Gerçekten gurur duyabilirim."

Harris, nedense gülümsemiyordu. "Bu harika, senin için de bunu istiyorum. Ama bilmen gerekir ki, Pride maçı Toronto'ya karşı."

Troy'un vücudundaki tüm neşe bir anda kayboldu ve ağır bir sessizlik ortalığı kapladı. Sonunda, "Bu çok aptalca," diyebildi.

Harris hüzünle gülümsedi. "Biliyorum. Keşke başka bir takımla oynansaydı."

Troy, Pride maçının Toronto'ya karşı olduğuna inanamıyordu. "Umurumda değil," diye karar verdi. "Hala yapmak istiyorum. Ama önce anneme açılmam lazım. Yakında yapacağım. Yüz yüze yapmak istedim, ama
telefonla yapmak zorunda kalacağım."

"Peki ya baban?" diye sordu Harris dikkatlice.

Troy aylardır kendine, babasıyla bir daha hiç konuşmasa da umurunda olmadığını söylüyordu, ama bu doğru muydu? Çünkü açılmak, babasıyla ilişkisini gerçekten sona erdirecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Sanırım bu ona kalmış. Ama öğrendiğinde benimle tekrar konuşacağını sanmıyorum." Diye iç geçirdi. "En iyisi bu. Herkesin beni kabul etmeyeceğini biliyorum, ama artık böyle yaşayamam." Şaşkın bir şekilde küçük bir kahkaha attı. "Aslında, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Garip, çünkü bunu yapmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama önce anneme söylemek istemeseydim, muhtemelen şu anda Instagram'da bir şey paylaşmış olurdum."

"Evet, bunu yapma. Ama hazır olduğunu hissettiğine sevindim.
Ve..." Harris uzanıp Troy'un elini sıktı. "Bunun şimdiye kadarki en iyi Onur Gecesi olmasını sağlayacağım."

Troy da elini sıktı. "Senin de bunun bir parçası olacağına sevindim." Kamyonetin loş ışığında birleşen ellerine baktı. "Seninle tanıştığıma sevindim. Burada olduğun için. Benimle birlikte olduğun için."

"Ben de." Harris elini çekti. "Döndüğümüzde seks yapacağız, değil mi?"

Troy güldü. "Umarım öyle olur."

Troy, evdeki sıcak atmosferi sürdürmek istediği için Harris'in evine gittiler. Harris'le
ve renkli yastıklarla çevrili bir ortamda Harris'le sevişmek istiyordu. Ve tuhaf bir doldurulmuş zürafa.

Şimdi ikisi de Harris'in yatağında çıplaktılar ve birbirlerini öpüp vücutlarını ısıtmak için zaman ayırıyorlardı.

"Seni bir insan olarak gerçekten çok seviyorum," dedi Harris, Troy'un karnını öperek. "Senin her şeyini seviyorum,
garip gülümsemeni ve tatlıları sevmiyormuş gibi davranışını bile."

Troy homurdandı. "Tamam."

"Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum, böylece yanlış bir fikre kapılmayasın. Çünkü, tanrım, Troy. Vücudun inanılmaz."

"*Sen* saçmalıyorsun."

"Bu kasları elde etmek için ne tür egzersizler yapman gerekiyor?" Harris, parmağını Troy'un sağ oblik kasının üzerinde gezdirdi.

Troy titredi. "Senin de o kasın var, biliyorsun."

"Muhtemelen bir yerlerde gömülü, evet. Ama seninkiler çok... engebeli."

"Ben egzersiz yaparak geçiniyorum."

Harris, Troy'un kalçasını öptü, sonra da göbek deliğine doğru ilerledi. "Ve bunu takdir ediyorum."

"İyi. Çukurlu olmak zor bir iş."

İkisi de güldü.
kapıyı açacak kadar uzun süre öpüşmeyi bırakamıyorlardı.
kapıyı açacak kadar öpüşmeyi bırakamıyorlardı. Troy, çiftlikte elma şarabını fazla içmemiş olmasına rağmen sarhoş gibi hissediyordu.

"Buraya gel," dedi ve Harris yüzleri aynı hizaya gelene kadar geri süründü. Troy bir an Harris'in saçlarını okşadı ve yeşil gözlerinde kendini kaybetti. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Ama döndüğünde burada
olacağım." "Muhtemelen sana çok mesaj atacağım," diye
uyardı Troy.

"Öyle yapmalısın." Harris burnunu öptü. "Kötü bir penis fotoğrafı çekiyorum."

Troy kahkaha attı, bu da Harris'i kahkaha attırdı. "Bu ne anlama geliyor?" Troy nefes nefese kaldı.

"Görürsün."

Troy kendini kontrol altına aldı ve şöyle dedi: "Penis fotoğrafı çekilebilir. Penisin çok sevimli."

Harris alnını Troy'un göğsüne vurdu. "Sevimli mi?" diye inledi.

"Beğendim." Troy, Harris'in başının üstüne öpücük kondurdu ve "Onu... içimde istiyorum" dedi.

Harris'in başı birden yukarı kalktı.

"Bu gece mi?" "Eğer sorun yoksa."

"Çok uygun. Daha önce yaptın, değil mi?"

"Evet. Uzun zaman oldu ama hoşuma
gidiyor."

Harris oturdu, Troy'un bacaklarının üzerine çöktü ve heyecanla ellerini ovuşturdu. "Bu harika olacak."

Troy güldü, sonra Harris penisini ağzına aldığında inledi. Troy, tüm bu kahkahalar ve sohbet yüzünden sadece yarı sertleşmişti, ama saniyeler içinde sertleşti.

Troy'un Harris'in parmaklarını rahatça alabilecek kadar gevşemesi biraz zaman aldı, ama Harris sabırlı ve cesaret vericiydi ve açıkçası yetenekliydi. Troy'un prostatına daha önce hiç olmadığı kadar ilgi gösteriyordu ve Troy aklını kaçırıyor, kıvranıyor ve ön sıvı fışkırıyordu. Daha önce sadece prostat stimülasyonuyla hiç boşalmamıştı, ama o anda bunun mümkün olduğunu hissetti.

"İyi mi?" diye sordu Harris, kontrol etmek için.

Troy sadece boğuk bir kahkaha atabildi ve "Çok iyi" diye mırıldandı.

"Sana kullanabileceğim harika bir vibratörüm var. Beni o kadar sert boşaltıyor ki, neredeyse acıtıyor."

Kahretsin, Troy bunu gerçekten yapmak istiyordu. Bir gün. Şimdi
değil. "Bu gece değil. Seni istiyorum, Harris. Lütfen."

Harris dizini öptü. "Tamam."

Parmaklarını yavaşça çekti ve Troy geçici boşluk hissiyle başa çıkmak için derin nefesler aldı. Harris prezervatif ve kayganlaştırıcıyı taktı ve sonunda kendini hizaladı.

"Çok güzelsin," dedi Harris. Sesi, Troy'un daha önce duyduğundan daha sessizdi. "Nasıl bu kadar gerçek olabiliyorsun?"

"Ben gerçeğim. Lütfen beni sik," dedi Troy neredeyse ağlayarak.

Harris'in penisi girişine ilk kez bastırdığında Troy'un sırtı kavis yaptı. Harris, Troy harika bir şekilde gergin ve dolu hissedene kadar yavaş ve tatlı bir hareketle içine girdi.

"Hala iyi misin?" diye sordu

Harris. Troy başını salladı.

"Öp beni?"

Harris eğildi ve öpüştüler, o kadar şefkatliydi ki, bir şekilde penetrasyondan daha etkileyiciydi. Sonra Harris başladı...

itme. Yavaş davrandı ve bu sorun değildi. Troy, cinsel tatminle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık vücuduna yayılırken onu öpmeye devam etti. Daha önce pasif olmuştu, ama hiç *böyle* hissetmemişti. Harris'in onu öpüşme, dokunma ve sikme şekliyle, ona değer verildiğini hissetti. Sanki Harris engelleyebilseydi, Troy'a bir daha asla kötü bir şey olmayacakmış gibi.

Ve tanrım, Troy Harris'in bunun karşılıklı olduğunu bilmesini umuyordu. Harris'in, Troy'un onu öpüşme şekli ve Harris'in penisini sıkıca kavrayışından,

onu bırakmak istemediğini hissedebilmesini umuyordu.

Birlikte, sonsuz bir mutluluk içinde sallandılar, Harris, Troy'un tam olarak anlayamadığı tatlı sözler mırıldanıyordu.

"Yaklaştım," dedi Harris sonunda Troy'un dudaklarına karşı boğuk bir sesle. "Kendini okşa. Benimle birlikte gel."

Troy aralarına uzandı ve söyleneni yaptı. Eli sikini kavradığı anda, kendisinin de boşalmak üzere olduğunu fark etti.

"Siktir, acele et," diye nefes nefese söyledi Harris. İtmeleri hızlandı ve Troy ona ayak uydurmaya çalıştı.

"Tamam," dedi Troy. "Ben de yaklaştım. Ben... Lanet olsun. Geliyorum. Harris, siktir, ben..."

İkisi de bağırdı — Harris her zamanki gibi daha yüksek sesle — ve Harris birkaç hızlı, çılgın

itmeyle işini bitirirken, Troy'un boşalması kendi göğsüne fışkırdı.

Bir an için Harris olduğu yerde kaldı, Troy'un üzerinde durdu, hafif nemli saçları gözlerine düşüyordu. Dudakları öpüşmelerinden ıslak ve morarmıştı, zümrüt yeşili gözleri parlak ve güzeldi.

Harris ona gülümsedi. "İyi gitti."

Troy güldü ve Harris'in seks sırasında bu kadar şapşal olmayı asla bırakmamasını diledi. "Katılıyorum."

Harris çekildi, sonra Troy'u hızlıca öptü ve temizlenmek için odadan çıktı. Troy kollarını yatakta açtı ve bir köşede Harris'in doldurulmuş zürafasını buldu. Oyuncağı aldı ve yüzüne tuttu.

"Sanırım ona aşık oldum, Bay Neck-Neck."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Troy, telefonunun çalmasını bekleyerek oturma odasında volta atıyordu. Dün gece annesine mesaj atmış ve bu sabah antrenmandan önce onu aramasını istemişti.
Bugün ona açılacağı gündü.

Hazırdı. Son iki haftadır Troy, mümkün olan her anını Harris ile geçiriyordu. Ottawa'da yol gezileri ve
zaman alan yükümlülükleri vardı, ama ikisi de meşgul olmadıklarında birlikteydiler. Annesi erkek arkadaşından bahsetmek istiyordu. Ne kadar mutlu olduğunu bilmesini istiyordu.

Aynı zamanda o kadar gergindi ki, telefonu nihayet çaldığında neredeyse zıplayacaktı.

"Merhaba," dedi.

"Her şey yolunda mı?" Annesi endişeli gibiydi ve Troy kendini çok kötü hissetti.
Mesajında ona hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylemeliydi.

"Evet. Üzgünüm, söylemeliydim... Her şey yolunda. Aslında harika. Sadece, şey, sana bir şey söylemek istedim."

"Tamam..." Annesi bu kelimeyi yavaşça söyledi ve sesinde merak duyuluyordu.

"Neredesin?" diye sordu.

"Troy! Kimin umurunda? Beni bekletme!"

Buna biraz güldü. "Tamam. Mesele şu ki..." İçini çekti ve tekrar volta atmaya başladı. Bunu kafasında milyonlarca kez prova etmişti
kez prova etmişti, ama şimdi doğru kelimeleri bulamıyordu. "Sana bana bir şey söylemem gerekiyor. Önemli bir şey değil. Yani, aslında önemli bir şey. Umarım bu, senin için önemli olmayan bir şeydir..."

"Troy," dedi nazikçe. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Gözlerini kapattı. "Ben eşcinselim."

Sessizlik oldu, sonra onun tarafında hafif bir hava sesi duyuldu, sanki bir iç çekme ya da hayal kırıklığına uğramış bir nefes gibi. Ama sonra şöyle dedi: "Ah, tatlım.
Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Troy kanepesine oturdu. "Söylemek istiyordum ama korkuyordum."

"Baban," dedi ve sesi kırıldı. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil."

"Önemli. Sana davranışından dolayı zaten kendimi çok suçlu hissediyordum, şimdi de..." Burnunu çekti. "Bunu bizden saklamak senin için bir kabus olmalı."

Bunu inkar edemedi, ama "Artık saklanmıyorum" dedi.

"Ben sandım ki..." Sanki itiraf etmek üzere olduğu şeyden utanmış gibi sözünü kesti.

"Ne düşündün?" Troy nazikçe sordu.

"Curtis gibi olacağını düşündüm. Her yıl ona daha çok benziyordun. Ve Dallas Kent ile arkadaştın, o da bana gençlik yıllarındaki Curtis'i çok hatırlatıyordu."

Troy yüzünü buruşturdu. Curtis gençken babasını tanımıyordu elbette, ama onun Dallas gibi olduğunu öğrenince şaşırmadı.

"Beni terk ettiğinde," diye devam etti annesi, "ikinizi de kaybedeceğimden korktum. Onun tarafını tutacağından korktum çünkü..." Sesi kesildi ve hıçkırarak ağlamaya başladı, Troy'un gözleri de doldu.

"Asla onun tarafını tutmazdım anne. Onun gibi davrandığım için özür dilerim. sadece... güvenli görünüyordu. İnsanların benim eşcinsel olduğumu öğrenmesinden korkuyordum, bu yüzden başka biri olmaya çalıştım. Onun saygı duyacağı biri.

"Biliyorum. Şimdi anlıyorum. Yıllardır senin onun gibi olmadığını biliyorum. O ve ben ayrıldığımızdan beri, sen hep yanımda oldun. Bana çok iyi bir arkadaş oldun, ki bu
Curtis için asla söyleyemeyeceğim bir şeydi."

“Şimdi mutlu olduğuna sevindim. Kurtulduğuna sevindim.”

"Ben de. Tanrım, seni çok seviyorum. Keşke şu anda sana sarılabilsem."

"Ben de. Seni seviyorum."

Yine burnunu çekti. "Ona söyleyecek misin?"

"Öyle bir niyetim yoktu. Ama öğrenebilir. Sanırım kamuoyuna açıklayacağım."

"Vay canına. Scott Hunter gibi mi?"

"Şey," Troy alaycı bir şekilde güldü. "Canlı yayında erkek arkadaşımı öpmeyeceğim, eğer kastettiğin buysa."

"Sen... erkek arkadaşın var mı?" Sesi heyecanlıydı. Troy gülümsedi.

"Aslında var."

"*Ne?* Onunla ilgili her şeyi anlat! Fotoğrafını gönderebilir misin?"

Troy, annesine Harris hakkında aklına gelen her şeyi anlattı. Onunla nasıl tanıştıklarını ve birbirlerini nasıl tanıdıklarını, Harris'in gülüşünün ne kadar gürültülü olduğunu ve harika ailesini anlatırken yüzündeki gülümseme hiç eksik olmadı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi annesi. "Çok sevimli birine benziyor."

"Öyle. Onu gerçekten çok seviyorum. Sen de seveceksin. Al, sana bir fotoğraf gönderiyorum."

Annesi en sevdiği Harris fotoğraflarından birini gönderdi. Bu fotoğraf, iki hafta önce Harris'in Troy'un mutfağında elmalı turta yaparken çekilmişti. Gömleğinde un vardı ve saçı biraz
dağınıktı, ama sanki Troy gördüğü en harika şeymiş gibi sırıtıyordu.

"Onu seviyorum!" diye bağırdı annem. "Ne kadar tatlı olduğuna bak! Senin adına çok mutluyum."

"Ben de senin adına mutluyum. İkimiz de iyi erkekler bulduk."

"Evet, bulduk. Benimkinden çok daha gençken seninkini bulduğuna sevindim."

"Şanslıydım. Peki, sen *neredeydin*?"

"Hawaii. Kauai'deyiz."

"Hay aksi. Orada gece yarısı olmalı."

Annem güldü. "Zamanın benim için artık bir anlamı yok. Neredeyse her hafta farklı bir saat dilimindeyiz."

"Hala eğleniyor musun?"

"Harika vakit geçiriyoruz. Bize bu fırsatı verdiğin için ne kadar teşekkür etsem az. İnanılmaz bir deneyim. Bir gün sen de bunu yapmalısın. Belki emekli olduktan sonra, sevgilinle birlikte."

Troy biraz kızardı, ama gülümsedi. Harris ile hayatını geçirme fikri çok heyecan verici ve etkileyiciydi. Ve muhtemelen ilişkinin bu kadar erken bir aşamasında düşünmek için biraz fazla bir şeydi. "Belki yaparım.
Bir gün. Ama şimdi antrenmana gitmem lazım, sen de yatmalısın."

"Seni seviyorum, Troy. Ve seninle gurur
duyuyorum." "Ben de seni seviyorum. Seni
özledim."

"Ben de. Yakında Harris'le görüşürüz, tamam mı?"

Troy annesini çok seviyordu. Yıllar önce ona açılmalıydı. "Tamam."

Telefonu kapattı ve arenaya gitmek için o kadar heyecanlıydı ki, neredeyse ceketini unutacaktı. Harris'e söylemek için sabırsızlanıyordu.

Troy, arenada Harris'i bulamadan önce, Koç Wiebe'nin ofisine çağrıldı.

"Seninle bir saniye konuşmam lazım, Barrett," dedi Wiebe. Endişeli görünüyordu, ama kızgın değildi. Troy bunun ne hakkında olacağını hiç bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, olabildiğince sakin bir şekilde.

Wiebe masasının önündeki deri koltuklardan birini işaret etti. "Otur."

Kahretsin. Bu hiç iyiye işaret değil.

"Az önce yönetimle bir toplantı yaptım. Görünüşe göre Komisyon Üyesi Crowell'ı kızdırmışsın."

Troy'un midesi düğümlendi. Tanrım, askıya alınmak üzereydi. Ya da AHL'ye atılmak üzereydi. Ya da daha kötüsü. "Öyle bir niyetim yoktu," dedi.

Koç yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bence çok da zor değil." Troy biraz rahatladı. Görünüşe göre koçu onun tarafındaydı.

"Seni cezalandırmam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu olay hepimizi çok rahatsız ediyor: genel müdürü, sahipleri. Herkesi."

Troy yutkundu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Özür dilemesi mi gerekiyordu? Kendini savunması mı? Cinsel saldırı hakkında tekrar paylaşım yapmaya karar verdiğinde, komisyon başkanının talimatlarına aykırı davrandığını biliyordu. Bir tür tepki bekliyordu, bu yüzden şimdi bu tepki geldiğinde bununla yüzleşebilmeliydi.

"İşinizi zorlaştırdıysam özür dilerim," dedi Troy dikkatlice, "ama önemli bir konuyu dile getirmek için sesimi kullandığım için pişman değilim."

Koç kaşlarını kaldırdı. "Bizi rahatsız eden sen değilsin Rahatsız olan biz değiliz, Troy. Seninle aynı fikirdeyiz. Kulüp sahipleri bile yaptıklarından etkilendiklerini söylediler. Oyuncularımızın iyi rol modeller olmalarını ve topluma katkıda bulunmalarını istiyoruz. Bize sorun çıkaran Crowell."

Vay canına. Troy böyle bir şey beklemiyordu. Boğazı düğümlenmişti. Bir saat önce annesine açıldıktan sonra, şimdi de işverenlerinden bu sarsılmaz desteği görünce, biraz biraz şaşkındı. "Oh," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, Crowell bu takıma karşı bir garezi var. Büyük kalabalıklar çekmememizden nefret ediyor ve bizi daha büyük bir Amerikan pazarına taşımak istediği de sır değil."

"Son zamanlarda daha büyük kalabalıklar çekiyoruz," dedi Troy, sanki bu Crowell'in fikrini değiştirmek için yeterli bir nedenmiş gibi.

Koç gülümsedi. "Ateşli olduğunda böyle olur." Gülümsemesi kayboldu. "Ama Crowell savaş yolunda. Senden gerçekten hoşlanmıyor."

Troy sandalyesinde kıpırdadı. "Ben de öyle bir
izlenim edindim." "Rozanov'u da sevmiyor. Beni
de."

“Gerçekten mi? Neden? Rozanov ligin en büyük yıldızlarından biri.
O, izlemesi en eğlenceli oyunculardan biri."

"Evet. Sonra da gönüllü olarak NHL'deki en küçük pazar takımına gitti."

Ah. Anladım. "Tamam. Neden seni sevmiyor?"

"Oynarken, bir koçumun hakaretler kullanması ve genel olarak kötü davranışları nedeniyle birkaç şikayet dilekçesi vermiştim. Özellikle bazı çaylakları zorbalıkla sindiriyordu. Bundan hoşlanmıyordum."

Troy'un ağzı açık kaldı. "Hiç bilmiyordum."

"Çünkü şikayetler hiç gün yüzüne çıkmadı. Ancak lig bunu hatırlıyor ve Crowell'in bu koçluk işini aldığımda çok sinirlendiğini duydum. Sanırım onu kızdırmak için işe alındım."

Troy başını salladı. "Olmaz. Sen harika bir koçsun."

Wiebe sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "Eh, franchise rekoru
kıran galibiyet serisi *var*."

"O koça bir şey oldu mu?"

Wiebe'nin gülümsemesi gerildi. "Elbette. Şimdi Hall of Fame'de."

Troy'un kalbi sıkıştı. "Oh."

Koç omuz silkti. "Denediğim için pişman değilim. Değişmek zor.
Bu ligde hiçbir şey yapamazsın. Deneyen herkes ezilmeye mahkumdur.
ezilir." Öne doğru eğildi. "İşte yapacağımız şey şu, Troy."

Troy kendini hazırladı. Kendine, cezası ne olursa olsun dayanabileceğini söyledi. Özellikle de Centaurlar
tarafında olduğunu biliyordu.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye bitirdi Koç. "Kazanmaya devam edeceğiz, sen istediğini yazabilirsin, Crowell de canı cehenneme.

Yönetimdeki herkes aynı fikirde: O gerçekten hiçbir şey yapamaz. Eğer yaparsa, biz seni destekleyeceğiz ve o bir canavar gibi görünecek. Bence bu bir çıkmaz."

Troy'a riskli geldi, ama yine de heyecanlıydı. "Ciddi misin?" "Çok ciddiyim. Şimdi git giyin."

Troy ayağa kalktı. "Teşekkürler. Ve, şey, burada oynamayı gerçekten çok seviyorum. Uzun zamandır öyle görünmüyordu, biliyorum, ama burada olduğum için mutluyum."

"Öyle olacağını düşünmüştüm," dedi koç. Başını eğdi ve çizgili bir kağıda bazı notlar almaya başladı. "Oh, ve Harris ile olan ilişkinizi muhtemelen yönetimle paylaşmalısınız."

"

Troy kapıya doğru yürürken birden durdu. "Ne?"

Koç başını kaldırıp gülümsedi. "Geçen hafta onun ofisinde öpüştüğünüzü gördüm."

Tanrım, Troy gerçekten bu kadar dikkatsiz mi davranmıştı? *Kapı açıkken* Harris'i gerçekten öpmüş müydü? İçinde bir ateş yanıyormuş gibi hissetti. "Ben, şey... biz... şey..."

Koç güldü. "Senin adına sevindim. Sadece seni beladan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler," dedi Troy. Tanrım, oradan çıkmazsa gerçekten ağlayacaktı. Bu gün çok ağır gelmişti.

Sersemlemiş bir halde ofisten çıktı. Artık antrenmandan önce Harris'i bulacak zamanı yoktu, ama ona öpücük vermek için uzun bir liste hazırlıyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı Wyatt. "Chiron ne zaman gerçek bir ata dönüştü?"

Harris, takımın köpek yavrusuna gülümsedi. Köpek yavrusu oldukça büyük bir köpeğe dönüşmüştü ve Bernese dağ köpeği kadar büyüyecek gibi görünüyordu. "Geçen ay biraz büyüdüğü kesin."

"Hadi canım." Wyatt, giyinme odasının zeminine diz çöktü, hâlâ devasa bacak pedlerini giyiyordu. "Rozanov görmeden önce biraz okşayayım..."

Wyatt, Ilya'nın kulübesinden gelen bir çığlık sesiyle sözü kesildi. "Ne oluyor, Harris? Neden bu kadar büyük?"

"Köpekler büyür, Roz."

Ilya çoktan odayı geçmişti ve Wyatt'ın yanına diz çökerek kalecinin önünden çekilmesini sağladı. "Chiron! Artık kocaman bir çocuk oldun! İki Chiron kadar büyüksün!" Mutlu köpeğin kulaklarını ve boynunu iyice kaşıdı.

Ilya ve Wyatt, Chiron'un sevgisini kazanmak için savaşırken, Harris Troy'un boş kulübesine baktı. Dün gece Harris'e bugün annesine açılmayı planladığını söylemişti, ama Harris ondan o zamandan beri haber almamıştı
. "Troy bugün burada değil miydi?"

Ilya, Chiron'dan gözlerini ayırmadı. "Buralarda bir yerde. Muhtemelen duşta."

Peki. O zaman Harris beklemeli.

"Chiron bu hafta kötü bir haber aldı," dedi Harris. "Yani, belki de bu konuda çok üzülmemiştir."

Ilya başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dehşete kapılmıştı. "Ne haberi? Ne oldu?"

"Terapi köpeği olmaya uygun olmadığı ortaya çıktı. En azından eğitmenlere göre."

"İmkansız," dedi Ilya.

"Ah," dedi Wyatt, Chiron'un sırtını okşayarak. "Yine de seni seviyoruz dostum. Ben de okulda berbat bir öğrenciydim."

"Ona ne olacak?" diye sordu Ilya.

Harris, Ilya'nın endişesine gülümsemeden edemedi. "Kötü bir şey olmayacak. Hala resmi takım köpeği olacak, ama arenadan uzakta bir eve ihtiyacı olacak."

"Onu evlat edineceksin." Ilya bunu bir öneri gibi söylemedi.

Harris şaşkın bir kahkaha attı. "Şey, belki. Yani,
bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum. O zaman onu benimle işe getirebilirim ve sizler onu her zaman görebilirsiniz." Harris içinden ekledi, Troy onu evde kucaklayabilir, Harris ile yürüyüşlere katılabilir ve belki bir gün
...

Chiron'un terapi köpeği olamayacağını öğrendiğinde, hayal kurarken kendini *çok* kaptırmıştı. Şimdilik, küçük dairesi ve bu çok büyük
ama muhtemelen Chiron'u her gün işe getirebilecek ve

diğer köpeklerle iyi geçinirse onu her zaman çiftliğe götürebilirdi. Ve Ilya'nın Chiron'un bazen onun devasa evinde vakit geçirmesine aldırmayacağına emindi.

Ilya, Chiron'a gülümsedi. "Sen şimdiye kadarki en mutlu köpek olacaksın."

Harris bunu sağlayacaktı.

O anda Troy arka odadan çıktı, ama hala bazı ekipmanlarını giyiyordu. Fazla bir şey yoktu. Sadece birkaç parça
Troy'un açıkta kalan teni ve terle kaplı kaslarıyla birleşince, onu adeta yürüyen bir fanteziye dönüştürüyordu.

Sporcu şortu ve jartiyerleri giyiyordu, ama çorapları ve tekmelikleri çıkarılmıştı, kaslı bacakları çıplaktı. Vücuduna yapışan
performans tişörtü göbek deliğinin hemen üstüne kadar sıyrılmıştı ve hala dirsek pedleri takılıydı, bu garipti, ama Harris buna çok ilgi duyuyordu.

"Troy." Harris, Troy'un adını sanki onu daha önce sadece rüyalarında gördüğü sihirli bir varlıkmış gibi söylediğini fark etti. Kendini bu durumdan çıkmaya zorladı. "Merhaba."

"Selam. Burada olduğunu bilmiyordum."

Harris bakmaktan kendini alamıyordu. Bunun farkındaydı. Troy, Ilya ve Wyatt'ın da bunu fark ettiğini biliyordu. Ama bakmaktan kendini alamıyordu.

"Şey," dedi Troy. Nemli saçlarını eliyle tarayarak alnından geriye itti. "Sen, şey..." Aşağıya baktı. "Oh. Chiron'u getirmişsin."

"Harris, Chiron'un yeni babası," dedi Ilya.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Troy.

"Şey..." Harris bu haberi daha sonra Troy'a sürpriz olarak vermeyi planlamıştı ama, şey, Ilya. "Sanırım Chiron'u evlat edineceğim. Terapi köpeği olmayacak ama yine de takımın köpeği olacak ve, şey..." Tanrım, Troy sanki Harris'in tüm sporcu fantezi porno oynatma listesinin bir karışımı gibi görünüyordu.

"Artık büyüdü," dedi Troy.

"Uh-huh."

Sonra Troy, görünüşünün Harris üzerinde yarattığı etkiyi fark etmiş gibi ona gülümsedi. Tezgahının yönünü işaret ederek başını salladı, sonra oraya doğru yürüdü. Harris çaresizce onu takip etti.

Troy'un jartiyer kayışları gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yürürken kocaman uyluklarından sekiyordu. Sporcu iç çamaşırının altında

küçük siyah şortlara benziyordu. Kıçının her santimetresine yapışmış, kaslarının dalgalarını sergiliyordu.

Kioskuna vardıklarında Troy, "Chiron'u gerçekten evlat ediniyor musun? Bu harika," dedi.

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Harris yaklaştı ve ellerini Troy'un göğsüne koyma isteğiyle mücadele etti. "Bu tamamen haksızlık," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bu!" Harris, Troy'un vücudunu eliyle işaret etti. "Evde yedek spor şortun olduğunu söyle."

Troy kötücül bir şekilde gülümsedi. "Neden? Hokey ekipmanlarına fetişin mi var?" "Uh, evet." Harris bunu çok doğal bir şekilde söyledi. "Sanki senin bir fikrin yokmuş gibi
. Bak!" Kot pantolonunda beliren şişkinliği işaret etti.

Troy baktı ve Harris'in gözlerine tekrar baktığında, gözleri kararmış ve ateşle dolmuştu. "Bu ilginç."

Harris her yeri yanıyor gibi hissetti. "Sadece bir fantezi ya da her neyse. Bunu bu kadar abartmana gerek yok."

Troy'un bakışları Harris'in kasıklarına geri döndü. "Görünüşe göre çoktan yaptım."

"Siktir." Harris başını salladı. "Hayır. Tamam. Ciddi bir konu konuşmamız gerekiyor."

Troy'un gözleri biraz soğudu. "Öyle." "Annenle nasıl
gitti?"

"Harika. Çok destekleyici ve harikaydı."

Harris gülümsedi ve neredeyse soyunma odasında onu öpecekti. "Bu harika!"

"Evet. Ve buraya geldiğimde, koç beni ofisine çağırdı ve Crowell'in tekrar paylaşım yaptığım için kızgın olduğunu söyledi."

Harris gözlerini devirdi. "Siktir. Ciddi misin?"

"Ama dinle, koç yönetimimin *beni* desteklediğini söyledi. O da öyle. Crowell onlardan bunu istemiş olsa da, bana disiplin cezası vermeyecekler."

Tanrım, Harris bu takımı seviyordu. "Hiç şaşırmadım. Sana burada sadece iyi insanlar olduğunu söylemiştim. Görünüşe göre bugün çok sevgi gördün."

"Biraz daha olsa fena olmaz," dedi Troy baştan çıkarıcı bir sesle. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Koç bizim hakkımızda biliyor! Bizi, şey, ofisinde *öpüş*ür*ken* yakaladı."

Oops. "Kahretsin, Troy. Üzgünüm. İyi misin?"

Troy başını salladı. "İyiyim. Aslında harika hissediyorum. Sanırım takıma açılacağım. Mesela, belki de şu anda?"

"Şu anda mı? Burada mı?"

"Evet. Ne dersin?"

"Bana uyar, ama emin misin..."

Ama Troy çoktan ayağa kalkmış ve soyunma odasındaki bankın üzerine çıkmıştı. "Hey, millet," diye yüksek sesle duyurdu.

Oda biraz sessizleşti. Sonra Ilya, "Herkes susun ve Barrett'ı dinleyin," dedi ve oda sessizliğe büründü.

"Sadece bir şey var," dedi Troy. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Harris ile çıkıyorum. Birlikteyiz. Ben eşcinselim."

Şiir değildi ama yine de Harris'in gözlerini yaşlarla doldurdu.

Yine sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu, ardından alkışlar yükseldi. Ve ıslıklar. Ve tezahüratlar.

Troy, sanki az önce yaptıklarına inanamıyormuş gibi duvara yaslandı. Geniş,
yüzünde geniş, coşkulu bir gülümseme belirdi.

"Şimdilik bunun bu odada kalmasını istiyorum," dedi Troy, hala gülümsüyordu. "Lütfen. Tamam. Teşekkürler."

Aşağı indi ve Harris'in bekleyen kollarına atladı. Harris onu kucakladı. sıkı, terden sırılsıklam olmasına ve spor çantası gibi kokmasına hiç aldırmadan. "Bu çok garipti. Çok hoşuma gitti."

"İyi miydi?"

"Çok hoşuma gitti dedim."

"Hala ilişkimizi resmi olarak açıklamamız gerekiyor," dedi Troy.

"Biliyorum. Bu sadece bir formalite. Kimse umursamayacak."

"Tamam. Seni öpebilir miyim?"

"Muhtemelen herkes izliyor."

"O zaman iyi bir öpücük olsun."

Troy, Harris'in sırtına sıkıca elini koydu, onu hafifçe eğdi ve öpmeye başladı.

Herkes etraflarında alkışlayıp tezahürat yaparken, Troy sanki savaştan yeni dönmüş gibi Harris'i öptü. Harris elinden geleni yaptı,
ve sadece kendini kaptırmamak için elinden geleni yaptı. Troy ile çok gurur duyuyordu ve Troy'un Harris'in tüm bu kargaşaya değdiğini düşünmesi onu hala biraz şaşırtıyordu. Harris ile birlikte olmak için en derin korkularıyla yüzleşecek kadar onu istediğini düşünmesi.

Ayrıldıklarında, Troy dikleşti ve gürültücü takım arkadaşlarına garip bir şekilde el salladı.

"Aferin, Harris!" diye bağırdı Bood.

Harris kızardığını biliyordu, ama gülümsemeyi de engelleyemiyordu. "Sonra görüşürüz?" diye sordu Troy'a.

"Bu adamlar benimle dalga geçmeyi bırakırsa, evet."

Sanki sinirlenmiş gibi söyledi, ama Troy'un gülümsemesi ve buğulu gözleri bunun tam tersini gösteriyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Troy, Harris'in sıcak, çıplak vücudunun yanında uyanmaya alışmaya başlamıştı Harris'in evinde ya da Troy'un evinde olsun, dün geceki seksin kokusunu taşıyan çarşaflara rahatça sarılmış halde, nazik, uykulu öpücüklerle güne başlamak
dünyadaki en sevdiği şey haline gelmişti.

Bu sabah, gözlerini açtığında Harris'in oturmuş, telefonuna gülümsediğini gördü. Bir an için Troy onu izledi, kalbi sevgiyle doldu.

"Ne oldu?" Troy sonunda boğuk bir sesle sordu.

"Bood ve Cassie dün gece bebeklerini doğurdular. Bir erkek. Adını Milo koydular."

"Harika. Çok güzel bir isim." Harris'in dirseğini öptü, çünkü elini oraya koymuştu.

"Henüz fotoğraf yok, ama sabırsızlanıyorum." Bir şeyler yazdı.

"Bood ile mi konuşuyorsun?"

"Hayır, Wyatt."

"Ah." Troy, Harris'in yan tarafına öpücükler kondurdu, sonra hassas kalça kemiğini ısırarak onu kıvrandırdı.

"Orada ne yapıyorsun?"

Cevap olarak Troy, Harris'in yumuşak penisini ağzına aldı.

Harris keskin bir nefes aldı ve telefonunu komodinin üzerine koydu.

Bir süre sonra, ikisi de doygun ve birbirine dolanmış haldeydiler. Troy yataktan hiç kalkmak istemiyordu.

Ama.

"Kahretsin. Saat kaç oldu?"

Harris telefonunu aldı. "On çeyrek."

"Siktir!" Troy yataktan fırladı. "Saat onda video toplantım var! Mahvoldum."

"Oops. Üzgünüm. Sana bir not yazmamı ister misin?"

Troy cevap verme zahmetine girmedi. Vaktı yoktu. Dişlerini fırçaladı, yüzüne biraz su sıçrattı ve üzerine bir eşofman giydi

giydi. Troy botlarını giyerken, Harris sadece boxer şortuyla kapıda onu karşıladı.

"Henüz işe gitmiyor musun?" diye sordu Troy.

"Hayır, bugün doktorumla randevum var. Evden çalışacağım. Daha sonra kendim çıkmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Troy'un bakışları Harris'in yara izlerine takıldı. "Her şey yolunda mı?"

Harris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet. Sadece rutin bir kontrol. Kendimi harika hissediyorum."

"İyi." Troy çok geç kalmıştı, ama Harris'e veda öpücüğü vermek için bir dakika ayırdı. "Görüşürüz. Akşam yemeği?"

"Evet. Seni götürmek istediğim bir Lübnan restoranı var." "Kulağa hoş geliyor."

Bir öpücük daha verdikten sonra Troy, arenaya doğru deli gibi koşmaya başladı.

Troy elbette geç kalmıştı, ama koç hiçbir şey söylemeden onu içeri aldı. Yine, Troy onun şimdiye kadar tanıdığı tüm koçlardan ne kadar farklı olduğuna hayret etti.

Toplantı genel olarak olumlu geçti ve Troy, odada heyecanın odada heyecan dolu bir atmosfer olduğunu hissedebiliyordu; Ottawa Centaurs'un on yıldan fazla bir süredir ilk kez playofflara kalma şansı çok yüksekti. Birkaç ay önce bile kimse buna buna inanmazdı.

Koç Wiebe'nin neşeli enerjisine rağmen, Troy analiz ettiği video kliplere konsantre olmakta zorlanıyordu. Son zamanlarda Troy'un beyni sadece Harris, küçük yüzen kalpler ve Pride Gecesi ile ilgili artan endişesiyle doluydu. Maç üç gün sonraydı ve hala Toronto dışında başka bir takımla oynanmasını diledi.

Ama aynı zamanda kararlıydı da. Kamuoyuna açıklamasına gerek olmadığını biliyordu ve Harris'in hazırlamasına yardım ettiği videoyla bunu duyurmasına da kesinlikle gerek yoktu, ancak bunun doğru karar olduğunu düşünüyordu karar olduğunu düşünüyordu. Bunu yaptığında, her şey bitecekti. Herkes öğrenecek ve artık insanların öğrenmesinden endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu enerjiyi hokeyde ve kendisinde olumlu bir değişim yaratmak için harcayabilirdi. Harris'i sevmek için harcayabilirdi. Çünkü bunun için çok fazla enerjisi olduğundan emindi.

Toplantı bittiğinde, Wyatt sandalyesinde döndü ve geniş bir gülümsemeyle, "Haberleri duydun mu?" diye sordu.

Troy, Bood ve Cassie'nin bebeğini hatırlamak için bir an düşündü. "Evet! Harika."

"Biliyorum. Açıkçası, çok şaşırdım. Ama dostum, başına gelecek her şeyi hak ediyor."

Tamam. Birinin baba olacağına sevinmek için garip bir yoldu. "Sanırım..."

Wyatt'ın yanında oturan Dykstra, "Umarım bir daha asla oynamaz." dedi.

Ne...

"Neden öyle umuyorsun?" diye sordu Troy, kafası karışmış bir şekilde.

Wyatt kaşlarını çattı. "Senin de aynı şekilde hissedeceğini düşünmüştüm." "Aynı şeyden mi bahsediyoruz? Bood, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Dykstra. "Hayır, neden Bood'un tekrar hokey oynamasını istemeyelim ki?"

"Bilmiyorum!" Troy sinirli bir şekilde cevap verdi. "Kent'ten bahsediyoruz," dedi Wyatt.

Troy'un kalbi durdu. "Kent ne olmuş?"

Wyatt ve Dykstra birbirlerine sırıttılar. "Duymadın mı?" dedi Wyatt. "Suçlandı. Beş kadın bir araya gelip suç duyurusunda bulundu. Bu toplantıdan hemen önce tutuklandı."

"Ne?" Troy inanamıyordu. Dallas gerçekten cezalandırılacak mıydı? Suçlanmanın mahkum edileceği anlamına gelmediğini biliyordu ama yine de bu çok büyük bir olaydı.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Dykstra. "O kadınlar çok cesur." "Evet." Troy cebinden telefonunu çıkarmak için elini uzattı, sonra toplantıya yetişmek için acele ederken onu evde unuttuğunu fark etti. Harris bu konuda ona milyonlarca mesaj göndermiş olmalıydı.

"Dallas'ın tutuklanma anının video kaydı var mı?" diye sordu Troy, çünkü o tamamen iyi bir adam değildi. Henüz yoktu.

"Tabii ki var," dedi Wyatt ve Troy'un kısa videoyu izleyebilmesi için telefonunu uzattı. Dallas Kent başı eğik, yüzü asık bir şekilde duruyordu. Her şeyden çok sinirli görünüyordu, sanki Troy bunun olmaması için umutsuzca dua etti.

Ve, lanet olsun, bu Dallas'ın Pride Night maçında oynamayacağı anlamına geliyordu. Heyecanlanmak için bencilce bir sebepti, ama lanet olsun. Ne büyük bir rahatlama.

"Bu şimdiye kadar izlediğim en iyi film," dedi Troy, film ikinci kez gösterilirken.

"Evet, tabii," dedi Dykstra ayağa kalkarak Troy'un omzuna hafifçe vurdu. "Umarım mutlu sonla biter."

Wyatt ve Dykstra ayrılır ayrılmaz, Koç Wiebe Troy'un yanına geldi. "Bu başka bir şey, değil mi?"

"Evet. Bu, şey... Gerçekten inanamıyorum."

"Bence bu, Crowell'in peşini bırakmasını sağlar. Eminim ki, çarpık zihniyle bunun için seni suçluyor, ama ne yapabilir ki? Artık bu yasal bir mesele."

Troy, Crowell'ın geri çekileceğinden emin değildi, ama en azından bu, ligin Kent'i savunmasını zorlaştıracaktı.

"İyi misin?" diye sordu koç ve Troy, gözlerinde endişe görmekten şaşırdı.

"Neden iyi olmayayım ki?"

"Kent senin arkadaşındı," dedi Wiebe basitçe. "Bu konuda çelişkili hissetsen de seni suçlamam."

"Çelişki hissetmiyorum," dedi Troy çabucak. Sonra midesindeki düğümü fark etti. Dallas iyi bir insan değildi, ama Troy'un ilk
NHL'deki arkadaşı. Troy'un onunla ilgili güzel anılarının çoğu artık lekelenmişti, ama otel odalarında ve uçaklarda saatlerce vakit geçirmişlerdi konuşarak ve birbirlerini güldürerek geçirmişlerdi. "Belki biraz. Bilmiyorum. Onun için üzülmemeliyim. Sadece garip geliyor, sanırım. Uzun süre çok yakındık."

"Bazen, ne kadar bilsen de, birini önemsemeyi bırakmak zor olabilir." Wiebe'nin bunu söyleme şekli, Troy'a onun muhtemelen deneyimlerinden bahsettiğini düşündürdü, ama sormadı.

Bunun yerine sadece, "Şu anda ilgilenmem gereken daha iyi insanlar var."

dedi.

"Vay canına," dedi Troy. "Bu gerçekten... profesyonelce."

Harris, Troy'un videoyu beğenip beğenmediğinden emin olamadan dudağını ısırdı. Pride Night maçının sabahıydı ve Harris, videoya çok emek verip takıntılı bir şekilde üzerinde çalıştığı için neredeyse hiç uyumamıştı. çünkü videoyu mükemmelleştirmek için takıntılı bir şekilde üzerinde çalışmıştı

. Şimdi yan yana duruyorlardı, Harris'in ofisindeki bilgisayar monitörünün önünde eğilmişlerdi. "Eğer hayal ettiğin gibi değilse, değiştirebilirim."

"Hayır," dedi Troy hemen. "Hayır, beğendim. Sadece biraz şaşırdım. "Sen *yaptın* bunu." "*Biz*

yaptık."

Troy başını salladı. "Sen çektin, kurguladın ve temelde söylediğim sözleri yazdın. Sen yaptın."

"Senin söylediğin sözleri ben yazmadım. Sadece biraz düzeltmene yardım ettim." Harris'in kalbi sıkıştı. "Seni zorlamadım, değil mi? Bu çok kişisel bir şey ve ben bunun..."

Troy, elini Harris'in elinin üzerine koyarak onun gevezelik etmesini durdurdu. "Bayıldım. Sadece biraz gerçeküstü geliyor, izlerken. O sözleri söylediğimi izlerken."

Videoda Troy, kendisinin bazı görüntüleri üzerinde konuşuyordu. hokey oynamak ve buz dışı topluluk etkinliklerine katılmak. Harris, takımın hastane ziyareti, Troy ve

Ilya'nın Noel fotoğraf çekiminden, Troy'un Chiron ile oynarkenki görüntülerinden, takım antrenmanlarından ve bazı maçların önemli anlarından görüntüler eklemişti. Troy'un soru-cevap videosunda oturduğu sandalyeye otururken çektiği videoyu da eklemişti. Ses tonu kararlı ve güçlüydü. dünyaya eşcinsel olduğunu söyledi ve neden şimdi açıklamaya karar verdiğini açıkladı.

İyi bir videoydu. Harris iyi bir iş çıkardığını biliyordu ve Troy'un bunu yapmaya karar vermesinden gurur duyuyordu. Troy için zaten çok zor bir sezon olmuştu ve bu durum işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Ancak Harris, Troy'un kararının

sonunda hayatını daha iyi hale getireceğinden emindi.

"Peki," dedi Troy, masadan uzaklaşarak. "Ne zaman yayınlamalıyım?"

"Sana kalmış. Şimdi yayınlayabilirsin, ya da öğleden sonra. Ya da maçtan hemen önce."

Troy çenesini hareket ettirirken uzaklara bakakaldı. "Ya da," diye

ekledi Harris, "hiç yayınlamayabilirsin."

Troy'un bakışları Harris'e çevrildi. "Ama bunun için çok çalıştın. Bütün gece uyumadın."

"*Bütün* gece değil."

"Dün gece milyonlarca kez uyandım ve her seferinde yatakta değildin."

"Tamam, peki. Biraz uyku iyi gelir, tabii. Ama bunu yayınlamak zorunda değilsin.

Gerçekten. Hazır değilsen...

"Hazırım." Troy çok emin konuşuyordu ve Harris, içinde yoğun bir sevgi dalgası hissetti.

"Tamam. Belki de hemen önce yayınlayabilirsin..."

Kapı çalındı ve iki adam da kapıya döndü.

Güvenlik görevlilerinden biri, Remy, kafasını içeri soktu. "Selam . Troy'un burada olduğunu söylediler ve Curtis adında bir adam geldi, senin baban olduğunu söylüyor. Onu beklemediğini söyledi."

Harris, yüzü solmuş olan Troy'a baktı. "Oh," dedi Troy. "O... burada mı?"

"Evet. Onu görmek ister misin, yoksa..."

Troy bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve "Tamam," dedi.

"Ben de sizinle gelirim," dedi Harris.

"Hayır." Troy'un sesi keskin ve biraz panik içindi. "Yapma."

Harris tartışmak istedi, ama Troy'un ifadesi ona bunu yapmaması gerektiğini söyledi. "Tamam. Seni burada bekleyeceğim."

Troy, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşet içinde başını salladı ve ayrıldı.

"Baba, burada ne yapıyorsun?"

Curtis ona gözlerini kısarak baktı ve Troy kendi tişörtüne baktı. Üzerinde Ottawa Centaurs Pride'ın resmi logosu vardı. Takımın tüm üyeleri bugün aynı tişörtü giyiyordu, ama Troy yine de ifşa olmuş gibi hissediyordu.

"Sence neden buradayım? Toronto'ya karşı oynadığını izlemek eğlenceli olur diye düşündüm." Gülümsedi, ama bu gülümseme nazik değildi.

"İyi bir rekabet," dedi Troy sessizce. Tanrım, sesi hissettiği kadar korkmuş gibiydi.

"Kent'in oynamasını izleyecektim, ama sonra tüm o saçmalıklar oldu. Zavallı çocuk."

Troy'un içinde öfke alevlendi. Bu adam ne kadar da pislikti. "Saçmalık değil."

"Ve," babam onu görmezden gelerek devam etti, "bu gece böyle *bir* şey olacağını bilmiyordum." Troy'un tişörtünü işaret ederek elini salladı.

Troy zorlukla yutkundu. Ne diyebilirdi ki? Birkaç dakika önce, dünyaya açılmaya hazırdı. Muhtemelen birkaç dakika sonra
o inanılmaz videoyu yayınlamaya hazırdı. Bu gece için heyecanlıydı. Gergin, evet, ama hazırdı.

Şimdi ise, çok da uzak olmayan bir geçmişe geri fırlatılmış gibi hissediyordu; o zamanlar, cinsel yönelimini kimsenin öğrenmesindense ölmeyi tercih ederdi.
Cinsel yönelimini öğrenmesindense ölmeyi tercih ettiği, çok da uzak olmayan bir geçmişe geri fırlatılmış gibi hissediyordu. Ya herkes, babasının şu anda tişörtüne baktığı gibi ona bakarsa?

"Troy?"

Ses arkasından geldi ve dönüp birkaç metre ötede duran Harris'i gördü. birkaç metre ötede durduğunu gördü. Troy ona kendisini takip etmemesini söylemişti, ama o itaatsizlik ettiği için minnettardı. Şu anda,
Önemli olan şeyin ne olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Yeni takım arkadaşlarıyla birlikte olduğu halini seviyordu. Harris'le birlikte olduğu halini neredeyse seviyordu. Babasının tüm bunları lekelemek için burada olmasına dayanamıyordu.

"Harris. Bu, şey... Bu..."

Elbette Harris, Curtis'e kendinden emin bir şekilde yaklaştı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Ben Harris Drover, Centaurs'un sosyal medya yöneticisiyim."

Curtis, en çok neye kızacağını karar vermekte zorlanıyor gibiydi: Harris'in Centaurs Pride tişörtü, kot ceketindeki Pride temalı rozetler
Troy, babasının elini sıkmayacağını biliyordu. "Sosyal medya, ha?" dedi babam. "Yani seni takımla takılmaya izin veriyorlar?"

"Sosyal medya, ha?" dedi babası. "Yani seni takımla takılmana izin veriyorlar?"

"Her gün," dedi Harris. Sesi neşeliyd, ama Troy sesinde altta yatan sinirlenmeyi duyabiliyordu.

Curtis, Troy'a baktı. "*Soyunma odasında* mı?"

Troy'un içinde öfke dalgası o kadar şiddetli bir şekilde yükseldi ki, neredeyse babasına saldırıyordu. Bunun yerine, ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi ve "Bence gitmelisin" dedi.

Curtis şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü seni burada istemiyorum. Sen bağnaz ve berbat bir babasın."

"Troy, ne halt ediyorsun sen..."

"Güvenlik çağırmadan git buradan," dedi dişlerini sıkarak.

Curtis, Harris'e yardım edecekmiş gibi baktı, sonra tekrar Troy'a döndü. "Ciddi misin? Ben olmasaydım NHL'de *olmazdın*
Bütün hokey masraflarını ben karşıladım, o elit takımları ve
kamplar. Bildiğim her şeyi sana öğrettim. Ben olmasam hiçbir şey olamazsın."

"Sen olmadan da *mutluyum*," dedi Troy kararlı bir sesle. "Sen beni ya da annemi hiç umursamadın.
ve annemle hiç ilgilenmedin. Sadece kendini düşünüyorsun."

Curtis öfkeyle nefes aldı. "Annen. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşündüm ne tür fikirler aşıladı sana?"

Troy çenesini kaldırdı. "Kendim olabileceğimi ve onun beni yine de seveceğini." "Bu ne demek lan?"

Troy hiçbir şey söyleyemedi. Remy'yi çağırıp Curtis'i
arena dışına çıkarabilirdi. Her şey bitebilirdi. Ama bunun yerine, Harris'in elini tuttu.

Harris ona sorgulayan bir bakış attı ve Troy başını sallayınca, elini tuttu, parmaklarını birbirine doladı ve sıktı.

Curtis'in yüzü bir anda soldu. "Harris
benim erkek arkadaşım, baba. Ben
eşcinselim."

Troy, babasının bu bomba gibi habere vereceği tepkiye hazırlanırken Harris'in sıcak elinden teselli buldu.

Curtis bir an ağzı açık kaldı, sonra Troy'un onu hiç duymadığı kadar sessiz bir sesle "Ne?" dedi.

"Ben eşcinselim," diye tekrarladı Troy, korkmadan. Omuzlarını geriye atıp başını dik tutarak babasının bakışlarını karşıladı.

"Sen..." dedi babası. Sonra başını salladı, çenesini sıktı ve arkasını döndü.

Arkasını dönüp bakmadı ve Troy, onun arenadan çıkmasını izlerken içini bir ürperti kapladı. Muhtemelen adrenalin düşüşüydü.

"Hadi," dedi Harris sessizce ve Troy'un elini nazikçe çekti. "Ofisime dönelim."

Troy, güvenlik masasından Harris'in ofisine nasıl geldiğini hatırlamıyordu, ama birdenbire kendini kapalı bir kapının arkasında, erkek arkadaşıyla baş başa ve güvende buldu.

Sonra yere yığıldı, başını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu.
Ağlıyordu, ama nedenini bile bilmiyordu. Her şey bitmişti.

Artık babasından korkmasına gerek yoktu.

Harris anında yanına geldi ve kolunu Troy'un omuzlarına attı. "Çok üzgünüm, Troy. Bu çok korkunçtu."

Troy konuşamıyordu. Sadece dizlerine başını eğerek onayladı.

"Ama seninle gurur duyuyorum. Tanrım, çok cesurdun."

Troy'un birkaç dakika ağlamasına izin verdi, sırtını okşadı ve onu sakinleştiren sözler fısıldadı. Troy kendini kontrol altına alıp başını kaldırdığında, yüzünün berbat durumda olduğundan emindi.

"Çoğunlukla rahatladım," dedi küçük, yıpranmış bir sesle. "Sanırım sadece birikmiş duygularımı dışarı çıkarıyorum." Burnunu çekti. "Bu iyi."

Harris masasından bir kutu mendil aldı ve ona uzattı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Troy mendilleri kullanarak kendini biraz temizledi. Artık sakin hissediyordu, sanki bir anda milyonlarca yükten kurtulmuş gibi. Geçmişte çok fazla saçmalığa, çok fazla zehirli insana kendini yönlendirmelerine izin vermişti. Çok fazla kötü karar vermiş ve yanlış şeylere değer vermişti.

Ama bir şekilde tüm bunlar onu bu ana getirmişti, sıkıcı bir ofisin zemininde otururken, harika erkek arkadaşı ona mendil uzatıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Troy.

Zamanlama çok kötüydü; gözleri kızarmış, burnu akmış, sesi kısılmıştı ve ikisi de *iş* başındaydı, ama elinde değildi. Harris'i seviyordu ve onun da bunu bilmesini istiyordu.

Harris'in gözleri de birdenbire biraz nemlendi. "Troy..." diye fısıldadı.

Troy gülmeye başladı, vücudu ağlarkenki kadar şiddetle titriyordu. "Özür dilerim," diye ciyakladı.

Ama sonra Harris onu şiddetle ve sıkıca kucakladı. Harris şakağına öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum. Tanrım, Troy. Tabii ki seviyorum."

Troy'un kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Tüm kötü şeyler uzak bir anı olmuştu. "Sana söylemek için daha iyi bir zaman seçebilirdim," dedi, gülüşü dinerken.

"Önemli değil," dedi Harris. "Eninde sonunda doğru zamanı buluruz. Bunu sık sık söylemeyi planlıyorum."

Troy, Harris'in gülümsemesini görebilmek için geri çekildi. Gülümsemesi onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Troy berbat bir halde olmasına rağmen öpüştüler. Harris hiç umursamıyor gibiydi, Troy'un kucağına tırmandı ve onu yalayıp yuttu.

Öpüşmeyi bıraktıklarında, Troy yerde uzanmış, Harris ise onun üstündeydi.

"Şey," dedi Harris. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Muhtemelen çalışmana izin vermeliyim."

"Evet," diye iç geçirdi Harris. "Açıkçası, yapacak bir sürü işim var."

Troy'un üstünden kalkıp, Troy'a elini uzattı ve onu kaldırmasına yardım etti. İkisi de sanki bir kasırgada öpüşmüş gibi görünüyorlardı.

"Şimdi videoyu yayınlayacağım," dedi Troy. "Öyle mi?"

Troy, daha önce Harris'in masasına bıraktığı telefonunu gördü. Instagram'ı açtı, sonra kaşlarını çattı. "Bekle. Nasıl yayınlayacağım?"

Harris güldü ve telefonu almak için elini uzattı. "Ben yaparım."

Troy, Harris'in yapılması gereken her şeyi yapmasını izledi, sonra telefonu Troy'a vererek altına bir açıklama yazmasını istedi. Troy basit bir açıklama yazdı: *Bu benim*.

Gökkuşağı bayrağı, kalp ve hokey sopası emojileri ekledi. Sonra bunu paylaştı.

Vay canına. Gerçekten *paylaştı*.

Harris arkadan ona sarıldı ve omzuna öptü. "Seninle gurur duyuyorum."

Troy, Harris'in bir elini kendi eliyle kapattı ve onu kendi kalbinin üzerinde sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım." Harris'e dönerek, "Seni seviyorum," dedi.

Harris ona gülümsedi. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Ben de seni seviyorum. Ve bu gece Toronto'yu yenerek bana teşekkür edebilirsin. Bütün bunlardan sonra kaybettiğimizi yazmak zorunda bırakma!"

Troy sırıttı. "Hiç şansları yok."

Yirmi Altıncı Bölüm

Troy, videoyu paylaştıktan sonra günün geri kalanında Instagram'a bakmadı. Harris'e tepkilerin ne olduğunu söylememesini ve yorumları okumamasını söyledi. Bu maça olabildiğince açık kafayla çıkması gerekiyordu.

Şimdi soyunma odasındaydı ve ısınmaya hazırlanıyordu. Takımdaki herkes, göğsünde gökkuşağı renkli Centaurs logosu bulunan Pride formaları giyiyordu ve sopalarını
gökkuşağı bandıyla sarılmıştı. Maç sırasında bu formaları giymeyeceklerdi; yerel LGBTQ yardım kuruluşları için para toplamak amacıyla çevrimiçi olarak satılacaklardı
ve sopalar siyah veya beyaz bantla sarılmış olanlarla değiştirilecekti; çoğu hokey oyuncusu maçlar sırasında sopalarının bant renklerine özen gösterirdi Troy, biraz gösterişli olsa da, maç boyunca sopasında gökkuşağı bandı kullanmaya karar vermişti. Her şeyi riske atabileceğini düşündü.

Oda, maç öncesi her zamanki gibi canlıydı. Müzik çalıyordu ve çok fazla bağırış ve kahkaha vardı. Troy sessizdi, ama
mutsuz olduğu için değildi. Sadece bu anı içselleştirmeye çalışıyordu.

Geri dönüş yok.

Isınmak için buz pistine gitme zamanı geldiğinde, Troy soyunma odasının dışındaki koridorda Harris'i gördü. O, odadan çıkanları telefonuyla videoya çekiyordu. Troy'u gördüğünde, gülümsemesiyle onu neredeyse kör edecek gibiydi. Troy, kamera karşısında ifadesini
tarafsız tutmaya çalıştı, ama muhtemelen işe yaramadı. Özellikle Harris'in gözlerindeki yaşları fark ettiğinde.

"Başlama," diye uyardı Troy. "*Beni* de ağlatacaksın."

Harris çekmeyi bıraktı. "Elimde değil. Cevapları görene kadar bekle..."

"Hayır. Kes şunu. Sonra, tamam mı?"

"Tamam." Sanki kendini durdurabilmesinin tek yolu buymuş gibi dudaklarını sıkıca kapattı.

Bood, Troy'un yanından geçerken şakacı bir şekilde sırtına hafifçe vurdu ve Troy, Harris'e çarptı. "Şans için onu öp, Barrett."

Harris ona gülümsedi. "İşe yarayabilir."

Böylece Troy, erkek arkadaşını öptü, biraz garip bir şekilde, çünkü tam hokey kıyafeti giyiyordu ve patenleri onu normalden birkaç santim daha uzun gösteriyordu. Harris bunu umursamıyor gibiydi. Parmak uçlarına yükseldi ve Troy'u sanki kurabiye hamurundan yapılmış dondurma gibi öptü.

"Vay canına," dedi Troy ayrıldıklarında. "Gerçekten yapmaya karar verdin." "Hokey kıyafeti. Bana ne yaptığını biliyorsun."

"Seni burada çalıştırmalarına inanamıyorum, sapık."

Harris onun yanağına öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum. Şimdi çık oraya ve kazan."

"Sadece ısınma."

"O zaman şimdiye kadar kimsenin yapmadığı kadar iyi esneme." Troy güldü ve buz pistinin girişine döndü. Sonra derin bir nefes aldıktan sonra, açıkça eşcinsel bir adam olarak ilk kez buzun üzerine adım attı.

Centaurs'un buz pistinin ucundaki ilk turda başını eğik tuttu. Kafasını kaldırmaya korktuğunu kendine itiraf edebilirdi.

Ilya onun yanında hızını ayarladı. "Güzel, değil mi?"

Troy sonunda başını kaldırdı ve yavaşlayarak durdu.

İlk gördüğü şey, ikinci kat tribünlerden sarkan devasa, elle boyanmış bir pankarttı. Pankartta, her iki ucunda büyük kalpler bulunan gökkuşağı renkli harflerle *"Seni seviyoruz, Troy"* yazıyordu. Etrafına bakındığında, her yerde gökkuşağı bayrakları ve üzerinde adı yazılı hayranların hazırladığı pankartlar gördü.

"Vay canına," diye mırıldandı.

Ilya kolunu omuzlarına attı. "Fena değil. Scott Hunter olmak böyle bir şey olmalı."

Troy'un ağzından tuhaf bir kahkaha patladı. Kahretsin, şimdi de gözleri nemlenmişti. "Bu senin için de, biliyorsun. Onlar bilmeseler bile."

"Evet. Ve belki yakında öğrenecekler." "Öyle mi?"

"Umarım." Ilya kolunu çekti. "Bu gece hepimiz gökkuşağı bantlı sopaları kullanacağız. Sadece ısınma için değil, maç için de.

destek göstermek için." Sonra sırıttı ve kayarak uzaklaştı.

Troy, yüzündeki duygusal ifadesini gizlemek için başını tekrar eğmek zorunda kaldı.

Harris, maç öncesi sunum sırasında tamamen dağılmadığı için kendinden gurur duyuyordu
takım, tören için iki yerel LGBTQ aktivistini davet etmişti
ve Ilya'nın Toronto takım kaptanıyla buluşup bunu yapması yerine,
Centaurları temsil etmek üzere Troy seçildi.

Troy'un adı anons edildiğinde, kalabalık ona ayakta alkışladı. Harris, büyük ekranlarda, Troy'un duygularını kontrol altında tutmakta zorlandığını görebiliyordu. Troy, kalabalığa birkaç kez el salladı
, dudaklarını sıkıca kapattı. Stoik bir şekilde başını salladı ve biraz utanmış görünüyordu, ama alkışlar devam etti. Sonunda Troy, büyük hokey eldivenli ellerinden biriyle yüzünü kapatmak zorunda kaldı.

Harris *biraz* da *olsa* dağılmıştı.

Toronto kaptanı tüm bu durumdan rahatsız görünüyordu, ama kim o adamı umursuyordu ki? Bu onunla ilgili değildi. Puck düşüşünden sonra, iki aktivist Toronto kaptanının elini sıktı ve
sonra Troy'a sarıldı. Kalabalığa son bir el sallayarak, Troy patenleriyle
mavi çizgiye geri döndü. Harris, geri döndüğünde Ilya'nın kendisine dirsek attığını fark etti. Ayrıca Ilya'nın gözlerinin tamamen kuru olmadığını da fark etti.

Bu, sadece Troy için değil, hokey için de büyük bir geceydi. *Harris* için de. Hokeyi severek büyümüştü ve oynasaydı bunun kendisi için zor bir yer olacağını biliyordu. Bu gece izleyen eşcinsel çocuklara bu sunum umut verecekti.

Harris için de çok yoğun bir geceydi, ama işinden hiç bu kadar keyif almamıştı. Elinden gelenin en iyisini yapıp
oyun ve umarım Troy bir gün hepsini izlemek ister.

Olmazsa da, Harris, Troy'un ayakta alkışlandığı video görüntülerini yaklaşık bir milyar kez izleyecekti.

Telefonu Anna'dan gelen bir mesajla aydınlandı. Bu çok güzeldi, ne halt yiyorsun? İyi misin?

Harris gülümsedi. Bütün ailesi maça gelmişti, hepsi Troy Barrett tişörtleri giymiş ve gökkuşağı bayrakları sallıyorlardı. Harris onlara maça gideceklerini söylediğinde Troy hem duygulanmış hem de şaşırmış görünüyordu, belki

biraz da üzülmüştü. Harris onu anlıyordu ve Troy'un annesinin de burada olmasını diledi. Babasının değersiz bir pislik olmamasını diledi.

Anna'ya cevap verdi: Henüz tamamen sırılsıklam olmadım.

Anna: Ben oldum!

Harris güldü ve evet, sesi biraz ıslak geliyordu.

Troy, maçın ilk yıldızı seçilmesinden neredeyse pişman olmuştu. Ottawa'nın dört golünden ikisini atarak bunu hak etmişti elbette. Maçı kazanmışlardı ve Troy bu inanılmaz geceyi asla unutmayacağını biliyordu.

Ancak ilk yıldız seçildikten sonra seyircileri selamlamak için sahaya çıktığında, her zamankinden çok daha uzun süren bir alkış daha aldı. Duygusal bir günün ardından kendini kırılgan hissediyordu
zorlu maçın ardından kendini kırılgan hissediyordu ve bu onun için fazla gelmişti.

Çok fazla işaret vardı. Birçoğu "*Seni seviyoruz Troy"* ve "*Troy Barrett ile gurur duyuyoruz*" gibi şeyler yazıyordu. Troy bunu gerçekten sindiremiyordu.

Son bir kez el salladı ve gözleri yaşlarla dolu bir şekilde buz pistini terk etti. Şu anda ağlayacak kadar gücü kalmamıştı.

Toronto, Dallas Kent olmasa da iyi bir takım olduğu için maç zorlu geçmişti, ancak Toronto oyuncuları alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı. Troy
beklediği hakaret ve küfürleri almamıştı, belki de bu, taraftarların büyük desteği yüzündendi, ya da belki de takım arkadaşları Troy'u desteklediklerini açıkça gösterdikleri içindi. Belki de Kent'in kaybı Guardians'ın rüzgârını kesmişti. Sebep ne olursa olsun, Troy minnettardı. Kendisine bu kadar sevgi dolu bir binada kimseyi yumruklamak istememişti.

Soyunma odasındaki enerji çok yüksekti. Troy içeri girdiğinde herkes alkışladı.

"Yeter," dedi Troy, ama gülümsemesini durduramadı. "Lütfen."

Ilya onu kucakladı. Göğsü çıplaktı, bu yüzden Troy'un yüzü çirkin boz ayı dövmesine yapıştı. "Harika," dedi Ilya. "Disney filmi gibi."

"Prensin sonunda terli bir ahmak tarafından kucaklandığı film mi?"

Ilya onu bıraktı. "Umarım saatlerce basınla konuşmaya hazırsındır."

Troy inledi. Gece harikaydı, ama Harris ile özel bir yere gitmek ve belki de seks ile mutlu gözyaşları arasında gidip gelmek istiyordu.

Basın geldi ve Troy ile sonsuza kadar konuşmak istediler. Sorularını elinden geldiğince cevapladı, ama çoğunlukla kalabalığın arasından Harris'i görmeye çalışıyordu. Sonunda, muhabir grubu dağıldı ve Harris, Troy'a gülümseyerek bir buket çiçek tutuyordu.

Troy ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Bunlar benim

için mi?" "Hayır. Ama sen alabilirsin."

Troy güldü ve başını salladı, sonra erkek arkadaşını öptü. Yuhalamalar duyuldu. Basının hala odada olduğunu ve kesinlikle fotoğraf çektiğini fark etti.

"Bizi fotoğraflamaları senin için sorun olur mu?" diye sordu

Troy. "Senin için sorun değilse benim için de sorun değil."

Troy onu tekrar öptü. Bu anın profesyonel bir fotoğrafının çekilmesini umursamıyordu.

Ayrıldıklarında, Troy, yakınlarda duran güvenlik görevlisi Remy'yi görünce şaşırdı. "Troy," dedi Remy, "seni bekleyen biri var."

Tüm iyi hisler anında buharlaştı. Troy, omuz silken Harris'e baktı.

"Siktir. Maça gelmemesi gerekiyordu," dedi Troy. "Neden gelsin ki?"

"Aslında bir kadın," dedi Remy. "Julia Frasier. Senin annen olduğunu söylüyor. Ailen önceden haber vermeyi pek sevmiyor, ha?"

"Ne?" diye fısıldadı Troy. Buketi Harris'e geri uzattı ve kapıya doğru birkaç adım attı, sonra bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunu fark etti.

"Üzgünüm," diye Harris'e seslendi. "Çiçekler çok güzel!"

Ama Harris gülümsüyordu. "Çiçekleri boş ver. Git!"

Troy, patenlerini çıkardıktan sonra giydiği terliklerle olabildiğince hızlı bir şekilde soyunma odasından koştu. Hâlâ
ekipmanının yarısı hâlâ üzerindeydi ve terden sırılsıklamdı, ama annesi gerçekten buradaysa, ona sarılacaktı ve annesi bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı
bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Köşeyi döndü ve güvenlik masasının yanında, neredeyse tam olarak babasının o sabah durduğu yerde annesini gördü.
Charlie annesinin yanında duruyordu, ama Troy'un geldiğini görünce geri çekildi.

"Anne!" diye bağırdı Troy. Ve sonra annesi onun iğrenç, terli kollarına düştü, başı çenesinin altına gömüldü. Muhtemelen onu çok sıkı tutuyordu
sıkı tutuyordu ve giysilerinin bazı kısımları ona batıyordu, ama onu bırakamıyordu.

Uzun bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra ayrıldılar ve Troy, "Buraya nasıl geldin? Ne zaman geldin?
Neden bana söylemedin?"

Annesi güldü. "Sana sürpriz yapmak istedik. Bu maçtan önce gelmeyi planladığını söylediğinde, burada olmam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden eve uçtuk, sonra da buraya."

"Ama neden bana söylemedin? Sana bilet alabilirdim, ben..."

"Kendi biletlerimizi aldık ve maçı baştan sona izledik. Maçtan önce çok meşgul olduğunu biliyordum ve sana daha fazla yük olmak istemedim."

Troy onu tekrar kucakladı. "Burada olduğun için çok mutluyum. Tanrım, seni çok özledim."

"Ben de." Bu sefer onu bıraktığında, "Sanırım seyahatlerimize son verdik. Bir süre Ottawa'da kalabiliriz." dedi.

"Gerçekten mi? Bu harika! İstersen her maç için bilet alırım. Playofflar için de. Playofflara gidiyoruz!"

"Biliyorum!" Boynunu uzattı ve Troy'un omzunun üzerinden baktı. "Arkada duran senin erkek arkadaşın mı?"

Troy döndü ve Harris'i gördü, utangaç bir şekilde onlara el sallıyordu. Troy ona el salladı. "Harris, bu annem Julia ve erkek arkadaşı Charlie. Bu arada, seni tekrar gördüğüme sevindim Charlie."

"Ben de," dedi Charlie, öne çıkıp Troy'un elini sıktı. "Harika bir maçtı ve öncesindeki tören de çok güzeldi."

Harris herkesi selamladı ve ellerini sıktı. Ya da sıkmaya çalıştı... Annem onu kucakladı, Harris de hiç aldırış etmedi.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Harris," dedi annem. "Oğlumu tekrar gülümsettiğin için teşekkür ederim."

"Anne," diye itiraz etti Troy, ama aslında gülümsüyor olması itirazını zayıflattı.

"Benim için bir zevk," dedi Harris. "Onun gülümsemesini seviyorum."

"Bir süre Ottawa'da kalacaklar," dedi Troy.

"Harika. Troy'la mı kalacaksınız?" diye sordu Harris. "Bu gece sizi yalnız bırakabilirim, böylece sohbet edebilirsiniz."

"Olmaz," dedi annem. "Buraya rahatsızlık vermek için gelmedik. Şimdilik bir otelimiz var."

Troy annesini gördüğüne çok sevinmiş olsa da, annesinin bu sözlerini duyunca rahatlamıştı. Bu gece Harris'in yanında olması gerekiyordu.

"Duş almam ve diğer işlerimi halletmem lazım," dedi Troy. "Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen uyumam gerekecek. Ama yarın sabah kahvaltıda buluşalım."

Bir kez daha kucaklaşıp el sıkıştılar, sonra annesi ve Charlie ayrıldılar.

"Bugün gerçekten Disney filmi gibiydi," dedi Troy, onların uzaklaşmasını izlerken.

Harris elini tuttu. "Harikaydı. Ve son için harika bir fikrim var."

"Bu farklı bir film gibi geliyor."

"Prensin erkek arkadaşının, prens sikişmek için yalvarana kadar onu yaladığı bir Disney filmi yok mu?"

Troy homurdandı. "Bilmiyorum. Disney filmleri izlemiyorum."

Harris parmaklarını şıklattı. "*101 Dalmaçyalı*. Benim düşündüğüm film o."

"Sen çok garipsin." Troy giyinme odasına doğru yürümeye başladı.

"Videonuzdaki bazı cevapları size okuyabilir miyim?"

"Hayır."

"Scott Hunter cevap verdiğini söyleyebilir
miyim?" "Hayır. Bekle. Cevap mı verdi?"

"Seninle gurur duyuyor."

Troy'un midesi kıpır kıpır oldu. "Bu çok güzel."

"Diğer birçok oyuncu da cevaplarda bir şeyler yazdı. Ve videoyu beğendiler."

"Bu, cevapları bana okumanıza tehlikeli derecede yakın, biliyorsunuz."

"Üzgünüm. Seni seviyorum."

Troy gülümsedi ve yürümeyi bıraktı. "Telefonunu ver." Harris telefonu ona uzattı. "Onları okuyacak mısın?"

"Hayır." Troy başını Harris'in yanına koydu ve kamerayı kol mesafesinde tuttu. "Gülümse."

Bunun yerine Harris onun yanağına öpücük kondurdu ve Troy birkaç fotoğraf çekti. "Hey, ne yapıyorsun?" Troy telefonu geri vermediğinde Harris sordu.

telefonunu geri vermediğinde Harris sordu.

"Instagram'a giriş yapıyorum. Bir saniye."

"Şu anda onu paylaşıyor musun?"

"Troy en sevdiği fotoğrafı seçti, filtre kullanmadan yükledi ve hızlıca yazdı: Şu anda çok mutluyum. Ottawa, bu mu

Troy en sevdiği fotoğrafı seçti, filtre uygulamadan yükledi ve hızlıca ş*unu* yazdı: *Şu anda çok mutluyum. Ottawa, bu muhteşem gece ve harika erkek arkadaşımla tanıştığım yer olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum Harris.* Hiç düşünmeden fotoğrafı paylaştı, sonra telefonu Harris'e geri verdi.

"Tekrar giriş yapman gerekecek," diye mırıldandı.

Harris yazıyı okudu ve gözleri dolarken parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Oh hayır. Ağlama. Bu gece daha fazla duyguya dayanamıyorum."

Harris başını salladı. "Birlikte çok seksi görünüyoruz," dedi titrek bir sesle.

"Düşünüyordum da," dedi Troy dikkatlice, "belki bana ev aramama yardım edebilirsin. Belki kırsalda bir yer?"

Harris eliyle ağzını kapattı. "Kes şunu."

Troy gülümsedi. "Belki Chiron için yeterince büyük bir yer."

"Bazen ziyarete gelebilir miyim?"

"Pasta getirirsen."

Harris burnunu çekti, ama gözleri mutlulukla parlıyordu. "Yani artık Ottawa'yı seviyor musun?"

Troy, Harris'in yanağına elini koydu ve içtenlikle, "Başka hiçbir yerde olmak istemem," dedi.

Teşekkür

Bu kitap, tüm kitaplarım gibi, harika editörüm Mackenzie Walton olmasaydı Harika editörüm Mackenzie Walton'a çok teşekkür ederim. Ayrıca hikaye notları, hokey dedikoduları ve genel olarak bana destek olduğu için harika menajerim Deidre Knight'a da teşekkür etmek istiyorum. Beni cesaretlendiren ve kurgusal hokeyci erkeklerime çok sevgi gösteren arkadaşlarıma, yazar arkadaşlarıma, eleştirmenlere ve okuyuculara da çok teşekkür ederim. Ottawa hakkındaki bilgileri için Jenn
Burke'e Ottawa hakkındaki uzmanlığı için (ancak Ottawa ile ilgili hatalar kesinlikle bana aittir).

Bu kitap tamamen 2020 yılında, pandemi sırasında yazıldı ve hepimiz birlikte kapalı kaldığımız halde bana yazmak için zaman ve alan tanıyan kocama ve çocuklarıma çok minnettarım. Ayrıca
Çocukları zaman zaman bize bakmaktan kurtaran anne babama ve kayınvalidemle kayınpederime, bu sayede seks sahnelerini yazmak daha kolay oldu.

Yazar Hakkında

Rachel Reid, hayatı boyunca Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde yaşamıştır ve muhtemelen yaşamaya da devam edecektir. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu vardır. Çocukluğundan beri hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye girebilmiş değildir. Seksi erkeklerin seksi şeyler yaptığı ve havalı kadınların harika olduğu kitapları sever.

Hokey oyuncuları hakkında heyecan verici paylaşımları takip etmek isterseniz Rachel'ı Instagram'da rachelreidwrites ve Twitter'da @akaRachelReid adreslerinden, her zaman okuduğu kitapları takip etmek isterseniz Goodreads'ten takip edebilirsiniz. Daha fazla yazı yazdığı web sitesi ve blogu www.rachelreidwrites.com adresindedir.

New York Admirals'ın kalecisi Eric, kendisinden çok daha genç olan Kyle ile olan arkadaşlık ilişkilerinin ikisini de daha fazlasını istemeye iteceğini hiç düşünmemişti...

Rachel Reid'in Common Goal kitabından bir alıntı okumaya devam edin.

Common Goal

Rachel Reid

Birinci Bölüm

"Bütün gece bunu düşüneceğim," diye itiraf etti Eric Bennett. "Onu yakalamalıydım."

Her zamanki gibi, kale direkleri cevap vermedi.

Eric, ağın üstünden şişesini aldı, ağzına biraz su sıçrattı ve sonra skor tahtasına baktı. Skor tahtasında, az önce onun yanından geçen gol gösteriliyordu. Yavaş çekimde daha da kötü görünüyordu.

"Bir sonrakini alacağız, değil mi çocuklar?" Eric sopasıyla her iki kale direğine de vurdu, sonra omuzlarını silkti. Skor 3-1 rakip takımın lehineydi ve henüz ilk periyottaydılar. Bu maç tam bir felaketti. Eric, şu anda televizyonda yorumcuların ne dediğini tahmin edebiliyordu
Eric Bennett'ın NHL'nin günümüzdeki hızına ayak uyduramadığını
. En iyi günlerini geride bıraktığı ve emekli olmaya hazır olduğu.

Siktir et onları. Neredeyse on yıldır Eric hakkında böyle konuşuyorlardı. Her kötü maçında ya da ufak bir sakatlığında, onu emekliye ayırmanın zamanı gelmişti. Sanki Eric daha önce kötü maçlar oynamamış gibi.
26 yaşında ve tüm kaleci ödüllerini kazanmış. Sanki 38 yaşında, iki sezon önce New York Admirals ile Stanley Kupası'nı kazanmada önemli bir rol oynamamış gibi.
New York Admirals ile Stanley Kupası'nı kazanmasında önemli bir rol oynamış gibi.

Admirals'ın kaptanı Scott Hunter, ona doğru kayarak geldi ve kalecinin koruyucularına hafifçe vurdu. "Zor bir maçtı Benny. İyi misin?"

"İyiyim. Artık kapıyı kapatıyorum. Birkaç gol atabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle."

Eric öne doğru eğildi, oyunun devam etmesine hazırdı. "Bu gece başka hiçbir şey beni geçemeyecek," diye kendine söz verdi.

Bu söz tam olarak bir dakika kırk üç saniye sürdü. O anda Montreal'in aptal süperstar forveti Shane Hollander, Eric'in sol omzunun üzerinden uçan, ders kitaplarına geçecek kadar mükemmel bir şut attı.

Siktir.

Eric yedek kulübesine baktı ve Koç Murdock'un kendisine yedek kulübesine gelmesi için işaret ettiğini görünce hiç şaşırmadı. New York'un diğer kalecisi Tommy Andersson'un maskesini taktığını da görebiliyordu.

Siktir!

"Üzgünüm çocuklar," dedi Eric takım arkadaşlarına. "Sanırım bu maçın geri kalanını izleyeceğim. Tommy'ye iyi davranın."

Başı eğik bir şekilde yedek kulübesine doğru kaydı. Seyircinin zayıf alkışlarını duyabiliyordu, bu belki de Eric'e destek gösterisiydi ya da onun yerine başka birinin geçmesinden duydukları rahatlamayı gösteriyordu.

Tommy, Eric'in yanından geçerken onun pedlerine hafifçe vurdu. "Endişelenme, Benny."

Eric cevap vermedi, çünkü elbette bu konuda endişelenecekti. Sadece bu maç değil, sezonun geri kalanı da.

Bu, Eric'in kariyerinin geri kalanı için de geçerli olabilirdi. Eric takım arkadaşları, Eric
O maskesini çıkarıp ekipman yöneticisine verdi. Ekipman yöneticisi de Eric'e Admirals marka bir beyzbol şapkası verdi.
. Eric beyzbol şapkası takmaktan nefret ediyordu. Kafasında tuhaf duruyorlardı.

Oyun yeniden başladı ve Tommy, ısınmaya bile vakit bulamadan iki hızlı şutu durdurmak zorunda kaldı. İkisini de durdurdu ve bu, seyircilerin alkışlarını kazandı. Tommy iyi bir kalecidi. Eric'in yedeği olmak için fazla iyiydi
yedek kalecisi olmak için fazla iyiydi ve bunu herkes biliyordu. Eric, Tommy'nin bu kadar uzun süre Admirals'ta kalmasının tek nedeninin Eric'in emekli olmasını beklemesi olduğundan emindi. Belki de tüm takım Eric'in emekli olmasını bekliyordu.

Karısı beklemedi.

Eric kaşlarını çattı. Bu, söylemesi ya da düşünmesi bile adil olmayan bir şeydi. Holly'nin evliliklerini bitirmek için pek çok nedeni vardı ve Eric hepsini anlıyordu. Yıllardır evliliklerinin iyi gitmediğini biliyordu.
çalışmak; gençliklerinde var olan kıvılcım çoktan sönmüştü. Eric, bunun suçlusunun yoğun programı olduğunu ve

emeklilikten sonra Holly ile yeniden aşık olma şansları olacağını söylemişti. Belki Holly de bir süre bunu ummuştu, ama sonunda ikisi de kabul ettikleri gerçek, muhtemelen bir daha asla aşık olmayacaklarıydı. Çift olarak en güzel yılları
geride kalmıştı ve artık hayatlarına devam etme zamanı gelmişti. Eric, boşanmanın ikisi için de en iyisi olduğunu biliyordu. Ancak bunu bilmek, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıyordu.

Takım arkadaşları maçın geri kalanında, hatta soyunma odasındaki molalarda bile onunla pek konuşmadılar. Şu anda yalnız kalmayı tercih ettiğini biliyorlardı. Tommy müthiş bir maç çıkardı,
Montreal'in kaleye attığı şutların bir tanesi hariç hepsini durdurdu, ama Admirals yine de sonunda iki gol farkla kaybetti.

Maç bittikten ve Koç Murdock
takımla konuşup Tommy'yi çabaları için övdükten sonra, Eric lacivert Ted Baker takım elbisesinin yarısını giymiş olarak koltuğunda oturuyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve kravatı gevşek bir şekilde
boynuna dolanmıştı. Kendini takmayı bırakamayan alyansını dalgın dalgın çeviriyordu.

"Selam."

Eric, Scott Hunter'ın yanına oturduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. "Selam."

"İyi misin? Yani, bu akşamki maç dışında. Seni rahatsız eden bir şey var mı?"

Hayır. Yeni boşanmış olmak ve kırk birinci yaş günümün yaklaşması harika bir şey. "Hayır. Sadece kötü bir maç."

Scott omzuna vurdu. "Bir sonraki maçta tekrar zirveye çıkarsın."

Eric başını salladı. Bunu sağlayacaktı.

"Yarın akşam geleceksin, değil mi?" diye sordu Scott.

Eric, Scott ve nişanlısı Kip'in nişan partisine gitmek istemese de, zorla gülümsedi ve "Tabii ki.
Elbette. Sabırsızlanıyorum."

Scott ona gülümsedi. Scott, Kip Grady'ye aşık olduğundan beri son birkaç yıldır çok gülümsüyordu. Scott, smoothie dükkanında tanıştığı adamla mutluluğu yakalama şansı için her şeyi riske atmaya karar vermeden önce yalnız ve gizli bir hayat sürüyordu.

.

Eric, Scott'ın cinsel yönelimini ilk açtığı kişilerden biriydi ve Eric bunu hafife almadı. Son zamanlarda evlilik kurumu Eric'in en sevdiği şey olmasa da, Scott için çok sevindi.

"Güzel," dedi Scott, hala gülümsüyordu. "Bu oyunu unutalım, tamam mı? Yarın gece hepimiz eğleneceğiz."

Eric ona alaycı bir gülümseme attı. "Ben de mi?"

Scott güldü. "Sen de, Benny. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Kyle Swift, milyonuncu kez masanın karşısına baktı.
Sabah. Elinde değildi. Kip ile yaptığı bu çalışma randevuları onun için her zaman tamamen verimsizdi. Kendi notlarından çok Kip'in yüzünü incelemeye daha fazla zaman harcıyordu.

Kip dizüstü bilgisayarında bir şeye dalmıştı, ela gözleri
okurken sağa sola kayıyordu. Bugün yanaklarında ve çenesinde koyu renkli sakalları vardı, Kyle bunu sevmişti, ancak bu Kip'in gamzelerini daha az belirgin hale getiriyordu. Ve, of. Kyle son birkaç yıldır bu gamzeleri düşünerek çok fazla zaman harcamıştı.

Kip yüzünü kaldırdı ve Kyle hızla bakışlarını kendi dizüstü bilgisayarının ekranına indirdi.

Kyle neden kendini böyle işkenceye maruz bıraktığını bilmiyordu. Sadece Kip ile ikisi de tarih alanında yüksek lisans yapıyorlar diye
bu saçma sapan çalışma randevularına ihtiyaçları olduğu anlamına gelmezdi. Aynı üniversiteye bile gitmiyorlardı. Kyle, ilk saatlerini
birinci saatini Kip'e bakarak geçirirdi, sonra Kip sıkılır ve Kyle'a akademik çalışmalarla ilgisi olmayan sorular sormaya başlardı. Kyle'ı her zaman yıpratan şey konuşmalardı. Birbirleriyle rahatça konuşmaları ve birlikte gülmeleri, Çünkü ikisinin pek çok ortak noktası vardı. Kip eğlenceli, sıcakkanlı ve çok tatlı biriydi. Kyle'ın genellikle çıktığı erkeklerin sahip olmadığı tüm özelliklere sahip, Kyle için kesinlikle mükemmel biriydi.

Ne yazık ki Kip nişanlıydı.

"Kyle?"

Kyle başını kaldırdı ve Kip'in sevimli, gamzeli gülümsemesiyle karşılaştı.

"Hey, buradasın. Ben kahve almaya gidiyorum." Kip boş kahve fincanını havada salladı. "Sen de ister misin?"

"Aslında," dedi Kyle yavaşça, "gitmem gerek." "Oh." Kip kaşlarını çattı.

"Ama bu akşam partide görüşürüz."

Kip'in gülümsemesi geri döndü. "Nişanlandığımı inanamıyorum!"

"O adamda ne buluyorsun bilmiyorum," dedi Kyle kuru bir şekilde.

Kip dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Biliyorum. Ama bir erkek belli bir yaşa geldiğinde, bazen yerleşmek zorunda kalır, anlarsın ya?"

"Yirmi sekiz. Bahsettiğin yaş bu mu?" "Eski kız kalmak istemiyorum."

"O muhteşem milyoner sporcuyla evlenmen çok nazik bir davranış." "Biliyorum," dedi Kip ciddiyetle. "Çok cesurum."

İkisi de güldü ve Kyle kalbindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

"Belki bu gece gelecekteki kocanla tanışırsın," dedi Kip şakacı bir şekilde.

"Uh-huh. Sonra görüşürüz." Kyle dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koydu ve çantayı omzuna astı.

"Hayalindeki erkek orada olabilir! Açık fikirli ol."

Hayalimdeki erkek kesinlikle *orada olacak. Sorun da bu zaten*. Tabii ki Kyle bunu söylemedi. Bunun yerine, "Her ihtimale karşı güzel bir şey giyeceğim," dedi.

"Sen her zaman güzel görünürsün."

Kyle'ın kalbi sıkıştı. "Scott'ı kıskandırma."

Kip, bu dünyanın en saçma fikriymiş gibi burnunu çektirdi. Kyle de öyle olduğunu düşündü. Scott dahil herkes, Kip'in gözünün sadece müstakbel kocasında olduğunu görebiliyordu.

Kyle, saçlarını ve gözlüklerini dışarıdaki çiseleyen yağmurdan korumak için sweatshirt'ünün kapüşonunu taktı. Bu geceki partiyi, Kip Grady'ye olan bu anlamsız aşkını nihayet kesin olarak bitirmek için bir ilham kaynağı olarak kullanabileceğini düşündü. Kyle, bu gece barda gönüllü olarak çalışmayı teklif etmişti çünkü bu, Kip ve Scott mükemmel yüzlerini birbirine yaklaştırırken kalbinin burkulup ölmesini dinlemekten başka bir şey yapmasını sağlayacaktı.

Kyle, metroya inen merdivenlerden aceleyle inerken kararını verdi. Bu gece Kip'e olan özlemini sona erdirecek ve belki de heteroseksüel hokey oyuncularını flört ederek rahatsız etmekten keyif alacaktı.

Ve sonra, sonsuza kadar mutlu yaşayabileceği hoş, uygun ve en önemlisi *uygun* bir erkek bulmaya odaklanacaktı.

Ya da sıkı kalçalı sevimli bir erkek. Hangisi olursa.

Rachel Reid'in Common Goal kitabını kaçırmayın, kitap satılan her yerde bulabilirsiniz. www.CarinaPress.com

Telif hakkı © 2020 Rachelle Goguen

LGBTQ+ karakterlerin yer aldığı daha fazla hikaye mi arıyorsunuz?

Carina Adores, LGBTQ+ karakterlerin sonsuza kadar mutlu yaşadıkları son derece romantik çağdaş aşk hikayelerine ev sahipliği yapıyor.

Her ay yeni bir Carina Adores kitabı yayınlanıyor:

THE HIDEAWAY INN, Philip William Stover THE GIRL NEXT DOOR, Chelsea M. Cameron
JUST LIKE THAT, Cole McCade HAIRPIN CURVES, Elia Winters
İNSANLARDAN DAHA İYİ, Roan Parrish AŞK ÇALIŞMASI, Kris Ripper
GİZLİ MALZEME, KD Fisher
JUST LIKE THIS, Cole McCade
TEDDY SPENSER AŞK ARAMIYOR, Kim Fielding
THE BEAUTIFUL THINGS SHOPPE, Philip William Stover BEST LAID PLANS, Roan Parrish
ÖRGÜ, TERS ÖRGÜ, BİR BEBEK VE BİR KIZ, Hettie Bell
NEFRET PROJESİ, Kris Ripper ZOR SATIŞ, Hudson Lin
APRIL FRENCH'E OLAN AŞK İÇİN Penny Aimes
SAILOR PROOF, Annabeth Albert MEET ME IN MADRID, Verity Lowell
THE LIFE REVAMP, Kris Ripper

Hemen satın alın!

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com adresini ziyaret edin.

Rachel Reid'in Game Changers serisinin geri kalanını kaçırmayın!

GAME CHANGER (birinci kitap)
HEATED RIVALRY (ikinci kitap)
TOUGH GUY (üçüncü kitap)
COMMON GOAL (dördüncü kitap)
ROLE MODEL (beşinci kitap)

Kitaplarınızı hemen alın!

Yeni çıkan kitaplarımız, özel teklifler ve daha fazlası hakkında bilgi almak için bizimle iletişime geçin!

CarinaPress.com'u ziyaret

edin İletişim kurmanın diğer

yolları:

Twitter.com/CarinaPress
Facebook.com/HarlequinBooks
Instagram.com/HarlequinBooks
Harlequin.com/Haber Bülteni

carina press

Sizin de iyi bir kitabınız olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde yazıyor musunuz? Carina Press editörleri el yazmanızı görmek istiyor.

Şu anda satın alım yapıyoruz
Romantizmin çoğu alt türü ve tüm heyecan seviyeleri:

- Çağdaş
- Erotik
- Paranormal ve Kentsel Fantastik
- Bilim Kurgu ve Fantastik
- Romantik Gerilim
- Tarihi
- Buraya alt türünüzü yazın. Gönderim kurallarımızı inceleyin!

Yayın programımızda kapsayıcılık ve temsilciliğe önem veriyoruz. Geleneksel olarak marjinalleştirilmiş veya yeterince temsil edilmeyen gruplardan yazarlarla çalışmak istiyoruz. Bu gruplar arasında siyahi yazarlar, renkli yazarlar, engelli yazarlar ve LGBTQIA+ yazarlar. Listemizi kapsayıcı hale getirmek için çaba gösteriyor ve romantik kitap okurlarını temsil eden bir katalog oluşturmak için çok çalışıyoruz.

Gönderim kurallarımız hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: CarinaPress.com/WriteForUs

Gönderilen tüm metinler, yaklaşık 12 hafta içinde kapsamlı bir editoryal incelemeye tabi tutulur ve yanıtlanır.

ISBN-13: 9781488076985

Rol Model

Telif hakkı © 2021 Rachelle Goguen

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, şirketler,
şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bize ulaşın.

Carina Press
22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.CarinaPress.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️